ULUSLARARASI BESTSELLER *Temizlikçi* KİTABININ YAZARI

PAUL CLEAVE

Katiller Katillerin Peşinde

KOLEKSİYONCU

ROMAN

PEGASUS

Koleksiyoncu

Paul Cleave

Pegasus (2015)

Etiketler: Polisiye, Gerilim

Katiller Katillerin Peşinde

Katilleri kaçırıp koleksiyonunu yapan tehlikeli bir akıl hastası ve hapishaneden yeni çıkan eski dedektif Tate...
Ölümler, kundaklanan evler ve ortadan kaybolan insanlar arasında kana bulanan yolunu aydınlatması için Tate en küçük bir ipucunu bile atlamamalı.

"Kalbinizi sıkıştıracak bir seri katil romanı.
Şiddetin kulak tırmalayan senfonisini duyacaksınız!"
Publishers Weekly

"Vurucu, karanlık ve bir çırpıda okunan Koleksiyoncu herkesin içindeki o şeytani dürtüyü sorgulamasına neden oluyor ve son sayfaya kadar okuyucuyu hipnoz altında tutuyor."
Booklist

"Gerilimin ustası Paul Cleave korkuyu iliklerinize kadar hissettirecek. Işığı açık bırakmadan uyuyamayacaksınız!"
Kirkus Reviews

"Yeni Stephen King."

NDR Almanya

KOLEKSİYONCU

Paul Cleave

GİRİŞ

Emma Green, yaşlı adamın ölmemiş olduğunu umuyor. İnsanın umduğu şey ile olduğunu düşündüğü şeyin aynı olmadığı o anlardan biri. Adam öldü mü ölmedi mi bilmiyor, ama ölen bir şey varsa o da kesinlikle kafe. Son bir saatte topu topu iki müşteri geldi, onlar da kahveden başka bir şey ısmarlamadı. Ama kızın patronu işlerin yavaş olduğu bir pazartesi akşamında bile kimsenin erkenden eve gitmesine izin verecek bir tip değil. Sevecen biri olduğu da söylenemez. Arkadaki otoparkta kızın arabası, patronunun arabası ve bir iki araba daha duruyor. Yanda, otoparkın çıkışına doğru çöp tenekeleri var ve önlerine süt kutuları dizilmiş. Havada çürük lahana kokusu var. Fazla ışık yok, ama karanlık da değil. Kız, arabanın ön koltuğunda iki büklüm oturan yaşlı adamı görebiliyor. Adamın ağzı açık, gözleri kapalı ve başı yana devrilmiş. Tuvalette ölü bulduklarında büyük babası nasıl görünüyorsa öyle görünüyor İhtiyar uzun süre çıkmayınca şüphelenip kapıyı kırmışlardı.Hiç hoş bir manzara değildi. Kız kalkıp arabanın yanma gidiyor ve içeri bakıyor. Adamın salyaları ağzından göğsüne akmış ve saçları o kadar seyrelmiş ki kel bile sayılabilir.Kız,adamı tanıyor. Birkaç saat önce geldi, kahve ve poğaça alıp köşedeki masaya geçti ve gazetenin kare bulmacasını çözerek vakit öldürdü. Kalemini masaya vurarak, “Şeytanın yaşadığı yer,” diye mırıldanıp duruyordu ve cevabı bildiğini düşünen kız, adamın omzunun üstünden bulmacaya baktığında beş harflik bir boşluk

olduğunu gördü.Christchurch’te on iki harf vardır. “Hades,” dedi adama. Adam gülümseyip teşekkür etti; oldukça nazikti.

Uyuduğunu umarak pencereyi tıklatmak istiyor, ama adam uyuyorsa bunu yaptığında korkup irkilebilir ve utanacağı bir duruma düşebilir. Fakat uyumuyorsa, kalbi sadece birkaç saniye önce durmuşsa bu sayede kalbinin yeniden atmaya başlaması ihtimali var. Şöyle bir düşünüyor. Hesaplar tutmuyor, çünkü adam kafeden ayrılalı en az bir saat oldu. Yine bulmaca çözmeye çalışmadıysa neden bir saat arabasında oturup ölümü beklesin ki? Eh, belki şeytan onu haklamıştır. Kız gözleriyle arabayı kontrol ediyor. Uzanıyor, ama dokunmuyor. Acaba bu işi başka birine mi bıraksa? Ama bunu yaparsa sabahleyin yaşlı adamı şimdi olduğu gibi ölü bulabilir. Tek bir farkla; birileri muhtemelen cebindeki paraları ve arabanın radyosunu yürütmüş olur.Park edilmiş bir arabada aniden ölen kendisi olsa insanların yanından geçip gitmelerini ister miydi?

Camı tıklatıyor, ama adam kıpırdamıyor. Yeniden tıklatıyor. Çıt yok. Kapının koluna uzandığında midesi düğümleniyor. Kilitli değil. Kapıyı açıp parmaklarını adamın boynuna koyduğunda çenesinden akan salyalar kızın koluna bulaşıyor. Adamın teni ılık, ama nabzı atmıyor, en azından kızın dokunduğu yerde. Parmaklarını biraz daha kaydırıyor ve...Adam inleyip geri çekiliyor ve kendine gelmek için gözlerini kırpıştırırken, “Ne var, ne oluyor?” diye bağırıyor “Hey, hey ne yaptığını sanıyorsun?”

“Ben...”

“Seni kahrolası hırsız fahişe!” Sesi hiç de büyük babasının Alzheimer'a yakalanmadan önceki sesi gibi nazik değil.

Elinden tutup kızı sertçe kendine doğru çekiyor “Sen beni soymaya mı...”

“Sandım ki..."

Adam, “Fahişe!” diye bağırıp kızın suratına tükürüyor Yaşlı adamın teninin, yediklerinin ve giysilerinin kokusu kızın burnuna doluyor. Kemikli parmaklarıyla kızın kolunu sımsıkı kavrıyor ve kurtulamıyor. Midesi bulanıyor. O açıyla durmak belini ağrıttı, geçen yıl geçirdiği trafik kazasından beri hangi açıyla durursa dursun beli ağrır zaten. Adamın elini ittirmeye, parmaklarından kurtulmaya çalışıyor.

“Beni soymaya çalışıyordun!”

Kız, “Hayır, hayır, ben... Şeyde çalışıyorum...” diyor, ama cümlesi hıçkırıklarla bölünüyor. “Kahve ve poğaça almıştınız ve ben sandım ki...” Bu kadar yakındayken adamın nefesi kızın makyajının akmasına yol açacak kadar sıcak ve nemli. Kız sözünü tamamlayamıyor.Adam kızı bırakıp suratına bir tokat atıyor. Sert bir tokat. Kızın on yedi yıllık hayatında yediği tüm tokatlardan daha sert. Kızın kafası yana savruluyor. Yanağı alev alev. Ardından adamın elleri kızın göğsüne kayıyor. Başlangıçta adamın kendisini ellemeye çalıştığını sanıyor, ama adamın niyeti kızı itmek. Bunu yaptığında kız yere yuvarlanıyor ve birden gözleri kararınca sırt üstü yere düşüyor. Ellerini son anda arkaya almayı başararak düşüşün hızını hafifletiyor.Arabanın kapısı çarparak kapanıyor ve motor çalışıyor. Adam arabayı uzaklaştırmadan önce camı indirip bir şeyler daha söylüyor, ama hem motorun gürültüsünden hem de kan beynine sıçradığı için adamın ne dediğini duymuyor. Adam hızla çıkışa gidip duvarın fazlasıyla yakınından geçtiği için çöp tenekesinin kenarına

çarpıyor. Çarptığı yer içe gömüldüğü için kız adamın aracı çekip kendisine biraz daha bağıracağını zannediyor, ama öyle olmuyor Son hız sokağa daldığında başka bir arabanın fren sesleri duyuluyor ve biri, “Orospu çocuğu,” diye bağırıyor.

Kız öfkeden ağlayarak yerde oturuyor; çantası yanı başında, içindekiler yere saçılmış. Önce içeri dönüp patronuna olanları anlatmayı düşünüyor, ama adam hepsinin kızın hatası olduğunu söyleyecektir. Patronunun bir diğer özelliği de her zaman, her şeyin başkalarının hatası olduğunu düşünmesi. Herhalde kızın bir şekilde kendisini suçlamaya çalıştığını zannedip hemen savunmaya geçecektir. Ayağa kalkıyor ve avuçlarına bakıyor. Sağ avucu soyulmuş ve derisi balon gibi gerilmiş. Fakat kanamamış.Ilık rüzgâr yüzüne çarpıp avuçlarındaki yaralan acıtırken gözyaşlarını silip, “Orospu çocuğu,” diye fısıldıyor. Kız çantasını yerden alıp anahtarlarını arıyor, ama anahtarlar orada değil. Yere çömeliyor. Otoparka giderken anahtarları eline almamış mıydı? Emin değil. Ama etrafa bakındığında anahtarların külüstür Toyota’nın tekerleğinin arkasına yuvarlanmış olduğunu görüyor. O tarafa gidip yere çömeliyor ve anahtarlara uzanıyor. Yaklaşan ayak sesleri. Başını kaldırdığında lambanın ışığında bir adamın siluetini görüyor. Neyse ki biri ona yardıma geldi.

Sadece, “Teşekkürler...” diyebiliyor ve bunu derken adamın ona saldırmasıyla beraber ikinci bir panik dalgası bütün vücudunu sarıyor.

Neler olduğunu anlamıyor Adamla mücadele etmeyi denediğinde adam kızın kafasına o kadar sertçe vuruyor ki gözleri kararıyor. Kız bayılmak üzere olduğunu hissediyor. Mücadele ettiğini sanıyor, ama artık emin değil çünkü kendini

bir rüyanın kollarına bırakmış vaziyette. Kıza gülümseyen büyükbabası, kahvesini yere döken ve patronu tarafından dışarı atılan arabadaki yaşlı adam, geceyi onunla geçirmek isteyen erkek arkadaşı. Şeytanın Christchurch'te yaşadığını, oraya yerleştiğini ve arkadaşlarını şehre saldığını düşünüyor. Bunların gerçek olamayacağını düşünüyor, ama gerçek. Tüm umutları kaybolup gidiyor.Yeniden gözlerini açtığında ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikri yok. Tıpkı geçen yıl kaza geçirdiği zamanki gibi. O zaman da araba çarpmıştı, ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Ne kaza saatini, ne de ertesi günü. Bu sefer hatırlıyor. Kaçıran kişi onu bir tür şilteye yatırmış, ama yana yuvarlandığında şilte sona ermiyor. İp olduğunu sandığı bir şeyle arkadan bağlanan bilekleri çok acıyor. Bacakları da bileklerini bir arada tutan her neyse onunla bağlanmış. En kötüsüyse baş ağrısı. Gözlerinin arkasındaki baskı o kadar şiddetli ki herhalde dışarı fırlamalarını engelleyen tek şey kızın gözlerini sardıkları bez. Susuz ve aç. İçerisi sıcak ve havasız. En az 32 derece ve karanlık. Kız ağlamaya başlıyor Burası hastane değil. Onu sıcaktan pişmesi için bağlayıp fırını andıran bir odaya hapsetmişler.Ayak sesleri. Parkeler gıcırdıyor: Önce kilit açılıyor, sonra da kapı. Biri ona yaklaşıyor ve kız adamın soluklarını duyuyor. Konuşmaya çalışıyor, ama konuşamıyor Ailesini, arkadaşlarını ve erkek arkadaşını düşünüyor Kafedeki yaşlı adamı düşününce buradan canlı kurtulursa bir daha hiç kimseye yardım etmeyi denemeyeceği konusunda kendi kendine söz veriyor.

İç."

Erkek sesi. Ağzındaki baskı azalmış. Kendisini bu durumdan kurtaracak bir şeyler söylese? Adamın onu

bırakmasını sağlayacak bir şeyler.

Ağlayarak, "Lütfen, lütfen," diyor. "Lütfen beni incitme. Ölmek istemiyorum, lütfen, yalvarırım," diyor ve gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. Daha önce hiç bu kadar ağlamamış ve hiç bu kadar korkmamış. Bu adam ona kötü şeyler yapacak. Kız hayatının sonuna dek adamın ona yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalacak, anılan kızın peşini bırakmayacak ve sonunda onu delirtecek. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın kız bu olaydan sağ çıkamayacak ve bir parçası ölüp gidecek.

Ama bunu atlatacak. Hayatta kalacak. Hayatta kalacağını biliyor, çünkü... Bunun onun başına gelmemesi gerekirdi. Hayatı böyle bitmemeli. Bitemez. Çok anlamsız. Sarsıla sarsıla ağlıyor.

"Lütfen," diyor yeniden ve plastik bir şişenin ucu dudaklarına değiyor.

"Su," diyor adam. Şişeyi hafifçe kaldırıyor ve su kızın ağzına akıyor. Adamdan nefret etse de susuzluk çok güçlü. İçeceği kabul ediyor. Ama adam, kız birkaç yudum aldıktan sonra daha fazlasını içmesine müsaade etmeden şişeyi çekiyor.

"Birazdan daha fazla içe bileceksin."

"Kimsin sen? Bana bunu neden yapıyorsun?"

Adam, "Soru sormak yok," diyor. Ağzında tekrar bir baskı, bir tür bant. Kıza, "Gücünü korumalısın," diyor. "Senin için özel şeyler planladım, önümüzdeki hafta çok eğleneceğiz. Bunlara ihtiyacın olmayacak." Bir bıçak kızın giysilerinin altına doğru ilerliyor. Adam giysileri keserek çıkarıyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hava o kadar sıcak ki avludaki tozlar üzerime yapışıyor. Sinekler ve sivrisinekler boynumu dinlenme yeri olarak kullanmaya çalışıyorlar. Beni diğer tarafta futbol oynayan, dayak yiyen veya iskambil kâğıtlarını karıştıran erkeklerin gürültülerinden ayıran dev beton duvara bakıyorum. Hücreler sağımda kaldı; soldaysa işçiler, mahkûmların sayısına yetişemeyen hapishaneye yeni bölümler ekliyor. Ortalık öylesine toz duman ki insan kış vakti çöken sisleri hatırlıyor ve toz bulutu yoğun olduğu için detayları seçmek de güç. Belki bir inek sürüsü geçmiştir ya da belki de bu kaçmaya çalışan mahkûmların arkalarında bıraktıkları toz bulutudur. Giysilerim de toz kokuyor ve kaskatılar; dört aydır katlanmış halde, bir kese kâğıdının içinde duruyorlardı. Ama aylardır giymeye zorlandığım hapishane tulumundan çok daha rahatlar. Ter içindeyim. Ayaklarımın altındaki asfalttan bile sıcak geliyor. Ellerimi öne uzattığımda bacağı kesilen birinin artık var olmayan bacağını hissetmesi gibi ben de beni dünyadan koparan demirleri ve beton duvarları hissediyorum. Dört ayım hücre hapsinde geçti. Sadece dünyadan değil, diğer mahkûmlardan da koparılmıştım. Günlerimi sübyancılar ve birileri karınlarını deşer korkusuyla diğer mahkûmların arasına salınmayan diğer pisliklerle kuşatılmış olarak geçirdim. Dört ay, dört yıl gibi geldi ama daha kötüsü de olabilirdi. Dişlerimi dökebilirler ve beni her akşam domaltıp yerden sabun almaca oynamak zorunda bırakabilirlerdi. Polislerden, onların birbirlerinden nefret ettiklerinden daha fazla nefret eden suçlularla dolu çelik ve betondan bir

dünyaya hapsedilmiş bir polis eskisiydim. Çocukları taciz eden insanlarla aynı yere kapatılmış olmak midemi bulandırıyordu, ama bu alternatiflerden daha iyiydi. Etrafımdaki mahkûmlar çoğunlukla kendi işlerine bakıyor ve günlerini tutuklanmalarına yol açan şeylerin hayalini kurarak geçiriyorlardı. Eski günlerini özlüyorlardı.

Gardiyanlar girişten beni izliyor. Geri dönmeye çalışacağımdan korkuyorlar. Sanki bir film karakteri gibi başka bir çağda uyandım ve hangi yılda, hangi günde olduğumuzu öğrenerek omuzlarından tutup birilerini sarsmak istiyorum. Bunu yapacak olsam eminim bana delirmişim gibi bakarlar Elbette tarihi biliyorum. Nasıl bilmem, içeri atıldığımdan beri bugünü bekliyordum. Giysilerim bana büyük geliyor, çünkü artık daha ufak tefeğim.Hapishanelerde insanı iyi beslemezler.

Sabah dokuzda güneş kavurucu sıcağını üzerime salıyor ve arkamda uzun bir gölge oluşuyor yürürken. Ne tarafa baksam yerde su birikintileri görüyorum ve karşıya geçtiğim sırada ayakkabılarımın tabanı çamur içinde kalıyor. Elimi gözlerime siper ediyorum. Hapisten çıkalı yirmi beş saniye oldu, ama içeri düşmeden önce bu kadar sıcak bir gün yaşadığımı hiç hatırlamıyorum. Geçen dört ay boyunca neredeyse hiç güneş görmediğim için solgun tenim yanmaya başladı. Dört duvar arasında geçirdiğim süre uzadıkça, bu çarşambanın hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Hapishanenin kendine özgü bir zaman anlayışı vardır, insanı sersemletir. Etrafta ziyaretçilere ait olduğunu tahmin ettiğim birkaç araba var ve birine yaslanmış olan adam bana bakıyor. Ten rengi pantolon giymiş, beyaz gömleğinin koltuk altlarında terden koyu renk lekeler oluşmuş. Son

gördüğümden bu yana o da kilo kaybetmiş, ama saç kesimi hâlâ aynı. Yüzünde ise aynı ciddi ifade var Uzaktan yanık kokusu geliyor. Gözlerimi kapayıp yüzümü güneşe çeviriyor, tenimi ısıtmasına, yakmasına izin veriyorum ve yeniden gözlerimi açtığımda Schroder artık arabasının önünde değil. Aramızdaki mesafeyi yarılamış.

Schroder,“Seni gördüğüme sevindim Tate,”diyor,tokalaşıyoruz.Hava sıcak,eli yapış yapış, ama onunki uzun zamandır sıktığım ilk el.Nasıl yapıldığını unutmamışım.Hapishane yemekleri beynimin tamamını çürütmemiş. “Nasıldı?”

Elini bırakırken, “Nasıl olduğunu sanıyorsun?” diye soruyorum.

“Eh, o da doğru... Bakıyorum iyi idare etmişsin,” diyen Schroder bu sözleriyle her şeyi özetliyor. Doğru kelimeleri arıyor, ama bulamıyor. Schroder bunu yapan son kişi olmayacak. Yorgun görünüşlü bir çift kuş uçup geçiyor üstümüzden ve belli ki sığınacak serin bir yer arıyorlar. “Seni eve götürecek birine ihtiyacın olacağını düşündüm.”

Girişin yakınlarında bekleyen, altı çamur içinde beyaz bir minibüs var ve üst tarafı biraz daha iyi durumda. Bugün serbest bırakılan diğer mahkûmlar ön koltuklara oturmuş. İkisinin kafaları dazlak, gözlerinin kenarlarına dövmeyle gözyaşı çizilmiş ve minibüsün iki köşesine kurulmuşlar.Başka bir mahkûm sağ elinin bütün parmaklan kesilmiş, kolları koca göğsünün ve göğsünden de büyük olan egosunun iki yanında sallanan kısa boylu iri yarı bir tip hapishaneden çıkıyor. Minibüse binmeden önce bana bakıyorlar. Bahse girerim hepsi en fazla bir hafta içinde yeniden hapse düşecekler.

Bugün serbest bırakılan dört kişi. Yirmi dakikamı onlarla aynı araçta geçirme fikrinin beni mutlu ettiğini söyleyemem. Hoş, Schroder ile vakit geçirme düşüncesi de heyecan verici sayılmaz.

Ona sadece, “Teşekkürler,” diyorum.

Koyu gri renkli sivil polis aracına doğru yürüyoruz. Buraya gelirken her yanı toz içinde kalmış ve tekerleklerin yanındaki harfler iyice ortaya çıkmış. Arabaya biniyorum. İçi, dışarıdan sıcak. Havalandırmayı kurcalayıp kapakları havayı bana yönlendirecek şekilde ayarlıyorum. Christchurch Hapishanesi’nin dikiz aynasındaki görüntüsü gittikçe küçülüyor ve ağaçların arkasında kayboluyor. Otoyola çıkıp sağa sapıyoruz. Şehir merkezine doğru giderken kurumuş çınarların süslediği çayırların ve dikenli tellerin önünden geçiyoruz. Tellerin çevrelediği tarlalarda traktör kullanan ve arkalarında bıraktıkları toz bulutlarına aldırmaksızın alınlarında biriken terleri silip çalışmaya devam eden insanlar var. İnşaatlardan uzaklaştığımızda toz duman kayboluyor.

Schroder, “Şimdi ne yapacağını düşündün mü?” diye soruyor.

“Niye? Bana eski işimi geri mi vereceksin?"

“Tabii ya, ne demezsin!”

“O zaman çiftçiliğe başlayacağım. Hoş bir hayat tarzına benziyor”

“Hiç çiftçi tanımıyorum Tate, ama senden berbat bir çiftçi olacağına eminim.”

“Öyle mi? Nedenmiş?”

Cevap vermiyor. Sanırım diğer ineklere kötü davranan, bütün inekleri vuracak türden bir çiftçi olacağımı düşünüyor. Kendimi haftanın yedi günü traktör kullanırken veya inekleri bir tarladan diğerine götürürken hayal etmeye çalışıyorum, ama ne kadar denersem deneyeyim görüntüler inandırıcı gelmiyor. Şehre yaklaştığımızda trafik yoğunluğu artıyor.

“Bak Tate, biraz düşündüm ve artık her şeyi farklı görüyorum.”

“Ne açıdan?”

“Bu şehri, bu toplumu ele alalım. Bilmem ki... Christchurch hakkında hep ne söylerdin?” “Bozuk olduğunu,” diye yanıtlıyorum. Doğruya doğru.

“Evet. Her geçen gün biraz daha bozuluyor. Ama işler... işler, nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sanki hiçbir şey iyiye gitmiyor. Üç yıl önce polis kuvvetlerinden ayrıldığından bu yana ne olup bittiğinden haberdar değilsin, ama sayımız çok azaldı. İnsanlar ortadan kayboluyor. Erkekler ve kadınlar işe veya eve gidiyor, ama bir daha dönmüyorlar.”

“Tahminimce canlarına tak etmiştir ve hepsi kaçmışlardır,” diye fikir yürütüyorum.

“Mesele canlarına tak edip etmemesi değil.”

“Havadan sudan sohbet etmekten anladığın bu mu?”

“Son dört ayının nasıl geçtiğini sormamı mı tercih edersin?” İki çiftçinin çöpleri yaktıkları tarlanın önünden geçiyoruz, çoğu kesilmiş çalı çırpılar. Ateşten yükselen kara duman kalın bir yağmur bulutu gibi gökyüzünde toplanıyor. Onu uzaklaştıracak en ufak bir esinti yok. Çiftçiler traktörlerinin yanında dururken ellerini bellerine koymuş

alevleri izliyorlar. Dumanlar arabaya dolunca Schroder havalandırmayı kapatıyor ve araba hemen ısınmaya başlıyor. Üzerinde Christchurch yazan iki metrelik gri, tuğla duvarın önünden geçiyoruz; ön tarafına hoş geldiniz yazmamışlar. Hatta biri sprey boyayla Church'ün üzerine "imdat" yazmış. Arabalar vızır vızır yanımızdan geçiyor ve herkesin acelesi var. Schroder yeniden havalandırmayı açıyor. Hapishaneden çıktığımızdan beri ilk kez büyük bir yol ayrımına geliyoruz. Dört çekişli araçlardan birinin benzin pompasının önüne yanaştığı ve ne yapacaklarını bilemeyen çalışanların aracın etrafına doluştuğu benzin istasyonunun önündeki kırmızı ışıkta duruyoruz. Tabeladaki rakamlar hapse düştüğümden beri benzin fiyatlarının yüzde on arttığını gösteriyor. Hava yüzde kırk daha sıcak ve suç oranı yüzde elli artmış. Tahminler tahminler... Christchurch istatistiklerden ibarettir; yüzde doksanı tutmaz. Benzin istasyonunun yan duvarı grafitilerle kaplı.

Yeşil yanıyor; ama on saniye kadar yerimizden kıpırdayamıyoruz, çünkü önümüzdeki adam hani harıl cep telefonuyla konuşuyor Kendimi arabanın lastiklerinin erimesini beklerken buluyorum. İkimiz de düşüncelere dalıyoruz. Derken Shcroder sessizliği bozuyor. "Mesele şu ki Tate, şehir değişiyor. Bir kötü adam yakalıyoruz, yerini iki kişi alıyor Suç oranı gittikçe artıyor; işler tamamen kontrolden çıktı Tate"

"Uzun zaman önce kontrolden çıkmıştı Cari. Ben polis kuvvetlerinden ayrılmadan çok önce." "Artık daha da kötü."

"Neden içimden bir his bana bu sohbetin sonunun iyi olmayacağını söylüyor?"

“Neden bahsediyorsun?”

“Niye beni almaya geldiğinden.Belli bir şey isteyeceksin Cari, öyleyse lafı geveleme de söyle.”

Parmaklarıma bir süre direksiyonda ritim tuttuktan sonra bakışlarını trafiğe dikiyor. Parlak beyaz ışıklar pürüzsüz yüzeylerden yansırken hiçbir şeyi seçememe ye başlıyorum. Gerçekten bir cehennem sıcağı var. Eve varana kadar gözlerimin eriyip akmasından korkuyorum.

“Arka koltukta bakman gereken bir dosya var.”

“Şu an tek yapmam gereken şey güneş gözlüğü takmak. Yedek gözlüğün var mı?”

'Yok. Sadece bir göz at.”

“Benden istediğin ne bilmiyorum Cari, ama yapmayı istediğim bir şey olmadığım biliyorum."

“Bir katili yakalamak istiyorum. Sokaklardan bir katilin daha eksilmesini istiyorum. Bunu istemediğini mi söylüyorsun?”

“Çok boktan bir laf ettin."

“Bir yıl önce tanıdığım adam bunu yapmayı ister, bana ne yapabileceğini sorardı. Bir yıl önceki o adam ben istemesem de bana yardım ederdi. Hatırlıyor musun Tate? O adamı hatırlıyor musun? Yoksa hapishanedeki dört ay hafızanı da mı bulandırdı?”

“Her şeyi gayet net hatırlıyorum. Bildiklerinden fazlasını öğrendiğim için beni devre dışı bıraktığını da hatırlıyorum.”

“Tanrı aşkına Tate, gerçekleri çok garip algılıyorsun. Soruşturmayı engelledin, hırsızlık yaptın, bana yalan söyledin ve tam bir baş belası gibi davrandın. Seni birini öldürürken, genç bir kıza arabayla çarparken ve onu hastanelik ederken gördüler.”

Geçen yıl bir seri katilin peşine düştüm ve bir sürü insan öldü. Kötü insanlar. O zamanlar aralarından birinin kötü olmadığını bilmiyordum ve onu öldürmem bir kazaydı. Suçluluk duygusu beni değiştirdi. Kendimi içkiye verdim. Ve içki içmek, bir daha ağzıma içki koymamaya yemin etmeme yol açan bir trafik kazasıyla sonuçlandı.

Üç yıl önce ölen kızım ve bakım evindeki karımı düşünerek, “Bana gerçekler hakkında nutuk atma,” diyorum. Vücudu artık bir zamanlar dünyadaki en muhteşem kadına ev sahipliği yapan bir kabuktan ibaret.

“Haklısın,” diyor. “Şu dünyada gerçekler konusunda nutka ihtiyacı olan son kişi sensin.”

“Her neyse, artık farklı biriyim.”

“Ne o, hapisteyken kendini dine mi verdin? Tanrı ile aranı mı düzelttin?”

“Tanrı bu lanet şehrin var olduğundan bile habersiz."

“Bak Tate, savaşı kaybediyoruz ve yardımına ihtiyacım var. Bir yıl önce tanıdığım adam engel falan dinlemez, yapılması gerekeni yapardı ve sonuçlarına aldırmazdı. Kanunları umursamazdı. Senden istediğim böyle şeyler değil. Sadece yardımını istiyorum. Bakalım sezgilerin ne diyecek. Geçen yıl onca şeyi yapan adam nasıl olur da bu kadarını olsun yapmayı kabul etmez?”

“Çünkü o adam hapsi boyladığında kimsenin umurunda bile olmadı.” Bunlar söylemeyi planladığımdan daha acı kelimeler.

“Hayır Tate, o adam hapsi boyladı, çünkü sarhoş oldu ve az kalsın trafik kazasında genç bir kızı öldürecekti. Haydi, tek istediğim dosyaya bir göz atman. Oku ve bana ne düşündüğünü söyle. Kimsenin peşine düşmeni veya ellerini kirletmeni istemiyorum. Ama biz artık önümüzü bile göremiyoruz ve ne yapmış olursan ol, içgüdülerin her zaman sağlamdı. Seni olaylara doğru perspektiften bakman için yaratmışlar.”

“Şansını zorlama. Boşuna egomu okşamayı deneme.”

Gözlerini bir saniyeliğine yoldan ayırıp bana gülümsüyor. “Ama biraz paraya hayır diyemeyeceğin kesin.”

“Para mı? Emniyetin bana maaş bağlayacağını mı söylüyorsun? Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Hayır, öyle demiyorum. Ama işin ucunda para ödülü var. Üç ay önce elli bin dolardı. Şimdi iki yüz bin dolar. Tutuklamayla sonuçlanacak bilgilerle polise gelen kişiye verilecek bu para. Yapacak başka ne işin var Tate? En azından dosyaya bir bak, kendine bir şans-” Cep telefonu çalınca cümlesini tamamlayamıyor. Cep telefonuna uzanıyor, ama konuşmayıp sadece söylenenleri dinliyor. Kötü haber olduğunu anlamak için konuşmayı duymama gerek yok. Ben polisken kimse iyi haber vermek için beni aramazdı. Kimse bir suçluyu yakaladığım için bana pizza ve bira ısmarlayıp aferin demek için beni aramamıştır. Schroder arabayı yavaşlatıyor ve sağ eliyle sıkı sıkı direksiyonu kavrıyor. Belli ki az önce meydana gelmiş bir kazadan kalan cam kırıklarının

üzerinden geçmemek için geniş bir yay çiziyor. Cam kırıkları elmas parçaları gibi ışıldıyor. Parayı, parayla neler yapabileceğimi düşünüyorum. Camdan dışarı bakıp sokağı ölçen ve onu genişletmek veya daraltmakla ilgili hesaplar yapan parlak sarı yelekli iki adamı izliyorum. Schroder sinyal verip arabayı kenara yanaştırdığında başka bir şoför korna çalıp bize hareket çekiyor. Schroder U dönüşü yaparken telefonla konuşmayı sürdürüyor. Bir yıl önce nasıl biri olduğumu düşünüyorum ve artık o olmak istemiyorum. Schroder telefonu kapatıyor.

“Özür dilerim, ama bir sorun çıktı Tate. Seni evine bırakamayacağım. Şehir merkezinde indirsem olur mu?”

“Seçme şansım var mı?”

“Taksi paran var mı?”

“Sence?” Aslında pantolonumun cebine bu iş için elli dolar takmıştım, ama dört ay önce giysilerimi bırakmam ve onları almam arasında ellilik kendine yeni bir cep bulmuş.

Şehir merkezine ulaşıyoruz. Ağaçların elektrik tellerine takılan dalları budandığı için şeritlerden biri kapalı. Trafik neredeyse hiç akmıyor. Kamyonlar ve dalları kesmekte kullanılacak aletler kapalı şeritte duruyor, ama hava çalışılamayacak kadar sıcak olduğundan işçiler ağaçların gölgesine kurulmuş. Karakola ulaşıyoruz ve ana kapıdan otoparka giriyoruz. Önümüzde bir devriye aracı var. İki polis arka koltuktaki adamı indirdiklerinde adam onlara bağırıyor ve hatta ısırmayı deniyor. Ellerinde olsa polisler kuduz bir köpeği uyutur gibi adamın işini bitirir.Schroder ceplerini karıştırıp otuz dolar çıkarıyor ve, “Bu kadarı eve ulaşmana yeter,” diyor.

“Yürürüm,” diyerek arabanın kapısını açıyorum.

“Hadi ama Tate, parayı al.”

“Endişelenme, sana kızgın değilim. Çok uzun zamandır hücredeydim, bacaklarımın açılmaya ihtiyacı var.”

“Bu sıcakta eve yürümeye kalkarsan düşer kalırsın.”

Yardımını istemiyorum. Sorun şu ki haklı. Sıcak, arabanın boyalarını çatlatacak kadar güçlü. Isı, kapının aralığından içeri süzülüp tenime yapışıyor ve vücudumdaki tüm nemi emiyor. Gözlerim acıyor kuruluktan. Parayı alıyorum. “Borcum olsun.”

“Borcunu dosyayı yanına alarak ödeyebilirsin.”

“Hayır,” desem de beynimin derinliklerinde çağrısını hissedebiliyorum. Bana sesleniyor, içindeki vahşetin fısıltısını duyuyorum. Dosya, kapağının altında beni eski dünyama götürecek bir harita olduğunu söylüyor sanki. “Yapamam... Ben... Yapamam.”

“Hadi ama Tate. Elinden başka ne gelir? Bakmam gereken bir karın, ödemen gereken bir kredin var. Dört aydır bir kuruş kazanmıyorsun. Şimdiden borç altında kalmışsındır. İşe ihtiyacın var, bu işe. Benim de bu işi almana ihtiyacım var. Başka kim seni işe alır ki? Bak Tate, geçen yıl bir seri katili hakladın, ama insanların bunu umursadığını mı sanıyorsun? Kendini ne kadar haklı çıkarmaya çalışırsan çalış yaptığın doğruları ve yanlışları ne kadar tartarsan tart, apaçık ortada olan bir gerçek var: Sen artık sabıkalısın. Bu gerçekten kaçamazsın. Hayatın bir daha aynı olmayacak.”

“Beni getirdiğin için teşekkürler Cari. Yararın dokunmadı diyemem.”

Ancak dışarı çıktığımda ve polis otoparkının kapıları arkamdan kapandığında dosyaya bakıyorum; ölüm, içinde pusu kurmuş beni bekliyor. Ama baştan beri ona sırtımı dönemeyeceğimi biliyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

Başparmak kavanozun içinde duruyor Zamanla bulanıklaşmış bir sıvıya hapsedilmiş. Kapağı sıkı sıkı kapatılan kavanoz bir de koruyucu ambalaja sarılmış ve futbol topu büyüklüğünde, köşeleri ezilmiş bir kutuya konmuş. Kutunun içi, her biri korudukları başparmak büyüklüğünde olan köpük parçacıklarıyla doldurulmuş. Gömleğinin üstteki iki düğmesi açık olan kargo görevlisi kutuyu Cooper'a uzatıyor. Adam sabırsız. Sıcak yüzünden canından bezmiş belli ki. Gitmek için sabırsızlandığını saklamaya gerek duymaksızın elektronik imza makinesini Cooper'ın ellerine tutuşturuyor Cihaz ufak bir defter büyüklüğünde. Cooper adını karalıyor Şoför kutuyu ona teslim edip iyi bir gün geçirmesini diliyor ve birkaç saniyede arabasına atlayıp gözden kayboluyor Cooper kapının eşiğinde durup adamın gidişini izliyor. Ellerindeki kutu tüy kadar hafif. Tırnağıyla pulları kurcalıyor; yaklaşık on iki pul var Kenarına da içindekinin ne olduğuna dair yalan yanlış bilgiler içeren bir form iliştirilmiş. Etiketler ve pullar kutuya egzotik bir hava kazandırmış. Sanki çok uzaklardan gelip çölleri ve nehirleri aştı. Sanki içindeki kesik bir parmak yerine başka her şey olabilir. Mühürlerin hiçbiri kırılmamış. Kırılsaydı kapıya gelen kargo görevlisi değil, polis olurdu.

Cooper sabah güneşinin kavurucu sıcağından kurtulmak için içeri girip kapıyı kilitliyor. Gazeteler bütün hafta yeni sıcak dalgasından bahsetti. Cehennem sıcakları Christchurch'ü altı gün önce vurdu ve hâlâ geçip gitmedi. Ölü sayısı şimdilik ona ulaşmadı, ama hafta sonunda sayının

artması bekleniyor Sıcak yüzünden asfalt eriyor, ağaçlar alev alıyor ve hayvanlar ölüyor. Boğulmalar ve sıcağın çarptığı insanların yaptıkları kazalar artmış; her gün şehrin bir yerlerinde gökyüzü alev alan bir evden veya fabrikadan yükselen dumanlarla kaplanıyor Cooper havadar koridordan ikinci kattaki havalandırmalı çalışma odasına geçiyor Duvarları birbirine eşit mesafede, mükemmel şekilde hizalanmış ve temiz camlı diplomalarla dolu. Geçmişteki başarılarının göstergeleri. Paketi masaya bırakıyor. Kendisiyle aynı alanda çalışan insanlar acaba onu görseler ne derlerdi...

Bıçağını koli bandında gezdiriyor Keşke diğer başparmağın nereye postalandığını, onu alan kişinin kutunun paketini yılbaşı hediyesinin paketini açarmışçasına yırtarak açıp açmadığını bilse. Bandı kesip karton kapakları açıyor. Köpük parçalarına aldırmaksızın ellerini kutuya daldırıyor. Parmaklan özel ambalaja değiyor

İşte bu.

Parmak yeni görünüyor. Oysa gerçekler öyle değil. Parmak en az bir yıl önce sahibinin elinden kesilmiş. İdeal bir dünyada yaşıyor olsak bütün parmakları adamın elinde olurdu. Bütün parmaklar ve hatta eller. Ama cinayetin hemen ardından hepsi kesilmişti ve adamın parası sadece başparmağa yetti. Diğer parçalar, yani daha büyük parçalar, daha büyük paralar verenlere gitti. Adam dudaklarını yalıyor ve ağzı o kadar kuru ki, güçlükle yutkunuyor. Ambalajı açıp kütüphanesinin önüne gidiyor. Kavanozu, açık arttırmayı kazandığı gün hazırladığı boşluğa yerleştiriyor. Koleksiyoncuların dünyası ilgi alanları arasında ayırım yapmaz; hepsi birer bağımlılıktır ve bağımlıların dünyasında seri katillerin eserlerinin, kullandıkları silahların, yazdıkları

kelimelerin ve giydikleri giysilerin, itiraflarının yazıldığı kâğıdın, tutuklandıklarında bileklerine takılan kelepçenin koleksiyonunu yapmanın pul veya biblo toplamaktan farkı yoktur. Adamın koleksiyonunun yüzde sekseni kitaplardan oluşuyor Kalanıysa birkaç bıçak, birkaç giysi ve ulaşılması zor polis raporları. Şimdiye kadar sahip olduğu en eşsiz parça, Avustralyalı bir otel çalışanının üç kadını öldürmekte kullandığı yastığın kılıfı olmuş. Kavanozu çevirip parmağı inceliyor; parmağın ve onu satın almasının ne kadar ürkütücü olduğunun bilincinde. Onu internet üzerinden yapılan bir açık arttırmada kazanmış ve önceki açık arttırmalardan edindiği bağlantılarından biri tarafından bu açık arttırmaya davet edilmiş. Parmağı almayı neden istediğini tam olarak bilmiyor; daha doğrusu başlangıçta bilmiyordu. Onu görünce vücudun bir parçasına sahip olmanın delice olduğunu düşündü, ama yavaş yavaş onu arzulamaya başladı. Çıldırmış olmalı. Ne düşünüyordu ki? Onu camekâna koyup yemek daveti verdiğinde insanlara gösterebileceğini mi? Çalışma odasındaki raflar yıllar içinde açık arttırmalardan topladığı başka eşyalarla dolu. Katillerin ve kurbanların eşyaları. Bu eşyaları toplamanın bir ölüm pazarı yaratıp yaratmadığını tartışmak başkalarının işi. Cooper'ın amacıysa kendini eğitmek. Eğer katillerin yöntemlerini ve dürtülerini öğretecekse o zaman kendini bu eşyalarla kuşatmak zorunda. Bu bir hobi değil, iş. Ve başparmak, daha çok... Nasıl tanımlayacağını bilmiyor. Kendini şımartmak için aldığını söylese duruma uygun kaçmayacak. Belki merakını tatmin etmek için aldığı bir nesne denmeli. Ama gerçek bundan çok daha basit: Onu satın aldı, çünkü ona sahip olmak istiyordu.Paketin gelmesini beklediği için geç kaldı. Suçlu psikolojisi dersine giren öğrenciler yakında boş boş tahtaya

bakmaya başlayacak ve gözleri eğitmenlerini arayacak. Başparmak yüzünden programı sarktı, trafiğe takılmak istemiyorsa kahvaltıyı atlayıp yola çıkmalı. Birkaç vitamin hapı alıp garajın yolunu tutuyor ve arabasını geri geri garajdan çıkarıyor.

Güneş gökyüzünde yükselip ağaçların gölgelerini kısaltırken rüzgârda sallanan örümcek ağları hafifçe ışıldıyor. Radyo açık, dinleyicilerin programı arayıp görüş bildirdiği bir kanalı dinliyor, son zamanlarda bütün haber kanallarında aynı konu tartışılıyor: Yeni Zelanda idam cezasını geri getirmeli mi, getirmemeli mi? Artan suç oranlarını düşürmek ve hapishanelerdeki mahkûm sayısının artışını durdurmak için ne yapmayı planladığı sorulduğunda başbakan kötü bir espriyle karşılık verdi. Başkaları bu espriye arka çıkıp hükümetin neden idam cezasını geri getirmeyi düşünmediğini sorunca tartışma çığ gibi büyüdü. Madem bu insanlar kurbanlarını öldürmeye çekinmiyorlardı, hükümet onlara neden aynı şekilde karşılık vermesin ki?

Cooper hangi tarafı tuttuğuna emin değil. Gelişmiş bir ülkenin, üçüncü dünya ülkelerinde uygulananlar gibi cezalara başvurmaması gerektiğini düşünüyor.Arabayı boşa alıp garaj kapısını kapamak için araçtan iniyor Lanet olası otomatik sistem iki ay önce bozuldu ve tamirciler yeni parçaların gelmesini bekledikleri için hâlâ uğrayıp tamir edemediler. Hava çok sıcak. Kapıya gidene kadar ter içinde kalıyor. Çok hafif bir esinti var, ama hava o kadar sıcak ki bir işe yaramıyor. İnsanlar kısa kollu giysilerle, patlamaya hazır bombalar gibi ortalıkta dolaşıyorlar. Sokağın karşısında oturan lanet olası sörfçünün evinden esrar kokusu yükseliyor ve adam lotodan kazandığı parayı sabah akşam kafayı bulmak

için harcıyor. Cooper'ın gömleği sırılsıklam ve başparmak ile sıcaklar yüzünden dikkati o kadar dağınık ki arabadan inerken çantasını da yanma alıyor.

"Garip," diyor, ama arabasına döndüğünde her şey daha da garipleşiyor. Aracın yanında tanımadığı bir adam var.

"Özür dilerim," diyor adam. Otuzlarının ortalarında görünmesine rağmen alnına düşen saçları ve modası geçmiş fitilli kadife pantolonuyla onda çocuksu bir şeyler var. "Saatiniz var mı?"

"Elbette," diyen Cooper saatine bakıyor. Tam o anda göğsüne korkunç bir kramp giriyor. Çantasını öyle bir savuruyor ki kapağı kendiliğinden açılıyor ve içindekiler yerlere saçılıyor Bir saniye sonra bütün kasları ve organları kontrolden çıkmış halde kendisi de kâğıtların yanına yığılıyor. Sancı karnından bacaklarına, oradan da kasıklarına yayılıyor, ama en çok acıyan yer göğsü. Adam silahı indirip Cooper'ın yanına çömeliyor ve saçlarını alnından geriye doğru ittiriyor;

Çocuk ya da adam, "Her şey yoluna girecek," diyor; en azından Cooper öyle söylediğini sanıyor, ama emin olması zor; çünkü kimyasal bir koku her yanını sarmış vaziyette. Yüzüne bir bezin bastırıldığını hissediyor ve mücadele edemiyor. Bir anda her yeri saran karanlık koleksiyonundan koparıyor onu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tabelada Kayıp köpek yavruları: Her biri beş dolar yazılı. Grafiti'ler ve harç sayesinde ayakta duran tuğla duvarın dibinde. Tate şimdi evine, karakoldayken olduğundan iki yüz metre daha yakın. Aynı duvarın gölgesinde bir de eski püskü mavi gömlekli, mavi şortlu, mısır gevreği kutusundan kendine şapka yapmış bir adam var. Şapka kafasına tam oturmamış, ama adamın umurunda değil. Belli ki uzun zamandır tıraş olmamış ve bir o kadar zamandır da doğru dürüst yemek yememiş. Yanından geçtiğimde gülümseyip para dileniyor. Konuştuğunda ağzının tek tarafı kıpırdıyor; ortaya çıkan dişler sivri ve gri. Tek param Schroder'in bana verdiği otuz dolar. On dolarını ona veriyorum ve parasını biraya değil yemeğe harcayacağını umuyorum. Ağzı kulaklarına varıyor Gözlerinin kenarlarında yeni çizgiler oluşuyor. Son dört ayının benimkinden de kötü geçtiği anlıyorum.

"Bu paraya iki yavru köpek alabilirsin," diyor, belli ki matematiği sağlam. "İstediğini seç."

Yavru köpek falan istemiyorum, ama yine de bakıyorum, önce sola, sonra sağa. Hiç yavru köpek görmüyorum.

Parayı cebe indirirken, "Kayıplar," diye hatırlatıyor bana.

Şehrin kalbine doğru yürüyüp ofislerin yer aldığı cam kapılı binaların ve büyük vitrinli mağazaların, bankaların ve aralarına sıkışan kafelerin önünden geçiyorum. Bu bölgeye bir de kilise sığdırmışlar. Şehirdeki binaların çoğu en az yüz yıllık, hatta bazıları çok daha yaşlı. Eski İngiliz mimarisi

keyfiniz yerindeyse gözünüze muhteşem görünür, ama hava kırk dereceye yaklaşırken insan sadece sinirli olabiliyor. Binaların duvarları egzoz dumanlarının oluşturduğu lekelerle dolu. Yılların isi içlerine işlemiş. Ama Christchurch'ün güzelliği binalarında değil,bahçelerindedir. Christchurch'e boşuna bahçeler şehri dememişler. Neredeyse her sokakta ağaçlar vardır, botanik bahçeleri de sadece birkaç blok ötede. Şehrin eski görüntüsünü renklendiren, tek tük karşınıza çıkan modern oteller veya iş kuleleri değil, bu tür bahçelerdir. Dükkânların vitrinlerinde hâlâ aylar öncesinden kalma Noel süsleri duruyor; belki bu yıl süslemelere erken başlamışlardır. Saat neredeyse on olmuş. Sokaklar daha önce gözüme hiç bu kadar boş görünmemişti. Sanki ben uzaklardayken Ebola Sirki şehre gelmiş ve herkes kaçıp gitmiş. Ama elbette asıl sorun o kadar ürkütücü bir şey değil; insanlar sıcak dalgası yüzünden kapalı yerlerde kalmayı tercih ediyor. Dışarı çıkacak kadar şanssız olanlar ise enerjilerini korumak için yavaş yürüyorlar, ama gömlekler ve bluzlar terden sırılsıklam. Christchurch'ün musluklarından akan su dünyanın en iyi sularından olsa da herkesin elinde süper marketlerden alınan su şişeleri var. Avon Nehri'ndeki köprüyü geçiyorum. Su seviyesi normalin altında ve nehrin iki yanındaki ağaçlar suya girmeye çalışıyor muşçasına öne eğilmiş. Çalıların gölgesinde saklanan birkaç ördek var. Başka bir ördek sırt üstü suya dalıp çıkıyor, başı arkaya kıvrılmış ve vücudunun çevresi de uçuşan sineklerle kaplı. Trafik lambasının yanına park edilmiş cipin önünden geçiyorum. Onun yüzünden arabalar diğer şeride sıkışmak zorunda kaldı. Araç pislik içinde, biri arka camına beni yıka yazmış. Otogara yürüyüp havalandırmanın tadım çıkarıyorum. Terminal sigara kokuyor Hareket saatlerini gösteren elektronik panele biri tuğla veya tuğla büyüklüğünde

bir şey fırlatmış. Diğer on kişiyle beraber otobüsümü bekliyorum ve birkaç iyi vatandaş yolunu kaybeden turistlere yardımcı oluyor. Birini yıldır ilk kez doğup büyüdüğüm şehirde otobüse bineceğim,otobüslerden birinin arkasında sigara saran liseli gençler var. Hafta sonu ne kadar içtiklerinden ve hafta boyunca ne kadar içmeyi planladıklarından bahsediyorlar. Sarhoşken yaşadıkları maceralar onlar için şeref madalyaları sanki. Konuşmanın öznesi, yüklemi, nesnesi olarak sürekli siktiğimin kelimesini kullanıyorlar ve sohbetin yarısı bu kelimeyle geçiyor.

Otobüs şoförü direksiyonun arkasına güçlükle sığan bir adam ve yola koyulmaya hazırlandığını gösteren en ufak bir hareket bile yapmıyor. Boynu yok denecek kadar kısa, daha doğrusu adam o kadar şişman ki boynu kaybolmuş. Siyah kapüşonlu kazaklar giymiş dazlak kafalı gençlerin yanından geçiyoruz, hapishaneden yeni çıkmış ve çok yakında onları yeniden hapishaneye yollayacak bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyorlar. Şehri seyrediyorum ve büyük bir değişim görmüyorum. Bir iki yeni bina, elden geçirilmiş kavşaklar, ama çoğunlukla önceden nasılsa aynı; bu şehirde yaşayan ve ezik görünmeyen insanlar, diğerlerini ezmekte ustalaşmış olanlar. Hapishanedeyken dört ay sonsuz gelmişti ve ben içerideyken zamanın uçup gitmesinden korkmuştum. Oysa şimdi bakıyorum da hiçbir şey kaçırmamışım.

Otobüsün egzozundan dumanlar yükseliyor ve arkamızdaki binanın duvarını yeni lekelerle süsleyerek yola koyuluyoruz. Otobüs iki üç dakikada bir duruyor, yolcuların sayısı azalıp artıyor. Banliyölere vardığımızda otobüste şoför dışında iki kişi daha kalıyor Biri rahibe, diğeri ise bir Elvis

taklitçisi. Kendimi kötü bir fıkraya hapsolmuş gibi hissediyorum. Schroder'in bana verdiği dosya açılmamış halde kucağımda öylece duruyor Yeşil kapağı iki lastikle bağlanmış. Parmaklarım arada bir lastiklere kayıyor. Otobüsün evimin yakınlarındaki durağa varması yaklaşık otuz dakika sürüyor, oradan itibaren beş dakikalık yolum var, ama bu sıcakta sekiz on dakikayı bulur

Normalde yılın bu zamanında çimlerini biçen veya çiçek eken birileriyle karşılaşmadan elli metre bile yürüyemezsiniz, ama havalar yüzünden insanlar bu aktiviteleri akşamüstüne erteliyorlar. Evime kadar kimseyle karşılaşmadan yürüyorum. Mahallem nasıl bıraktıysam öyle. Yüzde doksan beş eskisi gibi ve kalan yüzde beşlik kısım da yeni evlere dönüştürülen eski binalar. Güneş o kadar yakıcı ki, evimi gördüğümde Schroder'in parası çoktan cebimde eriyip gidiyor.

Evimi gördüğüme daha önce hiç bu kadar sevinmemiştim. Bir parçam onu bir daha göremeyeceğine emindi, çünkü hapisten ceset torbasında çıkacağımı düşünüyordu. Siyah çatılı, üç yatak odalı bir ev benimki. Bahçem onu bıraktığımdan daha iyi durumda. Belli ki annemler evle ilgilenmiş. Kapının yanma sakladıkları anahtarı buluyorum. Oyalanmadan içeri giriyorum ve adımımı atar atmaz kendimi evimde hissediyorum. Hafif bir yalnızlık hissi de var, ama dört tarafımın beton duvarlarla çevrili olmaması çok hoş. Buzdolabına taze yiyeceklerle dolu. Masada "Evine hoş geldin" yazılı bir kart iliştirilmiş büyükçe bir vazo ve içinde de çiçek var. Kedime sesleniyorum. Gelmiyor, ama yerdeki yarı dolu mama tabağına bakılırsa annemler daha bu sabah onu beslemiş. Alerjim tutmadan çiçekleri dışarı çıkarıyorum. Annemlerin söylediğine göre hapisteyken evime hırsız girmiş,

ama hiçbir şey çalmamış. Annem kırılan camları değiştirtmiş. Dosyayı masaya bırakıp uzun bir duş alıyorum. Ancak ne kadar ovalarsam ovalayayım hapishane kokusu üzerimden bir türlü çıkmıyor.

Dışarı çıktığımda aynada kendimi inceliyorum. Dört aydır kendimi görmemiştim. Kilo vermişim. Tartıya çıktığımda on kilo kaybettiğimi görüyorum. Yüzüm zayıflamış, sakalım ilk defa yer yer gri çıkıyor ve şakaklarımda da gri teller var Harika! Yakında tamamen babama benzeyeceğim. Gözlerim kan çanağına dönmüş. Geçen yıl ölümüne içtiğim zamanlarda aynı böyle görünüyordum.Yazlık giysiler giyince biraz rahatlıyorum. Gidip eşimi görmeyi her şeyden çok istiyorum. Bridget son üç yıldır bir bakım evinde.

Koltuğunda oturup dünyayı seyrediyor, hiç konuşmuyor, hareket etmiyor ve hiç kimse onun ne kadarının hayatta olduğunu bilmiyor. Son yıllarda biraz ilerleme gösterdi; daha doğrusu ilerleme gösterdiğini umuyoruz. Kestirmek zor. Ölümün eşiğinden döndüğü kazadan sonra kemikleri kırılmış, eti parçalanmış ve sekiz hafta komada kalmıştı. Ciğerlerinin yırtılmasına ve omurgasının zedelenmesine rağmen hayatta kaldığı için insanlar şanslı olduğunu söylüyorlardı.Fakat kızım o kadar şanslı değildi. Kimse gelip de kızın ölecek kadar şanssızmış demedi. Kimse artık ondan bahsetmiyor.

Schroder’in parası oraya gitmeme yetmez, annemleri beklemem gerekecek. Arabam yok, çünkü hapse düşmeme yol açan kazada hurdaya çıktı. Annemler bugün beni almaya gelmek istemişlerdi, ama son anda işleri çıktı. Ben hapisteyken haftada iki kere beni ziyarete geliyorlardı. Ancak hapisten çıkacağım gün işleri vardı; babamın hastanedeki uzman doktorlardan biriyle randevusu varmış. İnsan babamın

yaşına geldiğinde kaçınılmaz olarak prostat sorunu yaşıyor, ama bu doktor sayesinde ilaç tedavisiyle sorunu çözmeyi umuyorlarmış. Ben altmışıma geldiğimde umarım tıp ilaçlarla bu tip sorunları çözecek kadar ilerlemiş olur.

Hava dışarı çıkılamayacak kadar sıcak. Komik, ama dört aydır eve dönmek için yanıp tutuştuğum halde şimdi sıkılıyorum. Mutfaktaki lavabonun önünde durup boş boş pencereden dışarı bakıyorum. Arka bahçe bakımlı fakat yıpranmış bir havası var; sıcak bitkilerin yaşam enerjisini emmiş. Kedim Daxter gelip hüzünlü gözlerle bana bakıyor ve sonra çıkıp ağzında bir kuşla geri dönüyor Daxter aşırı kilolu, kızıl tüylü bir kedi ve ona bir lokma yemek veren herkesin en yakın arkadaşı olmaya hazır. Kuşu ayağımın dibine bırakıp birkaç adım geri çekiliyor ve bana miyavlıyor Onu azarlasam mı, sarılsam mı bilemiyorum. Sarılıyorum ve sonra kuşu bahçedeki çöp kutusuna atıyorum.

Bunu yapacağımı adım gibi biliyordum. Schroder de yapacağımı adı gibi biliyordu. Düşüncelerim yeşil kapaklı dosyaya ve lastiklere kayıyor. İçinde ölüm olan dosya. Bakmaktan zarar gelmez. Schroder o sayfalarda başkalarının göremediği şeyler göreceğimi umuyor. Düşük ihtimal, ama belki ona yeni bir bakış açısı sunabilirim. Ayrıca ödemem gereken bir ipotek var ve ufukta başka bir iş de görünmüyor Dosyayı yemek masasından alıp çalışma odama götürüyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hava çok sıcak, ama Adnan'ın annesini yaktığı zamanki kadar sıcak değil.Bu kadarı bile hoşuna gitmiyor Adrian’ın. İnsanlar sıcaktan yakınıyor. Annesi de yakınırdı.Annesi sürekli bir şeylerden şikâyet ederdi ve hoş renkli alevler dilini ve ağzını eritene dek yakınmayı, çığlık atmayı sürdürdü.Sonra artık çığlık atamaz hale geldi. İnsanlar ortalıkta dolaşıp havanın ne kadar sıcak olduğundan yakınıyor Oysa aynı insanlar altı ay önce de havanın ne kadar soğuk olduğundan yakınıyorlardı. Adrian insanların hiçbir zaman hiçbir şeyden memnun olmayacaklarını çoktan çözdü. Sıcağı sevmiyor, ama sıcak ne fena diyerek kavga gürültü de koparmıyor. Gölgede kalmak ve bol bol su içmek gerektiğini biliyor. Eğer öyle yapmazsanız cilt kanserine yakalanırsınız ya da cildiniz çabucak yaşlanır ve lekelerle dolar. Bunları düşünmekten hoşlanmıyor. Sıcakta kaldığında hemen terlemeye başlar, giysileri üzerine yapışıp onu kaşındırır o zaman kaşınmaktan nefret eder; çünkü vücudunu saran kaşıntılar en kötüsünden, kaşıdıkça yayılan, azan türdendir. İyice yayılan kaşıntılar Adrian’ı kemirdiği tırnaklarıyla kanatana kadar derisini aşındırmaya zorlar.

Arabanın radyosunu nasıl çalıştıracağını bilmediğinden haberleri açıp havanın kaç derece olduğunu dinleyemiyor. Keşke radyoyu nasıl açacağını bilse. İnsanların gırtlaklarını parçalarcasına söyledikleri Heavy Metal denen müzik olmadığı sürece her tür müziği, genel olarak müzik dinlemeyi seviyor. Metal müzikten kötü tek bir şey varsa o da Hip-hop. Yirmi yıl boyunca tek bir şarkı bile duymayıp müziksiz bir

hayat sürdü; sadece birlikte yaşadığı insanların hüzünlü, yalnız mırıltıları. Müzik yeniden hayatına girdiğinde artık onu anlamıyordu. Sanki bütün kurallar değişmişti. Plaklar ve kasetler kaybolmuş, yerini bilgisayarlar almıştı. O ise bırakın kullanmasını, bilgisayarın ne olduğunu bile bilmiyordu. Sonra dinlemeye başladı ve yeni tarzlara uyum sağladı.Artık onlarsız olmayı düşünemiyor bile. Favorisi de klasik müzik. Çocukken klasik müziği hiç sevmezdi.Gazete dağıtır,parasını biriktirir ve sonra kaset alıp onların koleksiyonunu yapardı.Grupları ve solo şarkıcıları severdi, ama kadın şarkıcılardan pek hoşlanmazdı. Her hafta biriktirdiği parayla yeni bir kaset alır, müzik kütüphanesini genişletirdi. Şimdi bütün o gruplar ve şarkıcılar geçmişte kaldı, çünkü müzikleri bugüne uymuyor Ama klasik müzik hep aynı ve Adrian artık klasik müzik dinlemeden uyuyamıyor.

Çalışmayan tek şey arabanın radyosu değil. Havalandırma da çalışmadığından pencereleri açmak zorunda. Bir ehliyeti yok, ama denese sınavı geçerdi. Yine de testin düşüncesi bile onu tedirgin ediyor. Bütün bilgileri ezberleyebilir ve çizilen şemaları anlayabilir, önce mavi arabanın mı yoksa kırmızı arabanın mı geçmesi gerektiğiyle ilgili soruları doğru cevaplayacağına emin. Lastiklerin nasıl olması gerektiğini, kaç kadeh içtikten sonra araba kullanamayacağınızı da biliyor, ama karşısındaki masada bir görevli otururken soruları yanıtlamak ona imkânsız geliyor. Bunu düşündüğü anda sanki bir sihirbaz gelip beynindeki tüm cevaplan yok ediyor. Sürüş testi daha da kötü, onda her hareketinizi yargılayan biriyle şehri baştan başa gezmek zorundasınız. Adrian kusmadan ancak birkaç yüz metre gidebileceğinin farkında. Hayır, kimse ona arabayı kenara çekmesini söylemediği sürece ehliyetsizlikten zarar gelmez. Hiçbir polis

şimdiye kadar ona arabayı kenara çekmesini söylemedi. Dikkatli bir sürücü olduğu için bagajdaki adam hiç gürültü yapmıyor. Ama havalandırmayı çalıştırabilmek diliyor içinden; kendi hatası mı, yoksa arabanın hatası mı emin değil. Araba en az on yıllık, yani her şeyin düzgün çalışması beklenemez. Aynısı radyo için de geçerli.

Geçip giderken sokaklarda fazla insan olmadığına dikkat ediyor ve gözüne bütün yüzler aynı görünüyor. Evler iki kategoriye ayrılıyor; içinde yaşamaktan hoşlanacağı güzel evler ve hoşlanmayacağı çirkin evler. Son evi ikinci kategoriye giriyordu, ama oradan taşındı ve artık (toprağı bol olsun) ikinci annesinin onu büyüttüğü evde oturuyor. Güzel bir yapı değil, ama orası onun evi. Bu konuda söylenebilecek belki başka şeyler de vardır, ama o şeylerin ne olduğunu bilmiyor.Bir şeyler söylenebilecek evin önüne uzanan yola hiçbir zaman asfalt dökülmedi ve gevşemiş dişleri andıran taşların arası zamanla toprakla doldu. Aynı toz toprak arabayı eve yanaştırdığında uçuşup kaportaya konuyor. Bir süre arabada oturup tozların dağılmasını bekliyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor ve tozların nemli vücuduna yapışıp kaşıntıları azdırmasını istemiyor. Kısa süre sonra her şey yeniden normal. Orayı, tenhalığı ve huzuru seviyor; oralarda evleri soymaya gelen hırsızlara, müziği bangır bangır açan arabalara ve kaba saba insanlara rastlanmaz.

Cooper’ın evinden aldığı başparmak yolcu koltuğunda, garip sıvıyla dolu cam kavanozun içinde, duruyor ve kavanozu ışığa tuttuğunda içinde gri parçacıklar olduğunu görüyor Kavanozu sallıyor ve parçacıklar kar kürelerindeki gibi uçuşuyorlar, ama kavanoz kar küreleri gibi sevimli değil. Başparmak pek kıpırdamıyor Tırnak oğlanın tırnağından

uzun, bir yerlerde insanlar öldükten sonra da tırnaklarının uzadığını duyduğunu hatırlıyor, ama bunun doğru olduğundan emin değil. Tırnağın aynı boyda kalıp parmağın küçülmüş olması ona daha mantıklı geliyor. Çünkü cesetler kurudukça parmaklar çeker Cooper da muhtemelen bunu biliyordur. Bir profesör ve zeki biri olduğuna göre bu da bildiği yüzlerce şeyden biridir. Cooper'ın parmağı bir adamdan mı, yoksa kadından mı kestiğini bilmiyor. Tırnak ojesiz, ama bu bilgi bir anlam ifade etmiyor. Kemikte çıkıntılar olmamasından temiz bir kesme işlemi yapıldığı belli, ama mikroskop altında bakılırsa kesik izleri görülecektir Keskin bir alet kullanılmış. Adrian seri katillerin öldürdükleri kişilerden hatıra almaktan hoşlandıklarını biliyor. Yoksa hatıra değil de başka bir şey mi deniyordu onlara? Emin değil. Aslında bu iyi bildiği bir konu, yüzlerce kez o kelimeyle karşılaşmıştır, ama o an için aklıma gelmiyor. Her neyse, seri katiller onların koleksiyonunu yapar, normalde zor tahmin edilecek yerlere sakladıkları takılar veya giysilerdir bu eşyalar. Cooper'ın bütün bir parmağı alması ve hatta onu rafına koyup sergilemesi çok tehlikeli. Adrian arabadan inip kavanozu aracın tepesine bırakıyor. Kavanoz, tozda çember şeklinde bir iz oluşturuyor. Çekirgelerin ve kuşların şarkıları duyuluyor Arabanın arkasına gidip bagajı açıyor.

Cooper Riley'nin yüzü, Adrian ona elektrik verdiğinde nasıl kasılmışsa hâlâ öyle. Yol boyunca bagajın kenarına çarpıp durduğu için dayak yemiş gibi bir havası var. Yüzü şişmiş ve kollarını arkaya alıp bağladığı bilekleri de şişip morarmış. Adrian gelecek sefer önce bagajı battaniyelerle kaplamaya karar veriyor. Kimse hatalarından ders almadığını söyleyemez. Cooper bilse onunla gurur duyardı.

Cooper’ın dudağının kenarından salyalar akıyor. Ufacık toz parçacıkları salyaya yapışmış. Cooper'ın müteşekkir olacağını düşünerek salyaları siliyor ve onun aldırmayacağını umarak elini Cooper’ın gömleğiyle temizliyor Bunların öğrenme sürecinin bir parçası olduğunun farkında ve bir insanı bagajdan çıkarmanın bagaja koymaktan daha zor olduğunu keşfettiğinde bu gerçek daha da netleşiyor. Cooper'ı sürükleyerek dışarı çıkarırken baygın vücudu sürekli bir yerlere takılıp duruyor ve önce kemeri, sonra kolları, sonra çenesi ve son olarak kafası tampona çarpıyor Yüksek perdeden bir tak sesi. Cooper yerde yatarken bagajdaki gibi cansız görünüyor. Adrian, Cooper’ın el ve ayak bileklerindeki ipleri çözmeden evin yolunu tutuyor ve kırmızı bir el arabasıyla geri dönüyor. Başka bir hayatta, yatak odasında olması gereken, ama olmadığı bir zamanda, bir oğlanın cesedini o el arabasına yüklediklerini görmüştü. Yılların etkisiyle boyaları dökülmüş, ama tekerlekleri hâlâ sorunsuz dönüyor. Lastikler inmiş. Cooper’ı lastiklere bağladığında havaları daha da kaçıyor.

İşin en zor kısmı eve uzanan basamakları çıkmak, ama el arabasını yan çevirip arkasını kaldırarak ve yeri geldiğinde geri geri sürükleyerek eve ulaşmayı başarıyor Cooper'ı bodruma indirmek de aynı ölçüde zor, ama aynı yöntemle, daha doğrusu tersinden uygulayarak ve her seferinde bir basamak inmeye özen göstererek bu işin de altından kalkıyor. Bir bırakacak olsa Cooper’ın aşağı düşeceğini, burnunun ve dişlerinin kırılacağını biliyor. Cooper hiç gürültü yapmıyor, ama basamakları indikçe kafasının arabaya çarpışının sesi duyuluyor.

Bodrum ortadan geçen beton duvarla iki odaya ayrılmış.Duvarın ortasında ikinci odaya girilmesini sağlayan çelik kapı var. Dış bölüm eskiden depo olarak kullanılırdı, ama artık boş. İçteki oda, diğer ismiyle Çığlık Odası, yıllar önce bütün mobilyalardan arındırıldı. Bu, Adrian buraya taşındıktan kısa süre sonra olmuştu. Hâlâ işçilerin gelip mobilyaları götürüşünü hatırlıyor. O zamanlar daha küçüktü ve boş odaya ne olacağını merak ediyordu. Birkaç gün içinde sorusunun cevabını aldı. Şimdi içeride kilitlerden ve kelepçelerden başka bir şey yok. Onları söktürmek için zaman veya para harcamak kimsenin işine gelmedi. Bir de yıpranmış bir şiltesi ve aralarında onun gözyaşlarının da olduğu binlerce göz yaşını emmiş düz bir yastığı olan eski yatak var. Fazladan birkaç battaniye, köşede kapaklı bir kova ve diğer tarafta temiz suyla dolu başka bir tane. Bir fincan, diş fırçası, diş macunu ve havlu. Cooper'ın susadığında içebilmesi için hücreye içme suyuyla dolu şişelerden yerleştiriyor ve içinde en az beş litre su var. Hücrenin kapısı, tepesindeki dörtgen cam dışında çelikten yapılmış. Ön tarafında içeriden ulaşılamayacak bir sürgü var Alt tarafa kedi kapılarım andıran bir kapı yerleştirilmiş, böylece içeriden dışarıya eşya aktarılabiliyor. Burası bir kovanın geçebileceği kadar büyük, bir insanın geçemeyeceği kadar küçük. Dışa doğru açılıyor ve iki tarafında dışarıdan kilitlenebilmesini sağlayan sürgüler var.

Kilitlendiğinde içeriden açmak da imkânsız. Bodrum dış dünyadan görünmüyor. Eskiden tavandan tek bir ampul sarkardı, ama uzun zaman önce oğlanlardan biri ilmek yapmak için kabloyu çekmeyi başarınca onu kaldırdılar. Oğlanın adı George'du, kendini astığında dili ağzını kaplayacak kadar şişti, teni griye döndü ve George bir daha

geri gelmedi. O olaydan sonra odadaki bütün kablolar kısaltıldı. Artık içeriyi aydınlatan tek şey bodrum kapısından süzülen ışık; o da fazla değil ama en azından göz gözü görüyor.

Cooper’ı hücreye sürükleyip bağlarım çözüyor ve onu yatağa yatırıyor Şilte nemli ve serin. Adrian, Cooper'ın bunu takdir edeceğine inanıyor, hele de dışarıda sıcaklık kırk dereceyi bulmuşken. Yatağın yayları gıcırdıyor, üç yıldır ilk kez üzerlerine bir ağırlık kondu. Cooper’ın başını kaldırıp yastığı altına yerleştirdikten sonra ipleri ve el arabasını alarak hücreden çıkıyor. Kapıyı arkasından kilitliyor ve alnını cama yaslayıp şimdilik kıpırdamayan Cooper'ı izliyor.Uyandığında Cooper’ın hiç mutlu olmayacağını biliyor, ama buna hazır.

Dışarıda sıcaklık her saniye artıyor İçinde parmak olan kavanoz o kadar ısınmış ki neredeyse dokunduğunda parmakları yanacak. Kavanozu ve Cooper’ın evinden aldığı birkaç parça eşyayı toplayıp içeri dönüyor. Yıllar içinde Adrian bir sürü katille tanıştı. Ailelerini öldürmüş, yabancıları öldürmüş, sebepsiz yere, sadece bir ses onlara öldürmelerini söylediği için veya gazetede Tanrı’nın gönderdiği ve birilerini öldürmelerini söyleyen gizli mesajlar buldukları için cinayet işlemiş kimi insanlarla bir arada yaşadı. Odasını hiç vicdan azabı çekmeksizin başkalarını parçalara ayırmış insanlarla paylaştı. Bazıları aptallaşmıştı ve bazıları yaptıkları şeylere üzülürlerdi; hepsi ilaç alıyor ve duygularından bahsetmenin onları iyileştireceğini sanıyorlardı. Gerçek katillerin sayısı fazla değildi. Tanıştığı tüm katilleri toplasanız sayılan iki elin parmaklarını geçmez, ama kafayı katillere takmış olmasının kökenlerinin onlar olduğuna inanıyor Buraya gönderilmemiş

olsa ve daha ergenlik çağımdayken buraya hapsedilmemiş olsa Adrian da katil olurdu.

İnsanın kanının kayna yamayacağı bir katil vardı: on altı yaşına basmadan annesini, babasını ve kardeşlerini öldüren bir adam. Adam demek yanlış aslında, çünkü tanıştıklarında bıyıklan yeni terlemiş bir oğlandı. Adı Hutchinson'dı. Adrian bunun garip bir isim olduğunu düşünüyordu. Ayrıca bıçağı çekip ailesini katletmeden önce çocuk olsa bile Hutch'm artık bir erkek olduğuna inanıyordu. Hutch, Çığlık Odası'na kapatıldığı zamanlarda asla yakınmazdı. Defalarca aşağı gönderilmişti ve çıktığında neler yaşadığından asla bahsetmezdi. Adrian, onun gibi olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.Hutch birkaç yıl kaldıktan sonra kendi yoluna gitti. Adrian onun nasıl birine dönüştüğünü, hayatta olup olmadığını veya hâlâ cinayet işleyip işlemediğini bilmiyor. Belki kimsenin yasını tutmadığı bir mezarı boylamıştır. Adrian'ın saplantısını şekillendiren de onun aralarında olduğu yıllardı... Hayır, hayır, annesi ona herhangi bir şeyi saplantı haline getirmenin yanlış olduğunu öğretti... O yıllar, onun katillere olan ilgisini şekillendirmişti. Geçen yıl boyunca Christchurch Carver ve Mezarlık Katili'yle ilgili haberleri gazetelerden takip etti ve seri katillere olan ilgisi böylece uç noktalara ulaştı. Beyninin seri katillerle ilgilenen bölümünün normal olmadığından şüpheleniyor. O bölüm, tekrar bu eve taşınmasını istiyor. O bölüm aynı zamanda harekete geçebilmek için araba kullanmayı öğrenmesini sağladı. Cooper'ın eşyalarını bodrumun raflarına, Cooper'ın, Adrian'ın dün özellikle temizlediği ufak camdan dışarı baktığında görebileceği yerlere yerleştiriyor.

"Cooper?"

Cooper cevap vermiyor ve kıpırdamıyor.

Bu sefer daha yüksek sesle, “Cooper?” diyor. Kapı yüzünden sesini duyurmak için daha yüksek sesle konuşması gerektiğini biliyor, ama çok bağırmasına da gerek yok.Cooper’ın baygın olduğuna emin olunca bodruma çeki düzen veriyor Uyandığında ortalığın berbat halde olmasını istemiyor, çünkü Cooper’da kötü bir izlenim bırakmayı istemiyor. Raflara yerleştirdiği koleksiyonu düzenliyor ve seri katillerin oto biyografilerinin yer aldığı rafı temizliyor. Odaya bir kanepe ve iyi durumda olmayan bir masa koysa da bunlar dışında fazla bir şey yok. Zaten bugün, daha birinci gün, Adrian öğrendikçe kendini de geliştirecek.

“Cooper!”

Ses yok.

Üst kata çıkıp radyoyu açıyor Klipsle kemere tutturulan ufak bir radyo. Kaset çalabiliyor ve kayıt bile yapabiliyor. Cooper’ın da kendisi gibi klasik müzik sevdiğine emin olduğundan radyoyu bodruma indiriyor, ama aşağıda anten çekmiyor Düğmelerle oynasa da kanalları bulamıyor. Basamakları çıkıp koridora dönene kadar çalışmıyor radyo. Pilleri değiştiriyor, fakat yine aynı şey. Adrian bunun nedenini bir türlü çözemiyor Yoksa radyo kanalından gelen müzik beton duvarları aşamıyor mu? Kaset çalabilir, ama kaset çaldığında piller çabucak biter ve onları bu şekilde tüketmek istemiyor. Hayal kırıklığına uğruyor ve bu tersliğin diğer işleri de aksatmamasını umuyor.Uyandığında Cooper’ın şaşkın ve aç olacağını tahmin eden Adrian kaba bir ev sahibi gibi görünmek istemediğinden radyonun gayet iyi çalıştığı mutfağın yolunu tutuyor. Radyoyu pantolonunun kenarına

takıp zamanla sevmeye başladığı yeni rock gruplarından birinin eşliğinde yeni ev arkadaşına öğle yemeği hazırlıyor

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ona Melissa X diyorlar. Sondaki Roma rakamı değil. O bu şehirde polisleri öldüren onuncu Melissa (kaçak bir seri katile dönüşen onuncu Melissa) delillerin kaldırıldığı depolardan birinde aleyhinde kutular dolusu delil olan onuncu Melissa değil. Adının sonunda X var, çünkü onunla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Medya normalde suçlara ve katillere daha akılda kalıcı isimler vermeye bayıldığından ona Üniforma Katili adını takmış. Christchurch Carver, eşyaları arasında (geçen yıl yakalanan Joe Middletone adlı seri katil) bulunan bir kaset sayesinde meşhur oldu.Kadın o kasetteki görüntülerde hakkında kayıp raporu tutulmuş bir dedektifi göğsünden bıçaklıyordu. Christchurch Carver, avladığım seri katili öldürdüğüm gün tutuklandı. Ben benimkine Mezarlık Katili adını takmıştım. Sebep olduğum trafik kazası yüzünden yargılanıp hüküm giyişim ve hapse atılışım arasındaki dönemde Melissa'nın bir türlü yakalanamadığıyla ilgili haberlere rastlamıştım. Şimdi başka cinayetleri de onun işlediğinden şüpheleniliyor. O zamanlar bu büyük haberdi ve anlaşılan artık daha da büyük bir habere dönüşmüş, çünkü polis nerede olduğunu ve gerçekten kim olduğunu bilmiyor. Yeni bir gün, yeni bir seri katil; her biri bir öncekinin yaptıklarını aşmaya çalışıyor. Son birkaç yıldır Christchurch Carver şehri kasıp kavurmuştu, belki şimdi sıra kız arkadaşımdadır.Çalışma odamın camını açıp dışarıdaki havanın içeri girmesine izin veriyorum. Hava sıcak olsa da en azından temiz. Dolaptan çıkarıp fişe taktığım vantilatör havayı döndürüp duruyor. Pervanesine toz parçacıkları

yapışmış ve vantilatörü ilk çalıştırdığımda havaya saçılan bu parçacıklar yüzünden bir dakika kadar hapşırıp durdum. Dosyanın içindeki belgelerin kalınlığı beş santimi buluyor. Onları masama koyup çeşitli gruplara ayırıyorum. Yirmi saniyede bir yarım daireyi tamamlayıp masaya dönen vantilatör sayfaların kenarlarını uçuşturuyor. Raporlar, ifadeler, adli deliller. Morlukların, kesiklerin, kanların fotoğrafları; Melissa X'in Dedektif Calhoun'u öldürüşü DVD'ye aktarılmış. Dört ceset, bir sürü evrak ve Melissa hâlâ kayıp. Kadının DNA'sına, parmak izine ve hatta görüntüsüne sahipler, fakat yine de onu yakalayamıyorlar Sanki yer yarılıp içine girmiş. Yüzü bütün gazetelerin birinci sayfalarındaydı ve haber manşetten verilmişti. Suçlu Aranıyor programının Yeni Zelanda versiyonu üç bölümünü ona ayırmıştı ve polisler de televizyoncular da hakkında bilgi edinmek için ellerinden geleni yaptılar. Medyumlar bile işe karıştı. Kimse kadının nerede olduğunu bilmiyor ve daha da garibi kimse ortaya çıkıp kimliğini teşhis edemiyor. Ailesi, arkadaşları, meslektaşları, lise yıllarından tanıdığı kişiler, doktorları, öğretmenleri, geçmişte veya şimdi ilişkide olduğu insanların hiçbiri onu tanımadı. Adı Melissa olabilir de olmayabilir de. Carver soruşturması esnasında şüphelilerden birini teşhis etmek için karakola gelmiş, adının Melissa Graves olduğunu söylemiş ve sonra da Carver'ı yakalamamızı engellemek için sahte bilgiler vermişti. O günlerde polislerin ondan şüphelenmek için bir nedenleri yoktu. İsim elbette sahte. Sonradan Melissa X'e dönüştürüldü, ama bunun Melissa'mn gerçek adı olduğunu sanmıyorum. Carver yakalandıktan sonra kimse Melissa'yı bir daha görmedi. Carver'm yakalanışım izleyen haftalarda genel kanı Melissa X'in öldüğü, Carver tarafından öldürüldüğü yönündeydi. Derken yeni cesetler

bulundu ve Melissa X kurban listesinden çıkıp zanlı listesinin bir numarasına yükseldi.Beş ay önce tutuklandığından beri düzenli olarak Carver'a, Melissa hakkında bilgi vermesi için teklif götürülüyor, ama o her seferinde bu teklifleri geri çeviriyor Melissa X ellerine en az dört kişinin kanı bulaşmış bir cani. Yardım istediği için Schroder'i suçlayamam.Önümdeki rapor Calhoun cinayetinden başlayarak bütün cinayetlerin detaylarım içeriyor. Diğer üç erkek de üniforma giyilen işlerde çalışıyormuş, ama üniformalar cesetlerin yakınında bulunmamış. Hepsi çırılçıplakmış. İki güvenlik görevlisi ve bir polis memuru. Memur parkta çıplak bulunmuş ve işkence görmüş. Güvenlik görevlilerinden biri evinde bulunmuş ve çalınan tek şey üniformasıymış. Diğer güvenlik görevlisi devriye gezdiği golf sahasında öldürülmüş. On dördüncü deliğin yakınlarında bulunan yarı çıplak cesedinde diğer cesetlerdeki gibi işkence izlerine rastlanmış. Hepsinin ortak noktası hayalarının ezilmesi... Melissa, Christchurch Carver'ı da aynı şekilde yaralamıştı. Erkekler arasında boğazlarının bıçakla kesilmesi ve üniformalarının çalınması dışında herhangi bir bağlantı yok.Onları Carver'a bağlayan hiçbir şey yok. Üniformaların neden çalındığıyla ilgili iki teori var; ya kullanmak için ya da hatıra olarak. İşkencenin nedeni de bilinmiyor ve yine iki olasılık var: Bilgi almak için ya da eğlence olsun diye. Salonda DVD'yi izlediğimde Melissa'nın eğlenmek için o adamlara işkence ettiğine karar veriyorum. Dedektif Calhoun bir sandalyeye bağlanmış. Sandalye banyoda. Adamın ağzı bantlı ve gömleği kan içinde. Bandın etrafındaki deri kurumuş ve kızarmış. Gözlerinden ne kadar korktuğu anlaşılıyor; yüzü terden sırılsıklam. Bir haftadır uyumamış gibi duruyor. Bu kaset Carver tutuklandıktan iki gün sonra bulunmuş.

Melisa, “Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum Joe,” diyor Fonda herhangi bir gürültü yok. Kadının sesi kameranın yanından bir yerlerden geliyor. Dairede yapılan incelemeler sonucunda çekim açısı da göz önünde bulundurularak kameranın dolaba gizlendiğine karar verilmiş. Yani Melissa filme çekildiğini bilmiyordu. Belki de Joe kadına şantaj yapmayı deneyecekti. Raporda bu konuda bir açıklama yok.

“Senin ne mal olduğunun ispatı o.” Bunlar Carver’ın sözleri ve onun sesi de yandan geliyor. Görüntülerde şimdilik sadece panik içindeki Calhoun var. Korku bütün hücrelerine sinmiş. Başına gelecekleri tahmin etmek için Calhoun’un dahi olması gerekmez. Midem bulanıyor ve ellerimin titremesine engel olmak için uzaktan kumandayı sıkı sıkı tutuyorum.

“Öyle mi? Peki, onun ne mal olduğunun ispatı ne?" diye soruyor Melissa.

“Ne gerekiyorsa.”

Ne gerekiyorsa derken ne kastettiğini merak ediyorum. Eminim ki yanıtı bilmek isteyen tek kişi ben değilimdir. Calhoun’un parmak izleri fahişelerden birini öldürmekte kullanılan bıçakta bulundu, ama ona komplo kurulduğu sonucuna varıldı ve Calhoun masum dendi.

“Bir şeyi unutuyorsun Joe.”

“Neyi?”

“Ona ihtiyacın yok.”

Melissa görüntüye giriyor; son derece seksi, uzun boylu bir kadın. Ama gözleri bu ambalaja uymuyor, vücuduna ve yüzüne baktığınızda onun podyumda yürümeye alışkın mankenlerden olduğunu sanırsınız, ama gözleri başka telden

çalıyor Onlar gecelerini eğlence olsun diye yavru kedilerin derilerini yüzerek geçirebilecek birinin gözleri. Zarif adımlarla Calhoun'a doğru yürüyor ve bıçağı adamın göğsüne sapladığında kolu zorlandığından olsa gerek boynundaki damarlar belirginleşiyor. Kamera hareket etmiyor ve Joe görüntüye girmiyor. Calhoun'un attığı çığlıkları duymamak için televizyonu sessize almak istiyorum. Çığlıklar, dedektifin kadının kolları arasında ölmesini görmekten çok daha korkunç. Küvetin deliğinden akan son su damlalarının çıkardığına benzer bir şırıltı duyuluyor. Her şey bittiğinde Melissa saçlarını kulağının arkasına atıp kameranın durduğu yöne bakıyor, ama doğrudan kameraya değil. Carver hiçbir zaman görüntüye girmiyor.

"Seni aptal sürtük! Bunu nasıl yaparsın?"

Kadın,Calhoun'un ağzındaki koli bandını bir çekişte çıkardığında dedektifin ağzından gömleğine doğru kanlar süzülüyor. "Yapmayacağımı düşünmene şaşırdım."

Ben de.

"Sana oyunlarla işim olmadığını söylemiştim Joe," diye devam ediyor kadın.

"Hayır söylememiştin!"

"Öyleyse senin tahmin etmen gerekirdi. Paramı istiyorum."

Ondan sonra her şey daha da kötüye gidiyor. Bu kadında daha önce eşini benzerini görmediğim bir donukluk, bıçağı ölü dedektifin boğazına yaklaştırdığında bile kaybolmayan buz gibi bir güzellik var O uzaklaştıktan kısa süre sonra kayıt sona eriyor. Oyunlarla işi olmadığını söylemişti, ama filme

almak adamın ona oynadığı oyunlardan biri. Hangi paradan bahsettiğini merak ediyorum. Rapora göre Joe'ya bu soruyu sormuş, ama bir cevap alamamışlar.

Televizyonu kapatıyorum.Schroder'e yardım edeceğim. Koridoru geçip çalışma odama dönüyorum.Karar vermemi sağlamak için DVD'yi dosyaya eklemiş olmalı.Melissa ve Carver arasındaki ilişkiyi anlamak güç. Kadın ona işkence etti, sevgiliydiler ve şimdi kadın hakkında bilgi vermeye yanaşmıyor. Hiçbiri mantıklı değil. Carver tutuklanmasaydı, biri diğerini öldürene dek bir arada kalırlar mıydı?

Bir saat sonra artık masamda boş yer kalmıyor.Kâğıtları uçuşturmaması için vantilatörü çoktan kapattım.İkinci saatin sonunda yer de kâğıtlarla doluyor Fotoğraflardan bazılarını çalışma odamdaki beyaz tahtaya bantlıyorum ve vantilatörü dolaba kaldırıyorum. Nasıl olsa evin bütün camlan açık. Komşu evlerden birinden müzik sesi geliyor, biri çalan şarkıya eşlik ediyor. Sessizliğe ihtiyacım var, ama başka birinin müziğini dinlemektense kendi müziğimi dinlemeyi tercih ettiğim için ben de müzik setimi açıyorum. Beatles dinleyip o yıllarda hayatın daha kolay olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şeyin kolay olmadığı sonradan keşfedildi. İki saat içinde bütün evrakları birbirine karıştırmayı başardım, ama hâlâ bahsi geçen kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum.Sezgilerim hiçbir şey söylemiyor.

Golf sahasında bulunan ceset, cesetlerin sonuncusuydu. Onu üç hafta önce buldular. Melissa'nın üniformaları niçin aldığını merak ediyorum. Ama o kadar merak beni yoruyor ve üçüncü saatin sonlarına doğru odadan çıkıp delil yığınlarıyla arama mesafe koyuyorum. Mutfakta oyalanıp kendime sandviç hazırlıyorum.Eve geldikten sonra bir şekilde dışarı

çıkıp eşimi görmeye gitmeyi planlamıştım, fakat üç saat geçti ve bu arada bir kez bile onu düşünmedim. Canım içki istiyor. Birayla başla, ötesini sonra düşünürsün. Ama evde alkol yok. Sonunda çocukken yaptığım gibi bir bardak süt alıp öğle yemeğimle beraber yemek masasına geçiyorum. Çalışma odamda beni bekleyen başka bir dünya var; kaçmayı başardığını sandığım bir dünya. Öğle yemeğimi bitiriyorum ve tam çalışma odasına dönecekken biri kapımı çalıyor Annemler gelmeden arayacaklarını söylemişlerdi, yani kapıdaki onlar değil. Her neyse, buzlu cama baktığımda silüetten tek kişi olduğunu anlıyorum. İçimden kapıya bakmak gelmiyor. Her kimse defolup gitmesini söylemek istiyorum, ama o “her kimse” ısrarla kapıyı çalmayı sürdürünce açmaktan başka çarem kalmıyor. Kapı açıldığında karşılaştığım kişi avukatım. Bir yıl önce beni öldürmeyi denemişti. Ellerimi bağlayıp beni ormana sürükledi ve bir çukura attı. O, tetiği çekip çekmemeye karar vermeye çalışırken uzunca bir süre namluyu seyrettim. Kapıya bakıyorum.Belki o gün başladığı işi bitirmeye gelmiştir.

ALTINCI BÖLÜM

Cooper'ın dili damağına yapışmış, berbat bir toz tadı alıyor. Bir de metalik bir tat ve ne olduğunu çözemediği başka bir şey daha. Siyah beyaz filmlerdeki eski püskü tabutların kapaklarının açılışı geliyor aklına nedense, hani ölüler tırmalayıp açmayı denedikleri için kapağın içi tırnak izleriyle doludur ya... Göz kapaklarını güçlükle açık tutuyor ve açarken canı acıyor. Karanlığı önce kendine gelememiş olmasına bağlıyor Beyni zonkluyor. Acaba bu nasıl bir akşamdan kalmalık? En kötüsünden, diye geçiriyor içinden. İnsanın sabah uyanıp, içeceğime keşke ölseydim diyeceği türden. Kulakları çınlıyor, göğsüyse alev alev.Hatırladığı ilk şey sıcak dalgası. Şehir güneşin kuşatması altında. Belki o yüzden içmeye başlamıştı. Oldukça geçerli bir neden, kim olsa içmez miydi? İçebildiğiniz kadar için, sonra da serin bir yerde sızın. Galiba bunu yapmış, çünkü her neredeyse kesinlikle serin. Önce karısının da bir yerlerde sızıp kaldığını düşünüyor ve sonra artık bir karısı olmadığını, şimdi sebebini bulamasa da üç yıl önce ayrıldıklarını hatırlıyor. Karısı gittiğinden beri hayatına giren başka bir kadın olmadı, en azından ciddiye alacağı bir ilişki yoktu. Şimdi de hayatında bir kadın yok. Belki bu yüzden içmiştir. Ama içmeyi bırakmıştı, daha doğrusu öyle sanıyordu. Geçmişte içtiği için başı belaya girmişti ve sonra bir daha içmedi. Yan dönünce altındaki yatak gıcırdıyor; bu kendi yatağı değil, yatağın çıkarttığı sesleri tanımıyor.O zaman hastanedeyim diye düşünüyor Bir kaza geçirdim, ama içki içmekle ilgisi olmayan bir şey.Diğer hastaların gürültülerini duymak umuduyla

kulaklarını dört açıyor. Ayak sürüme sesleri, interkomun dit dıtları,bir sıfır bilmem kaç numaralı odadan kırmızı kod, mavi kod diye bağırılması. Hastaneye son kez iki yıl önce amcası hastalandığında gitmişti. Kanser adamı diri diri yiyordu. Aynı odadaki başka bir hastanın tuvaletini yatağın yanındaki koltuğun altındaki plastik kaba yaptığını ve o kaptan yayılan koku yüzünden erkenden hastaneden ayrıldığını hatırlıyor O günden hatırladığı şeylerin hiçbiri burada yok; ne gürültüler ne sesler Burası hastane değil.

Gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturup alnındaki golf topu büyüklüğünde şişliği fark ettiğinde acıdan inliyor Gözlerini açtığında görüntü bulanık ve her şey gri tonlarda. Net görebilmek umuduyla gözlerini kırpıştırsa da bir yararı olmuyor. Her neredeyse fazla ışık yok. Yüzü dokunduğunda acıyacak kadar şişmiş. Garaj kapısını ve arabadan indiğini hatırlıyor. Çantası elindeydi, nedenini hatırlamıyor, onu yanına almasının hiçbir mantıklı açıklaması olamaz. Sonra... Sonra... Ne?

Doğrulmaya çalışırken, ‘Aman tanrım/' diyor, ama vücuduna söz geçiremiyor. Dirseklerine yaslanıp kalkmaya çalıştığında yeniden sırt üstü devriliyor. Kolu yatağın kenarından sarkıyor, parmakları beton zemine çarptığında derisi sıyrılıyor. Ağzına götürüyor parmaklarını: Kan tatlı. Ayağa kalkıp buradan kurtulmalı. Adam. Adam saati sormuştu ve sonra... Sonra vücudunun kontrolünü kaybetti. Yere yığıldığında güneş gözüne giriyordu. Sonra adamın gölgesi güneşi kesti.Kıpırdayamıyor, konuşamıyordu. Yüzünün yanında yerde konfetiyi andıran bir şeyler vardı, ama onların neden orada olduğunu çözemedi. Adam eğilip bir

bezle burnunu örttü ve Cooper'ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sonra... Sonra bu.

Ellerini yatağın iki kenarına koyup kendini doğrulmaya zorluyor Bu sefer yavaşça. Kontrolünü kaybetmemeyi deniyor ve çaresizce ayağa kalkmaya çalışıyor Başı döndüğü için bir süre yatağın kenarına oturuyor. Gözleri alışmaya ışıksızlığa alışmaya başlıyor Oda netleşiyor, ama görülecek bir şey yok. Bir tür bombardıman sığınağı sanki. İçeriye gelen tek ışık, kapıdaki pencereden içeri süzülen ışık huzmesi. Her şey betondan ve çelikten. Ufak kramplar ve elektrik çarpmasını andıran sarsıntılar eşliğinde vücudu yavaş yavaş kendine geliyor. Önce elleri ve ayakları karıncalanıyor, ardından karıncalanma uzuvlarından tüm gövdesine yayılıyor Ayağı kalkıyor adam. Gözlerinin arkasına korkunç ağrılar saplanıyor Yorgun, korku içinde ve ne kadardır baygın olduğu konusunda hiçbir fikri yok.

Elektroşok tabancasıyla kendisine elektrik verildiğini anlıyor Konfetinin sebebi oydu. Elektroşok tabancaları kullanıldığında seri numaralarını içeren yirmi ya da otuz kâğıt parçası fırlatır. Bu sayede onları kullanan kişi tespit edilir. Sonrasında adam onu uyuşturmuş olmalı. Yüzüne bastırılan paçavrayı, kokuyu, karanlığı hatırlıyor. Duvardan destek alarak kapıya gidiyor. Kısa bir yürüyüş. Oda belki standart bir hapishane hücresinin iki katı büyüklüğünde ve diğer tarafta, bunun kadar karanlık olmasa da yine hapishane hücresini andıran başka bir oda var. Üst kata açıldığını tahmin ettiği başka bir kapıdan ışık geliyor Kapıdaki cam temiz, ama onun bulunduğu taraf çizik içinde. Camı kıracak olsa bile delikten dışarı çıkamaz. Nefesi camı buğulandırıyor. Elinin tersiyle camı siliyor ve başparmağını çiziklerde dolaştırıyor Çizikleri

kimin yaptığını, kapının bu tarafına hapsedilen insanları düşünmek istemiyor; en azından şimdilik. Dışarıda kitaplar var, ama adlarını göremiyor. Görebileceği kadar büyük delikleri olan bir kanepe var, yaylar deliklerden dışarı çıkmış. Yeniden rafa, kitaplara bakıyor, onlara bakmayı sürdürüyor ve şekiller netleşiyor... Keşke biraz daha ışık olsaydı. En üst rafta açık arttırmadan aldığı başparmağı gördüğünü sanıyor ve aniden her şey kafasında netleşiyor: Açık arttırma bir tuzaktı. Başparmağı her kim sattıysa ondan ayrılmayı hiçbir zaman planlamamıştı, aslında satıcının tek arzusu koleksiyonuna yeni başparmaklar eklemekti. Rafların yanında çantasını görüyor. Mide bulantısı o kadar güçlü ki karnına yumruk yemiş gibi hissediyor. İçeriyi görebilmek için camın önünden çekiliyor ve hücresini inceliyor. Lavabo veya tuvalet yok. Yalnızca iki kova. Su içmek için bir fincan ve bir diş fırçası bırakılmış. Demek ki satıcı onu hemen öldürmek niyetinde değil. Boş kovayı alıp yatağın kenarına oturuyor ve içine kusuyor, işi bittiğinde gömleğinin kenarıyla ağzını siliyor. Beyni zonkluyor, etrafı görebilmek için gözlerini kısması her şeyi daha da kötüleştiriyor. Eliyle göğsünü ovaladığında elektroşok tabancasının açtığı iki deliği buluyor, saldırgan oraya saplanan telleri sökmüş olmalı.

Gözlerini kapayıp adamı ilk gördüğü zamanı hatırlamayı deniyor, o görüntüye sıkı sıkı sarılıyor, ama hayır, onu daha önce hiç görmediğine emin. Bu adam daha kaç kişiye başparmağını postalayıp sonra da onları kaçırdı? Acayip bir imza. Acayip bir "modus operandi”Buradan kurtulmayı başarabilirse öğrencilerine bundan bahsedecek.

Hücreyi kontrol ediyor, elleriyle duvarları yokluyor ve hücrenin tamamen karanlık olan arka tarafını keşfe çıkıyor.

İçerisi artık kusmuk kokuyor ve midesi bulanan adam iki büklüm oluyor. Yerde kelepçeyi andıran bir şeyler var ve onlardan birine takılıp düşer gibi olduğunda duvarda da kelepçeler olduğunu fark ediyor Kim bilir bir zamanlar bu odada neler vardı. Tavana uzanan borular ve muhtemelen tavandaki deliği örtmek için yerleştirilmiş bir çelik parçası. Eğer delik, çelik parçasıyla aynı büyüklükteyse bir insan rahatlıkla içinden geçip dışarı çıkabilir. Yatağa çıkıyor, ama tavana ulaşamıyor. Yatağı yan devirip basamak olarak kullanmayı denediğinde vidaların geçtiği yerlerin pürüzsüz olduğunu anlıyor. Parmaklarıyla vidaları gevşetecek kadar güçlü olsa bile çeliği kaldıramazdı. Parmaklarını metal parçasının kenarlarına sokmayı deniyor, ama yararı yok. İnip yatağı eski haline getiriyor. Diğer duvarda, tavanın bir metre aşağısında demir bir halka var. Duvarlardaki delikler sonradan çimentoyla doldurulmuş. Bu odadan çıkardıkları her neyse mekânı bir tür hücreye dönüştürmek için onu kaldırmışlar.Evet,bu mekânın amacı kesinlikle birilerini hapsetmek. Ders kitaplarından fırlama, Cooper'ın derslerinde anlattığı türden bir manzara. İyi ama burası bir hapishane mi? Ve Cooper neden burada?

Ceplerini kontrol ediyor. Kendisine ait olmayan bir alüminyum folyo ve kendisine ait bozuklukları buluyor. Alüminyum folyoyu açıyor. İki ağrı kesici. Onları yeniden paketliyor Kamera var mı diye tavanı kontrol ediyor. Yok. İki seçeneği var: Beklemek ve bağırıp kapıyı yumruklamak.

Bütün gücüyle kapıyı yumrukluyor "Hey! Hey! Kimse yok mu? Hey! Ben neredeyim?"

Cevap yok. Camı ittirmeyi deniyor Titreştiğini görmeyi beklemese de cam oynuyor. Kırılmıyor, çatırdamıyor Belki

esnediği söylenebilir Camı yumrukluyor, ama her darbe titreşimler halinde beynine ulaşıp baş ağrısını kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor.

Ayakkabısını çıkartıp topuğuyla kapıya vurduğunda yine aynı sonucu alıyor. Kitaplara bakıyor Ne kadar bakarsa başı o kadar ağrıyor. Göz ucuyla baktığında bazı nesnelerin ne olduğunu çıkarabildiğini keşfediyor, ama dimdik baktığında karanlığa karışıyorlar. Kaybolmalarından hemen önce baktığı şeylerin koleksiyonundaki silahlar, ipler ve giysiler olduğunu çözüyor.

Kapıyı yumruklamaya başlıyor yeniden. Gözlerini kapalı tutuyor ve beynindeki zonklamaya aldırmamayı deniyor. Ayakkabısını kapıya vurmaktan kolu ağrıyor. Ayakkabıyı diğer eline alıp biraz daha vuruyor. Beş dakika sonra, tam pes etmeye hazırlanırken üst kattan gelen ışık birden azalıyor. O zaman orada birinin durduğunu anlıyor Cooper. Kapıya vurmayı kesiyor ve böylece baş ağrısı da azalıyor.Adam, silüetini saran mavimsi parıltı eşliğinde aşağı iniyor Cooper onu parça parça görüyor, önce ayaklar, aşınmış kahverengi deri ayakkabılar, paçalarında bozuk para büyüklüğünde delikler olan bir pantolon: Modaya uymak için açılmış yırtıklar değil, yıllarca aynı pantolonu giymekten oluşmuş delikler. Sonra kalçalar ve pantolonun üst kısmı, deri kemer, bir fener (pille çalışan kamp fenerlerinden), gözlerini acıtacak kadar parlak olmayan bir ışık. Feneri taşıyan adam kısa kollu beyaz bir gömlek giymiş ve ince bir kravat takmış. En alt basamağa ulaştığında Cooper'a dönüyor. Fenerin ışığında teninin donuk bir parıltısı var. Saçları ortadan ikiye ayrılmış, kâküller alnına düşüyor. Gözleri kahverengi, dudakları çatlak, yüzü sivilce izleriyle dolu. Adam hücrenin kapısına kadar

geliyor, fener yiyeceklerle dolu bir tepside. Cooper yiyeceklerin kokusunu alamıyor.

Adam gülümsüyor. “Koleksiyonuma hoş geldin.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Avukatımın adı Donovan Green. Benim boyumda ve benim kilomdadır.Onunla geçen kış sarhoş olup kızı Emma Green'e çarptıktan sonra tanıştım. Kefaletimi yatırıp beni hapisten çıkardığında ve avukatım olmayı teklif ettiğinde kim olduğunu bilmiyordum. Yardım teklifini kabul ettim, çünkü başka seçeneğim yoktu. Onunla buluştuktan yarım saat sonra asıl amacının beni bayıltıp ormana götürmek olduğunu anladım. Silahının namlusunu bana doğrulttu, ama işimi bitirmeyi midesi kaldırmadı. Kızına bir şey olursa geri döneceğine yemin ederek beni ormanda bıraktı. Elimi kapıya götürdüğümde midem bulanıyor. Beni öldürmeye geldiğine göre kızı hastaneden sağ çıkamamış demektir. Galiba karımı son bir kez olsun göremeyeceğim. Avukat ne isterse yapmak zorundayım. Benim dünyamda işler böyle yürür. Geçen yıl tetiği çekmesini istemiştim. Doğruya doğru, ama artık istemiyorum.

"Beni hatırladın mı?" diye soruyor.

Yıpranmış ve yorgun görünüyor, sanki sıcak onu evimin önündeki ağaçlan etkilediği gibi etkilemiş. Hoş, son karşılaştığımızda da durumu parlak değildi. Saçları karmakarışık ve giysileri kırış kırış. Günlerdir tıraş olmamış ve kokusuna bakılırsa duş da almamış. Ağzım kuruduğu için cevap vermekte güçlük çekiyorum. Onu hatırladığım gün gibi ortada. Yaşadıklarımız unutulacak şeyler değildi. Elimi kapıdan çekip bir adım geriliyorum.

"İçeri gel istersen."

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diyor Sesi çok yorgun. “Sana ne dediğimi hatırlıyorum, ama seni öldürmeye gelmedim. Yardım istemek için buradayım.”

Benden yardım istiyorsa durumu gerçekten kötü olmalı. Herk s ten daha fazla nefret ettiği adama gelmesini sağlayacak kadar kötü hem de. Kenara çekildiğimde içeri giriyor. Önden gidiyorum. Evin içinden geçerken mobilyalar veya dekorasyonla ilgili bir yorumda bulunmuyor Müzik setini hiç durmadan çalmaya ayarladığım için Beatles albümü başa dönmüş. Onu mobilyaların pas tuttuğu, dört aydır temizlenmediği için örümcek ağlarıyla dolmuş arka bahçeye çıkarıyorum. İçki ikram etmiyorum. Güneş yüzümüze çarpıyor. Belli ki uzun kalmayacak. Ona az önce izlediğim DVD’yi göstersem daha bile kısa kalırdı. Karşılıklı masaya yerleşiyoruz; böylece birbirimizi dengeliyoruz ve arka bahçem Feng Shui’ye uygun bir hale geliyor

“Benim için çalışmanı istiyorum,” diyor.

Terlemeye başladı. Bana bakarken gözlerini kısmak zorunda, çünkü güneş benim sırtıma, onun da yüzüne vuruyor. Takım elbise değil, tişört ve şort giymiş; yani avukat kimliğiyle burada değil. Onunla görüşürken evime ikinci bir ipotek yaptırmam gerekmeyecek. Galiba günlerdir aynı tişörtle uyuyor.

“İşe ihtiyacım yok,” diyorum ona.

“Evet var.”

“Fark etmez. Özel dedektif lisansımı kaybettim. Sana yardımcı olamam.”

“Lisansa ihtiyacın yok, çünkü sana para ödemeyeceğim. Bunu bedava yaptığın için gerçek bir iş sayılmayacak. Lisansa ihtiyacın olmayacak, çünkü bunun için benden para almayı istemeyeceksin. Bana borçlusun.”

"Ne kadar ikna edicisin. Bana gelmeyi göze aldığına göre doğrudan neler olduğundan bahsetmek ister misin? Daha bugün hapisten çıktığımı biliyorsundur.”

“Biliyorum. Bana kalsaydı çok daha uzun süre hapiste kalmanı sağlardım. Az kalsın kızımı öldürecektin!”

Bir şey söylemiyorum. Ondan özür dilemiştim ve bin kere daha özür dilesem de özrümü kabul etmeyecek. Bunu bilmemin nedeni bir zamanlar aynı pozisyonda olmam. Kızımı öldürüp eşimi yaralayan adamı ormana sürükleyip eline bir kürek tutuşturmuştum. Bir sürü şey söylemeyi denedi. O kadar içtiği için ne kadar üzgün olduğunu söylemeyi denedi. Geçmişteki trafik cezalarım ciddiye almadığı için özür diledi. Kaza eseri kızımı ve eşimi ezdiği halde onlara yardım etmeye çalışmadığı için özür diledi. Çukuru kazarken ağlıyordu, yüzü ve gömleği toz toprak içinde kalmıştı. Berbat durumdaydı. Suratı pislik içindeydi ve özür dilediği sırada gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymak istemedim. Bana göre o olay kaza değil, düpedüz cinayetti. Onun gibi önceden cezalandırılmış, defalarca uyarılmış bir adam içmeyi ve içkili araba kullanmayı sürdürüyorsa birini öldürmesi an meselesidir Bir adamın dolu bir silahı kalabalığın ortasında ateşlemesine benzer.

Kafasına bir kurşun sıkıp ona kazdırdığım mezarın üstünü toprakla örttüm.

Avukatım ne yaptığımı biliyor Ona anlattım. Aynı şeyi yapmak arzusuyla silahı suratıma doğrulttuğunda ona tetiği çekerse nasıl hissedeceğini söyledim.

“Emma kayboldu,” diyor.

“Ne?”

“Kimse iki gündür ondan haber almamış. Pazartesi gecesi işteymiş, eve dönmek için dışarı çıkmış. Bir daha onu gören olmadı.”

“Polise haber verdiniz mi?”

Sanki dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi, “Ne demek istiyorsun?” diyor. “Tanrı aşkına, elbette haber verdik. Ama polisler yirmi dört saat geçmeden işlemlere başlamadı ve ancak dün gece resmi rapor tutuldu. Bana sorarsan çok da umurlarında değil. Kimse sokaklarda kızımı aramıyor, aramaya başlasalar bile onların bulamayacakları şeyleri bulabileceğini biliyorum.”

“Polise güven.Onlar ne yaptıklarını bilir.”

Parmaklarıyla masada ritim tutuyor ve sonra durup tuttuğu ritim onu hayal kırıklığına uğratmış gibi parmaklarına bakıyor. Bakışlarım bana çevirdiğinde orada samimi bir acı var. O hissi iyi bilirim. Ona yardım etmeyi kabul etmekten başka seçeneğim yok.

Kelimeleri tek tek vurgulayarak, “Emma gibi kızlar kaybolduklarında," diyor; Canı yanıyor olmalı, çünkü sözlerinin nereye varacağını biliyorum, “Eve ceset torbasında dönerler.”

Cevap vermiyorum. Bakışlarını güneşe çeviriyor Biliyorum ki gözyaşlarıyla savaşıyor.

“En son ne zaman onun yaşlarında biri kaybolduğunda hikâye mutlu sonla bitti?” diye soruyor

Cevaplamıyorum. Ona gerçekleri söyleyemem, ama yalan söylemek de istemiyorum. Emma gibi kızlar kaybolduklarında genelde iki üç gün sonra çırılçıplak nehirde bulunurlar.

“Çoktan ölmüş olabileceğini biliyorum,” diyor. Kelimeleri duraksayarak söylüyor ve sanki onları dile getirmek için kendini zorluyor;

Bana dönüyor. “İstatistikleri biliyorum,” diye ekliyor. “Eşim de biliyor. Sinir krizi geçirmek üzere olduğundan sakinleştirici aldı. Polisler bu gibi durumlarda kız evden mi kaçtı, yoksa kaçırıldı mı hiç belli olmaz dediler. Yeni bir erkek arkadaş bulup onunla gönül eğlendiriyor olabilirmiş. Hepsi saçmalık. Onlar da bize bu ihtimalden bahsederken boş laf olduğunu biliyorlardı. Kızım şimdi hayattaysa bile onu buldukları zaman ölmüş olacak. Belki onu kim kaçırdıysa hemen öldürmemiştir ve gerçekten böyle olduğu ortaya çıkarsa... Elimden geleni yapmadığımı bilmeye katlanamam! Bilmiyorum, sanırım ne demek istediğimi anlıyorsundur,” diyor “Nasıl bir his olduğunu biliyor olmalısın. Elimden geleni yapmalıyım ve bu da senden yardım istemek anlamına geliyor. Senin de elinden gelen her şeyi yapacağın anlamına geliyor, çünkü bana borçlusun. Ona borçlusun. Sonra... Eğer o, anla işte, ölmüşse... Diyelim ki polis onu inciten kişiyi buldu, sonra ne olacak? Onu on beş yıl hapse mi yollayacaklar? Herif de on yılda şartlı tahliyeyle çıkacak...”

“İnan bana, sistemin bozuk olduğunu gayet iyi biliyorum, ama işler böyle yürüyor,” diyorum.

“Biliyorum. Tanrı aşkına, bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama böyle olmamalı ve olmayacak. Ormanda bana söylediklerini hatırlıyorum. Kızını öldüren adamı öldürdün. Nasıl oluyor da kendinde adalet dağıtma hakkını bulurken başkalarının elinden bu hakkı alıyorsun?” “Bana kızımı hatırlatmana gerek yok.”

“Peki, benimkini öldürdüğünü hatırlatmama gerek var mı?” Başını yavaşça iki yana sallıyor. “Ona çarptığında hayatı değişti. Başka bir yol izlemeye karar verdi. Kızımın kaderine müdahale ettin.A’ya sapacağı yerde,” diyor sağ elinin işaret parmağıyla sol elininkine dokunarak, “B’ye saptı. Hayatına farklı insanlar girdi. Doktorlar, tedavi, yeni arkadaşlar. Eğitimine üç ay ara vermesi ve özel ders alması gerekti. Az kalsın geçen yıl liseden mezun olamayacaktı. Az kalsın bu yıl üniversiteye giremeyecekti. Koşulları değişti. Ona çarpmamış olsaydın şimdi başka bir yerde olurdu ve hayatına başka insanlar girerdi. Eğer onu kaçıran kişi hayatına yeni giren biriyse...”

Susması için elimi havaya kaldırarak, “Ne dediğini anlıyorum,” diyorum. Eğer onu hayatına yeni giren insanlardan biri kaçırdıysa o zaman hepsi benim hatam. Avukatımın dediği gibi ben onu B yoluna soktum ve belki de B yolundaki gölgelerin arasında kötü bir adam pusu kurmuş onun gelmesini bekliyordu...

“Gerçekten anlıyor musun? Çünkü anlasaydın nasıl yardım edebileceğini sorardın gibi geliyor bana. Hakkında her şeyi biliyorum. Her zaman doğru olanı yapanlardansın.

Emma’yı aramak da yapılması doğru olan şey. Bu yüzden bana yardım edeceksin.”

Ona bakıyorum, ama tek görebildiğim kızı. Kaza anı. Yüzünün yan tarafından kanlar akıyor, arabamın etrafı ise cam kırıklarıyla dolu. Sokak lambasına çarpınca arabamın ön tarafı akordeon körüğüne dönmüş. Şarabı suya dönüştüren İsa, tepemizdeki reklam panosundan giysilerime ve terleyince alkol saçan derime bakıyor Kulaklarımın çınladığını hatırlıyorum. Ağzımda kan tadı var Hava o kadar soğuk ki şehre sis çökmüş. Tanrım, nasıl da hepsinin bir rüya olmasını diliyorum. Karımı ve kızımı ezerek hayatımı mahveden adama dönüştüm. En kötüsü de bunu bilmek. Yarı dolu içki şişesini koltuğun önünden alıp gecenin içine fırlatıyorum.

O günden sonra ağzıma alkol koymadım. Donovan Green’in gözleri yalvarırcasına bana bakıyor Kızının öldüğünü tahmin ediyor, ama hâlâ hayatta olduğu umuduna sımsıkı sarılmış.

“Masraflar için paraya ihtiyacım olacak,” diyorum. Ondan para istemekten nefret ediyorum, ama hiç param yok. “Bir arabam bile yok. Cep telefonu da lazım.”

“Neye ihtiyacın varsa kavuşacaksın.”

“Hiçbir şey için söz verememem.”

“Hayır verebilirsin. Onu kaçıran adamı bulmak için her şeyi yapacağına söz verebilirsin ve onu bulduğunda... Onu bulduğunda polislerden önce bana haber vereceksin. Sen bana çalışıyorsun, onlara değil. Beni arayacaksın, onları değil.”

Yavaşça başımı sallıyorum. Donovan Green’in kızının katiliyle ağaçların arasından geçişi gözümün önüne geliyor

Yanında olacağım, intikamını almasına yardım edeceğim. Bu sefer tetiği çekecek cesareti bulacaktır. “Henüz onu biri mi kaçırdı bilmiyoruz,” diyorum. “Emin değiliz.”

“Onu biri kaçırdı. Buna eminim. Eminim."

“Bana kızından bahset,” diyorum ve bunu yaptığım anda bu dünyadan kopabileceği mi düşünerek kendimi kandırdığımı kavrıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adrian tepsiyi masaya bırakıp kapıya yaklaşıyor Merdivenlerden inişini izleyen Cooper'ın, söyleyeceklerini kabullenmekte güçlük çekeceğinin farkında. Tüm sabah bu yüzden gergindi ve hatta daha on dakika önce lavaboya eğilmiş kusuyordu. Midesi yanıyor, boğazı acıyor ve içinden bunu yapmanın daha kolay bir yolu olmasını diliyor, ama yok. Kendini satmasını başarmak, karşısındaki kişinin neyi neden yaptığını anlamasını sağlamak onun görevi. Bunu başarırsa Cooper kalmayı kabul edecektir. Etmek zorunda. Son on dakikadır küçük bir çocukken Adrian'ın yaptığı gibi hücrenin kapısına vuruyordu Cooper.Yıllar geçtikçe hücrenin kapışma vurmanın bir işe yaramadığını anlayan Adrian kapıya vurmayı bıraktı. Koleksiyonunu planlamaya başladığından beri Cooper'ın iki seçeneği olduğunu biliyor: Ya kızıp öfkeden deliye dönecek ya da çaresizliğe kapılıp yalvaracak. Adrian yumruklardan hangi tepkiyi beklemesi gerektiğini anlıyor.

Cooper'ın yüzü camın birkaç santim ötesinde. Adrian kenara çekilip fenerin ışığının içeriyi aydınlatmasına izin veriyor Cooper iyi görünmese de sakin ve Adrian da buna memnun.

"Neredeyim?" diye soruyor Cooper.

"Şey..." diye söze başlıyor Adrian, ama aniden dili o kadar ağırlaşıyor ki onu kıpırdatmakta güçlük çekiyor Kafasında hazırladığı cümleler buğulu cama yazılmış kelimelerin silinmesi gibi kayboluveriyor. Hiçbir şey

hatırlayamıyor Bunun önemli bir an olacağını biliyordu. Karşısındakini etkilemek için bazı büyük lafların provasını bile yapmıştı. Koleksiyonuma hoş geldin, diye başlayacaktı söze, baştan beri planı buydu. Ve şimdi konuşmasını önceden bir kâğıda yazmış olmayı diliyor Tam bir çaylak hatası. Sonra bu fiyakalı tabiri kullansa Cooper'ın kendisiyle gurur duyacağını bildiğinden gülümsüyor Yine de yaptığı hatalar onu hayal kırıklığına uğratacaktır. "Şey..." diye tekrarlıyor, dili biraz gevşediğinde. Ne kadar acele ederse kafası o kadar karışıyor.

Cooper, "Sen de kimsin?" diye soruyor.

"Seri katil olmanın ilk kuralı," diyor kelimeleri bulduğuna şükrederek (Tanrım, o kadar sinirli ki galiba yeniden kusacak), "kurbanlarını insani özelliklerinden soyutlamaktır."

Cooper, "Ben bu muyum? Kurbanlarından biri miyim?" diye soruyor.

"Ha?"

"Beni bu yüzden kafese koymadın mı?"

Adrian'ın kafası karışıyor "Kafes mi? Hayır, burası bodrum," diyor etrafa bakarak. Cooper öyle olduğunu göremiyor mu? "Beton duvarlardan ve hiç pencere olmamasından belli değil mi?"

'Mecazen konuştum."

Adrian kaşlarını çatıyor. "O da ne demek?"

"Beni serbest bırak."

"Olmaz."

“Benden ne istiyorsun? Bana parmağı sen mi yolladın?”

"Ne?”

"Başparmak. Onu bana satan kişi sen misin?”

“Ben... Anlamıyorum. Ne başparmağı? Kurbanlarından birinden kesip kavanoza koyduğun parmak mı?"

“Kurbanlarımdan birinden mi? Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyor Cooper.

Adrian da, “Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyor.

“Neden buradayım? Beni öldürecek misin?”

“Ben...”

“Beni serbest bırak,” diye tekrarlıyor Cooper “Burada neler dönüyor bilmiyorum, ama artık buna bir son ver. Beni bırakmalısın. Her ne planladıysan gerçekleşemez. Ne istediğini bilmiyorum. Zengin biri değilim. Sana para veremem. Lütfen, lütfen beni serbest bırak.” “Ben...” diye söze başlıyor, ama boğazına bir şey takıldığı için devam edemiyor

“Bana ne yapmayı planlıyorsun?”

“Şey..."

“Koleksiyonuma hoş geldin, dedin. Bu bir koleksiyon mu? Ben bu muyum? Bir koleksiyoncunun elindeki parça mıyım?” diye soruyor Cooper öfkeli bir sesle.

"Aynı anda bir sürü soru soruyorsun,” diyor Adrian ve kafası karışıyor Ellerini kaldırıp yüzüne götürüyor, avuçlarını yanaklarına bastırıyor

“Ben koleksiyonundaki bir parça mıyım?”

“Hayır, hayır, kesinlikle hayır,” diye cevaplıyor Adrian, Cooper öyle düşündüğü için üzgün. “Sen bir parçadan fazlasısın. Sen... Sen her şeysin.”

“Her şey mi?”

"Koleksiyon sensin.”

“Yani burası,” diyor Cooper, (Adrian, Cooper’ın kollarını iki yana açtığını düşünüyor ama emin olamıyor çünkü tek görebildiği Cooper’ın yüzü), “bir tür hayvanat bahçesi mi?”

Adrian ellerini yüzünden çekip duvarları işaret ederek, “Ne? Hayır, burası bir hayvanat bahçesi değil,” diyor. “Hayvanat bahçesi olsaydı maymunlar ve penguenler olurdu ve pis kokardı. Hayvanat bahçelerinde kafesler olur... Yoksa sen hâlâ bunun bir kafes olduğunu mu düşünüyorsun? Bu bir koleksiyon ve sen de... başroldesin.”

"Neden? Bir kriminoloji profesörü olduğum için mi?”

“Kısmen. Kısmen de bana anlatabileceğin hikâyeler yüzünden. Seri katil olman da seni daha değerli kılıyor.”

Cooper’ın yüzü bembeyaz oluyor. Kaşlarını çattığında yüzünde yara izlerini andıran çizgiler beliriyor “Ne? Sen ne dedin az önce?” “Bir hikâye anlatıcısısın. Bana tanıdığın katillerle ilgili hikâyeler anlatmak için buradasın. Onları çok ilgi çekici buluyorum.”

“Seri katil olduğumu söyledin. Ne demek istediğini açıkla.” Şimdiye kadar hiç kaset koleksiyonuna veya çocukken yaptığı çizgi roman koleksiyonuna açıklama

yapması gerekmemişti. Zor bir iş. "Seri katil diye birden fazla kişiyi öldür-”

“Evet, evet, seri katilin ne olduğunu biliyorum seni embesil, ama ben katil değilim.”

Adrian embesilin ne olduğunu bilse de o şekilde çağrılmaktan hoşlanmıyor. “Anlamıyor musun?” diye soruyor Cooper'ın bilmediği bir şey bildiği için heyecan içinde, çünkü Cooper da her şeyi bilen insanlardan. Annesi öylelerine işe yaramaz bilmişler derdi, ama elbette Cooper işe yaramaz değil. “Katilleri inceliyorsun, katilleri tanıyorsun ve katilsin. Sen tek parçada bütünleşmiş koca bir koleksiyonsun.” Cooper derin bir soluk alıp nefesini yavaşça bırakıyor Birkaç saniyeliğine gözlerini kapayıp parmaklarıyla şakaklarını ovalıyor Adrian adamın ya düşüncelerini toplamaya çalıştığını ya da ayakta uyuduğunu düşünüyor. Doğru cevabın ilk seçenek olduğuna karar veriyor, çünkü saat uyumak için çok erken. Sonra düşüncelerini toplama numarasının kendisinin de işine yarayabileceğine karar vererek gözlerini kapıyor ve derin derin nefes alıyor. Eh, azıcık da olsa ona da yaran dokunuyor bu numaranın.

Cooper, “Ben seri katil değilim,” diyor.

Adrian hemen gözlerini açıyor. “Evet öylesin. Öyle olduğunu biliyorum. O nedenle buradasın.”

“Hayır, beni kaçırdığın için buradayım. Çünkü sen delisin, hayal görüyorsun.”

“Hayır görmüyorum.”

‘Adın ne?”

“Efendim?”

“Adını soruyorum. Eminim bir adın vardır”

“İlk kural...”

“Bırak kuralı falan şimdi,” diyor kapıyı yumruklayan Cooper “Bana lanet olası adını söyle!”

“Ama...”

“Adın! Bana adını söyle,” diye bağırıyor.

“Adrian,” diye cevaplıyor. Amacı kesinlikle adını kendisine saklamaktı, ama kendisine bağırılmasından nefret eder, hep etmiştir ve böylece kendini engelleyemeden adı dudaklarından dökülüyor

“Adrian'ın bir soyadı var mı?”

“Kes şunu," diyor ve öfkelenmeye başlıyor. “Bu kadar yeter, başka soru yok.” Kulaklannı ve gözlerini kapatıyor, ama Cooper'ın hâlâ kendisine bir şeyler sorduğunu duyuyor. Kapıdan uzaklaşıyor Bir dakika sonra Cooper sessizleştiğinde Adrian ellerini kulaklarından çekiyor.

“Sana yiyecek bir şeyler hazırladım.”

“Hiçbir şey yemek istemiyorum Beni serbest bırakmanı istiyorum.”

“Yakında hücreye alışırsın,” diyor Adrian. Aniden ortaya çıkan kaşıntıyı geçirmek için kafasını kaşımaya başlıyor “Burayı daha rahat edeceğin bir yere dönüştüreceğim. Bunları görüyor musun?” diye soruyor kollarını iki yana açıp hücrenin camından görülen alanı işaret ederek. “Hepsini evinden getirdim, seri katillerle ilgili koleksiyonundan parçalar. Onları buraya getirdim ki koleksiyondan uzak kalma; sen benim için ne kadar önemliysen onların da senin

için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Hepsi hâlâ senin. Onları istemiyorum, senin onlara sahip olmanı istiyorum. Şöyle bir düşünürsen, aslında birbirimizden o kadar da farklı değiliz. Sen seri katillerin eşyalarının koleksiyonunu yapıyorsun ve ben.

“Ve sen de seri katillerin. O kadarım anladım.”

“Sana sahip olduğum için çok şanslıyım,” diyen Adrian, Cooper'ın cevabını duymuyor.

Cooper, “Bana sahip değilsin, seni tımarhane kaçkını,” diyor. Sesindeki başkaldırı tınısı çok sinir bozucu.

Adrian, “Kabalık etme,” diyor ve sonra sakin kalmanın kendi görevi olduğunu hatırlıyor. Onun olacakları düşünmek için bir sürü günü vardı, oysa Cooper’ın sadece birkaç dakikası oldu. Cooper'ın yeni koşullara uyum sağlaması gerekecek, ama Adrian adamın uyandığı gibi her şeyi kabullenmesini bekleyemez. “Bir şeyler yemelisin,” diyor, konuyu değiştirip yemekten bahsetmenin aralarında bir bağ oluşmasını hızlandıracağını umarak.

“Dinle, Adrian, Adrian. Burada kalamam. Yaptıkların bir işe yaramayacak. Sen de yakında bunu anlayacaksın. O zaman gitmeme izin vereceksin, ama çok geç olacak. Polisler seni hapse atıp-”

“Gücünü toplamak için bir şeyler yemelisin.”

Cooper, “Tanrım,” diye bağırıyor ve ayakkabıya benzeyen bir şeyle defalarca cama vuruyor. “O kalın kafana hiçbir şey girmiyor mu?”

“Soru sormayı kes artık,” diye bağırıyor Adrian ve kontrolünü kaybedip masayı tekmeliyor. O kadar uğraşıp

hazırladığı sandviçler yerlere saçılıyor.Fener yere düşünce ışığı şöyle bir titreşiyor, ama sönmüyor. Yuvarlanışı duvardaki gölgelerin dans etmesine neden oluyor

“Harika, işte bu harika,” diye bağırıyor Cooper’a. “Bak ne yaptın? Canıma tak etti! Sana bugün öğle yemeği yok. Şimdi aç kalacaksın,” diyor ve masayı bir kere daha tekmeledikten sonra feneri alıp üst katın yolunu tutuyor. Tek istediği iyi, akıllarda kalacak bir ilk izlenim bırakmaktı, ama başaramadı. Hepsi Cooper’ın suçu.

“Beni burada tutamazsın,” diye bağırıyor Cooper bodrumdan.

Adrian kapıda durup aşağıdaki hücreye, camdan kendisini izleyen Cooper’a bakıyor. “Bunun bir çaresini bulacağız,” diyor. ‘"Yakında iyi arkadaş olacağız. Ortalığı kirletmeme sebep olmana rağmen seni affediyorum.”

“Sen delisin!”

Her kelimenin üstüne basa basa, “Ben. Deli. Değilim,” diyor. Neden insanlar sürekli onu deli zannediyorlar? Hayatı boyunca bununla mücadele etti ve artık canına tak etti. Ayaklarına, cilalı ayakkabılarına bakıyor. İyi bir izlenim bırakma planının parçası olarak ayakkabılarını temizlemişti. Oysa şimdi niye boş yere zahmet ettiğini düşünüyor Yoksa onları yeterince temizlememiş mi? Sorun bu mu? Sağ ayakkabıda masayı tekmelediği zaman ufak bir yırtık oluşmuş. Geçen hafta bu gömleği ve kravatı almak için tam on beş dolar ödedi, şimdi tam bir para ziyanıymış gibi geliyor. Alnına dökülen saçları ittiriyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Hiçbir şey beklediği gibi gitmedi. Cooper’ın bağırışlarına aldırmaksızın bodrumun kapısını kapatıyor. Öfkeli ve utanç

dolu; annesini yaktığı gibi koleksiyonu da yakmanın daha kolay olup olmayacağını merak ediyor.Hızlı adımlarla koridoru geçip merdivenden birinci kata çıkıyor.Kalçasını duvara çarpınca radyo kemerinden çıkıp yere düşüyor. Cooper'ı yakamaz, hep öfke yüzünden böyle şeyler düşündü.Zaten öfkesi onu aptalca şeyler yapmaya zorlar durur. Radyoyu almak için eğildiğinde kırılmadığını görerek rahatlıyor. Kaseti başa alıyor ve Cooper'ın sesini duyuyor.Sonra üstüne kayıt yapabilmek için hepsini başa sarıyor.Az önceki konuşmanın tek kelimesini dahi yeniden duymak istemiyor.Eğer isteseydi Cooper'a her şeyi kolaylaştıracak hediyeyi verebilirdi, ama o yarının sürprizi olacak. Cooper'ın hediyesinin uyuyup uyumadığına bakmak için yatak odasının kapısını sessizce açıyor. Kız için daha uygun başka odalar yok değil, ama Adrian onu rahat ettirme fikrinden hoşlanıp ona bir yatak verdi. Kızın elleri iki gece önce onu odaya getirdiğinden beri yatağın demirlerine bağlı. Yanakları kızarmış, dudakları kurumuş. Ağzında plastik bir kamış, yerde de bir sürahi su var ve Adrian arada bir uğrayıp kızın su içmesine yardım ediyor Ama ne yazık ki odanın bir tuvaleti yok ve Adrian çiş yapabilmesi için kızı çözmek riskine girmek istemediği için kız da altına yapıyor. Oda çok pis kokuyor, Adrian'a okul yıllarını hatırlatan o koku. Gülümsüyor, derken onu dövüp komaya soktukları günü hatırlıyor ve gülümsemesi kayboluyor. Kız en fazla yirmi yaşında olmalı, adını bilmiyor ve kızın dudaklarını yapıştırdığı için artık sormanın bir yaran da olmaz. Ama kız o kadar korkunç şeyler söylüyor ki Adrian dudaklarını mühürlemek zorunda. İsterse çok kötü birine dönüşebilecek kızlardan o. Şimdi çok sağlıksız bir hali var ve Cooper herhalde hediyesinin ter ve çiş içinde olmasına

sevinmeyecektir. Adrian bu konuda bir şeyler yapmak zorunda. Muhtemelen hortumla üstüne su sıkar ve kuruması için çırılçıplak bırakır.Cooper kızın bu halini sevecektir.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Donovan Green geldiği kiralık arabayı bana bırakıp taksiyle dönüyor. Kiralık araç yaklaşık bir yıllık, dört kapılı bir sedan. İçimden bir his Green'in vakayı kabul edeceğimi, arabam olmadığını bildiğini ve kızının kaybolduğunu kavradığı andan itibaren ortaya çıkmazsa benimle iletişime geçmeyi planladığım söylüyor. Aklında şüphe kırıntıları varsa bile tüm bunların kaderin oyunu olduğuna karar veriyor Ne de olsa kızı ben hapisten çıkmadan otuz altı saat önce kayboldu, bu yüzden bana gelmiştir. Tanrı'ya şükürler olsun ki kız ben çıktıktan sonra kaybolmadı, yoksa yardımımı istemek yerine beni onu kaçırmakla suçlamak için karşıma dikilirdi. Masraflar için bin dolar verdi, ihtiyacım olursa daha fazlasını da verecek. Nakit para sıkışan çarkları yağlamak için birebirdir. Geçen yıl beni tehdit etmekte kullandığı silahı da bana bıraktı. Eski günleri hatırlayıp silahı karımın yatağının altına sakladım. Emma'nın on yaşındayken, doğum gününde çekilmiş bir fotoğrafını elime tutuşturdu ve kızını bulana kadar fotoğrafı yanımdan ayırmama mı söyledi. O fotoğrafın sürekli cebimi yakmasını, Emma'yı bulmam gerektiğini bana hatırlatmasını istiyormuş. Sanki hatırlatılmasına ihtiyacım varmış gibi. Fotoğrafı katlayıp cüzdanıma tıkıştırdım.Gitmeden önce bana Emma'dan bahsetti ve Akıllı kızdır, dedi. İnsanların nasıl düşündüğünü kavramakta başarılı olduğuna inandığı için psikoloji okumak istiyormuş. Koşullar ne olursa olsun kızının ayak uyduracağım ve hayatta kalacağını söyledi. Haklı olmasını umarak başımı sallayıp durdum, ama Emma gibi genç bir kızın hasta ruhlu bir herifin

onu düşürdüğü durumdan kurtulabilmek için söyleyebileceği veya yapabileceği fazla bir şey olmadığını biliyorum.Bana Emma'nın bir de geçen ay çekilmiş fotoğrafını verdi. Çekici bir kız. Onu son gördüğümde hasta yatağındaydı ve vücudunun her yanından tüpler çıkıyordu. Uyanıktı, ama kim olduğumu bilmiyordu. Odaya girmedim,önünde durup babasıyla tartıştım ve ona üzgün olduğumu söyledim. Kızın siyah saçları omuzlarına dökülmüş ve bu da hoş gülümsemesini ortaya çıkarmış: Çekici bir kızda görmekten hoşlanacağınız, ama çok azında gördüğünüz şefkatli gülümsemelerden bu. O gülümsemenin çok kalp yakacağına eminim. Gözleri güneşe bakarcasına kısık.

Annemler avukatım çıktıktan hemen sonra geliyor Arabayı evin önüne yanaştırdıklarını duyup onları karşılamak için dışarı çıkıyorum. Arabadan iniyorlar, annem de yanıma koşup beni kucaklıyor ve hayatı boyunca hiçbir erkeği kucaklamamış olan babam elimi sıkmakla yetiniyor Onları içeri davet ediyorum. Hapishanede beni ziyarete geldiğinde nelerden bahsediyorsak şimdi de onlardan bahsedip soğuk bir şeyler içiyoruz. Babam yetmişlerinde, saçları beyaz, ama gür; henüz alnı açılmadı. Gurur duyduğu bir özellik. Bıyığı yok, ama sakalı var. Komik duruyor Arabasını ödünç almama gerek kalmadığını söylediğimde rahatlıyor Annem yetmişine yeni girdi ve yirmi yıl sonra hayatta olmayabileceğini bildiğinden, ölmeden önce söyleyebileceği bütün sözleri söylemek için büyük bir çaba harcar Gözlüğü boynundaki zincirin ucunda sallanıyor; şehir kütüphanesini idare ettiği yıllardan kalma bir alışkanlık. Saçları ise her ay ısmarladığı saç boyaları sayesinde sarı. Kalıp yardım etmeyi teklif ediyor, ama bu teklifi geri çeviriyorum. Annemler hoş insanlardır, yine de son dört ayımı her gün beni arayamayacakları veya

sürekli uğrayamayacakları bir yerde geçirmiş olmak hapishanenin tek olumlu yanıydı. Aramızda rahatsız edici sessizlikler oluşmuyor, çünkü annem sessizlik oluşmasına fırsat tanımıyor Hiç durmadan konuşuyor Söylediklerinin çoğu ailemizin diğer üyelerinin neler yaptıklarıyla ilgili haberler Hiç kardeşim yok, ama keşke olsaydı. Böylece annem benim üzerime bu kadar düşmezdi. Kuzenlerimin, amcalarımın ve teyzelerimin neler yaptığını öğreniyorum. Kim yeni bir işe girdi, ailemize yeni katılanlar kimler, kim hasta... Ayak uydurabilmek için neredeyse not alma ihtiyacı duyacağım.

Onları görmek güzel, ama gittiklerini görmek daha güzel. Uzaklaştıklarında arabaya atlayıp yakınlardaki alışveriş merkezine gidiyorum. Bir keresinde Christchurch'te kişi başına düşen alışveriş merkezi alanının güney yarım küredeki her yerden fazla olduğunu duymuştum. Kiralık araba gürültüsüz çalışıyor ve dikkat etmezseniz farkına varmadan gaza basıyorsunuz. Havalandırması mükemmel durumda, koltukları da uyunacak kadar rahat. Otoparka dev şişme bir kale kurulmuş, çocuklar kahkahalar atarak içinde ve etrafında zıplıyor, birkaç palyaço balondan hayvanlar yapıyorlar ve mangallarda görünüşte kimsenin yemediği sosisler pişiriliyor. Hepsi gölge olsun diye tepeye gerilmiş yelken bezlerinin altında. Aileler bir kenarda durmuş gözlerini çocuklardan ayırmadan sohbet ediyorlar. Arada bir “koşma Billy” veya “arkadaşının üstüne oturma Judy” gibi azarlayıcı sözler dökülüyor dudaklardan.

Arabayı park edecek bir yer bulup içeri dönüyor ve ucuz bir modelde karar kılmadan önce iki dakika kadar cep telefonlarını inceliyorum. Cep telefonunu tek parça halinde

tutmaktaki beceriksizliğim düşünülürse çok özellikli bir cep telefonu almam anlamsız olur. Kasanın başındaki adamın iki kulağında küpe, burnunda hızma var ve dürüst olmak gerekirse dediklerinin yarısını bile anlamıyorum. Bana telefonu daha ucuza getirecek pahalı bir tarife satmaya çalışıyor ve beni rahat bırakmasını sağlamak için dört defa onu geri çevirmek zorunda kalıyorum. Yeni SİM kartımı telefona takıp hattın açılmasının bir saati bulacağını söylüyor.Donovan Green'in bana verdiği paraları harcıyorum. Her nasılsa cüzdanımı kasanın yanında unutmayı başarıyorum ve bana telefonu satan adam peşimden koşup otoparkta beni yakalayana ve cüzdanı geri verene dek unuttuğumu fark etmiyorum. Bir tür tersine soygun. Ödül olarak ona paranın bir kısmını vermeyi teklif ediyorum, ama elini sallayıp cüzdanı bu yüzden getirmediğini, doğru olanı yapmak gerektiğine inandığı için doğru olanı yaptığını ve çıkar peşinde olmadığını söylüyor.

Alışveriş merkezinden ayrıldığımda sokaklarda fazla bir trafik yok. Bakımevine yaklaştığımda trafik daha da azalıyor. Son geldiğimden bu yana yolun bakımı yapılmış, ama iki taraftaki ağaçlar sıcaktan kurumuş. Bina yaklaşık kırk yıllık gri tuğladan bir yapı ve keşke burada yaşasam dedirtecek hiçbir özelliği yok. Manzara hoş, beş dönümlük alana yayılmış yeşillikler kartpostallara konulacak kadar güzel. Kapılardan geçip havalandırmalı hole adım atıyorum. Hiçbir şey değişmemiş ve hemşireler de dahil olmak üzere hiçbir şeyin değişmeyeceğini kavrıyorum. Hemşire Hamilton cılız bir kucaklamayla karşılıyor beni; yeniden bakımevine gelebilmeme sevinmiş. Galiba samimi bu sözlerinde. Üç yıldır karıma o bakıyor Hapse düşmeden önce her gün onu ziyaret edebilmek için elimden geleni yapardım. Hemşire

Hamilton'ı yüzlerce kez görmüşümdür, ama hakkında kadın ve hemşire olduğu, parfüm sürmediği ve hayatının ellisinde mi yoksa yetmişinde mi olduğunu anlayamadığınız, yaşını göstermediği bir döneminde olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum. Peşimden Bridget'in odasına geliyor ve beni gelişmeler konusunda bilgilendiriyor: Gelişme falan yok. Bridget dört ay daha yaşlanmış ve başka da bir şey olmamış. Karım koltuğundan üstü çıplak bir bahçıvanın çimenleri biçtiği bahçeyi seyrediyor. Biraz bronzlaşmış, demek ki sıcaklar vurmadan önce biri arada sırada onu güneşe çıkarıyordu. Bridget'in elini tutuyorum, son tuttuğum zamanki gibi ılık. Onunla bir saat geçiriyorum. Odada kızımızın bir sürü fotoğrafı var.

"Seni çok özledim," diyorum ve onun da beni özlediğini umuyorum. Oysa gerçek şu ki ne gittiğimi ne şimdi yanında olduğumu biliyor. Karım kelimeleri emen, ama onlarla hiçbir şey yapamayan bir süngerdir. "Özür dilerim," diye ekliyorum.

Şehre dönerken cep telefonumu kontrol ediyorum. Hat açılmış. Schroder'in numarasını çeviriyorum. Sesi net geliyor.

"Bana Emma Green hakkında neler anlatabilirsin?" diye soruyorum, "Kazadaki kız mı? Neden bunu soruyorsun Tate?"

"Bana kızın kayıp olduğunu söylemedin."

"Bu bir başkasının vakası ve şimdilik kayıp olduğundan bile emin değiliz."

"Evet eminsiniz. Kız iki gündür ortalıkta yok, demek ki kayıp ama erkek arkadaşıyla bir yerlere kaçtığını umuyorsunuzdur, haksız mıyım?"

“Dediğim gibi Tate, benim vakam değil. Niçin ısrarla onunla ilgili sorular soruyorsun?” “Babası beni görmeye geldi.”

“Tanrım, bana onu bulman için seni tutmaya kalktığını söyleme?” “Hayır.”

“Hayır o bunu denemedi, ama sen mi teklif ettin? Yoksa seni tutmadı ve bunu bedavaya mı yapıyorsun? Hangisi?”

“İkisinden de biraz.”

"Yapma Tate, artık özel dedektif lisansın bile yok.”

“Sana söyledim, beni tutmadı. Bu işi iş olarak yapmıyorum.” "Bu işi hiçbir şekilde yapamazsın."

“Bunu bilmek sabah benden yardım istemeni engellemedi.”

"O farklı.”

“Öyle mi? Gerçekten mi?”

“Bak Tate, kızın kaybolmasını araştırıyoruz. Gerçekten. Polisler çalıştığı yere gitti. Belki şimdi bile orayı kontrol ediyorlardır. Kimse kızın kaçtığını düşünmüyor. Başına kötü bir şey geldiğine eminiz. Ama kimse bir şey bilmiyor. Yer yarılıp içine girmiş sanki. Ama bu şehirde her gün insanlar kaybolur. Elimiz kolumuz bulamadığımız insanların dosyalarıyla dolu, ama arıyoruz, gerçekten arıyoruz.” “Hiç ipucu yok mu?”

“Elimizde ipucu olsaydı babası seninle bağlantıya geçmezdi.” “Ne düşünüyorsun? Sence öldü mü?”

“Umarım ölmemiştir.” “Buna cevap denmez Cari.”

“Bu işin peşini bırak Tate.”

“Yapamam.”

“Niçin? Geçen yıl onu yaraladığın için mi? Cezanı çektin Tate. Ona veya babasına hiçbir şey borçlu değilsin.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Gerçekten böyle düşünüyorum.”

“Sana inanmıyorum. Benim yerimde olsan aynı şeyi yapardın.” “Bak Tate, neden böyle hissettiğini anlıyorum, gerçekten, ama iyi bir fikir değil.”

“Denemekten zarar gelmez.”

“Hadi ama! Nasıl böyle konuşabilirsin?”

“Bu sefer her şey farklı olacak.”

“Öyle mi? Nesi farklı olacak? Adamı bulup sağ mı bırakacaksın?"

“O bir kazaydı." Geçen yıl yakaladığım katili kastediyor. Yakaladığımda benimle mücadele etti. Tabutları kazıp çıkarır, cesetleri alıp yerlerine kurbanlarının cesetlerini koyardı. Tabutlardan çıkardığı cesetleri de yakınlardaki göle atardı. Mücadele esnasında ikimiz birden boş mezara düştük ve çekiştirdiğimiz bıçak ona saplandı. İlla etiket koymak istiyorsanız ‘bilinçli kaza’ diyebilirsiniz. “Ne olursa olsun kızı arayacağımı biliyorsun. Bana polis raporunun bir kopyasını ver. Şöyle düşün: Daha baştan ne kadar çok şey bilirsem, araştırmamı sürdürürken o kadar az insanın canını sıkarım. Böylesi sen dahil herkes için daha iyi olur.”

“Lanet olsun Tate. Çok garip bir mantığın var”

“Ama işe yarıyor.”

“Dinle, kapatmam lazım.”

“Rapor?”

“Bu konuyu düşüneceğim,” deyip telefonu kapıyor.

Konuşmak istediğim ilk kişi Emma Green’in erkek arkadaşı. Birlikte yaşamıyorlarmış, henüz değil, ama babasına göre an meselesiymiş. Donovan Green kızının erkek arkadaşına bayılmıyor, ama ben olsaydım ve kızım birileriyle çıkacak yaşa gelseydi ben de kızımın ilk erkek arkadaşına bayılmazdım. Erkek arkadaşının adı Rodney. Emma’yla aynı yaşlarda ve hâlâ ailesiyle oturuyor. Donovan Green bana oğlanın adresini verdi. Oraya gidiyorum, oğlan evde ve Emma kaybolduğu için bugünlük izin almış.Ev tek katlı,yetmişlerin A çatılı evlerinden ve çatı aşağı kaysanız boynunuzu kırmadan önce ses hızını aşacağınız kadar dik. Ön bahçenin çimenleri kahverengiye dönmüş, tam ortada büyük bir çam ağacı var, kökleri yer yer toprağın üstüne taşmış ve görünen o ki çevresindeki bütün bitkilerin suyunu emiyor. Kapı zilinin sesi en yükseğe ayarlanmış; basar basmaz diğer taraftan gürültüler geldiğini duyuyorum. Ahşap parkelere çarpan ayakların sesleri. Saçlarına ak düşmüş bir kadın kapıyı açıyor Üzerinde şort ve krem rengi bluz var ve bahçedeki ağaç kadar yorgun görünüyor.

Gözlüğünü düzeltip bana gülümsediğinde merhaba diyorum ve cevap verdiğinde kadının sağır olduğunu anlıyorum. Sonra sağır demenin hakaret kabul edildiği bir çağda yaşadığımızı hatırlıyorum: Yakında sadece işitme engelli diyebileceğiz. Merhaba diyor ve sesinin kulağına nasıl geldiğini bilmeyen insanlar nasıl konuşursa aynen öyle

konuşuyor. Tane tane konuşarak Rodney'yi çağırmasını rica ediyorum. Parmağını kaldırıp kolundaki saate vuruyor ve bana ya bir dakika ya da bir saat beklememi söyleyip ortadan kayboluyor. Otuz saniye sonra kapıda Rodney beliriyor. Bira rengi gözleri olan siyah saçlı cılız bir oğlan, yanakları sıcaktan al al. Kot ve somon rengi bir tişört giymiş. Bakımlı ve derli toplu bir çocuğa benziyor; uyuşturucu kullanacak ya da gözüne sürme çekecek tiplerden değil, bu yüzden hemen o anda ondan nefret etmem için bir sebep yok. Gözümü alan tişörtü hariç.

"Ben Rodney," diyor."Emma için mi gelmiştiniz?"

"Doğru."

"Kimsiniz? Gazeteci mi? Gazetecilerden bıktım. Gazeteciyseniz yemin ederim sizi pataklayacağım."

Bir anda ondan daha da hoşlanıyorum. "Beni babası tuttu. Özel dedektifim."

"Size benimle konuşmanızı mı söyledi? Neden? Emma'nın kayboluşuyla bir ilgim olduğuna mı inanıyor?" Sesini yükseltiyor ve bana saldırmamak için kendini güçlükle tutuyor muşçasına sağ eliyle kapının pervazını kavrıyor.

"Emma'nın gerçekten kayıp olduğuna emin misin? Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmış olabilir mi?"

"Emma öyle biri değildir. Biliyor musunuz, sizi bir yerlerden tanıyorum, ama nereden olduğunu çıkaramadım."

"Yüzüm insana tanıdık gelen yüzlerdendir," diye yanıtlıyorum. "Babası onu incitecek bir şey yaptığını düşünmüyor. Yardım etmek için buradayım, onu bulup geri getirmeyi deneyeceğiz."

Kapının pervazını tutan eli gevşiyor ve “Emma öldü mü?” diye soruyor. Sorusu o kadar içten ki ölüp ölmediğini gerçekten bilmediğini kavrıyorum. Ama daha önce de matem tutan erkek arkadaş numarasına kandığım olmuştu.

“İçeri gelebilir miyim?”

“Sorumu cevaplamadınız.”

“Cevabı bilmiyorum.”

“Ama öldüğünü düşünüyorsunuz.”

“Umarım ölmemiştir,” diyorum. Schroder'in bana verdiği cevabın aynı.

“Adınız ne?” diye soruyor.

Theo.

“Theodore Tate mi?”

“Evet,” diyor ve bir saniyeliğine bakışlarımı kaçırıyorum.

“Kazadaki...”

“Bu yüzden buradayım,” diyorum. “Babası bu yüzden bana geldi. Onu bulmak için ne gerekirse yapacağımı biliyor. Yani iki seçeneğin var, orada durup bana kızabilir ve kapıyı suratıma çarpabilirsin veya sorularımı cevaplar ve çok geç olmadan Emma'yı bulmama yardım edersin. Hangisi?”

Nasıl dekore edileceği konusunda fikir birliğine varamadıkları hissine kapıldığım oturma odasına geçiyoruz. Beni yutmaya çalışan bir koltuğa oturuyorum. Rodney’nin annesi tepside bir demlik ve üç fincan getiriyor. Kanepeye, Rodney’nin yanma oturup fincanıma çay dolduruyor ve sonra sütü işaret ediyor. Çaya katlanamam, sütün sorunumu

sulandıracağını düşünerek başımla evet diyorum. Kapının üstünde bir ampul var; demek biri zili çaldığında ampul yanıyor. Anne işaret diliyle Rodneyye bir şeyler söylüyor ve oğlu aynı şekilde karşılık verdiğinde kendimi dışlanmış hissediyorum.

“Annem de sizi tanımış,” diyor.

Bunu suçlayan bir tonda söylemiyor ve annesinin işaret dili de saldırgan değildi. Özür dilemiyorum, çünkü özür dilemeye gelmedim. Annesi başını sallıyor, bizi duymasa da neler konuşulduğunu biliyor. Ona bakıp, “Buraya Emma için geldim,” diyorum. Başını sallayıp gülümsüyor

Rodney’ye dönüyorum. “Emma’yla ne kadardır çıkıyorsun?”

“Dört aydır.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Okulda.Onu yıllardır tanırım.Geçen yıl bir süre okula gelmedi çünkü... Şey, sebebini biliyorsunuz ve geri geldiğinde de sohbet etmeye başladık. Ben çocukken biz de kaza geçirmiştik. Annem yaralandı. Babamsa sağ kurtulamadı. Onun kazasından ve benim kazamdan bahsederdik. Sonra ikimizin de bu yıl üniversiteye gideceğimizi ve psikoloji dersine gireceğimizi fark ettik. Şimdi ikimiz de psikoloji dersini alıyoruz. Çok garip. Onu sürekli okulda görürdüm, ama benim tipim olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Senin tipin derken?”

“Benimle konuşan her kız benim tipimdir. Bu da sadece Emma demek, dünyada başka kimse olduğunu sanmıyorum.”

“Onunla çok sayıda ortak dersiniz var mı?”

“Sadece psikoloji.”

“Üniversitede ona zor günler yaşatan biri oldu mu? Onu korkutan biri?”

“Bana öyle birinden bahsetmedi, olsa bahsederdi. Okul başlayalı fazla olmadı. Bu daha ikinci haftamız. Sıcaktan fenalaşan öğrenciler yüzünden bir sürü ders iptal oldu.”

“Onu rahatsız eden kimse olmadığına emin misin?”

“Emin sayılırım.”

“Kaybolduğu gün onunla görüştünüz mü?”

Başını iki yana sallıyor ve annesi ona bir fincan çay doldurup önündeki masaya koyuyor. Oğlan boş gözlerle fincana bakıyor, sanki içerse dibinde Emma’nın kaderini görecek ve onu bekleyen kötü bir haber alacak. “Pazar gecesi dairesine gitmiştim, birkaç saat takıldık.”

“Takılmak mı?”

“Evet,” diyor sonunda çay fincanını eline alarak. Onu dudaklarına götürüyor, ama içmiyor. Annesi dudaklarını okuyamasın diye dudaklarını fincanla kapatıyor. “Yatak odasında takıldık.” Bir yudum alıp fincanı masaya bırakıyor. Annesi bana bakıp gülümsedikten sonra gözlerini deviriyor. Gülümsüyorum. “On bir gibi eve döndüm. Ertesi sabah okula gittiğimde dersin sıcaklar yüzünden iptal edildiğini öğrendim. Gün içinde mesajlaştık, Emma’nın işe gitmesi gerekiyordu, bütün bildiğim bu. Pazartesi gecesi buluşmayı planlamıştık. Dün telefonlarıma çıkmayınca ev arkadaşıyla konuştum.Emma’nın benimle olduğunu sanıyormuş. Patronu

aradı, o da Emma'ya ulaşmaya çalışıyordu. Garip bir durumdu, endişelendim ama polisi arayacak kadar değil. İnsan kötü şeylerin sadece başkalarının başına geldiğini düşünüyor.”

“Keşke bir dediğin doğru olsa,” diyorum.

“Evet, ama o zaman bunu bilmiyordum. Ailesini aradım. Onlar da tanıdıkları herkesi ve sonra da polisi aradılar. Polisler Emma'nın başına kötü bir şey geldiğine inanmıyor.”

Ona yanıldığını söylemedim.

“İşini seviyor muydu?" diye soruyorum.

“Kim işini sever?”

“Peki eski erkek arkadaşları var mı?”

“Ben onun ilk erkek arkadaşıyım.”

Kibarlık olsun diye çaydan bir yudum içmeyi deniyorum. Tadı tam beklediğim gibi. Anne bana gülümsüyor ve kimse sonraki on saniye boyunca konuşmuyor ya da işaretleşmiyor Rodney”yi çözmeye çalışıyorum. Hoş, geçmişte tüm değerlendirmelerim yanlış çıkmıştı. Bu oğlan Emma’yı öldürüp cesedi bir yere atmış olabilir mi?

“Hâlâ hayatta olması mümkün, değil mi?” diye soruyor. “Demek istediğim, başına kötü bir şey gelmişse ve biri onu incitmişse bile hâlâ iyi olabilir. Hâlâ hayatta olabilir.”

“Kesinlikle,” diyorum ve Schroder’in da benim de şüphelendiğimiz şeyi, Emma Green’in çoktan öldüğünü ve Rodne’nin şimdi hissettiği çaresizliğin sadece kötüye gideceğini ona söyleyemiyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Hücre tam bir karanlığa gömülmüş ve Cooper’ın elindeki ayakkabı dakikalarca kapıya vurulmaktan ısınmış.Adrian geri gelmiyor. Adama bağırmak bir hataydı, yaparken de bunun farkındaydı, ama kendini tutamadı. Kan beynine sıçramış, hayvansal içgüdüler sakin olmasını ve akıllı davranmasını söyleyen sesi duymazdan gelip öfkesini kusmasını emretmişti. Ya da belki sağduyunun sesini duyamamıştı, çünkü beyni zonkluyordu. Oradan sağ kurtulmak istiyorsa duygularını kontrol altına almalı ve o sese kulak vermeli.

Karanlıkta hücre daha soğuk geliyor.Sanki solukları artık daha gürültülü, başının dönmesine yol açan kesik nefesler alıyor. Duvarı takip ederek yatağa dönmeden önce kapıya yaslanıp ayakkabısını giyiyor Beton nemli ve ayaklarını sürterek yürüyor. Yatağa oturup gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyor, ama olmuyor. Aşağı gelen tek ışık üst kat kapısının kenarlarından süzülen ışık demeti ve o da fazla bir yeri aydınlatmıyor; Ancak üst basamakları görecek kadar.Yatak gıcırdıyor.Cooper yastığı sırtıyla duvarın arasına koyup ona yaslanıyor ve dizlerini göğsüne çekiyor Ellerini dizlerine yaslayıp Adrian'ı düşünüyor.

Hadi, bu şehirde ne zaman birileri öldürülse katilin profilini çıkarır ve yakalandığında gazetede yazanlarla karşılaştırırsın.En sevdiğin oyunlardan biridir bu ve Christchurch ’te bol bol pratik yapma şansın oldu.Yaşadığın da aynı şey, eğer sağ kurtulmak istiyorsan onun profilini çıkarmaya başla.

Oyunu oynamak zorunda.

Geçen yıllarda Cooper’ın hazırladığı profillerden yararlanılarak şüpheliler tespit edildi ve birinin cinayeti nasıl işleyebileceğiyle ilgili seçenekler daraltıldı. Bu örnekteyse yapması gereken şey şüphelinin ne istediğini, istediğini elde edebileceğine onu nasıl inandıracağını ve kahrolası hücreden nasıl kaçacağını tespit etmek. Keşke bir not defteri olsaydı. Sayfanın tepesine “tamamen kafayı sıyırmış” yazar, kalem sayfayı delinceye dek kelimeleri daire içine alırdı. Aslında şöyle bir düşününce Adrian o kadar deli ki not defteri olsa Cooper ayrıca akıl hastası/eski akıl hastası diye yazıp altını çizerdi.Akıl hastaları o kadar da kötü değildir. Seçme şansı olsa soğukkanlı, hesaplı bir katil yerine Adrian gibi birinin esiri olmayı tercih eder Aklî dengesinin yerinde olmaması Adrian'ı ne yapacağı kestirilemeyen, tehlikeli birine dönüştürüyor ama bunun iyi tarafları da var. Cooper şansını deneyip onu oyuna getirebilir, güvenini kazanıp hücreden kurtulabilir. Eğer mesele Adrian’dan zeki olmak olsaydı çoktan kurtulmuş olurdu. Yani şansa da ihtiyacı var ve şimdiki durumundan da anlaşılabileceği üzere ne yazık ki Cooper hiçbir zaman şanslı biri olmadı. Yıllar içinde akıl sağlığı yerinde olmayan pek çok kişiyle uğraştı ve ne kadar zeki olurlarsa olsunlar veya kendisi ne kadar zeki olursa olsun denklemden sağduyuyu çıkarıp yerine şansı koymak gerektiğini biliyor Şansı yaver gitmezse o hücrede ölecek ya da daha kötüsü, yirmi yıl daha burada yaşayacak. Adrian'ın her gün seve seve yiyecek ve su getireceğini hayal edebiliyor. Sonra bir gün Adrian bunu yapmaktan sıkılacak, bir seri katile sahip olmanın heyecanı geçtiğinde gittikçe daha az uğrayacak ve daha ender yiyecek içecek getirecek. Açlıktan ölmenin

heyecanı da uzun sürmeyecektir. Karın ağrıları, susuzluk... Ama hayır, bunları düşünmenin bir anlamı yok.

Bunun yerine Adrian'a odaklanmak, kurtulmanın yolu bu. Ama başladığı noktaya dönüyor, çünkü Adrian'ı düşünmeye başladığı anda aklına adamın bir gün tutuklanacağı veya trafik kazası geçireceği veya kalp krizi geçireceği veya süt alırken vurulacağı ve kimse Cooper'ın nerede olduğunu bilmediğine göre kendisinin karanlıkta ve soğukta, kendi pisliği içinde boğularak açlıktan öleceği geliyor. Kaçırma olaylarında normal koşullarda suçun çözülmesi için yirmi dört saatlik bir zaman dilimi vardır. O noktadan sonra artık ceset ararsınız. Kendisinin başına da aynı şeyin gelip gelmeyeceğini bilmiyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Bir koleksiyon, lanet olası bir koleksiyon parçası oldum."

Not defteri olsaydı şimdi yırtıp atardı. Okuduğu her şey, öğrendiği her şey ve yıllardır öğrettiği her şey birbirine karışıyor, beynindeki ders kitapları ve kaynakçalar hortuma kapılmış gibi uçup gidiyor, bütün gerekli bilgiler parmaklarının arasından kayıyor ve onlara ulaşabilse bile işine yarayacak bir şeyler bulabileceğinden şüphe ediyor. Ayağa kalkıp kapıya gidiyor. Yumruğunu kaldırıp yeniden kapıya vurmaya hazırlanıyor. Öfkesini atmak için onu yumruklayacak, ama bir şekilde kendini kontrol altına alıyor Yan odadaki sandviçlerin kokusunu aldığını düşünüyor, ama muhtemelen yanılıyor. Kahvaltıyı atlamak için en kötü günü seçmiş. Yemekler yere dökülmüş olmasa, onlara ulaşabilse bile yer miydi emin değil. Hiçbir şey yemeden yirmi dört saat dayanabilir İnsanlar bunu her gün yapıyorlar. Başka ülkelerdeki pek çok insan günlerce bir şey yemeden duruyor. Evsizler aç yaşamayı başarıyorlar.

Midesi gurulduyor.Nasıl bir yerde olduğunu ve dahası onu buraya kilitleyen adamın nasıl biri olduğunu keşfetmeli. Bodrumda, sergilenen bir eşya olarak bir evin bodrumunda. Harikalar diyarında.Kendi kendine ardı arkası kesilmeyen sorular soruyor ve hepsini aynı anda yanıtlamaya çalışıyor. Bu koleksiyonu sadece Adrian mı görecek? Yoksa o hayvanat bahçesinin bekçiliğini yapan kişi olduğundan başkaları da ziyarete gelecek mi? Polis Cooper'ı aramaya başladı mı? Kayıp olduğunu bilen kimse var mı? Adrian kim, geçmişte neler yaptı, o odada ölen başkaları oldu mu? Diğerleri ne yapmıştı? Adrian'ın güvenini kazanmak için seri katil olduklarını itiraf mı ettiler, yoksa inkâr mı ettiler?

Paniğin yaklaştığını hissediyor Kapıyı ve duvarları yumrukluyor, beton blokları tekmeliyor, ama hiç faydası yok. Cebindeki bozukluklardan birini çıkarıp iki beton blokun arasındaki alçıya sürtüyor. Çimento parçacıklarının döküldüğünü, paranın kenarının körleştiğini hissediyor. Eğer bin dolarlık bozukluğu ve iki yılı olsaydı belki oradan kurtulmayı başarırdı.

Başını cama yaslayıp kendine asıl soruyu soruyor: Şimdi ne yapmalı? İki seçeneği var. Profesörü oynayıp Adrian'ın gerçeklik algısına müdahale etmeyi deneyebilir veya onun oyununa katılır. Adrian'ın yanıldığının ispatlanmasını hoş karşılamayacağını tahmin edebiliyor. En iyi seçenek güvenini kazanmak için bu oyuna katılmak. Deliye duymak istediklerini söyle. Bu yöntemi bir dene, bakalım ne olacak.

Kumar oynayan erkeklerden olsaydı kurtulma şansının üçte bir olduğunu söylerdi. Adrian'ın IQ'su onunkinin yarısı kadar. Cooper neden bahsettiğini biliyor, ama Adrian bilmiyor. Adrian'ın güvenini kazanmalı ve ona iltifat edip

ufak adımlar atmalı. Aralarında bir yakınlık oluşması için ona sık sık adıyla hitap etmeli. Öldürmenin ne kadar iyi bir his olduğuyla ilgili hikâyeler anlatmalı. Arkadaş olmalılar.

Sonra belki bazı haklara kavuşur. Küçük şeylerle başlamalı; örneğin belirli bir yiyeceği isteyerek. Yeni giysiler Sonra yavaş yavaş taleplerini ilerletmeli ve Adrian'ı onu serbest bırakmaya ikna etmeli.

Bunları yirmi dört saat içinde yapabilir mi? Hiç sanmıyor. Belki kırk sekiz saat.

Yatağa oturup baş ağrısının geçmesini ve Adrian'ın gelmesini bekliyor. Şimdi tek yapabileceği sabırlı olmak. Bebek adımları.Küçük ama hızlı adımlar atmayı deneyecek. Artık bir planı olduğundan daha sakin ve kurtulma şansı üçte birmiş gibi gelmiyor; belki ikiye bir. İhtimaller fena değil. Eğer kumar oynayanlardan sanız...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eğer erkek arkadaşının evindeyken, kim olduğumu anladıklarında bana verdikleri tepkinin soğuk olduğunu düşünüyorsanız o zaman kafedeyken bana nasıl muamele ettiklerini görmelisiniz. Hava bir anda buz kesti. Bu tavırla karşılaşmamın an meselesi olduğunu biliyordum. İnsanlar Emma'nın kaybolduğundan haberdar, polisin onu aradığını biliyor ve zavallı kızı geçen yıl hastanelik eden adamla konuşmak istemiyorlar. Kızın erkek arkadaşının evindeyken sonunda buzlar eridi, ama kafe sahibiyle konuştuğum sırada eriyen tek şey mutfaktaki dondurulmuş tavuklar. Kafenin duvarları cam parçalarından yapılma çiçek desenleriyle süslenmiş ahşap panellerle kaplı ve samimi bir havası var. Sandviç ve poğaça gibi şeylerin yanı sıra yumurtalı yemekler, salatalar, tavuklu veya kıymalı börekler, pastalar ve hapishanede dört ay geçirmiş birinin gözüne çok güzel görünen çeşit çeşit tatlılar satıyorlar Kahve de fena görünmüyor; ama içimden bir his kahve ısmarlayacak olsam sırtı bana dönük garsonun içine katacağı şeyleri dengelemek için bolca antibiyotik almam gerekeceğini söylüyor. Kafe, kuzey yolunun bir blok ötesindeki Merivale'de. Burası kendi iç piyasası olan banliyölerden, eğer dört çekişli bir arabanız ve pahalı giysileriniz yoksa komşularınızın taşınmanızı isteyebileceği bir yer. Her şey ya çok pahalı ya çok ucuz. Herkesin gömleklerinin yakası düzgün, ceketleri ütülü ve şehir kulübünde yaşıyorlarmış gibi fiyakalı giysilerle etrafta dolaşıyorlar. Kafenin arkasında bir otopark var, ama Emma'nın arabasından eser yok. Geldiğimde etrafından

dolaşmış, Emma’nın yerine birini bulmak için koymadıklarını umduğum “yardımcı aranıyor" yazısının önünden geçmiştim. Kız kaybolalı iki gün bile olmadı, ama hayat devam ediyor.Kafenin sahibinin adı Zane Reeves. Kafasında en fazla sekiz fincan kahve parasına patlamış bir peruk var. Konuştuğunda illa bir şeylere yaslanma ihtiyacı duyan tiplerden ve benimle konuşurken de tezgâha yaslanıp elini beline koyuyor. Göbeği çıkmış. Yaklaşık beş saniye boyunca ben kendimi tanıtana kadar gülümsüyor, ama bir şey satın almaya gelmediğimi anlayınca gülümsemesi kayboluyor. Kafe sıcak yemek ve kahve kokuyor. Müşterilerin yaş ortalaması yirmi. Hepsi aşın sıcak bir günde ufacık fincanlarda sıcak kahve içiyorlar. Sohbetlerinden yükselen mırıltılar içeriyi kaplamış, fonda ise hoparlörlerden gelen ve beni sersemleten klasik-folk gitar karışımı bir müzik var. Reeves surat asıp konuşmak için beni mutfağa alıyor.

“Polislerle çoktan konuştum."

“Öyleyse hafızan hâlâ tazedir.”

“Git onlarla konuş. Bilmeni isteseler söylediklerimi sana anlatırlardı.”

“Garip bir müşteriden bahsetmiş miydi? Onu izleyen veya rahatsız eden birilerinden?”

“Hepimiz Emma’nın geri gelmesini istiyoruz ahbap, ama senin çok kötü bir sicilin var. Seninle takılanların sonu iyi olmuyor Yardım etmeye çalışmazsan Emma için daha hayırlı olur.”

“Babası öyle düşünmüyor."

“İnsanlar yastayken aptalca kararlar verir.”

“Yas mı? Neden yas tutsun, onun öldüğünü mü düşünüyorsun?”

“Sen düşünmüyor musun? Bak dostum, Emma’yı severim ve başına bir şey gelmesini istemem. İyi bir çalışandır ama ben de herkes gibi haberleri izliyorum. Aptal değilim.”

“Bu yüzden mi vitrine şimdiden yardımcı aranıyor yazısı astın?” Parmağını suratıma doğru sallayarak, “Siktir git,” diyor. “İdare etmem gereken bir işyerim var. Geri dönecek diye bekleyemem. Şu insanları görüyor musun? Birileri masalarına baktığı sürece kimin baktığıyla ilgilenmiyorlar. Rezil bir dünya, ama işler böyle yürüyor. Burada işine yarayacak bir şey yok ahbap. Onu zaten incitmiştin, ailesini de incitmene müsaade etmeyeceğim.”

“Normalde arabasını nereye park eder? Arkaya mı?”

“Hepimiz oraya park ederiz.”

“Güvenlik kamerası yok mu?”

“Burayı banka mı sandın? Şimdi defol buradan!”

Çalışanlarla göz göze gelmeye çalışıp aralarından birinin benimle konuşacağını umuyorum, ama hepsi bakışlarını kaçırıyorlar. Yeniden otoparkın yolunu tutuyorum. Önceki incelemeden kalma olay yeri bantları rüzgârda uçurtma kuyrukları gibi uçuşuyor. Parçalardan biri kopup çöpe yapışmış. İn cin top oynuyor, araba bile yok. Emma muhtemelen buradan gece olup hava karardığında, ortalıkta kimse kalmamışken kaçırılmıştır Arabasına giderken saldırıya uğramış olabilir. Kaçıran kişi Emma’yı, Emma’nın arabasının bagajına atıp hızla otoparktan uzaklaşmıştır. Çöpün kapağını açıyorum. Polis bölgeyi araştırmış olsa da içimden bir his

Emma’nın çöpte olduğunu söylüyor Değil. İçinde sadece çöp var. Çöp tenekesinin kenarına kırmızı araba boyası bulaşmış. Biri otoparktan çıkarken çöp tenekesine çarpmış.Ellerimin ve dizlerimin üstüne çöküp oraya ait olmayan, mücadele sırasında düşmüş olabilecek bir şeyler var mı diye kontrol ediyorum. Tek görebildiğim yağ izleri ve parkelerin arasından çıkan otlar. Bir de köpek boku. Güneş enseme vuruyor ve doğrulurken belim ağrıyor. Orada önceden bir şey varsa bile polis çoktan bulup almış.

Yanlış işle uğraştığımı düşünerek arabama dönüyorum. Polis raporu elime geçene kadar yapabileceğim fazla bir şey yok. Emma'mn arkadaşlarıyla konuşmayı deneyebilirim, ama onlar benimle konuşmak istemeyecektir. Donovan Green galiba dünya üzerinde ona yardımı dokunabilecek son kişiyi seçti. Zane Reeves'in dediği gibi, matemli insanlar yanlış kararlar verirler

Saatler geçiyor ve hava birkaç derece soğuyor Kızın ev arkadaşıyla konuşmalıyım, ama o konuşmayı yarına erteliyorum. Çin yemeği alıp evin yolunu tutuyorum. Altıya doğru Schroder uğruyor. Altı saattir bu vakayla ilgileniyorum ve Emma Green ya altı saat daha ölü ya da ölmeye altı saat daha yaklaştı. Yemek masam boş plastik kaplarla dolu ve içerisi yemek kokuyor.

Emma Green’in dosyasını uzatan Schroder, “Çok kötü bir fikir,” diyor. “Biran var mı?” “Dalga mı geçiyorsun?”

“Uzun bir gündü. Yanıp kömürleştiği için yerden kazınması gereken bir ceset görmüş müydün?”

Sorar sormaz gördüğümü hatırlıyor. İkimiz de gördük. Hem de bir kere değil.

“Anlatmak ister misin?”

“Hayır.”

“Dosyayı inceledin mi?” diye soruyorum.

“Evet, ama bu benim dosyam değil,” diyor. “Benim görevim bugünkü yangını kimin çıkardığım bulmak. Sana verdiğim dosyaya bakabildin mi?”

“Bütün gün meşguldüm. Dosyadakilere ekleyeceğin şeyler var mı?”

“Elbette var, ama dinlemiyorsun. Sana bu işin peşini bırak, kurbana fazla yakınsın diyorum. İşler kişiselleştiğinde ortalığın karıştığını bilirsin.”

"Nasihat için teşekkürler.”

“Baksana, sabah sormuştum, ama gerçekte nasıldı? Hapishaneyi kastediyorum.”

“Hani otelin, restoranın, kulüplerin veya kumsalın nasıl çıkacağını bilmediğin bir tatile gidersin de sonuçta hepsi beklediğinden farklı çıkar... Hapishane öyle değil. Hapishane tam da düşündüğün gibi bir yer”

“Sorduğum için özür dilerim,” diyor, ama onun hatası değil ve özrü de bir işe yaramıyor. Dosyayı mutfak masasına bırakıyor, ama elini üstünden çekmiyor. “Bana borçlusun,” diyor. “Bu iş bittiğinde sabah verdiğim dosya konusunda yardımını istiyorum. Önce kendi işini bitir, sonra Melissa denilen kadının kim olduğunu bulmama yardım et. Anlaştık mı?”

“Benden bilgi saklayıp saklamayacağına bağlı. İhtiyaç duyduğum bilgileri benimle paylaşacak mısın?” diye

soruyorum. “Bana gelmenin bir nedeni var Cari. Bana geldin, çünkü senin yapamayacağın şeyleri yapmamı isteyeceksin.”

“Mesele bu değil.”

“Zırvalama. Sen iyi adamlardan birisin Cari ve bu da seni sınırlıyor. Kendine ne dediğin beni ilgilendirmez, ama bu sabah dosyayı bana verdiğinde amacın dışarıdan birinin görüşünü almak değildi; benden ellerimi kirletme mi istiyordun.”

“Seninki aşırı yoruma kaçmak.”

“Şimdi de aynısını yapıyorsun.”

Masaya bıraktığı dosyayı geri alıyor. “Hatalı olduğunu ispatlamam için çıkıp gitmemi ister misin?”

“Sadece aşacağımı bildiğin bir çizgiyi aştığımda yakınıp durmanı istemiyorum.” Dosyaya uzanıyorum. ‘Aynı taraftayız Cari. Şu kızı bulmama yardım et, sonra söz veriyorum ben de Melissa’yı bulmana yardım edeceğim.”

Elini dosyadan çekiyor. “Bu iş hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bunda hoşa gidecek bir yan yok/' diyorum ona. “Mesele neden hoşlandığımız değil, mesele Emma’yı geri almak. Babası, kızın bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulacak kadar akıllı olduğunu düşünüyor. Kızı insanları nasıl idare edeceğini bilirmiş ve biri bu işten sağ kurtulacaksa bu Emma’ymış.”

“Hangi baba olsa aynısını söyler.”

Başımı sallıyorum. Doğru. “Kız psikoloji öğrencisi,” diye hatırlatıyorum.

“Hepi topu iki haftadır Ona tecavüz edip öldürmeyi planlayan bir sapığı kendisini bırakmaya ikna edecek kadarım öğrendiğinden şüpheliyim.”

Yine başımı sallıyorum. Bu da doğru.

“Unutma Tate, bir şey bulduğunda önce bana geleceksin, tamam mı? Sen bana yardım ediyorsun, Donovan Green’e değil. Önce bana haber vereceksin, önce benimle konuşacaksın.”

“Elbette,” diyorum ona.

İnanmadığı halde bir şey söylemiyor. Kalktığında peşinden kapıya gidiyorum.

“Dinle Tate, yeni bir gelişme var. Bu öğleden sonra Emma’nın çalıştığı kafenin otoparkı araştırıldı.”

“Biliyorum, gündüz oradaydım.”

“Eh, umarım babası kızının becerikli olduğunu söylerken yanılmıyordu,çünkü durum pek iyi görünmüyor.”

“Ne zaman göründü ki?"

“İyi şanslar Tate,” diyor. “Bana bir iyilik yap.”

“Ne istiyorsun?”

“Kimseyi öldürmemeye çalış.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Adrian çocukken mutluluğu bulmanın zor olduğunu keşfetti, ama imkânsız değildi. Mutluluğu müzikte ve çizgi romanlarda buluyordu. Bir de her şeyden çok sevdiği oyuncak araba koleksiyonunda. Bunlar kapıları açılıp kapanan ufak metal arabalardı ve ne zaman yeni bir arabaya kavuşsa büyüdüğünde onun gerçeğini alabilmeyi hayal ederdi. Okulda ne yaşarsa yaşasın eve döndüğünde arabaları, kasetleri ve çizgi romanları onu bekliyor olurdu. Kimse onları kendisinden alamazdı. Arabalarını yatak odasındaki rafa dizer, aralıkların eşit olması için mesafeleri ölçer ve her hafta tozlarını alırdı. Kasetlerini renklerine göre sıralardı ve böylece kaset kapakları düzgün görünürdü. Çizgi romanlarının kapaklarını asla kırmazdı, asla. Bunlar onu mutlu eden şeylerdi. Onu mutlu eden bir diğer şey de Katie'ydi. On üç yaşındayken okula yeni gelen yeşil gözlü kızıl saçlı kız. Adrian ona ilk görüşte âşık olmuştu. Kız saçlarını atkuyruğu yapar ve uçlarını kıvırırdı. Ondan uzundu ve iriceydi, ama fazla değil. Yüzündeki çilleri saymaya kalksanız günler harcamanız gerekirdi. Ah, oğlan o çillerin koleksiyonunu yapmayı ne kadar istiyordu! Ailesi ülkenin güneyindeki Dunedin adlı şehirden Christchurch’e taşınmıştı. Kızı ilk gördüğünde Adrian’ın midesi düğümlenmiş, göğsü yanmış ve ağzı kurumuştu. Kızın, Adrian’ın aklından söküp atamadığı bir gülümsemesi vardı. El ele tutuşup kızı evine kadar geçirdiğini hayal ederdi. Katie’yi Adrian’ın sınıfına kaydetmişlerdi. Sırası odanın diğer tarafındaydı ve kendisininkinden daha önde olduğu için Adrian tüm gün onu

izleyebiliyordu. Bir gün başını çevirip baksa ve onu kendisine bakarken yakalasa ne yapardı bilmiyordu Adrian, ama kız hiçbir zaman başını çevirip bakmadı.

Okula ne zaman yeni bir öğrenci gelse iki seçenekten biri gerçekleşiyordu: Ya diğer çocuklar ona ilgi gösterir ve arkadaş olur ya da onunla dalga geçerlerdi. Katie'yle dalga bunu başarıyorlardı.Adrian, Katie'yi sevdiği için diğerlerinin karşısına dikilip onu savunmayı hayal ederdi, ama korkağın tekiydi ve bunu biliyordu. Kızlar bile ondan güçlüydü. Oğlanlar ise ezip geçerdi. Okulun en katlanılmaz yanlarından biri de arada bir tüm sınıfa yönelik sunumlar yapma gerekliliğiydi. Adrian konuşma yapmaktan nefret ediyordu. İkinci el önlüğü içinde sınıfın karşısına dikilir ve kaç kere prova yaparsa yapsın hiçbir zaman ne söyleyeceğini hatırlayamazdı. Ne kadar su içerse içsin ağzı hep kuru kalırdı. Ne zaman diğerlerinin fısıldaştıklarını duysa yüzü kıpkırmızı olur ve her seferinde sınıftan kaçmak isterdi. Kaçmak ve bir daha geri dönmemek.

Okulun açılmasının üzerinden üç ay geçti, güneş ufka yaklaştı, havalar soğudu ve bahçeler dökülen yapraklarla doldu. Öğrencilerin kendilerine ilham veren kişiler hakkında sunum yapma zamanı gelmişti.Adrian,Neil Armstrong'u seçmişti, çünkü on yaşından beri Ay'a kaçmayı her şeyden çok istiyordu. Konuşmasında bundan bahsetmedi, ama aslında kendi yıldız gemisinin kaptanı olmanın ve galaksiyi keşfetmenin hayalini kuruyordu. Mars'a ayak basan ilk insan olmak istiyordu. Konuşmasında Gemini ve Apollo görevlerinden bahsetti, Armstrong'un test pilotu olduğu zamanları anlattı ve konuşmasının dörtte birini tamamladığı sırada endişelerine yenik düştü. Elindeki konuşma kartları

yere saçıldı, topladığında sıraları karışmıştı ve kartlara numara koymadığı için onları yeniden sıraya dizemedi. Bu yüzden sunumunda Neil Armstrong NASA'ya katılmadan önce astronot olup Ay'a uçtu. Bitirdiğinde kimse alkışlamadı ve öğretmeni Bayan Byron gözlerini iki kat büyük gösteren kemik çerçeveli gözlüğünün arkasından onu süzüp yerine geçmesini söyledi. Sonra sıra Katie'ye geldi.

Adrian'ın âşık olduğu kız sınıfın önüne geçip Beethoven'dan bahsetti. Adrian, Beethoven hakkında kulağım kestiğinden fazlasını bilmiyordu. Katie sunumunda bundan bahsetmedi. Adrian neden bahsetmediğini çözemedi, ama bestecinin sağır olduğunu söylemişti ve kulağınızı keserseniz sağır kalırsınız. Sunumun ortalarına doğru çocuklar gülüşmeye başlayınca Bayan Byron onları azarladı. Bayan Byron sürekli öğrencileri azarlayan öğretmenlerden, doğduğunda bile yaşlıymış diye düşündüğünüz kadınlardandı. Katie aldırmamaya çalışarak sunumuna devam etti, ama gülüşmeler yeniden başladığında gözyaşlarına hâkim olamadı ve koşarak sınıftan kaçtı. Adrian peşinden gitmek istedi. Bunun muhteşem bir jest olacağını ve kızın kendisini sevmek zorunda kalacağını düşündü, ama içindeki korkak bunu yapmasına izin vermiyordu. O korkaktan ne kadar da nefret ediyordu! Onu öldürmek istiyordu, ama cesareti yoktu. En azından o zamanlar... Ama o andan itibaren en azından korkak değilmiş numarası yapmaya karar verdi.

Öğle tatili başladığında kahkahaları tetikleyen oğlanın yanına gitti.

"Katie'yi rahat bırakmanı istiyorum."

"Ne istiyorsun, ne? Dalga geçiyorsun herhalde?"

“Çok ciddiyim.”

Adı Redmond olan, ama herkesin Red dediği oğlanın elinde arkadaşlarına fırlatmaya hazırlandığı bir rugby topu vardı. Redmond büyüdüğünde kendine İri Kemikli diyecek, tombul yanakları olan şişko çocuklardandı. “Ciddi misin?” diyen Red tombul parmağıyla Adrian'ı dürttü ve diğerlerine, “Ufaklık kız arkadaşıyla dalga geçmemizi istemiyormuş,” dedi.

“O benim kız arkadaşım değil.”

Red çocuğu yeniden itti, ama Red'in arkadaşlarından biri Adnan'ın arkasına çömeldiğinden oğlan geri geri gittiğinde çömelen çocuğa takılıp yere düştü. Düşmek zaten canına okumuştu, ama işini bitiren şey Red’in üstüne çıkıp midesini yumruklaması ve suratını toprağa yapıştırması oldu. Adrian’ı kurtaracak kimse yoktu. Diğer öğrenciler etraflarına toplandı. Aralarında Katie de vardı. Büyük sınıflardaki kızlardan ikisi onu zorla getirmişti. Adrian kıza baktı. Gülümsemeyi denedi, ama yapamadı. Acı çekiyor ve tüm iradesini altına yapmamak için kullanıyordu.

Kızlardan biri, “O senin arkadaşın mı?” diye sordu. Koca çenesi, zalim gözleri ve kıvırcık saçları olan erken gelişmiş irice bir kızdı. Diğerlerinden önce büyüyenlerin pisliğe dönüştüğünü okuldaki herkes bilirdi.

Katie cevap vermedi.

“O senin erkek arkadaşınsa sen de yeri boylayacaksın,” diye ekledi kız. “Geleceğine karar verme zamanı.” On üç yaşındaki biri için derin sözler.

Katie geleceğini düşünürken herkes sessizleşti. Katie, “O... o benim erkek arkadaşım değil,” dedi.

“Öyleyse kim?”

Katie, “Bilmiyorum. Sadece... sınıfımdaki bir zavallı,” dedi. Gözleri yaşlarla dolmuştu, ama ağlamadı.

“Bir ne?” diye sordu kız.

“Bir zavallı, bir zavallı,” dedi Katie.

Adrian kelimesi kelimesine hatırlıyordu. O anılar konusunda sorunu yoktu, ama sonraki yıllarda edindiği anılar bulanıktı. Kalbinin kırıldığı gün belki de âşık olduğu gündü; o zamanlar öyle değerlendirmişti. Okuldaki hayatı zorlaştı. Oğlanlar kadar kızlar da onunla dalga geçmeye başladılar. Katie popüler oldu. Fakat hakkını vermeli, hiçbir zaman Adrian'la dalga geçmedi. Bazen burnu kanamış, dirsekleri ve dizleri soyulmuş olarak eve dönerdi ve öyle günlerde annesi okulu arayıp şikâyet ederdi. Ertesi gün oğlanın hayatı daha da zorlaşırdı. Kabadayılık böyle işler, ne kadar şikâyet ederseniz sorun o kadar büyür ve öğretmenlerin elinden hiçbir şey gelmez. Sınıf arkadaşları Adnan'ın kendine güvenen bir öğrenci olma şansını elinden alıp onu ezdiler Katie ona zavallı dedikten aylar sonra, Adiran mutlu olmanın yegâne yolunun başkasının mutluluğunu çalmak olduğunu keşfetti.

Üstelik bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Sabahleyin annesi kahvaltısını hazırlarken tuvalete gidip yarım litrelik plastik şişeye işedi. Şişenin ağzını sıkı sıkı kapadı. Şişe çantasına koyduğu sırada sıcaktı, ama okula vardığında çiş soğumuştu. Alaylar ve dayaklar arasında boş kaldığı anlardan birinde, dolapların olduğu yere gidecek,

şişenin kapağını açacak ve içindekileri kendisini incitenlerin çantalarına dökecekti. Bunu yapmaya başladıktan yaklaşık bir hafta sonra şüphe çekmemek için kendi çantasına da çiş döktü, ama önceden o kadar sulandırmıştı ki o kadar kötü olmadı. Ayrıca zarar görmesinler diye çantasındaki eşyaları çıkarmıştı. Çantalarına dökemediği zamanlarda çişi masalarına veya beden dersine girmişlerse soyunma odasında bıraktıkları üniformalara döküyordu. Bir ay kadar dayandı, ama sonra cesaretini kaybetti. Artık insanlar Sidikçi adını verdikleri öğrenciyi yakalamak için nöbet tutuyorlardı. Okul müdürü yakalandığı anda Sidikçi'nin okuldan atılacağına söz vermişti. Hoş, bunun bir önemi yoktu ve okul neredeyse bitmiş, Noel tatili yaklaşmıştı. Yedi hafta sonra tatil bitip okula döndüklerinde eylemlerini sürdürdü, ama eskisi kadar sık değil, toplam bir veya iki kere. Katie'nin çantasını hiç ıslatmadı, ama diğer kızlarınkini ıslattı. Sonraki yıl bunu ayda bir yerine, üç ayda bir yapmaya başladı ve ardından bu sayı yılda bir iki kereye düştü.

Serüven üç yıl sonra, on altı yaşındayken sona erdi. Kendisini yakalayan oğlanın adını bilmiyordu. Tam başka birinin dolabının deliklerinden çişi döktüğü sırada (oğlan bir önceki gün koridorda yanından geçerken durduk yere Adrian'a tokat attığı için cezalandırılmayı hak ediyordu) öteki çocuk onu gördü. Yakalandığı an tüm geleceği film şeridi gibi gözünün önünden geçti: Annesi öğrenecek, okuldan atılacak, Sidikçi adı nereye gitsin üzerinden çıkmayacaktı. Astronot fantezisinin gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar büyümüştü, hayatta kendisini nelerin beklediğini bilemeyecek kadar gençti, ama hayallerinin suya düştüğünü bilecek kadar yaşlıydı. Oğlan Adrian'a baktı ve hiçbir şey söylemeksizin yürüdü gitti.

Hiç o kadar kötü bir öğleden sonra geçirmemişti. Derslerine odaklanamadı. Öğretmenlerin kendisine garip garip baktıklarını düşündü. Birinin öğretmene Adrian'ın müdürün ofisine çağrıldığım söyleyen bir not getirmesini bekledi. Zil çaldı, gitme zamanı geldi, ama hiçbir şey olmadı. Eve döndüğünde ne zaman telefon çalsa okuldan annesini aradıklarını düşündü ve kadının bağırıp çağırmasını bekledi, ama okuldan evi aramadılar.İlk güne kötü diyeceksek, ikinci gün felaketti. Sabah kahvaltı edemedi.Bütün gün midesi bulandı. Teneffüslerde ve öğle arasında midesini tutarak tuvalette oturdu.

Üçüncü gün oğlan onu haklamaya geldi. Yalnız da değildi. Okul bittiğinde öğrenciler onu otoparka sürüklediler. Adrian'ı ellerinden ve ayaklarından bağladılar Onu tekmelemediler ya da yumruklamadılar, başlangıçta değil, iyice bağladıklarına emin olduklarında sırayla üstüne işediler. Sekiz kişi. Çişler derisine yapışıp giysilerinin içine aktı, sırtında birikti ve giysilerini ıslattı. Bağıramaması için ağzını bağlamışlardı. Yüzüne nişan alınca çiş gözlerine kaçıp yaktı ve diline kadar geldi; asidimsi bir tadı vardı. Geğirmeye ve öksürmeye çalıştı, çişler boğazına takıldığı için boğuluyormuş gibi hissetti. Bu işkence sanki hiç bitmeyecekti. Oğlanlar işkenceyi tamamladıklarında bir iki tanesi kafasını tekmeledi. Tekmelemek de çocukların kendilerini kaptırdıkları aptal modalar gibidir, biri yaparsa bir diğeri de yapar. Kısa süre sonra hepsi onu tekmelemeye başlamıştı. Sonunda bayıldı ve kahkahalar karanlığın içinde kaybolup gitti. Rüyasında Katie'yi ve onunla paylaştıkları güzel bir hayatı gördü.

Kendine geldiğinde ipleri çözülmüştü. Ayakta duramıyordu. Dünya sallanıyordu. Yoldan geçen biri onu

buldu ve ambulans çağrıldı. Altı hafta hastanede kaldı. Beyni şiştiği için basıncı hafifletmek amacıyla kafatasına delikler açtılar. Komaya girdi. Doktorlar tarafından iki hafta yoğun bakımda tutuldu. Kaburgalarından altısı ve sağ kolu kırılmıştı. Uyanmasına izin verdiklerinde kendisine bunu yapan çocukları ispiyonlamadı. Kim olduklarını hatırlayamadığını söyledi polislere, ama hatırlıyordu.

Yaklaşık bir ay sonra dengede durabilmeye, birkaç gün sonra da yürümeye başladı. Okulda öğretilen şeyleri artık anlamıyordu. Basit şeyler artık basit değildi. Müzik dinleyemiyordu. Çok sevdiği kasetlerinden nefret ediyordu. Çizgi romanlar onu güldürmüyordu, onlardan nefret ediyordu, çünkü Adrian'ın asla sahip olamayacağı eşsiz yetenekleri olan insanları anlatıyorlardı. Onları okumak yerine kendi çizgi romanlarını yapmaya başladı. Çok iyi bir sanatçı değildi, ama iyiydi. Kendisini yaralayan çocukları, onların karşısına dikilişini ve farklı farklı silahlarla onlara işkence yapışını çizerdi. Bazen, çizim yapmıyorsa kapıları kapayıp odasında oturur ve oyuncak arabalarıyla oynardı. Annesinin, teyzesine oğlunun değiştiğini, kafasındaki birkaç tahtanın eksildiğini söylediğini duyardı. Annesinin ne demek istediğini anlayamıyordu. Kadın bunu bildiğinden oğluna açıklamaya çalışmış, ama o yine de anlamamıştı. Adrian neyse oydu, eskiden nasılsa öyleymiş gibi geliyordu, ama içten içe değiştiğini biliyordu.

Bazen bir şeyleri unutuyordu. Dayaktan önceki her şey hafızasındaydı, ama yeni şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyordu. Sürekli eşyalarım kaybediyor, insanların adlarını hatırlamıyordu. Ama kendisine bunu yapan oğlanların adlarını unutmadı. Polis hâlâ soru soruyordu, ama artık eskisi

kadar sık değil. Başka şeylere geçmişlerdi. İnsanlar Adrian'a neler olduğunu unuttu.Kendini toparladı ve gücü geri geldi. Dengesi geri geldi. Aklı iyileşmeye başladı. Asla yüzde yüz iyileşmeyecekti, ama kendini çok zorlarsa yeni öğrendiği şeyleri de hatırlayabiliyordu. Artık dünyayı farklı görüyordu. Kafasına yediği tekmeler ve beyninin şişmesi hayata bakışını değiştirmişti.Onun için okul hayatı sona erdi. Geri dönebilse bile dönmeyi istemezdi. Ne yapacaktı, astronot olmak için eğitim mi alacaktı? Okuldan ayrılmanın tek kötü tarafı canını yakan çocukların dolaplarına çiş dökemeyecek olmasıydı.En iyi tarafı ise onlara neler yapacağının hayallerini kurmak. O günden sonra yeni arkadaşlar edinmekte güçlük çekti. Şimdi bakıyor da Cooper'la da durum aynı. Dayaktan önce popüler biri değildi, ama kendisi gibi popüler olmayan çocuklardan ibaret bir iki arkadaşı vardı. Annesi yanında olsaydı onu rahatlatır, sakinleştirir, öfkesini yatıştırmaya çalışırdı; en azından fantezilerinde. Gerçekteyse annesi öyle biri değildi. Bir zamanlar, çok uzun yıllar önce oğluyla ilgilendiği bir dönem olmuştu, ama Adrian okulun önünde beklemeye ve canını yakan çocukları takip etmeye başladığında her şey değişmişti. O zaman ilişkileri kötüleşti. İlk annesi o olaylardan kısa süre sonra onu Grove'a yollayıp annesi olmayı bıraktı.

Adil değil tabii, ama hayat hiçbir zaman adil değildir. Cooper'ın koleksiyonunu yapmanın o güne kadar yaptığı en heyecan verici şey olacağım umuyordu, ama kafasına doluşan bu düşünceler ve Cooper'ın eylemleri hevesini kırıyor. Cooper'ın kendisinden hoşlanmasını sağlamanın bir yolu olmalı. Cooper'ın sevdiği insanlar var, yani birinden hoşlanması imkânsız değil. Aşağı inip Cooper'a başka kimin ona koleksiyonunu yapacak kadar saygı duyduğunu soracak!

Başka kim Cooper’ın çalışmalarına onun kadar değer veriyor? Hiç kimse!

Kendine Cooper’ın alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor. İlk getirildiğinde kendi yaşadıklarını, yabancı bir yerde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor, ama Adrian için her şey daha zor, çünkü onu bazıları deli, bazıları kötü yürekli, bazıları da hem deli hem kötü yürekli bir düzine hastanın arasına kapamışlardı. Bütün deliler üç yıl önce Grover Hills kapatıldığında özgür kaldı. Cooper’ın öfkelenmesinin muhtemel olduğunu baştan beri bildiğini kendine hatırlatıyor.Yarınki hediyesi aralarındaki buzlan eritecektir Şimdilik yapması gereken biraz dinlenmek ve iyi bir uyku çekmeden hiçbir karar vermemek. Annesinin (onu terk eden gerçek annesi değil, ona ve onun gibi farklı olan diğerlerine bakan ikinci annesinin) dediği gibi: “Dinlendikten sonra çoğu problemin çözümü insanın aklına gelir:” Gerçi annesinin bu konuda haklı olduğundan da emin değildi ya.Yatak odasını turluyor, adımlarını sayıyor ve bildiği bir yerde olmanın tadını çıkarıyor. Ergenlikten erkekliğe geçtiği dönemde sürekli bu odayı turlardı. Bazen oda ona kalırdı, bazen onu başkasıyla paylaşması gerekirdi ve o zaman turlayabileceği alan küçülürdü. Adımlarının sayısı arttıkça sakinleşiyor Çift sayılan tek sayılara tercih ediyor, adımlarını onun katlarında bitirmeye özen gösteriyor, bu olabilsin diye bazen daha kısa bazen daha uzun adımlar atıyor. Bine gelene dek zihnindeki her şeyi bir kenara ittiriyor. Bin güzel bir sayı. Beş yüzün iki katı kadar güzel, iki binin ise yarısı kadar. İyi, sağlam bir sayı, hem onun hem yüzün katı, ki yüz de zaten onun katlarındandır Oturuyor İkinci izlenimin nasıl olacağını, Cooper’ı mutlu etmek için ne yapabileceğini düşünüyor ve

seri katile okuması için kitap vermenin iyi olacağına karar veriyor. Ne harika bir fikir!

Ama heyecan geldiği gibi gidiyor ve yerini yetişkinlik hayatını egemenliğine alan beceriksizlik hissine bırakıyor. Cooper'a okuyabileceği bir şeyler vermek gurur duyduğu bir fikir. Ama fikri bulmakta bu kadar gecikmiş olmakla hiç gurur duymuyor.Cooper gibi birinin zihnini çalıştırmaya ihtiyaç duyacağını en baştan bilmeliydi;yoksa canı sıkılır,sıkıcılaşır.Koleksiyoncuların koleksiyonlarındaki parçaların sıkıcı olmaması gerekir.Bu fikri onunla paylaştığı anda aralarında bir bağ kurulacağını düşünerek, "Cooper çok mutlu olacak," diyor. Üç yıldır seri katiller hakkında kitap topluyor ve onları okumaya bayılıyor. Onu büyülüyorlar. Yatak odasından kucağına alabildiği kadar kitap alıp bodruma taşıyor. Cooper adamın alt kata inişini izliyor ve ufak penceredeki yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yok. Gri ve çökmüş bir surat, sanki camdaki çoktan öteki dünyaya göçmüş birinin hayaleti.

"Sana okuyacak bir şeyler getirdim," diyen Adrian kitapları gösteriyor.

"Teşekkürler; Ne kadar düşüncelisin," diyor Cooper ve bu nezaketiyle Adrian'ı çok memnun ediyor "Feneri bana bırakacak mısın?"

"Sahip olduğum tek fener bu," diyor Adrian, "hava kardığında ona ihtiyacım olacak."

"O zaman kitapları nasıl okuyacağım?"

Adrian masayı düzeltip kitapları üstüne bırakıyor ve verecek bir cevabı olmadığı için utanıyor. Sandviçin parçaları

masaya yapışmış ve ekmekler bayatlamış. Yarın buraları temizleyecek.

Adrian yere bakarak, “Bana kızgın mısın?” diye soruyor “Kendini özel hissetmiyor musun?”

“Kendimi tuzağa düşmüş hissediyorum,” diye yanıtlıyor Cooper. “Zeki birine benziyorsun, belli ki tüm bunları tek başına yapmışsın. Konuşabileceğin arkadaşların da eminim vardır, neden beni burada tutma ihtiyacı duyuyorsun?”

“Hiç arkadaşım yok,” diye yanıtlıyor Adrian ve, sırtlan aynı hizaya gelsin diye kitapları düzeltiyor. “Bir zamanlar vardı, ama hepsi gitti.” “Hadi ama, bu söylediğin doğru olamaz,” diyor Cooper. “Senin gibi birinin mutlaka arkadaşları vardır.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye soruyor Cooper'a bakarak. “Ben dalga geçmem.”

“Kendini özel hissetmelisin," diyor Adrian. “Sen şu anda bu şehirdeki en özel insanlardan birisin. Seri katilsin ve bu da seni özel yapmazsa ne yapar bilmiyorum.”

“Neden seri katil olduğumu düşünüyorsun? Bunu düşünmene yol açacak ne yaptım?”

“Öncelikle evinde kavanozda bir başparmak buldum. Seri katiller kurbanlarından bunun gibi hatıralar alır."

Cooper gülümsüyor. “Parmağı öldürdüğüm birinden kestiğimi mi düşünüyorsun?”

Adrian adamın gülümsemesinden hoşlanıyor ve o da gülümsüyor “Öyle yapmadın mı?”

Cooper gülümsemeyi sürdürerek başını sallıyor. “Tamam,” diyor. “Başka yalan yok. Beni yakaladın. Onu elbette kurbanlarımdan birinden kestim.”

“Neden geçen karşılaşmamızda bana onu sana satan kişi olup olmadığımı sordun?”

“Emin değilim. Uyandığımda sersemlemiştim ve kafam karışıktı. Beni elektroşok tabancasıyla mı vurdun?”

“Evet”

“Sonra yüzüme bir şey tuttun. O neydi?”

Adrian ne olduğunu bilmiyor. Onu da elektroşok tabancasıyla birlikte aldı. Omuz silkiyor. “İnsanları uyutan bir şey. Parmağı kimden kestin?”

“Öldürdüğüm bir adamdan.”

“Erkekleri de mi öldürüyorsun? Sadece kadınları öldürdüğünü sanıyordum.”

“Bazen ikisini de,” diyor Cooper.

“Onu neden öldürdün?”

“Çünkü canım istedi. Seri katil olduğumu nasıl anladın Adrian? Açıkla lütfen. Polis katil olduğumu bilmiyor, demek ki sen polislerden daha zekisin.”

Adrian gülümsüyor. Uzun zamandır içinde duygusal bir sıcaklık hissettiği olmamıştı. Harika bir his. Bu yüzden Cooper’a sahip olmayı çok istiyordu. İyi arkadaş olacaklarına emin. Cooper ona seri katil olmanın nasıl bir his olduğunu anlatacak ve tanıdığı diğer katillerden bahsedecek. Adrian kaseti başa sardığına ve bu konuşmayı o konuşmanın üstüne

kaydettiğine seviniyor Konuşmanın kaydının net olacağını umuyor. Cooper teybi göremesin diye onu gömleğini altına saklaması gerekti, ama kumaş yüzünden sesler net olmayabilir

"Seni izlemeye başladım, çünkü kitap yazdığını hatırlıyordum," diyor. "Eskiden buraya gelir ve bize soru sorardın, ama bana hiç soru sormadın."

"Buraya mı? Burası neresi? Terk edilen tımarhanelerden biri mi?"

"Grover Hills," diyor Adrian, "terk edilmiş sayılmaz, sonuçta biz buradayız. Ayrıca tımarhane değil, burası benim evim. Hakkımızda bir kitap yazıyordun, ama kitapçılara baktığım halde kitabın bir kopyasını bulamadım."

"Henüz bitirmedim," diyor Cooper.

"Okumak isterdim."

"Elbette, bunu yapman benim de hoşuma giderdi. Okuduğunda ne söyleyeceğini merak ediyorum. Senin için bir kopyasını çıkartmamı ister misin Adrian? Notlarım bilgisayarımda. Evime gidebiliriz ve sana gösterebilirim."

Cooper'ın kendisini kandırmaya çalıştığını bilen Adrian, "Belki," diyor. "Ama bugün değil. Bana hiç soru sormamıştın. Beni hatırlıyor musun?"

"Korkarım ki hayır."

"Çünkü sadece katillerle konuşuyordun," diyor Adrian. "Onlar benim arkadaşlarımdı"

"Ama artık yoklar," diyor Cooper.

“Evet, ama ben geri döndüm. Onları geri alamayacağıma göre seni getirebileceğimi düşündüm, bana onların hikâyelerini anlatırsın, üstelik sen de onlar gibi bir katilsin.”

“Her gün birileri kayboluyor, ama böyle değil,” diyen Cooper hücreyi inceliyor “Burada... Etkileyici bir iş çıkarmışsın.”

“Efendim?” diyor Adnan. Sonra jeton düşüyor. “Harika," diyor ve yanaklarının kızardığını hissediyor

“Biliyor musun Adrian, sen ilginç birine benziyorsun. Keşke kaçırmadan önce benimle konuşsaydın. Eminim daha iyi bir çözüm bulabilirdik. Daha... kolay bir çözüm.”

Adrian ona inanmak istiyor, ama inanabileceğim sanmıyor Henüz değil. “Sana birkaç soru sorabilir miyim?”

“Elbette sorabilirsin Adrian. Ne istersen sor Benim de sana bir kaç soru sormama izin verirsen minnettar olurum. Bir sakıncası var mı? Anlatacakların çok ilgimi çekiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Elbette.”

Adrian doğruyu söylediğinden şüphe ediyor Şimdiye kadar kimse söyleyecekleriyle ilgilenmemişti. Seri katiller zeki insanlardır. Onlar... Neydi o kelime? Ma-Ni-Pü-Las-Yon konusunda ustadırlar. Evet, öyledirler ve aniden artık Cooper’ın ondan hoşlandığından emin değil. Temkinli davranmalı.

"Seri katiller niye ilgini çekiyor? Niçin seri katil olmayı istedin?” diye soruyor ve fenerin aydınlattığı kanepeye oturup Cooper’ın anlatmaya başlamasını bekliyor

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emma Green’in dairesi, bir üniversite öğrencisinin kiraladığı dairenin nasıl olmasını beklerseniz öyle: Bakımsız bir bahçesi var, camlar tozla kaplı ve çöp kutusu bira şişeleriyle dolu. Ayrıca kapının önüne şarap şişeleri dizilmiş. Burası tükettiğiniz alkol miktarının sosyal statünüzü gösterdiği öğrenci mahallelerinden. Ne kadar çok içiyorsanız o kadar havalı birisiniz demektir ve arkadaşlarınız çoğalır.Donovan Green,benim için Emma'nın ev arkadaşlarıyla konuşup geleceğimi haber vererek işleri kolaylaştırdı. Ders çalışmak yerine salonda oturmuş içki içen ve Emma’nın başına bir şey gelmemiş olmasını ummakla beraber kendilerini kötü habere hazırlamış birkaç arkadaşıyla ve erkek arkadaşının arkadaşlarıyla görüşüyorum. Ev başka insanların sokağa attığı mobilyalarla dekore edilmiş. Ayakta duruyorum. İçerisi sigara kokuyor Oğlanlar yeni bitirdikleri biraların kutularını iskambil kâğıtlarını dizer gibi masaya dizmiş.Emma’nın ev arkadaşı saçını komedi dizilerindeki kızlar gibi kestirmiş bir sarışın. Sürekli tırnaklarıyla oynuyor, kenarlardaki deri parçalarını temizliyor ve pislikleri yolunmuş halıya fırlatıyor.

Sohbet esnasında sürekli gözlerini sildiği için rimelleri akıyor. Karım olsa buna panda gözü gibi derdi, kavga ettiğimiz zamanlarda bazen o da böyle görünürdü, neyse ki fazla kavga etmezdik. Kız bana Emma'nın babasının anlattıklarına benzer şeyler anlatıyor Emma zeki bir kız ve konuşarak kendini her durumdan kurtarabilir

“Daha geçen hafta bir polisi ona trafik cezası kesmemeye ikna etti,” diyor. “Polis memuruna annesi kanser tedavisi gördüğü için acilen hastaneye gitmesi gerektiğini söylemiş.”

“Annesinin kanser olduğunu bilmiyordum.”

Kız başını iki yana sallıyor. “İşin güzel yanı da bu. Annesi kanser değil. Emma herkesin kanser olan veya kanserden ölen birilerini tanıdığına inanır ve ona göre bu bahaneyi kullanarak kendinizi her tür beladan kurtarabilirsiniz, çünkü insanlar durumunuzu anlar ve size anlayış gösterirler. Birkaç haftadır psikoloji okuyor, ama bir yıldır başını psikoloji kitaplarından kaldırmıyor İnsanları neyin etkileyeceğini çözmekte üstüne yoktur, bilmem anlıyor musunuz?” Herkesle konuşuyorum, ama bildiğim şeyleri tekrarlıyorlar. Oğlanlar büyük ekran televizyonda birbirlerini vurdukları için fazla ilgilenmiyor; elleri konsollarda, gözleri ise ekranda. Konuşabilmemiz için oyunun sesi kısılmış. İki sabah önce Emma Green uyanmış ve okula gitmiş. Dersler bitince iki arkadaşıyla öğle yemeği yemiş. İşe gidip dört saatlik vardiyasına başlamış ve sonra biri onu kaçırmış.

Schroder’in bana verdiği dosyada Donovan Green’in vermediği bilgiler vardı. Polis kafenin arkasındaki otoparkı araştırdığında bir makyaj aynası bulmuş. Kenarında deri parçalan, kan ve saç varmış. Ev arkadaşları aynanın Emma’ya ait olduğunu söylemişler Saç Emma’nın saç rengine, kan grubu da Emma’nın kan grubuna uyuyormuş.DNA testlerinin tamamlanması haftalar sürer, ama ne çıkacağına eminim. Bütün bunlar kızın mücadele ettiğini gösteriyor.Emma çantasını düşürdü ve ayna yere yuvarlandı. Sonra kafasını yere çarptı veya biri kafasına darbe almasına neden oldu.Çöplüğün benim de gördüğüm tarafından, arabanın

sürtündüğü yerden boya örnekleri alınmış. Kırmızıymış.Oysa Emma'nın arabası sarı. Eğer biri bagajında Emma'yla olay yerinden uzaklaşmışsa daha sonra neden kızın arabasını almaya gelsin? Hayır, büyük ihtimalle çöpe çarpan kişinin Emma'nın kayboluşuyla bir ilgisi yok. Belki dün çarpmıştır belki üç gün önce. İşe yarayacak bir ipucu değil. Kafede kesilen fişler inceleniyor, o gün orada kimlerin olduğu tespit ediliyor, sorun şu ki kahve ve poğaçaya beş on dolar harcayan insanlar çoğunlukla kredi kartıyla değil nakitle ödeme yapar. Önemli olan sorulardan biri: Şüpheli Emma'nın arabasıyla gelmediğine göre, nasıl geldi? Otobüsle mi? Taksiyle mi? Yürüyerek gelecek kadar yakında mı oturuyor?

Daireye uğrayan dikkat çekici kimse olmamış; ne tamirci, ne bahçıvan, ne garip ev sahibi. Kimse sessiz telefonlar açmamış veya evin önünde dolanırken görülmemiş. Ev arkadaşı polisten on iki saat sonra Emma'nın odasına bakmama izin veriyor. Sabahki arama yüzünden oda darmadağın, polisler ne bulduysa götürmüşler. Dairede bir saat kadar kalıp geldiğimden daha umutsuz olarak oradan ayrılıyorum.Eve saat dokuza doğru dönüyorum.Uzun bir gün oldu ve sabah hapishanede uyanmıştım. Sokakta kaykay yapan çocuklar var; birkaçı futbol oynuyor, diğerleriyse onları izliyor. Koca bir portakalı andıran güneş batmak üzere. Dört aydır ilk kez güneşin batışına şahit oluyorum. Gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Dört ay boyunca bizim için gece ve gündüz arasındaki fark, elektrik düğmesinin açılıp kapanmasıyla doğru orantılıydı. Yarın kendi yatağımda uyanacağıma inanmakta güçlük çekiyorum. Emma Green'in gün batımını görebildiğine inanmakta güçlük çekiyorum. Tam birayla kutlanacak bir gece, ama bir daha içkiye dokunmayacağıma kendime söz verdim.

Güneş batana kadar dışarıda kalıyorum. Artık çocukların gürültüleri duyulmuyor Isı yirmi beş dereceye düşüyor. Akşam haberlerini izliyorum.Ne Emma Green'den bahsediliyor ne Melissa'dan, ama haberler dört ay önce nasılsa aynı: Kötü insanlar ülkenin her tarafında, dünyanın her tarafında iyi insanlara kötülük yapıyor. Göz kapaklarım ağırlaşırken haberler kaybolup gidiyor. Schroder'in bugün baktığı yangından şöyle bir bahsediyorlar. Yerden kazımak zorunda kaldıkları kadın Pamela Deans diye bir hemşireymiş. Pamela'nın hemşire üniforması içinde bir fotoğrafı yayınlanıyor. Melissa'yı düşünüyorum, ama onun bütün kurbanları erkekti. Ayrıca yangın ona uymuyor. Fotoğraf en az beş on yıllık. Oradaki kadın ellilerinde, gri-siyah saçlarını topuz yapmış, dudaklarında tatsız tuzsuz bir gülümseme var. Ya da belki boynu sarktığı için öyle duruyor.

Kendime kahve alıp Schroder'in verdiği dosyayı inceliyorum. Gelişmeleri sormak için onu arıyorum, ama karşıma telesekreter çıkıyor. Mesaj bırakıyorum. Dosyada yazanların bir kısmını geçen yıl, kızın hayatına girdiğimde öğrenmiştim. Doğum günü, arabamla ona çarptığım günden bir gün sonraydı. Bu yıl on sekizine basacaktı ve Avustralya'da yaşayan Jason diye bir ağabeyi vardı. Saçları sarı, gözleri elâ ve erkeklerin gözlerini ondan alamayacakları kadar güzel. Belki de güzel olduğu için kaçırılmıştır.

Cep telefonum çalıyor. Schroder olduğunu umuyorum, ama arayan Donovan Green. Son gelişmeleri öğrenmek istiyor Ona kızın erkek arkadaşıyla, patronuyla ve ev arkadaşıyla konuştuğumu, yarın sabah sınıf arkadaşlarıyla görüşeceğimi söylüyorum ve ona benimle konuşmak istemeyecek insanlar olacağım hatırlatıyorum. Bana onlara

neden orada olduğumu hatırlatmamı söylüyor: Emma'yı bulmak için. Ve bana neden beni görmeye geldiğini hatırlatıyor. Onun için üzülüyorum. Bulunan aynadan, kandan ve saçtan bahsetmiyorum ona. Ben telefonu kapattıktan bir dakika sonra Schroder arıyor.

“Bir şey bulduk,” diyor “Emma işten çıktıktan hemen sonra bir arabanın hızla kafeden uzaklaştığım görmüşler. Başka bir şoför adama çarpmamak için sert bir fren yapmış.”

“Plakayı almış mı?”

“Sadece ilk iki harf. ‘Gerisini alsam dün adamı rapor ederdim,’ dedi. Bu olayı tamamen unutmuşmuş, ama haberlerde Emma’yı görünce ikisinin bağlantılı olabileceklerini düşünmüş. Dört kapılı bir sedan, dedi. Belki beş yıllık. Başka bir şey hatırlamıyordu. Çöp tenekelerini gördün mü?”

“Evet. Kırmızı boya. Ama olay yerinden kendi arabasıyla uzaklaştıysa Emma’nın arabası nerede?”

“Asıl mesele de o. Melissa’nın dosyasına yeniden göz attın mı?” “Henüz değil. Yarın Emma’nın sınıf arkadaşlarıyla konuşacağım.” “Ben de öyle yapacağını tahmin etmiştim. Hâlâ bizden iyi bir iş çıkarabileceğine inanıyorsun.”

“Mesele o değil...”

“Biliyorum, biliyorum,” diyor. “Öyle demek istemedim. Belki gerçekten de bizden iyi bir iş çıkarıyorsundur. Bunun geçen sefer söylediklerinde bir ilgisi olabilir.”

Öyle mi?”

Schroder telefonu kapatmadan, “Öyle. Canımdan bezdim ve yorgunum, hepsi bu. Gerçek şu ki, sezgilerin güçlü ve bu bazen hayat kurtarıyor,” diyor. Haklı olmasını umuyorum. Emma Green’i canlı bularak şehrin terazisinin kefelerini biraz olsun dengelemeyi düşünüyordu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cooper, Adrian’ın sorularını yanıtlarken dikkatli olmak zorunda: “Seri katiller neden ilgini çekiyor? Neden seri katil olmayı istedin?”

İçinden seri katil olmadığını söylemek geliyor ama bunu yapmıyor, onun oyununa uyacak. Kuralları kendisi koymadı ve şimdilik ayak uydurmalı. Bir iki yanlış varsayımda bulunduğunu unutmamalı. Adrian'ın parmağı satan kişi olduğunu düşünmüştü, ama öyle olmadığı belli. Başparmak tesadüfi bokluklarla dolu bir gündeki garipliklerden biri. Bodrum gittikçe soğuyor. Küf veya nem olup olmadığını göremeyeceği kadar karanlık içerisi, ama varlıklarını hissediyor. İçeri süzülüyor, beton blokları sarıyor ve adamın vücudunun ısısını emiyorlar.Şiltedeki battaniyelere sarılmaktansa donarak ölmeyi tercih eder. Derin bir nefes alıp Adrian’ın sanrısının derinliklerine dalıyor ve soruya soruyla karşılık veriyor. “Kaç kadın öldürdüğümü biliyor musun?”

Adrian artık gülümsüyor, çünkü o da konuşmanın bir parçası oldu. Gülümsüyor çünkü istediği her şeye yavaş yavaş kavuşuyor. İki parmağını havaya kaldırıyor ve “İki,” diyor doğrulamak için. “Bir de başparmağın sahibi olan adam var. Benim bildiklerim toplam üç kişi. Başkaları da var mı?”

Dikkatli ol. İnanılır şeyler söyle. Hangi rakamla başlamalı?

Tanrım, açık arttırmalarda teklifte bulunmak gibi. On çok fazla, ama üçten yüksek bir rakam söylemeli, böylece

Adrian’ın gizli bir dünyaya adım attığım hissetmesini sağlayabilir. Beşte karar kılıyor.

‘Altı,” diyor son anda fikrini değiştirerek. “Dört kadın ve iki erkek.”

Dua et de adlarını sormasın.

İsim uydurmak sorun değil, ama onları hatırlamak sorun. Biriyle tanıştırıldığında o kişinin adını unutmamak için büyük çaba harcaması gereken insanlardandır. Belki öğrencilerinin adlarını kullanabilir. Adrian onları tanıyor olamaz ya! İsim meselesini atlamayı umarak konuşmayı sürdürüyor. “Kadınları öldürmekten hoşlandım. Ama erkekleri mecbur olduğum için öldürdüm.”

“Neden?”

“Öldürdüğüm erkeklerden biri kadınlardan birinin sevgilisiydi ve yoluma çıkmıştı,” diyor Cooper, sonra duraksıyor. Söyledikleri kulağına inanılır gelmiyor. Adrian’ın da yalan söylediğini anladığına emin. Bunu yüzüne vurmasını bekliyor, ama öyle bir şey yapmıyor adam. Cooper devam ediyor. “Diğerinin bana borcu vardı.”

“Başparmak onlardan birine mi ait?”

“Evet, bana borcu olana,” diye yanıtlıyor. Keşke dört deseydi veya Adnan'ın daha başta

söylediği ikiyi kabul etseydi. Bekle, üç - kavanozdaki parmağı unuttu. Bu iş düşündüğünden zor olacak. Yoksa ihtimalleri hesaplarken kendine karşı cömert mi davrandı? Artık şansımın ikiye bir olduğuna inanmıyor.

“Parmağı neyle kestin?"diye soruyor cama yaklaşan Adrian.“O kimdi? Neden sana borçlanmıştı?”

Hay lanet! Cooper ipin ucunu kaçırdığını hissediyor. “Bir arkadaşımdı,” diyor, “ona borç vermiştim, ama geri ödemeyi reddetti.” Pek çok arkadaşına borç verdiği olmuştur, ama hepsi borçlarım zamanında ödedi ve kimsenin, kimsenin parmağını kesmesine gerek kalmadı. “Bu yüzden onu boğazladım ve bıçakla parmağını kestim. Sonra da cesedi gömdüm.”

“Cesedi nereye gömdün?”

“Ormana.”

“Hangi ormana?”

“Ne fark eder?” diyor Cooper omuz silkerek. “Önemli olan artık bu defterin kapanmış olması,” diyor ve gözlerini uzaklara dikiyor. Ama çok uzaklara değil, çünkü Adrian’ın ne kadar üzgün olduğunu görmesini istiyor Adrian bir adım öne çıkıyor “Hangi defter kapandı?” “Cinayetler.” Alnını cama yaslıyor. “Cinayet işlediğim için benden hoşlanıyordun, ama artık kimseyi öldüremeyeceğim.” Beni bırakmazsan, diye düşünüyor Cooper, ama dile getirmiyor bu düşünceyi. Daha çok erken. Ufak adımlarla ilerlemeli. Hızlı giderse her şeyi mahveder. “Bu konuyu düşünmüştüm.”

“Öyle mi?” diye soruyor gerçekten meraklanan Cooper.

“Evet. Sanırım bir çözüm buldum.”

“Neymiş o çözüm?”

“Sürpriz. Yarın görürsün.”

Ufak adımlar. Yumruklarını sıkıyor, ama Adrian onları göremez. Birini boğazlamanın nasıl olduğunu ancak hayal edebilir. Hayali arkadaşı onunla mücadele etmemişti ama buradan çıktığında Adrian'ın ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyor.

“Tamam Adrian, teşekkürler,” diyor ve sürprizin ne olduğunu sormamak için kendi kendiyle mücadele ediyor. “Biliyor musun, cinayetlerin er ya da geç sona ereceğini biliyordum.”

“Belki sona erer,” diyor Adrian yüzünün sağ tarafındaki kızarıklığı kaşıyarak. ‘Ama illa öyle olması gerekmez.”

“İyi ama nasıl? Bana öldürmem için hurilerini getirmeye başlamayacaksan başka nasıl...”

Adrian’ın gülümsediğini görünce cümlesi yarım kalıyor. Aman Tanrım, herifin planı bu! Cooper artık emin. Adrian’ın sürprizi ona öldürmesi için birini getirmek. Cooper’ın midesi bulanıyor

“Yarım bekle,” diyor Adrian bu korkuyu doğrularcasına. “Ayrıca soruma yanıt vermedin. Neden seri katil oldun?”

Öldürmesi planlanan kişi şimdiden burada mı? Erkek mi, kadın mı? Tanıdığı biri mi? “Cooper?”

Bir saniye, bu belki iyi bir gelişmedir Ona yardım edebilecek biridir. Birbirlerine yardım edebilirler.

“Hey, Cooper?”

“Ha?” Adrian’a bakıyor ve endişelendiğini görüyor.

“İyi misin?”

“Elbette.”

“Neden seri katil oldun?”

“Ne?”

“Sen beni dinlemiyor musun?”

“Ne? Evet, evet elbette dinliyorum. Ama zor bir soru bu,” diyor Cooper konsantrasyonunu toplamaya çalışarak. Öğrendiği ve öğrettiği şeyleri hatırlamayı deniyor. “Bu yaptığım değil, başıma gelen bir şeydi diyebilirim. İlki neredeyse kazaydı. Hırsızlık yapmak için birinin evine girmiştim. Ama kadın yanlış zamanda eve döndü.” Çok klişe bir yanıt. Her gün dünyanın her yerinden birileri evlerine döndüklerinde orada bir yabancıyla karşılaşıyor ve bu yüzden öldürülüyor. Eşya çalmaya giden bir hırsızın karşısına çıkan kariyer değişikliği fırsatı: Yankesicilikten hırsızlığa, hırsızlıktan tecavüzcülüğe,sonra da katilliğe terfi.

“Genellikle öyle başlar,” diyor Adrian başını sallayarak. “Kitaplarda da yazıyor.”

“Her şey birbirini kovaladı.”

Adrian yüzündeki kızarıklığı kaşımayı bırakıp parmaklarını inceliyor “Ona tecavüz ettin mi?” “Dediğim gibi, her şey birbirini kovaladı.”

“Çocukken hayvan öldürmüş müydün?” diye soruyor kaşınmaya devam eden Adrian.

“Ya sen?”

“Şey..."

“Anlaşmamızı unuttun mu Adrian? Senin sorularını cevaplayacağım, ama sen de benim sorularımı cevaplarsan.”

“Hatırlıyorum.”

“Kedi miydi, yoksa köpek mi?” diye soruyor Cooper.

“Nereden bildin?”

“Ama hiçbir zaman hayvanların ötesine geçmedin, değil mi? Bir insanı öldürmedin?"

“Hayır, hiç,” diyor Adrian gözlerini kaçırarak ve Cooper yalan söylediğini anlıyor. Adrian bir katil. Artık buradan sağ kurtulma ihtimali daha da azaldı. Adrian’ın öldürdüğü diğer insanların koleksiyonunu yaptığı kişiler olmadığını umuyor.

“Anlatsana,” diyor Cooper.

“Uzun zaman önceydi,” diyor Adrian. “Okuldayken öğrenciler bana kabadayılık taslardı.”

“Bana da,” diyor Cooper. Oysa gerçek değil. Kimse ona kabadayılık taslamadı ve o da başkalarını rahatsız etmedi. Bir tür hayaletti; insanlar onu görmezdi bile.

“Beni hiçbir zaman rahat bırakmazlardı. Her gün dayak yemezdim, ama her gün benimle dalga geçerlerdi ve haftada en az bir kere bana vururlardı. Okuldan nefret ederdim.”

“Okul yılları zor olabilir,” diyor Cooper, “ama sağ kalmayı başarmışsın.”

“Bir gün çocuklar beni çok fena dövdü. Hastaneye kaldırıldım. Bir süre orada yattım. Beni tekmelediler ve komaya soktular. Komadayken canım yanmıyordu, ama geri kalan her şey çok canımı yaktı.”

“Kulağa korkunç geliyor,” diyor Cooper içinden çocukların işini bitmiş olmasını dileyerek.

“Korkunçtu. İntikam almak istedim, ama hepsi benden iri olduğundan yapabileceğim bir şey yoktu. Onları öldürmek istedim. Evlerine kadar onları takip ederdim ama... Dediğim gibi. Hepsi benden iriydi.”

“Sen de hayvanları öldürmeye mi başladın?”

“Evcil hayvanları... Evcil hayvanları öldürmeye başladım. Sekiz çocuk beni dövmüştü ve hepsinin evcil hayvanı vardı. Kediler ve köpekler. Geceleri gizlice evden çıkar evlerinin etrafında dolanırdım. Ne tür bir evcil hayvana sahip olduklarını öğrenmek sadece birkaç günümü alırdı. Hepsinin bir hayvanı olduğunu sanmıyordum, ama vardı.” Adrian ortadaki masanın başına dönüyor ve kitapları düzeltmeye başlıyor. “Sekiz kedi ve iki köpek... Birkaçının birden fazla hayvanı vardı. İşe kedilerle başladım, çünkü onları haklamak kolaydı. Bir paket kedi maması aldım. Kedilerden birini yakaladığımda görmek zorunda kalmamak için battaniyeye sarıp üstünde zıpladım. Vücutlarına bin voltluk elektrik verilmiş gibi çırpınırlardı ve sonra çırpınmayı keserlerdi. Kediyi battaniyeden çıkarttığımda hâlâ ılık olurdu, uyuyakalmış gibi görünürdü. Hayvanı bahçelerine bırakıyordum, çünkü artık okula gitmiyordum. Günlerimi evlerinin etrafında dolaşarak geçirebiliyordum. Hayvanı gömmelerini seyreder ve sonraki gece mezarı ziyarete giderdim.”

Cooper hiçbir şey söylemiyor Ağzı açık kaldı. Odadaki kusmuk kokusu burnuna kadar geliyor, galiba yeniden kusacak. Derin bir nefes alıp duyduğu şeyleri düşünüyor.

Çoğu seri katilin kurbanlarının mezarlarını ziyaret ettiğini hatırlayarak, “Yaptığın işle övünmek için mi evlerine dönerdin?” diye soruyor. İlk teoriler katillerin bunu suçluluk duygusu veya pişmanlık yüzünden yaptığını söylüyordu, ama sonra seri katiller üzerinde yapılan araştırmalar ilk heyecanı canlandırmak, bir bakıma böbürlenmek için bunu yaptıklarını gösterdi. Ama o kurbanların hiç biri hayvan değildi.

“Hayır. Böbürlenmek için değil,” diyor Adrian.

“Kendini kötü hissettiğin için mi?”

“Hayır.”

Cooper anlamıyor. Her zaman bu iki nedenden biridir “O zaman neden?”

“Mezarı kazıp onları çıkarmak için.”

“Ne?”

“İşim uzun sürmezdi, çünkü toprak yumuşak olurdu. Onları çıkarır ve yeniden evlerinin önüne asardım. İnsanlar sabah evden çıkarken her zaman çığlık atarlardı. Komşu evlerden birinin arkasına saklanıp onları izlerdim. Uzun süre beklemem gerekirdi ama ödülüm... Ödülüm buna değerdi. Yüzlerinin halini görmeye bayılırdım. Sahip oldukları tüm hayvanları öldürmeyi istemiştim. Beşinci kedide yakalandım. Polis eve geldi ve uzaklara gönderilmemin doğru olacağına karar verildi. Sadece onların güvenliği için değil, benim güvenliğim için de. Buraya, Grove'a gönderildim.”

“Grove mu?”

“Biz buraya öyle derdik.”

Bunlar Cooper’ın duyduğu veya okuduğu hiçbir şeye benzemiyor Cooper’ın ne söyleyeceğini bilmediği ender anlardan biri. İlerleyen günlerde buna benzer pek çok an yaşayacağını hissediyor Adrian'ın o dönemde sergilediği davranış biçimi kesinlikle ders kitaplarında öğretilenlerin dışında.

O koşullarda bile bu konuda bir makale yazılması gerektiğini düşünüyor Hatta bir kitap. Buradan bir kurtulabilirse...“Başka bir şey sorabilir miyim Adrian?”

“Soru sorma sırası bende,” diye yanıtlıyor Adrian. “Birini öldürdüğünde neler hissediyorsun?”

Sanki bilmiyormuşsun gibi.

Adrian’a hiçbir şey hissetmediğini, heyecan ve pişmanlık duymadığını söyleyebilir, ama diğer yolu seçiyor “Hayatlarım bağışlamam için yalvardıklarını duymaya bayılıyorum. Beni bu yüzden mi getirdin?” diye soruyor. “Benim gibi mi olmak istiyorsun?”

“Benim gibi olmak istemezdin,” diyor Adrian. “Kimsenin bana benzemeyi istemeyeceği kadar sıradanım.”

Adrian haklı. Cooper'ın son istediği onun gibi olmak. “Sıradan biri olduğundan şüpheliyim Adrian. Yaptıklarının hiçbiri sıradan değil.” Adrian cevap vermek yerine karar veremeyen sıradan bir adamın yapacağı gibi omuz silkiyor.

İçinden keşke not alabilseydim diyerek, “Neyle geçiniyorsun? Çalışıyor musun?" diye soruyor.

“Bence cevabı zaten biliyorsun,” diyor Adrian ve kitapların yerlerini değiştiriyor, artık düzgün durmuyorlar. “Çoktan benim profilimi çıkarmaya başladın.”

Doğru ve bu profile göre Adrian düğmeleri renklerine göre ayıran, yerleri süpüren veya özürlü maaşı alan biri. Araba kullanıyor mu? Cooper'ı buraya getirebildiğine göre evet. Arkadaşları var mı? Hayır. Yalnız mı yaşıyor? Evet.

"Hayır, profilini çıkarmaya başlamadım," diyor Cooper. "Arkadaşlarımın ve ailemin beni ne kadar özleyeceğinden başka bir şey düşünemiyorum. Annem bana güveniyor Adrian, bana ihtiyacı var." "Annenden nefret ediyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Seri katiller annelerinden nefret eder."

Doğru. Çoğu seri katil annelerinden nefret eder. Ama Cooper annesini seviyor "Haklısın Adrian, annemden nefret ediyorum," diyor bu sözleri söylemekten huzursuz olarak. Annesinin, kayıp olduğunu öğrendiğinde neler hissedeceğini düşünmek bile istemiyor. "Yine de bana ihtiyacı var ve yardım etmek için orada olmazsam yapabileceklerinden kokuyorum. Annemden korkuyorum."

"Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

'Ya polis? Beni aramaya geleceklerdir. Bunu düşündün mü?" Adrian gülümseyince Cooper ne düşündüğünü anlıyor "O konuyla ilgileneceğim. Senin için. Seri katil olduğunu anlamalarını istemezsin, daha doğrusu..." Duraksıyor. "İstemiyorsun, değil mi?"

"İlgileneceğim derken tam olarak ne yapacağını söyler misin?" 'Yoruldum," diyor Adrian. "Genç saatlere kadar ayakta kalmaya alışkın değilim. Yarın istersen biraz daha konuşuruz. Ben çok isterim. Umarım sen de istersin."

“Elbette isterim dostum,” diyor ve Adrian irkiliyor. Cooper fazla zorladığını biliyor

“Ben senin dostun değilim,” diyor Adrian. “Beni kandırmaya çalışıyorsun.”

Lanet olsun! Şimdi ne olacak? İtiraf mı etmeli? Zorlamalı mı? “Doğru söylüyorum,” diyor. “Nedenini bilmiyorum, ama aramızda bir bağ varmış gibi hissediyorum. Hadi Adrian, sen de hissediyor olmalısın.”

“Aptal olduğumu mu sanıyorsun?” diyor Adrian. Bu sözlerin ardından sırtını dönüp merdivenlerden çıkıyor ve kendini hayal kırıklığına uğratmış olmanın da etkisiyle içi içini yiyen Cooper'ı karanlıkla baş başa bırakıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Özgür bir adam olarak uyandığım ilk gün. Telefonumu şarja takıp Emma Green'i sağ bulmak umuduyla bu sıcakta dışarı adım atmadan önce karnımı bir kâse mısır gevreğiyle doyuruyorum. Amaç başına bir şey gelmeden Emma'yı kurtarmak. Bunu yapabileceğime inanmayı sürdüreceğim. Dün hava çok sıcaktı ve bugün daha da sıcak. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok, ama olsaydı eminim onlar da alev alev yanardı. Tabiat ana nefesini tutmuş olmalı, çünkü en ufak bir esinti bile hissedilmiyor. Port Hills tarafında bulutlar var ve yanan otların dumanları gökyüzünü griye döndürmüş. Dün gece kiralık arabayı evin önüne park etmiştim, şimdiyse bunun cezasını çekiyorum. Direksiyon dokunamayacağım kadar ısınmış ve arabada unuttuğum güneş gözlüklerinin çelik sapları da burnumu yakıyor. Kapıları açıp yola çıkmadan önce içerisini biraz soğutmaya çalışıyorum. Saat neredeyse on oldu, trafik bir saat öncekinden çok daha az. Herkes yorgun. Herkes, her ne yapıyorsa bir günlüğüne izin almak ve o günü serin evinde uyuyarak geçirmek istiyormuş. Canterbury Üniversitesi'ne vardığımda da durum farklı değil. Otoparkın dörtte biri dolu ve etrafını saran huş ağaçlarına ağaç demeye bin şahit ister İnsanlar yarı baygın bir halde arabalarına binip iniyor.

Canterbury Üniversitesi eski ve yeni binalardan oluşan çirkin bir bina kompleksi. Soğuk savaş döneminde her halde Sovyet üniversiteleri böyle görünürdü. Modern binalarsa olsa olsa aya inşa edilecek yapılara benziyorlar. Bir iki tane çok daha eski, Karındeşen Jack döneminden kalma gotik bina var.

Gri taşları pislik ve kuş boklarıyla kaplanmış, kuzey rüzgârı yüzünden her tarafları nem lekeleriyle dolu. Aradaki modern binalar çelik kirişleri ve parmak izleriyle kaplı büyük camlarıyla insana en son ne zaman temizlik yapıldığı sorusunu sorduruyor. Binaların hiçbirinin yuvarlak hatları yok, üniversite harcanması gerekenden bir kuruş bile fazla harcamamış; hepsi çirkin dörtgenler. Öğrencilerin çoğu tişört ve şortla dolaşıyor. Sadece bir iki tanesi siyah veya beyaz gömlek ve siyah kot giymiş. Yakalarına rozetler takmış, sürmeli gözleriyle öfkelerini göstermek için sıcağa meydan okuyan erkekler ve kadınlar. Öğrencilerin yarısından çoğu yere bakarak yürüyor. Gözleri cep telefonlarında, parmakları tuşlarda dolaşıp mesaj yolluyor ve arada sırada başka bir cep telefon kullanıcısına veya duvara çarpmamak için önlerini kontrol ediyorlar. Öğrencilerin kulaklarından çıkan beyaz kablolar ceplerinde kayboluyor. Birkaç kere yol soruyorum. Onlar için bana yol tarif etmek bir ihtiyara yardım etmekten farksız.

Emma Green'in bir sonraki dersinin yapılacağı konferans salonuna ulaşıyorum. Önüne parlak renklere boyanmış bir heykel koymuşlar. İyi sanattan çok, kötü marangozluk eserine benzeyen tahta kirişlerden yapılma bir hilkat garibesi. Neyi temsil ettiğini çözemiyorum, belki Süpermen gelip bulabildiği bütün otobüs durağı sıralarını üst üste yığmıştır. Binanın gölgesinde, çimenlerde oturan bir grup öğrenciyi fark ediyorum. Bana öğretmenlerinin gelmediğini söylüyorlar Emma'yı sorduğumda onu gördüklerini hatırlıyorlar ama hiçbiri onu tanımıyormuş. Polis bazılarını sorguya çekmiş. Emma hakkında bilgisi olanlar, polise anlattıklarını bana da anlatmak için yanıp tutuşuyorlar. Onlarla öğretmenlerinin gelişini beklediğim bir saat verimli geçiyor ve psikoloji

profesörleri derse gelmiyor. Anlaşılan aynı profesör Kriminoloji dersi de veriyormuş, fakat o dersi sadece psikoloji üçüncü sınıftaki öğrenciler alabiliyorlar. Karşımdakiler psikoloji öğrencileri olduğu için her biri Emma'nın kayboluşuyla ilgili fikir yürütüyor Aralarından bazıları yaptıkları değerlendirme doğru çıkarsa A almayı umuyor. Sanırım buralarda normal olan bu. İki haftadır psikoloji okuyan birinin önce kendine, sonra başkalarına teşhis koymaya başlayacağını kestirebiliyorum. Bana yardım etmeye hevesli olsalar da o halleri beni hüzünlendiriyor. Çok heyecanlılar, aralarından birinin olabilecek en kötü şekilde manşetlere düşecek olması onları heyecanlandırıyor ve o kişi kendileri olmadığı için mutlular.

Sol kulağında on iki küpe olan, saçları da tırnakları kadar kısa, dar tişörtlü kıza, "Bugün gelmeyen şu öğretmen," diyorum. "Onunla konuşmak isterdim. Adı neydi?"

"Ona öğretmen değil, profesör demelisiniz," diyor kız, "Unvanının unutulmasından hoşlanmaz," diyerek adamı bir cümlede özetliyor. "Sigaranız varsa bir tane alabilir miyim?"

"Sigara kullanmam. Profesörün adı ne?" diye soruyorum, çünkü ne sorduğumu çoktan unutmuş görünüyor.

"Doğruya sormuştunuz; Cooper Riley," diye cevaplıyor "Ama onu nerede bulabileceğinizi bilmiyorum. Bu derse gelmediği ikinci gün. Tesadüfe bakın. Onu görseniz hayatında hiçbir şeye geç kalmadığını düşünürsünüz. Belki de sıcak çarpmıştır."

"Belki," eliyorum, ama zihnimden günleri hesaplıyorum, Emma'nın iki buçuk gündür kayıp oluşunu ve Cooper Riley'nin iki gündür derse gelmeyişini düşünüyorum.

Dosyada Riley'den bahsedilmiyordu. Sorgulanması için bir neden yoktu, çünkü Emma ancak dün resmen kayıp ilan edildi. Öğretmenler odasının yerini öğrendikten sonra zaman ayırdıkları için öğrencilere teşekkür ediyorum ve yürürken Schroder'i arıyorum.

"Cooper Riley adı senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey ifade etmiyor. Kim olduğunu bile bilmiyorum." "Emma'nın profesörlerindenmiş."

"Tate, sana dün de söyledim, o benim vakam değil."

"...ve iki gündür işe gelmiyormuş"

"Kahretsin. Şimdiden sonuçlara varmaya mı başladın?"

"Bence bir şeyler biliyor."

"Tate, belki adam hastadır veya başka biri hasta olduğu için çağırılmıştır."

"Ne olursa olsun, onunla konuşmak istiyorum,"

"Ne istediğin önemli değil. Onunla biz konuşacağız."

"Lanet olsun Cari! Aynı benden istediğin gibi ilk önce sana haber verdim, ama dizginleri sana kaptırmaya niyetim yok. Beni devre dışı bırakmaya kalkma."

Schroder, "Seni ararım," diyor ve telefonu kapıyor.

Psikoloji Fakültesi'nin kendi öğretmenler odası var Anlaşılan fakülte üniversitedeki en popüler bölüm bu ve bence bu da Christchurch'ü çok güzel özetliyor. Bütün koridorlar hastane koridorları gibi: Muşamba parkeler ve pastel renkler. Profesörlerden biri öğrencilerin söylediklerini

doğruluyor:Cooper Riley iki gündür işe gelmemiş.Rile’nin ofisini görebilir miyim diye sorduğumda konuştuğum kadın Cooper’dan izin almamı söylüyor.

“Ona nasıl ulaşabilirim?

“Arayabilirdiniz ama telefonu kapalı,” diyor kadın.

Her ihtimale karşı bana profesörün cep ve ev numarasını veriyor Arabama giderken onu aramayı deniyorum. Telefonun kapalı veya kapsama alanı dışında olduğunu belirten mesajı dinliyorum. Evini aradığımda ise karşıma telesekreter çıkıyor.Yeniden Schroder’i arıyorum. Hattı meşgul. Rehberi kontrol edip Riley’in numarasından adresine ulaşıyorum. Zihnimde aynı soru dönüp duruyor Emma Green’i sağ gören son kişi Cooper Riley miydi?

ON ALTINCI BÖLÜM

Yeni bir gün. İkinci annesi ona yeni bir günde yeni şeyler olabileceğini öğretmişti. Güne her şeyi silerek başlamalı ve önceki gün sizi öfkelendiren insanlara kendilerini affettirme şansı tanımalıydınız. Çığlık Odası'na hapsedildiği zamanlarda bu düşünme biçiminin oğlana bir yararı olmadı ve kimse ona kendini ispatlama şansı vermedi. Ama bugün yararı oluyor.Cooper'ın olabildiğince sık kendisine adıyla hitap ettiğine dikkat etti. Bir parçası bundan hoşlanıyor, aralarında bir bağ oluştuğu fikrinden hoşlanıyor ve adını her duyduğunda bu bağın gerçek olduğunu umuyor. Annesi neredeyse hiçbir zaman adını kullanmazdı. Ancak başı belaya girdiğinde, aşağıya kilitlenmesine sebep olan şeyler yaptığında ona adıyla hitap ederdi.Ama Cooper kendisiyle bağ kurmaya mı çalışıyor, yoksa onu kandırmaya mı çalışıyor emin değil. Kitapları okudukça bir seri katilin saldırısına uğradığınızda, öğrenebilirseniz katilin adını olabildiğince sık kullanmanız gerektiğini görürsünüz. Cooper bu nedenle ona adıyla hitap ediyor. Elbette Adrian bundan emin olamaz. Bilmemenin verdiği kafa karışıklığından hoşlanmıyor ve içten içe öfkeleniyor. Annesinin bu tür durumlarda söylediği özlü sözlerden birini hatırlamaya çalışıyor, ama aklına sadece, "Öfkeyle kalkan zararla oturur" sözü geliyor. Cooper, Adrian'ın onu incitmemesi için kendini insanileştirmeye çalışıyor, ama Adrian bunu zaten yapmazdı. Bütün bunlara kendisini mutlu eden tek şeyi incitmek için katlanmadı.

Bugün Cooper'a hediyesini verecek ve o noktadan sonra aralarındaki bağ gerçek olacak. Hediye, dün yapılan hataların

silinmesini sağlayacak. Hediye, Adrian'ın özür dileme biçimi. Yıllar önce hediye vermenin insanı hediye almaktan daha mutlu ettiğini keşfetti. Bugün de öyle olacak. Buna emin. Yıllar önce başka bir şeyleri, örneğin kedilerin canını alırken iyi hissettiğini de keşfetmişti.

Güneş doğudaki pencerelerden içeri süzülüp kuzeye doğru yayılıyor Dün gece Cooper'la yaptıkları sohbeti dinledikten sonra biraz klasik müzik açıp uyuyakalmış. Radyo hâlâ açık, haberler başlamış ve sunucu sıcaklıktan bahsediyor. Sıcak yüzünden insanlar ölmüş, ama Adrian sebebini tam olarak anlamıyor. Madem hava o kadar sıcak insanlar niçin içeride kalmadı veya daha çok su içmedi? Radyoyu kapayıp bir süre dışarıda oturuyor. Portakal suyu içiyor. Sıcağı seviyor Günlerini o kadar çok buz gibi odalarda kilitli geçirdi ki gölgede oturmaktan hoşlanmıyor. Komşuyla arasında ağaçlardan oluşan bir duvar var ve yoldan gelen giden yok, ne kuşlar ötüyor ne rüzgâr esiyor. Bir kilometre ötedeki alçak tepe ormanla kaplı. Ağaçlar yaşlı, büyük, dallar kalın, kökler birbirine girmiş. Hava yapış yapış. İnatçı bir sinek tepesinde dolanıp duruyor. Adrian defalarca onu öldürmeyi deniyor ve sonunda portakal suyuna düşüyor sinek. Adrian, Cooper hediyeyi beğenmezse neler olacağını düşünmeye başlıyor. Onu mutsuz ediyor bu düşünceler. "Depresyon üzgün adamların oyuncağıdır," derdi annesi. Bu lafı belki defalarca söylemiştir, ama Adrian hiç anlamadı. Parmağıyla sineği alıp birkaç saniye inceledikten sonra onu verandaya bırakıyor. Kanatlan birbirine yapışmış. Sineği parmağının ucuyla gölgeye ittiriyor.Dışarıdan birkaç derece daha soğuk olan eve giriyor. Duvarlarda ve tavanlarda sinekler var. Nasıl öyle durabildiklerini hep merak etmiştir. Üzerine konabilecekleri fazla bir mobilya yok. Mutfağa gidip bardağını yıkadıktan

sonra ikinci yatak odasına gidiyor. Kız uyanmış. İçeri girip sürahiyi tutuyor ve kızın başını eğip kamışla kana kana su içmesine izin veriyor. Tam on saniye. Sonra sürahiyi çekiyor. Kız garip sesler çıkarıyor, galiba cümle kurmaya çalışıyor, ama Adrian ne dediğini anlamıyor. Anlamak istemiyor. Yeniden suyu tutuyor ve kız birkaç yudum daha aldıktan sonra başını geriye deviriyor. Kolları ve bacakları kızarmış, yüzü ve midesi ise pembe. Acaba Cooper en iyi yaptığı şeyi yapmak için onu ne kadar çekici bulmalı? Kızı temizledikten sonra ona makyaj yapmayı deneyebilir, ama nasıl yapacağını bilmiyor. Çok zor olmasa gerek.

Bodruma indiğinde Cooper hücrenin kapısının dibinde onu bekliyor. Ufak camdan Adrian'ın basamakları inişini seyrediyor. Güneş hâlâ alçak, pencerelerden süzülüp bodrum kapısına ulaşıyor ve sonraki bir, bir buçuk saat boyunca (kapı açık kaldığı sürece) içerisi elektrikler yanıyormuş gibi aydınlık olacak.

"Günaydın Adrian," diyor Cooper. "İyi uyuyabildin mi?"

"Pek sayılmaz," diyor Adrian ve Cooper'ın bu kadar arkadaş canlısı davranması onu şüphelendiriyor. Şüphelendiriyor... Ve mutlu ediyor.

"Çok üzüldüm. Eee, bugün ne yapacağız?"

"Bugün sürprizine kavuşacaksın. Aslında iki tane. Biri yarını bekleyecek. Geceye uygun bir sürpriz."

"Ya İkincisi?"

"Şimdilik haberlere düşmedin," diyor Adrian. "Polis seni aramaya başladığında kötü şeyler yaptığını keşfedecektir."

“Doğru,” diyor Cooper. “İyi düşünmüşsün Adrian. Mükemmel düşünmüşsün. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız, çünkü er ya da geç beni armaya başlayacaklar ve sonunda buraya gelecekler.”

Adrian kaşlarını çatıyor. “Neden buraya gelsinler?”

“Çünkü onlar polis. Beni arayacaklar. Kimin beni kaçırdığını çözecekler ve beni burada tuttuğunu anlayacaklar.”

“Hayıı; anlamayacaklar” eliyor Adrian. Sesinde büyük bir özgüven var. “Sürprizlerden biri de bu. Seri katil olduğunu öğrenmelerini istemedim, bilseler seni bulmak için her şeyi yaparlardı. Bu yüzden onu yakacağım.”

“Neyi yakacaksın?”

“Evin ortadan kalktığında polis senin hakkında hiçbir şey öğrenemeyecek.”

“Bekle, bekle bir saniye Adrian,” diyor ellerini cama yaslayan Cooper. “Beni dinle. Bunu yapmana gerek yok. Çok dikkatli davrandım. Evimde hiçbir şey bulamazlar.”

“Ama böylesi en iyisi! Artık eve ihtiyacın yok ve yok olması daha güvenli. Bunu senin için yapıyorum! Temkinli davranmalıyım,” diyor, “bir iki saat içinde dönüp sana öğle yemeğini getiririm,” diye ekliyor. Cooper kendisine seslenmeyi sürdürürken başını sallayarak üst kata çıkıyor: Koleksiyon yapmanın bu kadar zor olduğu kimin aklına gelirdi?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cooper Riley Northwood’da yaşıyor; Christchurch’ün kuzeyindeki, yirminci yüzyılın sonlarına doğru inşa edilmiş yeni mahallelerden biri. Oralarda yarım milyon dolara kötü inşa edilmiş, ama güzel görünen evlerden alabilirsiniz. Bu evlerin hiçbiri elli yıl önce, toprağın ucuz olduğu zamanlarda inşa edilen evlerle kıyaslanamaz. İnsanların Northwood’a taşınmalarının başlıca nedeni uyuşturucudan ve cinayetlerden uzak,güvenli bir mahallede oturmak istemeleri. Fakat her yerde olduğu gibi orada da soygunların ve cinayetlerin sayısı her geçen gün artıyor.

Bugün Christchurch’ün neresinde yaşadığınız hiç önemli değil, her yer aynı ölçüde sıcak. Posta kutularının ve demir parmaklıkların boyalan soyulmuş ve gölgede kalanlar haricinde çimenler kavrulmuş. Bütün evlerin hoş, bakımlı bahçeleri var ve görünürde tek bir yabani ot bile yok. Bütün bahçeler neredeyse birbirinin aynı. Burası insanın ancak topluluğun onayını aldıktan sonra özgün olmayı deneyebileceği yerlerden. Eğer biri evinin önüne parmaklık dikmeye veya evini diğer evlere uymayan bir renge boyamaya kalkarsa linç edilir. Birkaç blokta bir muhtemelen çardak olarak tasarlanmış, ama yarım kalmış garajları andıran yapılar var. Cooper, Winsington Yolu’nda yaşıyor, çevre sokakların adları da aynı ölçüde züppe.Hepsinin 1940'lardan kalma bir golf giysileri katalogundan seçildiklerini sanırsınız: “Winsington ceketler tarz ve zarafetin birleştirilmesiyle yaratılmıştır.19.delik yakınlarında öğle yemeği yiyeceklerin olmazsa olmazlarından.” Cooper’ın sokağı en fazla beş yıllık

bir bölgede. Yolu kaplayan asfalt sıcak yüzünden yer yer erimiş ve ufak delikler oluşmuş. Gelip geçen arabaların tekerlekleri bu deliklere takılıyor. Yavaş gidiyorum, çünkü diğer sürücülerin hangi yönden geleceklerini kestirmek imkânsız. Mahalle sakinlerinin yol tabelalarına alerjisi olduğundan olacak tek bir yön tabelası bile konulmamış.

Normalde evler büyüdükçe fiyatları da artar, ahşap sütunlar yerlerini mermer sütunlara bırakır ve fiyatlar ikiye katlanır. Oysa burada evlerin hemen hepsi polyesterden elde edilen malzemelerle yapılmış. Çocuklardan biri futbol topunu fırlatıp duvarda bir delik açana dek harika bir fikir. Sonra nem yavaş yavaş ahşabın içine işler ve ev çürümeye başlar. Ülkenin her tarafında kendini gösteren yaygın bir sorundur bu. Burada yaşayan insanlar görünüş ve kalite yanılsaması için para ödüyorlar. Cooper'ın evinin yan sokağına bir sürat teknesi yanaştırılmış. Pahalı görünüyor Sanırım o evi almak ev sahibinin komşulara zengin olduğunu ispatlamasına yetmemiş, bir de önüne tekne çekmiş. Yanından geçtiğimde yolun diğer tarafında iki araba görüyorum. İkisi de polis aracına benzemiyor. Küçük araç sarı ve bu mahalleye yakışmıyor, çünkü Avrupa malı değil. Yirmi dört saatten uzun süredir burada olsaydı onu çektirirlerdi. İkinci araba BMW ve garaj yoluna park edilmiş. Arabamı ucuz arabanın önüne park ediyorum. Onu daha önce gördüm.Emma Green'in dosyası yolcu koltuğumda.Açıyorum. İşte arabasının fotoğrafı. Dört ay öncesinden kalma. Dosyadaki plakaya bakıyorum, önümdeki arabanınkiyle aynı. Salı gecesi o araba için arama emri çıkarıldı, ama bu şehirde polisten çok araba var ve bir devriye aracının önünden geçmediği sürece arama emri hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu araba kızın diğer arabasını mahvettiğimde ona sigorta şirketi tarafından

verilmiş.Fotoğrafta arabanın yanında duran kız gülümsüyor ve en kötüsünü atlattığını düşünüyor.Biri az kalsın onu öldüren, diğeri çoktan öldürmüş olabilecek iki trajedi arasına sıkıştığını bilmiyor; Dosyayı kapatıp dışarı çıkıyorum. Gülümsemesi benimle ve bu da devam etmemi sağlıyor.O gülümsemeyi ondan çalan adamı bulmak istiyorum.

Temkinli adımlarla eve doğru ilerliyorum; gözlüğümün camları neredeyse eriyip gidecek.Schroder çoktan birilerini aramıştır ve polisler yakında Cooper Riley ile konuşmaya gelir. Yani yakında bir dedektif polis arabasıyla buraya gelecek. Ama bir şeyler yanlış, evin ön kapısı aralık. Anahtarlar kilitte.BMW'nin şoför kapısı kapalı, ama kilitli değil. İçeride ışık yanmıyor. Yani ya ampul patladı ya kapalı ya da bütün gece açık kaldığı için pili bitti.BMW lacivert renkte, yaklaşık on yıllık. Kafenin arkasındaki çöpe çarpan araba bu değil.Derin bir nefes alıp bagajı açıyorum ve Emma Green'in orada olmadığını görünce rahat bir soluk alıyorum. Bir ara oraya hapsedilmişse bile ondan bir iz kalmamış. Cooper kızı kaçırmışsa bir şeylere sarmış olabilir; Arabanın etrafını dolaştığımda tekerliğin altında plastik bir şey olduğunu görüyorum. Eğiliyorum. Fotoğraf makinesi. Ekranında ufak bir çatlak var, pil bölümünün kapağı açılmış. Hafıza kartının konulduğu gözü açıp kartı çıkarıyorum. Fotoğraf makinesini yere bırakıp arabanın altına bakıyorum. Kâğıtlar, ders çizelgesi, naylona sarılmış sandviç ve çürümüş bir elma. Tekerliğin dibinde ufak kâğıt parçaları var, bazılarına seri numarası işlenmiş. Arabanın altında aynı kâğıtlardan görüyorum. Doğrulup etrafı kontrol ediyorum, bir kısmı bahçeye kadar gitmiş. Elektroşok tabancasından fırlatılan kâğıtlar. Hafıza kartını cebime kaldırıp bagaja gidiyorum ve krikoyu alıyorum.Kapıyı çalmıyorum. Bunun

yerine anahtarları çıkarıp ayağımla kapıyı açmadan önce cebime atıyorum. Burnuma benzin kokusu geliyor İçeri girdiğimde gözlerim sulanıyor. Kapının dibinde içi boşalmış iki benzin tenekesi var. Nefesimi tutup gözlerimi siliyorum. Yerler yapış yapış. Oturma odasına açılan Fransız tipi kapılar aralık, oraya da benzin dökülmüş. İleride başka Fransız tipi kapılar var, başka bir salon, başka bir yemek odası ve mutfak. Sağ taraftaki merdivenler tam ortada doksan derece kıvrılarak ikinci kata çıkıyor, kenara tutma yeri beyaza boyanmış ahşaptan, demir bir tırabzan yerleştirilmiş.Dışarı çıkıyorum ve temiz havayı ciğerlerime dolduruyorum.Evin sahibi elektroşok tabancasıyla vurulmuş ve biri evi yakmaya hazırlanıyor. Bu kadar benzin... Ev hemen yanacak ve bu her an olabilir. Emma Green içerideyse o da yanacak.Seçme şansım yok. Merdivenleri çıkıp fotoğrafların ve resimlerin yanından geçiyorum. Ayağım benzin içindeki halılara bastıkça vıcık vıcık bir ses çıkıyor. Yeterince hızlı davranabilirsem ev alev almadan kaçabilir ve hatta yangını engelleyebilirim. Üst katı kontrol edebiliyorum. Solda çalışma odası, misafir odası, iki banyo, iki yatak odası daha. Aldığım her nefeste ciğerlerim acıyor, bacaklarım ağrıyor ve aylardır hareket etmemiş olmanın etkilerini hissediyorum. Koku burada daha güçlü. İki ile iki birbirini tutmuyor. Kriminoloji ve psikiyatri profesörü olan biri cesedi saklamak için kendi evini yakmaz.Cooper gibi biri kurbanını buraya getirmez, getirse de çaresizliğe kapılıp delilleri saklamak için kendi evini yakmayı denemez. Ayrıca kızın arabasını evin önünde bırakmaz.Cooper Mey yavaş yavaş şüpheli listesinden çıkıyor. Başına kötü bir şey geldi veya burası yanarsa başına daha kötü bir şey gelecek. Onun başına da Emma Green'in başına gelen şeyin geldiğinden şüpheleniyorum.Bütün odaları

kontrol ediyorum. Kan yok. Emma Green yok. Cooper Riley yok. Dışarıdaki fotoğraf makinesi ve elektroşok aletinin fırlattığı kâğıtlar sayılmazsa herhangi bir mücadele izi de yok. Her saniye alt kattan alevler yükselmesini bekliyorum. Sonra merdivenlerin yolunu tutuyorum. Belki alt katta şansım yaver gider.Alt katta biri sifonu çekiyor. O zaman endişemin yerini temkin alıyor Merdivene koşuyorum ve krikoyu sıkı sıkı kavrayıp holü kontrol ediyorum. Tanımadığım bir adam girişte beliriyor. Elinde bir kutu kibrit var, kibrit çöplerinden birini çoktan çakmış. Beni görmeden merdivenin önünden geçiyor ve dışarı çıkarken benzin dökmeyi sürdürüyor. Boş tenekeleri alıyor ve ben daha bağıramadan “pofff diye bir ses duyuluyor. Alevler her tarafı kaplıyor. Önce hol alevler içinde kalıyor, sonra da perdeler ve halılar. Kundakçı, alevlerin ve dumanın arkasında kayboluyor. Alevler hem girişi katı sarıyor hem basamaklardan bana doğru tırmanıyor. Dipleri mavi, uçları sarı, ortalarıysa koyu bir turuncu. Salondaki ve holdeki mobilyalar yanmaya başladı bile. Hava zehirli gazlarla kaplandı. Hepsi on saniyeden kısa sürdü. Ön kapıya ulaşmamın imkânı yok. Hol alevler içinde. O yöne doğru birkaç adım atıyorum. Ne olursa olsun alevlerin arasından geçip Emma Green’e ulaşmalıyım.

Ama yapamıyorum. Oradan geçmeyi denemek intihar olur. Gidebileceğim tek yer yukarısı.Dumanlar tavana doğru yükseliyor ve benzin damlaları halıdan ayaklanma bulaşıyor Kara dumanlar ciğerlerime dolarken öksürmeye başlıyorum. Üst kata koşup koridoru geçiyor ve en sondaki yatak odasına ulaşıyorum. Oraya benzin dökülmemiş. Kapıyı kapayıp bu sayede biraz zaman kazanmayı umuyorum. Alevler yayılmayı sürdürüyor. Zeminin ısındığını hissediyorum ama gerçek mi, yoksa hayal mi görüyorum emin değilim. Pencereleri

deniyorum. Açılıyorlar, ama içinden geçebileceğim kadar değil.Emma Green'in arabası dışarıda kötü bir U dönüşü yapıyor. Karşı taraftaki kaldırıma çıkıyor ve posta kutusuna çarpıyor. Birkaç saniye olduğu yerde kalıp sonra yoluna devam ediyor, motordan öyle sesler yükseliyor ki her an durup kalacağını sanırsınız. Posta kutusu ise tamamen ezildi. Evin iskeletinden çatırtılar yükseliyor ve alt kat üst katla birleşmeye hazırlanıyor. Polyester duvarlar erirken keresteler çatırdıyor. Bu yatak odasının da alevlere kurban olmasına saniyeler kaldı. Krikoyla pencereye vurup hırsımı camdan alıyorum. Emma'nın zemin katta cayır cayır yanıyor olabileceğini düşünmek beni daha da çıldırtıyor. Dışarı ne kadar çabuk çıkarsam o kadar çabuk alt kata dönüp onu arayabilirim. Cam parçalarının çoğu dışarı düşüyor, ama krikonun ucu yüzünden bazıları üzerime sıçrıyor: Birkaçı elime batıp derin bir şekilde kesiyor. Krikoyu bırakıp şilteyi alıyorum ve köpekbalıklarının dişlerini andıran cam parçalarının beni ısırmamasına özen göstererek onu dışarı fırlatıyorum. Dumanların arasında kayboluyor, yere düştüğünü hayal meyal görüyorum. Şilteye atlamak çizgi filmlere yakışacak bir girişim, ama başka seçeneğim yok. Alt kattaki yatak odasının camı parçalanıyor ve alevler dışarı döküldüklerinde sıcak dalgası yüzümü yalıyor. Alevlerin arasından geçmek zorundayım. İnsanlar yolun diğer tarafına doluşuyorlar ve ne yapacaklarını bilemez halde bana bakıyorlar. Bazıları korkudan elleriyle ağızlarını örtmüş, diğerleri beni işaret ediyor. Bir iki tanesi cep telefonlarıyla konuşuyor, diğerleri cep telefonunu bana doğrultmuş bu dakikaları fotoğraflıyor veya videoya çekiyor. Bazılarının diri diri yanarak mahalleyi kirletmemden rahatsız olduğuna eminim. Hiçbiri yaklaşmıyor veya beni cesaretlendirecek

sözler söylemiyor Camlardan kurtulmak için pencerenin kenarından bir battaniye sarkıtıyorum. Yatak odasının kapısı alevler içinde. Dumanlar kapının altından kırık pencereye doğru süzülüyor. Son battaniyeyi vücuduma sarıp her tarafımı örtüyor, yüzümü korumak için kenarını ısırıyorum. Düşüşün etkisini azaltmak amacıyla vücudumu olabildiğinde aşağı sarkıtıyorum. Alevler ayaklarıma dolanıyor. Pencereyi bırakıyorum, kendimi hafifçe geri ittiriyorum ve şilteyi göremesem de düştüğü yeri hatırlıyorum. Ev önümden kayıp gidiyor; alevlerin arasından geçerken yüzümü korumak için battaniyeyi yukarı çekiyorum. Dizlerimi yukarı kıvırıyorum, ayaklarım ve popom aynı anda şilteye değiyor. Sol dizimden bir tık sesi geliyor. Sırt üstü yuvarlanıp alevlerden uzaklaşıyorum. Geride bırakıyorum battaniyeyi. Pantolonumun paçaları yanıyor.Tokatlayarak alevleri söndürüyorum, dizim şiştiği için belden eğilmek zorunda kalıyorum. Evden uzaklaştığım sırada iki adam gelip kollarımdan yakalıyor, sürükleyerek beni evden uzaklaştırıyor. İçeride başka biri var mı, diye soruyorlar.

Eve bakıyorum. Pencereler alevler içinde, her yer kırmızıya dönmüş. Onlara evde birilerinin olup olmadığını bilmediğimi, ama olabileceğini söylüyorum. Cooper Mey alevlerin arasında olabilir, Emma Green de. Ama bu adamları alevlerin arasına yollayamam.

Ellerinden kurtulmaya çalışarak, “Bırakın beni,” diye bağırıyorum.

“Oraya dönemezsin ahbap,” diyor adamlardan biri.

“Gitmek zorundayım. İçeride bir kız var.”

“Artık yok,” diyor ötekisi, “varsa bile çoktan ölmüştür.”

“Bırakın beni,” diye bağırıyorum, ama bırakmıyorlar ve sürükleyerek beni alevlerden uzaklaştırıyorlar. Beni sürüklemelerine sesim çıkmıyor, çünkü haklılar İtiraz etmeyi sürdürüyorum, fakat beni bıraksalar bile yangına dalmayı dener miyim bilmiyorum. Emma Green oradaysa bile artık onun için çok geç. Kimse o alevlere dalıp sağ salim çıkamaz.

Gözlerimizin önünde ev savaşı kaybediyor, dumanlar göğü ve bahçeleri kaplarken sıcak dalgası bizi daha da gerilere püskürtüyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adnan iki blok ilerliyor ve arabayı park edip kapıyı kilitledikten sonra yavaş yavaş yangın çıkardığı yere geri dönüyor. İnsanlar gözlerini gösteriden ayıramıyorlar Bir kalabalık toplanmış. O kalabalıkta dikkat çekmeyecektir. Geri dönmemesi gerekirdi, ama alevler onu çağırıyordu ve geri dönmemesi imkânsızdı. Çocukken, Sidikçi olmadan önce yangın çıkarmaya bayılırdı. Büyük şeyler değil. Küçük, kontrol altında tutulan yangınlar Yol kenarındaki çöp tenekelerini yakar veya geri dönüşüme götürülmek üzere alınmayı bekleyen gazete yığınlarını ateşe verirdi. Çıkardığı yangınların sayısı onu geçmezdi, ama komşulardan biri posta kutusunu yakmaya çalıştığını görüp annesine haber verince bu alışkanlıktan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Yediği dayaktan sonra sadece iki kere yangın çıkardı. Biri dün annesini yaktığında, biri de bugün. İkisi de insanın gösteriyi izlemeden gidemeyeceği büyük yangınlardı. Annesinin yanışını izlemek tahta posta kutusunu yakmaya çalışmaktan çok daha eğlenceliydi. Cooper'ın evini yakmak ise ona daha fazla heyecan vermişti. Turuncu ve san alev dalgalan diğer evlere uzanır, dumanlar göğe yükselirken Adnan cehennemden fırlama bir manzaraya şahit olduğunu düşündü. Çok güzeldi.

İzleyenlerin sayısı neredeyse yirmiyi bulmuştu. Bu insanların nereden çıktığını bilmiyordu. Çoğu kadındı - herhalde ev kadınları. Ortalıkta hiç çocuk olmaması Adrian'ı memnun etti. Çocukları sevmezdi. Seyircilerin yaş ortalaması kırk civarındaydı; demek ki gençlerin bu mahalledeki evlere

parası yetmiyordu. Bu insanların yakıcı güneş altında, hele de hava alevler yüzünden daha da ısınmışken sokağa toplanmalarını beklemezdi. Park eden arabaların sayısı çoğalıyor, insanlar neler olduğuna bakmaya geliyordu. Cooper'ın komşusunun evinin önünde bir sürat teknesi vardı ve boyaları parçalanmaya başlamıştı. Ortalıkta polis arabası veya itfaiye aracı yoktu, ama siren sesleri duyuluyordu. Kalabalığın arasına daldı ve kimseye neler olduğuyla ilgili bir şey sormadı. Cooper'ın evinin önünde üç adam, bir şilte ve bir battaniye vardı. Şilte önceden orada değildi, üst kattaki yatak odasından atılmış gibi görünüyordu. İki adam, üçüncüye yardım ediyordu. Üçüncü adam ise topallıyordu. Yanmıştı ve elleri kanlıydı. Adam evin içinde miydi? Kimdi? Bir komşu mu? Polis mi? ">Evet, bir polis. Mantıklı. İyi ama adam neden evdeydi? Kayıp olduğu için Cooper'ı mı arıyor? Yoksa altı kişiyi öldürdüğü için mi? Adamı tanıdığını fark ediyor. Onu tanıyor, tanıyor ama kim olduğunu çıkaramıyor.

İlk itfaiye arabası geliyor; parlak kırmızı bir araç. Duman lekeleri içindeki sarı üniformalarıyla iri yarı adamlar itfaiye arabasından inip hantal görüntülerinden beklenmeyecek bir hızla hortumları çıkarıyorlar. Alevlerle savaşmak için zamanında geldiler, ama hiçbir şeyi kurtaramayacaklar Ev, kulakları çınlatan vahşi bir gürültüyle bir anda yıkılıyor ve kıvılcımlar komşu bahçelere sıçrıyor. Cooper'ın arabası alev alıyor. Bir itfaiye aracı daha geliyor. Sarı üniformalı başka insanlar. Derken iki devriye arabası, sonra da uzaktan sesi gelen üçüncü araba onlara katılıyor. Seyirciler kalabalıklaşıyor. Sayıları artık kırkı buldu. İtfaiyeciler sokağa dizilmeye başlıyorlar. Polis memurları seyircileri uzaklaştırmayı deniyor, ama başarılı olamıyor. Alevlerin gürültüsü artıyor ve yangın iyice yayılıyor. Her zamankinden

güzeller. Adrian onlara bakmak ile adama bakmak arasında kararsız kalıyor. Beynini zorluyor, hatırlamaya çalışıyor.

İtfaiye hortumları şişip geriliyor ve basınçla beraber yılanlar gibi kıvrıldıktan sonra düz çizgilere dönüşüyorlar. Sudan kemerlerin ayakları bir zamanlar ev olan, alevler içindeki cehennem çukuruna ulaşıyor ve itfaiyeciler kendilerini suyun basıncına hazırlıyorlar. İnsanlar o gürültüde seslerini duyurabilmek için bağırarak konuşuyor. Yaklaşan araçların siren sesleri. Kalabalıktakilerin sayısı elliyi buldu neredeyse ve gürültü yüzünden artık herkes bağırıyor. Yeni gelenler manzarayı daha iyi izleyebilmek için önlere geçerken Adrian'ı arkalara ittiriyorlar. Düşerse ezilip kalacak. Hiç adil değil. Yangın onun yangını, ama geri kalan herkes daha iyi yerlerden seyrediyor. Daha iyi görmek için sokağın ilerisine gidiyor. Artık dikkati adamın üzerinde. Onu alevlerden uzaklaştıran iki kişi gitti. Adam arabaya yaslanmış biriyle kavga ediyor. Kavga ettiği kişi dedektif Schroder. Adrian onu haberlerde görmüştü. Adam sürekli televizyonda. Adrian diğer adamı da oradan tanıyor olabileceğini düşünüyor. Bildiği kadarıyla Schroder hiçbir zaman kimseyi öldürmedi. Bu yüzden koleksiyona layık bir parça değil.

İnsanlar gelip gittikçe kalabalık büyüyor ve küçülüyor. Adrian arabasına dönüyor. Bir an arabayı yerinde bulamamaktan korkuyor ve bir sonraki an, arabaya binerken bunun bir tuzak olabileceğini kavrıyor. Belki polisler onu izliyordur. Fakat hiçbir şey olmayınca arabayı çalıştırıyor.

Adrian haberleri izliyor, ama takıntılı bir şekilde değil. Sadece seri katillerle ilgili haberler varsa diye. Ender rastlanan bir durum. Üç yıl önce tımarhaneye kapatılıp onu bakımevine taşınmaya zorladıklarından beri ilgisini çekecek

fazla bir habere rastlamadı. Arabayı kullanırken bahçede gördüğü adamı düşünüyor ve arabayı kenara çekmek zorunda kalıyor. Bazen iki ayrı şeye aynı anda odaklanmakta güçlük çeker, özellikle de bu şeylerden biri araba kullanmaksa. Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerini kapıyor ve şehirdeki seri katilleri düşünüyor. Haberlerde gördüğü yüzleri gözünün önüne getirmeyi deniyor ve birkaç saniye sonra yüzünü gördüğü adamın adı geliyor aklına. Theodore Tate. Artık hatırlıyor. Theodore Tate eskiden polisti, sonra özel dedektif oldu ve geçen yıl bir seri katili yakalayıp öldürdüğü için haberlere çıktı. Adrian o vakayı büyüleyici bulmuştu. Adamla tanışabilmek için polisten önce katilin kim olduğunu bulabilmeyi dilemişti içinden.Yani Theodore Tate, Cooper Riley'nin seri katil olduğunu öğrenmiş mi? Yüzünü ellerinin arasından çekmeyen Adrian öyle olduğuna karar veriyor. Theodore Tate, Cooper Riley'nin peşinde. Tate'in nasıl öğrendiğini bilmiyor, tek bildiği Tate'in işinin bu olduğu.

Theodore Tate sadece Cooper Riley'nin hayatını mahvetmeye çalışmakla kalmayıp Adrian'ın koleksiyonunu bozmayı da deneyecek. Büyük haksızlık. Ellerini çektiğinde güneş gözlerini acıtıyor, yeniden yüzünü örtüyor, ikinci kez açıyor ve ışık katlanılır hale gelene dek bekliyor. Arabayı bir benzin istasyonuna yanaştırıyor. İki saat önce benzin dolu olan, artık boşalmış iki kabı dolduruyor. Arabanın deposunu da.

Nakit ödüyor. Kasanın başındaki kadına telefon rehberini ödünç alabilir miyim diye soruyor ve evet diyor kadın. Adrian o anda kadından hoşlanıyor. Kadınlar genellikle onunla konuşmamak için her şeyi yapar. Bir kalem ödünç alıp rehberden Tate'in adresini yazıyor. Yolcu koltuğuna yaydığı

haritayı beş dakika kadar inceleyip Tate’in evine gitmenin en kolay yolunu buluyor. Sokakları tanımıyor, çünkü şehrin o bölgesine daha önce gitmedi. Parmağıyla bir çizgi çekip en iyi yolun hangisi olduğuna karar verirken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Beş itfaiye arabası, dört polis aracı ve bir ambulans geliyor İtfaiye araçlarından yalnızca üçü çalışıyor Diğer ikisi arka tarafa park etmiş.İşi olmayan itfaiyeciler kenarda durmuş alevleri izliyorlar ve aralarından biri kalabalıktan sarışın bir kadınla konuşup onu güldürüyor. Ambulansın arkasına oturduğum için yanan evin tamamını göremiyorum, ama görebildiğim kadarıyla hâlâ alevler içinde ve dumanların sonu yok. Isıyı hissetmeyeceğimiz kadar uzakta, ama çatırdayan ahşabın gürültüsünü duyacak kadar yakınız. Beni alevlerden uzaklaştırdıklarından beri en az bir litre su içmişimdir. Ciğerlerim ağrıyor, artık öksürmüyorum ama ellerim titriyor Oraya geri dönebilirdim. Dönebileceğime eminim. Tek bacağımın sakat olması bir şeyi değiştirmez, oraya geri dönüp Emma'yı bulup dışarı çıkarabilirdim. Oysa kızı kurtarabilecekken o iki adamın beni sürüklemesine göz yumdum.İşin olumlu yanma odaklanmayı deniyorum. Olumlu taraf şu: Emma'yı görmedim, demek ki evde olmayabilir. Bir de şu: Hâlâ hayattayım.

Doktorlardan biri benimle ilgileniyor, ikinci doktor ise kalabalığın arasına karışmış. Düştüğüm için dizim şişip normal halinin iki katına ulaştı ve neredeyse hiç kıpırdatamıyorum. Doktor otuzlarında ve kel, kafa derisi sürdüğü güneş kremi yüzünden o kadar parlıyor ki neredeyse ambulansın yansımasını göreceğim. Ateşimi düşürecek ve ağrımı dindirecek ilaçlar veriyor bana. Ağrı geçiyor, ama içimdeki gerilim kalıyor. Elimi tutup lokal anestetik enjekte

ediyor ve yarayı silmeden önce birkaç cam parçasını çıkarıyor.

“Dikiş atılması gerekli.”

“Siz yapamaz mısınız?”

Başını iki yana sallıyor. “Bunun için hastaneye gelmelisin.”

Ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum. “Zamanım yok. Şöyle bir tutturamaz mısınız?”

“Siz polisler hep aynısınız,” diyor adam. Yaranın etrafına bir merhem sürüp gazlı bez ve bandaj ile sarıyor. ‘Tine de dikiş atılmalı, kötüleşmesini istemiyorsanız bugün halledin.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Güzel. Elinizden geleni yaparken bandajın kuru kalmasını da özen gösterin ve elinizi kullanmamaya çalışın.”

“Yüzerken bile mi?”

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Planım buydu,” diyorum, ama yangın devam ederken hiçbir şaka komik değil.

“Enfeksiyon kaparsa gülemezsiniz,” diyor. “Hele elinizi kesmemiz gerekirse.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

“Hayır.”

“Temiz ve kuru tutacağım, söz veriyorum.”

Ayaklarım yandığı için onlara da merhem sürüyor ve elimi sardığı gibi gazlı bez ve bandaj ile sarıyor. Doktor

benimle ilgilenirken Schroder dışarıda bekliyor Ambulans gelene kadar ettiğimiz kavgaya şimdilik ara verdik. Ellerim pantolonumdaki alevleri söndürürken su topladı. Avucumdaki kesik hariç hepsi birkaç günde iyileşir, avucumun iyileşmesiyse dikiş artırabilirsem en az bir haftayı bulacak. Her tarafımı sarıp sarmaladıklarında beni ambulanstan indiriyorlar. Sırtımı araca yaslayıp ağırlığımı sakat bacağımdan sağlam bacağıma aktarıyorum. Ambulanstan ayakkabılarımı alıyorum. Derileri çatlamış, bağcıkların uçları ve tabanlar erimiş. Bandajlar yüzünden ayağımı sıkıyor.

Schroder yanıma gelip elini omzuma koyuyor ve “Çok üzgünüm,” diyor. “Bir yararı olur mu bilmiyorum, ama unutma ki kızın içeride olduğuna emin değiliz."

“Onu kurtarabilirdim,” diyorum.

“Hazır sıra buna gelmişken,” diyor elini çekerek, “unutma ki ben kanun adamıyım. Başın belada Tate,” diyor Schroder. “Hapisten yeni çıktın, ama şimdiden biri seni yakmaya kalktı.”

“İnsanların beni ne kadar sevdiklerini bilirsin.”

“Tanrı aşkına Tate, yangın çok daha kötü sonuçlanabilirdi.”

“Beni düşündüğün için sağ ol.”

“Seni düşünmüyorum. Başkaları incinebilirdi Tate. İnsanlar içinde olmaman gereken bir evden seni kurtarmak için eve dalmak zorunda kalabilirlerdi.”

“Sana neden içeri girdiğimi söyledim.Riley’nin bir fotoğrafını bulabildin mi?”Elindeki fotoğraftaki adam evde gördüğüm fotoğraflardaki adama benziyor. Arkadaşlarıyla

şakalaşan Cooper, ailesiyle Cooper, tatile çıkan Cooper, evinin önünde saldırıya uğramayan veya diri diri yanmayan Cooper. Bana gösterdiği fotoğraf üniversite kimliğinden alınmış olabilir. Kısa, gri sakal bırakmış. Kafasının tepesi kel ama yanlarda hâlâ saçı var.

Başımı iki yana sallıyorum. “Gördüğüm adam bu değildi. Benim gördüğüm kişi on veya on beş yaş daha gençti.”

“Cooper değilse kimdi?”

“Önceden de söyledim, ona doğru düzgün bakamadım. Tepeden görüyordum, ama bu adam değildi.”

"Tamam, karakola uğrayıp adamın robot resmini çizdir Bakalım bir şey çıkacak mı.”

“Elimden geleni yaparım,” diyorum ona ve evin küllerine bakıyorum. “Emma orada olmasa bile iki günde iki yangın oldukça garip.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum.”

“Cooper yalnız mı yaşıyormuş?”

“Evet. Üç yıl önce boşanmış. Sorguladığımız kişilerin ifadesine göre bir sevgilisi yokmuş.” “Sence iki yangın arasında bir bağlantı var mı?” diye soruyorum.

“Olabilir. İkisinin de kasıtlı olduğu belli, ama Pamela Deans’le Cooper Riley arasında nasıl bir bağ olduğunu bilmiyorum.”

“Kadın hemşire miydi?”

Schroder, “Lanet olsun Tate, senin bir kapama düğmen yok mu?” diye soruyor alnıma vurarak. “Bırak bu işin peşini.

Önceden Emma Green’i aramana izin vereceğimi söylemiştim, ama artık o noktayı geçtik. Beni anlıyor musun? İşe karışarak her şeyi bombok ettiğini görmüyor musun?”

"Tamam, işin peşini bırakırım," diyorum, ama samimi olduğumdan şüpheliyim.

“Neredeyse doğruyu söylediğine inanacağım.”

“Ciddiyim,” diyorum ama tabii bu bir yalan.

“Hayır değilsin.”

Omuz silkiyorum. “Üzgünüm,” diyorum, ama üzgün de değilim. Ekleyecek başka sözüm yok.

“Hayır, üzgün de değilsin. Hapishaneden çıkalı yirmi dört saat oldu, ama lanet olası bir kovboy gibi ortalığı birbirine kattın. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Eğer Emma Green’in arabasını gördüğün anda beni arasaydın her şey farklı olurdu. Kundakçıyı gördün. Onu takip edebilirdin. Birini tutuklayabilirdik Tate. Eğer amacın bu olsaydı tabii...”

‘Yapma Cari. Benzin kokusunu aldığımda içeri girmekten başka seçeneğim yoktu. Eve girerken yangının ortasında kalabileceğimi biliyordum, ama Emili'nin içerde olması ve diri diri yanması riskini göze alamazdım. O ölürken dışarıda bekleyemezdim. Sen olsan sen de aynı şeyi yapardın; bu yüzden öfkelenmişsin gibi davranmayı kes.” Schroder bir süre daha öfkeli bakışlar fırlattıktan sonra iç çekip yavaşça başım sallıyor.“Tamam Tate, sen de haklısın,” diyor. “Kundakçıyı tanımadığına emin misin? Belki tanımışsındır, ama onu kendi başına bulmak istediğin için bana söylemiyorsundur.”

“Canın cehenneme Cari!"

Cari Schroder, “Hey, sadece aklımdan geçenleri söylüyordum,” diyor ellerim havaya kaldırarak. ‘Alınmışsın gibi davranma. Hep buna benzer aptalca şeyler yaparsın.”

“Bu sefer değil.”

“Emin misin?”

“Tabii ki.”

İkimiz birden alevlere bakıyoruz. Araba çekilmiş, ev, dumanlan tüten bir yanardağa dönmüş. “Şanslıysak elektroşok tabancasının fırlattığı kâğıtlardan biri alevlerden kurtulmuştur," diyor Schroder.

İkimiz birden garaj yoluna ve arabaya bakıyoruz. Şansımızın yaver gideceğini sanmıyorum.

“Kafenin otoparkından hızla ayrılan araba bu değil,” diyor Schroder “Biliyorum. Elinizde hiç ipucu var mı?”

“Henüz bir şey yok. Kafenin güvenlik kamerası yokmuş; dükkân sahibi işlerin nakitle döndüğünü söyledi. Belirli bir arabaya ait olup olmadığını görmek için boyanın test edilmesini bekliyoruz. Birkaç gün sürer.”

“Emma’nın da Cooper’ın da birkaç günü yok. Evde değilse o zaman başka bir yere götürülmüş demektir Kaçıran kişi onu öldürmeyi planlıyor olsa neden elektroşok tabancası kullansın?”

“Belki sahip olduğu tek silah oydu.”

“Öyle olsa ona elektrik verip bıçaklar ve holde bırakırdı. Bence Cooper'ın cesedini de evde bulamayacaksınız. İnsan birini öldürmeyi planlıyorsa evin iyice içlerine sürüklemesi için bir sebep yoktur.”

“Her zaman her şey için bir sebep vardır’ diyor Schroder.

Haklı, ama içimden bir his Cooper’ın evde olmadığını söylüyor. Emma’nın da orada olmadığını umuyorum.

“Tamam Tate, beni dinle ve eve git. Karakola gelmene gerek yok, yarım saat içinde adamın robot resmini çizmesi için birini yollarım. Resmi gazetelere veririz, belki birileri onu tanır. Dinlen ve bacağınla ilgilen.”

Bacağımı ve vücudumun geri kalanını alıp arabama dönüyorum. Arabamı yangından etkilenmeyeceği kadar uzağa park etmemişim. Yolcu tarafının boyası kabarmış. Bacağımı sürükleyerek yürümek zorunda kalıyorum ve bindiğimde dizimi kıramadığım için ayağımı yana doğru uzatıyorum. Tam koltuğa yerleşecekken kalabalıktan kopan bir adam bana doğru geliyor.

“Hey ahbap, çıkabildiğin için şanslısın,” diyor Saçlarını örmüş ve kimi örgülerin uzunluğu bir metreyi buluyor. Islak köpek gibi kokuyor. Yeşil asker pantolonu ve “Artık Guatemala’da değilsin Doktor Huckstable” yazan bir tişört giymiş. Bronz tenli, çatlak dudaklı bir adam. Bir eli pantolonunun cebinde, diğerindeyse sönük bir sigara var. “Polis misin?”

‘Yangını kimin çıkardığını gördün mü?” diye soruyorum ve sakat dizim durumdan hiç memnun olmasa da arabadan çıkıyorum. Adamın saç örgülerinden esrar kokusu yükseliyor Gözleri kan çanağı.

“Hayır ahbap, görmedim. Profesör iyi mi?”

“Öğrencisi misin?” diye soruyorum.

“Hayır komşusuyum.”

“Sence başına bir şey mi geldi?”

Omuz silkiyor. “Sanırım. Önce sana şunu söyleyeyim adamım. Beni tutuklayamazsın, çünkü üzerimde ot yok.”

“Ah Tanrım,” diyorum elimde olmadan.

“Anlaştık mı?”

“Tamam, seni tutuklamayacağıma söz veriyorum.”

“Dün bir şey gördüm. Dışarıda oturuyordum, bilirsin işte, oturmuş otun tadını çıkarıyordum, anlıyor musun? Sonra bir adamın profesöre yaklaştığını gördüm, ardından profesör yere düştü veya öyle bir şey oldu. Diğer adam da ayağa kalkması için ona yardım etti; galiba onu taşıdı.Halüsinasyon gördüğümü sandım. Bilirsin işte, ot yüzünden.”

“Hangi ev seninki?”

“Şu ev dostum,” diyerek Cooper'ınkinin karşısındaki evi işaret ediyor. Tek katlı, sokaktaki diğer evler gibi ufak bir araziye inşa edilmiş derli toplu bir yapı ve diğerleriyle aynı renge boyanmış. Komşularınınkiyle adamın evi arasındaki tek fark, bu adamın çimlerinin hiç biçilmemiş olması.

“Neden polisi aramadın?”

“Çünkü gördüğüm şeyin gerçek olduğuna emin değildim ve beni tutuklamalarından korktum. Ev, anlarsın ya, yanana dek hepsini unutmuşum. Ne manzaraydı ama... Ne manzara. Neyse, sana söylemem gerektiğini düşündüm.”

Elimi saran bandajın boks eldiveni işlevi görüp görmeyeceğini test etmek için içimde dayanılmaz bir arzu duyuyorum. “Dün polisi araman gerekirdi!"

“Başımın belaya girmesini istemedim. Önce elimdekileri bitirmek istedim. Çok açım.”

"Lanet olsun!"

“Lafına dikkat et ahbap, Gandhi’yi örnek al,” diyor ellerini havaya kaldırarak. “Sence Profesör Mono iyi midir?”

“Ne?”

“Sence iyi midir?”

“Ona ne dedin?”

“Profesör Riley.”

“Hayır, az önce başka bir şey söyledin.”

‘Ah evet,” diyor ve sırıtıyor. “Ona söyleme, ama diğer komşularla birlikte ona Profesör Mono adını taktık. Kaza yüzünden.”

“Ne kazası?”

Gülmeye başlıyor 'Ah adamım, gülmemem gerekir Dur bakayım ne kadar oldu... Üç veya dört yıl önceydi. Evet, galiba dört ama belki de üçtür. Ben beş yıldır burada oturuyorum. Güzel mahalledir. Burayı kaça aldığımı bilmek ister misin? Hadi durma, tahmin et.” “Hangi kazadan bahsediyorsun?”

“Loto’yu kazandım ahbap. Ne kıyak ama.”

Artık adamı tekmelemek de istiyorum. “Kaza?” diyerek ne konuştuğumuzu hatırlatıyorum.

“Ah evet. Neler olduğunu tam bilmiyorum, ama bir arkadaşım var, tamam mı? Kız arkadaşı hastanede hemşire.

Bana Cooper’ı tanıdığını, bir zamanlar onun öğrencisi olduğunu söyledi. Ve... ve... Neden bahsediyordum? Ha, evet. Neyse, profesör hayalarından biri yarıldığı için o hastaneye gitmiş.”

"Ne?"

“Kız, ‘üzüm gibi ezilmişti,' dedi. Hayasını almışlar.”

“Saldırıya mı uğramış?”

“Kapıya sıkıştırdığını söylemiş, ama hangi erkek malını kapıya sıkıştırır ahbap?" Bacaklarını iki yana açıp belini geriye doğru esnetiyor ve vücudunu döndürmeyi deniyor. “Bir bacağın şöyle önde olmalı, ancak o zaman kapı kapanırsa ve sen arada kalırsan...” “Bahsettiğin hemşireye nasıl ulaşabilirim?”

“Ah, o mutsuz vaka.”

“Anlamadım?”

“Ulaşamazsın diyorum. Reçeteli ilaç ve tıbbi malzeme çalıp birilerine satıyormuş. Sattığı kişilerden biri ölünce yakalandı ve hapse gitmek istemediği için kendini öldürdü. Çok üzücü bir olaydı dostum. Güzel memeleri vardı,” diyor ellerini göğsüne götürüp üzgün görünmeye çalışarak.

“Kaza ne zamandı? Üç yıl önce mi, dört yıl önce mi?”

“Ne fark eder?”

Fark eder, çünkü Schroder, Cooper’ın üç yıl önce boşandığını söyledi. Arada bir bağlantı olabilir. “Şuradaki adamı görüyor musun?” deyip Schroder'i işaret ediyorum.

“Diğer polisi?”

“Bana anlattıklarını gidip ona da anlat. Çok önemli bilgiler bunlar”

“Tamam adamım, tabii,” diyor ve aksi istikamete yürüyüp Schroder’den gittikçe uzaklaşıyor.

Dizimi direksiyonun başına geçebilecek kadar kıvırabiliyorum. Neyse ki araba otomatik vites. Yola çıktığımda evden hâlâ dumanlar yükseliyor. İlaç çalan, yakalanan ve canına kıyan hemşireyi düşünüp az önce bana anlatılanların doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bacağım zonkluyor, doktorun bana verdiği ağrı kesicileri hemen şimdi alamam. Geçen yıl içki bağımlısıydım ve hapisten çıkar çıkmaz kendimi yeni bir alışkanlığın kollarında bulmak istemiyorum. Yangının çıktığı bloğun etrafında trafik tıkalı, pek çok kişi arabasını yola park edip alevleri izlemeye gitmiş, ama o sokaklardan kurtulduğumda trafik hafifliyor.Bir benzin istasyonunun önünden geçiyorum, görevli merdivenin tepesine çıkmış levhadaki fiyatları değiştiriyor. Benzinin litresine beş sent daha zam gelmiş. Schroder’i cep telefonundan arıyorum.

"Riley’nin sabıkasını kontrol etmiştin, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun.”

“Peki, bildirdiği suçları?”

“Ne?”

“Hiç saldırıya uğramış mı?”

“Ne tür bir saldırıya?”

“Kayıtlara bak. Polise bildirmişse detaylarına ulaşırsın. Bildirmemişse beni ara, sana anlatırım. Bir şey daha. Rile’nin

evi benzin içindeydi. Belki benzin istasyonlarını kontrol etmelisiniz. Bakarsın çalışanlardan biri benzin tenekelerini doldurduğunu hatırlar.” Akşam trafiği için saat daha erken ve gördüğüm araçların çoğu çocuklarını okuldan alan anne babalara ait. Birkaç çocuk çantalarını sırtlarına takıp gömleklerini pantolonlarının dışına çıkarmış, bisikletleriyle ortalıkta dolaşıyor, bağrışıyor, küfrediyor ve kahkahalar atıyor Diğerleri ayaklarını sürüyerek kaldırımı turluyor, birkaçı sigaralarını yakıyor ve bugünlerde nasıl havalı olunuyorsa öyle davranmaya çalışıyorlar. Eve dönüp arabayı evin önüne park ediyor, ağırlığımı sağlam bacağıma vermeye çalışarak dışarı çıkıyorum. Ön kapıya uzanan yolu yarıladığımda Daxter’i görüyorum. Basamağa uzanmış.

“Hey Dax,”Daxter“Dax?”Kıpırdamıyor Ona yaklaştıkça kalbim de ağırlaşıyor, yürüyüşüm de. “İyi misin dostum?” diye soruyorum iyi olmadığını bile bile. Daxter yan yatıyor, vücudu garip bir pozisyonda. Bin bir güçlükle yanına eğiliyorum ve dizimi kıramadığım için bacağımı yana doğru uzatmam gerekiyor, ama sonunda başarıyorum.Daxter’a dokunuyorum ama gövdesi olması gerektiği gibi ılık değil.Onu hafifçe sarsıyorum. Tık yok. Başı yana devriliyor. Yüzünü tutup kendime çeviriyorum. Gözleri yarı kapalı ve kafasının yan tarafında kanlar var. Onu kucağıma alıyorum. Normalden ağır. Kollarımdan aşağı sarkıyor ve yer çekimi bütün uzuvlarını aşağı çekiyor. Kaburgaları kırıldığı için vücudunun şekli bozulmuş. Kucağımda Daxter’la evin duvarına yaslanıyorum, onu okşamaya başlıyorum, çenesinin altını ve kafasını kaşıyorum.Gözlerim yaşlarla doluyor. Onları tutamıyorum.Kucağımın ıslandığını anlamam bir dakikayı buluyor ve Daxter’i kaldırdığımda vücudundan çiş ve su boşaldığını görüyorum. Ona daha da sıkı sarılıp yüzümü

yüzüne yaklaştırıyorum. Ölü bir kediyi kucakladığımın bilincindeyim ve bir gören olsa delirdiğimi düşünür, ama elimden başka bir şey gelmiyor.Daxter'i beş yıl önce Emily'ye almıştık; benden veya Bridget'tan çok onun kedisiydi.Emily öldüğünde Daxter da değişti ve bir daha eskisi gibi olmadı. Her zaman kızımın odasında uyur ve sadece aç olduğunda ya da ilgi istediğinde diğer odalara geçerdi.Daxter artık kızımın yanında ve ben bu dünyada yapayalnız kaldım.

Onu evin içinden geçirip arka bahçeye götürüyorum. Yeni bir pantolon giyip çişli pantolonumu zaten yanıklarla dolu olduğu için çöpe atıyorum. Garajdan küreği alıyorum. Zar zor bir çukur kazıyorum, canım çok yanıyor, ama acıyı hissetmeye ihtiyacım var. İnsanın sevdiği birini gömerken acı çekmesi doğru geliyor. Bir yıldır kazdığım ilk mezar, bugüne kadar kazdığım mezarların en küçüğü. Çitin yakınlarında, kökleri toprağı kazmamı zorlaştıracak kadar büyük olmayan küçük ağacın gölgesinde bir yer seçtim. Çukur derinleştikçe kazmak güçleşiyor. Bahçemde toprak yığınları oluşuyor.Ben çukuru derinleştirirken hava da kararıyor. Yeterince derin olduğuna karar verdiğimde eve dönüp bir daha giymeyeceğim bir gömlek buluyorum.Daxter'i ona sarıp uyuyormuş gibi görünmesine özen göstererek kucağıma alıyorum. Yan yatıyor ve ön patileri hep yaptığı gibi yüzünü örtmüş. Yine olması gerektiğinden ağırmış gibi geliyor bana.Onu toprağa bıraktığımda gözyaşlarımı tutamıyorum. Küreği alıp çukuru toprakla doldurmaya başlıyorum. İşim bittiğinde arka verandaya oturup yeni kazdığım mezara bakıyorum.Daxter nereye gömülmek istediğini seçme şansı olsa orayı seçerdi.

Mezara baktığım sırada duygularım aklımı ele geçiriyor. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum.Daxter onu aldığım günden beri ailemizin bir parçasıydı ve şimdi ailemden birini daha kaybettim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Adrian çok yorgun. Theodore Tate’in evine uğramak yolunu bir saat uzattı. Ev bir çıkmaz sokağın girişindeydi ve arka bahçesi başka bir sokağa bakıyordu. Arka bahçenin çitindeki aralıktan Tate’in mezarı kazışını izledi, ama daha fazla oyalanmadı. Bu bile şansım zorlamaktı. Arabayı birkaç blok ötedeki bir ara sokağa park etmişti ve Tate’in oradan geçeceğini zannetmiyordu. Beklerken dikkat çekmemek için sokağı turlayarak vakit öldürmüştü. İnsanlar ona dikkat etmeyecek kadar meşguldüler. Kediyi yanma gelmeye ikna ettiğinde ona bakan kimse yoktu. Adrian’ın kedilerle arası iyidir Hep öyle olmuştu. Eskiden kedilerin ve köpeklerin onlara ne yapmayı planladığını sezeceklerini sanırdı, ama sezmiyorlardı. Garip bir durum. Kedinin Tate’e ait olduğuna emin değildi. Hayvan Tate’in bahçesindeydi, ama kediler evden eve dolaşır. Bir kumar oynamış ve Tate’in tepkisine bakılırsa kazanmıştı.

Eve planladığından geç bir saatte dönüyor. Cooper o kadar bekletildiği için öfkeli olacak, ama Adrian hediyenin onu affettireceğini biliyor. Güneş gökyüzünde yükselmiş, sıcak rüzgâr hızlanarak kuzeybatıdan eserken toz tanecikleri havada uçuşuyor. Sıcak rüzgârlar çıktığında Adrian'ın kaşıntısı iyice artar. Bir bardak su doldurup sandviç hazırlamaya başlıyor. Evin elektrikleri kesik, bozulmasın diye sandviçe koyduğu eti dondurucuda tutuyor. Birkaç günde bir yenilediği sürece et, yenilemeyecek kadar bozulmuyor. Akşam Tate’in evine geri giderken yeniden et almayı unutmasa keşke.Tate’i ne kadar düşünürse onu koleksiyonuna

katma arzusu da o kadar artıyor. Polis ve katil bir arada. Kesinlikle gözden geçirmeye değer.

Kapıyı açtığında yatak odasındaki kız uyanıyor. İlk iki gün gözlerinde olan korku artık kayboldu ve yerini nefret aldı. Kızın içten içe çoktan ölmüş olmayı, adamın onu öldürmüş olmasını dilediğini hayal edebiliyor, ama onu öldürmeyecek. Bakışlarını kızın vücudunun kıvrımlarında dolaştırıyor. Bazen o kıvrımlara dokunmak, onları parmaklarının altında hissetmek istiyor ve bazen (şükürler olsun annesi bunu hiç öğrenmedi) geceleri yatağına uzanıp Katie'nin şimdi nasıl kıvrımları olduğunu hayal ediyor Bu kız ona az da olsa Katie'yi hatırlatıyor; aynı saçlar, aynı gözler ve kızın kendisini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyor İlk kez aylar önce ona yaklaşmıştı. Benzin koktuğunun farkında, ama kız çok daha kötü kokuyor. Böyle kokarak kalabalığın arasına karışmakla aptallık ettiğini kavrıyor ve kimse fark etmediği için şanslı.

"Giymen için bunları getirdim," diyerek giysileri yatağın kenarına bırakıyor. Kızın giysileri adamın istediği gibi değildi, bu yüzden onları kesip atması gerekti. "Seni biraz temizleyeceğim," diyor ve ıslak havluyu kızın bacağına koyuyor.

Kız irkiliyor; ama sesini çıkaramıyor Dudakları yapışmış olduğu için kelimelere dönüşemeyen birtakım mırıltılar yükseliyor gırtlağından.

"Beni hatırlıyor musun?" diye soruyor adam.

Kız başını iki yana sallıyor Gözlerindeki nefret kayboldu, yerini korku aldı.

“Seninle konuşmaya çalışmıştım,” diyor adam. “Noel’den önceki pazartesiydi. Çalışıyordun. Sana tanıdığım bir kıza benzediğini söyledim. Seninle konuşmak benim için çok zordu. Herhangi biriyle konuşmak benim için zordur. İçgüdülerime ters. Ama cesaretimi toplayıp seninle konuştum. Ve sen beni reddettin. Bunu yapmamalıydın. Bana karşı zalim davranmamalıydın.”

Kızın gözlerindeki dirayet onu terk ediyor ve ağlamaya başlıyor. “Her şey yoluna girecek,” diyor adam, “ama bir numara yapmaya kalkma,” diye ekliyor bıçağı doğrultarak. “Üç gündür buradasın ve benimle dövüşecek gücün yok. Bana inan, bir zamanlar ben de seninle aynı durumdaydım,” Bu tam olarak doğru değil, ama doğru sayılır. Öne eğilip kızın iplerini kesiyor. Kız kıpırdamıyor. Geldiğinden beri kilo kaybetti ve güzel görünmüyor. Çökmüş de denilebilir belki, daha iyi bir kelime gelmiyor Adrian’ın aklına. Beti benzi atmış, yüzü kireç beyazı ve terden sırılsıklam.

“Söz veriyorum, canını yakmayacağım,” diyor ve doğruyu söylüyor. Kızın canını o yakmayacak. Keşke daha baştan Adrian’a kendini kötü hissettirmeseydi. “İnsanlara kötü davranmayı sürdüremezsin,” diyor havluyla yüzünü silerek. Kızın teni ıslak ve tüyleri diken diken. “Bana kendimi çok kötü hissettirdin.”

Kız onu tokatlamayı denediğinde geri çekiliyor Büyük ölçüde ıskalıyor, ama tırnakları adamın yüzüne batıyor. Adam kızı ayak bileklerinden yakalayıp yataktan aşağı sürüklüyor. Kız kollarını uzatıp adama saldırmaya çalışıyor, ama Adrian ulaşamayacağı kadar uzak. Kız kafasını küt diye yere çarpıyor ve gözleri devrilip bayılıyor.

Adam o kadar hayal kırıklığına uğramış halde ki onu sürükleyerek kendi yarattığı pislikten uzaklaştırıyor Yağlı bir iz kalıyor arkalarında. Kızı kaldırıp banyoya taşıyor ve küvete koyup önce yıkıyor, sonra da kuruluyor. Birkaç gün önce kızı soyduğunda hepsi Adrian için yeni bir şeydi. Daha önce hiçbir kadını soymamıştı ve... nasıl demeli, bu hoşuna gitti. Tam Katie'nin olacağım hayal ettiği gibiydi. Tüm bunlar bittiğinde soyacak başka kadınlar arayabilir. Elbette kızı giydirmek daha zor. Bıçağını kullanamaz. Kızla mücadele ediyor ve onu yere yatırıp giysilerini çekiştiriyor Bir yandan da Cooper kızı soyacağına göre bunun anlamsız olduğunu geçiriyor aklından. Ama Cooper onu kendi soymak isteyecektir. Bu da ritüelinin bir parçası. İleride başka kadınları da soyma fikrinden hoşlanmakla beraber giydirme kısmından hiç hoşlanmıyor. Elbise kıza büyük olduğu için işi nispeten kolay. Yüzü acıyor. Parmaklarıyla yokladığında eline kan bulaşıyor. Kızın tırmaladığı yerler kanamış. Aynada izlere bakıp kanı temizliyor Derin bir kesik değil, birkaç santimlik ama orada olduğunu bildiği için artık canı yanıyor.

Adrian, "Beni yaraladın," diyor ama kız cevap vermiyor. Dudaklarındaki tutkalı çıkarmayı denemeyi düşünüyor. Aseton kullanmayı deneyebilir, ama bunu yapmayacak. Çünkü Cooper kızı böyle daha çok sevecektir. Kızın göğsü inip kalkıyor; solukları düzenli ve gırtlağından hırıltılar yükseliyor. Bakımevindeki eski buzdolabının çıkardığı gürültüye benzeyen bir ses.Kızı kaldırıp bodrum kapısına taşıyor Cooper'dan daha hafif ve onu ilk taşıdığı zamandan bu yana kilo kaybetmiş. Adrian'ın el arabasına ihtiyacı olmayacak. Açmadan önce kapıyı çalıyor ve içeri dalmaktansa Cooper'in böylesinden hoşlanacağını düşünüyor Ufak bir saygı göstergesi; ikizler onu aşağıya kilitlediklerinde

asla böyle lütuflarda bulunmazlardı. İkizler burada çalışan hasta bakıcılardı ve eğlence olsun diye hastalan aşağı kilitleyip işkence yaparlardı. Güneş batmaya yaklaşırken aşağı pek ışık gelmiyor. Adrian basamakları inmeye başlamadan önce parmağını fenerin halkasına geçiriyor.

“Kızı sana getirdim.” Adrian ayaklarının arkaya kıvrıl mamasına dikkat ederek onu yere bırakıyor ve lambayı yakıyor Cooper hücrenin camından ona bakıyor, yüzünde Adrian’ın başka insanların yüzünde sık sık gördüğü bir ifade var. En son dün sabah onu benzine buladığında annesi de böyle bakmıştı.

“Sen ne diyor Cooper, ama cümlesini tamamlayamıyor.

Adrian, elbisenin Cooper’ın hevesini kırmayacağını umuyor Kıza daha seksi bir giysi giydirmek isterdi, ama elinde sadece annesinin evinden aldığı elbise vardı. O sabah evden başka şeyler de aldı. Örneğin yemek ve para. "Onu şehirde buldum,” diyor. “Mükemmel değil mi?” Cooper yüzünü cama yaslıyor. “Tanrım, Adrian! Tanrı aşkına bu delilik! Baştan aşağı delilik!”

“Onu pazartesi gecesi buldum. Mükemmel olduğunu düşünmüyor musun?”

“Ben...” diyor Cooper ve susuyor.

“Bakıyorum ağzın açık kaldı,” diyor Adrian. “Nasıl olduğunu iyi bilirim. Görüyorsun ya, seninle ilgileneceğimi söylemiştim. Evinle de ilgilendim. Onu yaktım.”

Cooper, “Tanrım, evim,” diyor. “Ve bu kız... Adrian, ah Adrian. “Senin için hoş bir şey yapmak istedim. Kadınları sevdiğini biliyorum; bu kadından hoşlanacağını düşünüp

inisiyatif kullandım. Sana yardım etmek istiyorum Cooper. Arkadaşlarıma yardım etmeyi severim," diye ekleyip Cooper'ın başka arkadaşları da olduğuna inanmasını umuyor.Cooper hiçbir şey söylemiyor ve sessizlik Adrian'ı huzursuz ediyor. Gecelerini ve gündüzlerini burada sessizlik içinde geçirdi. O zamanlar alışmıştı, ama şimdi sessizlik canım yakıyor "Senden hoşlanmama sebep olan şeyi burada kilitliyken yapamayacağını söylemiştin. Ama yanılıyordun Cooper Görmüyor musun? Onları sana getirebilirim. Kaçına ihtiyacın varsa," diyor ve içten içe Cooper'ın daha fazla kadına ihtiyacı olmayacağım umuyor İhtiyacı olursa bile bunun gibi kızları kaçırmanın zamanla kolaylaşmasını diliyor.

"Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor Cooper. "O benim mi?" "Evet."

"Tamam, tamam. Bu iyi haber," diyor Cooper. "Yani... Onunla ne istersem yapabilir miyim?"

"Elbette," diyor Adrian gülümseyerek. Cooper'ın meseleyi anlamasına seviniyor. "Onunla sevişecek misin?"

"Diğerleriyle seviştim mi?"

"Bence evet."

"O zaman evet, elbette onunla sevişeceğim. Sorun şu ki, şey... Neyse bir önemi yok."

Adrian'ın kafası karıştı. "Neyin bir önemi yok?

Cooper iç çekiyor. "Hayır demek zorundayım Adrian. Onu geri götürmen veya kendin öldürmen gerekecek. Affedersin."

Adrian son hecede tizleşen sesiyle, "Niçin?" diye soruyor.

“Bir sebebi yok. Jestini takdir etmiyor değilim, inan bana ediyorum. Sadece... Ah, neyse...” “Sadece ne? Lütfen söyle bana,” diyor Adrian çaresizlik içinde.

“Aptalca bir şey,” diyor Cooper. “Onunla sevişeceksem başkalarının önünde yapamam. Seyirciyle olmaz. Mahremiyete ihtiyacım var”

“Mahremiyet mi?”

“Görüyorsun ya. Sana aptalca olduğunu söylemiştim. Eminim şimdi benden nefret ediyorsundur, kadir kıymet bilmediğimi ve kötü bir arkadaş olduğumu düşünüyorsundur”

Cooper sırtını dönüyor.

Adrian kapıya doğru ilerliyor. “Senden nefret etmiyorum," diyor. Cooper’ı kendisine inandırmayı o kadar istiyor ki. “Sanırım anlıyorum. Bunu yapamayacağını...” Doğru kelimeyi arıyor ve performansta karar kılıyor. “Ben seyrederken iyi performans gösteremeyeceğini düşünüyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Yani bakmazsam onunla sevişebilir misin?”

“Ve öldürebilirim Adrian. İstediğin buysa.”

“Senin istediğin bu mu?”

“Elbette.”

“O zaman benim istediğim de bu,” diyor Adrian gülümseyerek.

“Bir şey daha var.”

“Neymiş?”

“Şimdi kendimi gerçekten aptal hissediyorum. Bana kesinlikle hayır diyeceksin.”

Adrian, “Durma sor’ diyor. Gözünü dahi kırpmadan Cooper’a bakıyor ve her kelimesini büyük bir iştahla dinliyor. Cooper’ı bu yüzden buraya getirdi. Hikâyeler için. Heyecan için. Koleksiyon için.

“Ben onunla seviştikten sonra, işim bittiğinde, onu öldürmeme yardım edersen harika olacağını düşünüyorum.”

“Onu benim öldürmemi mi istiyorsun?"

“Hayır, sadece yardım etmeni... Daha önce kimseyi öldürmediğini söylemiştin, yanlış mı hatırlıyorum?”

“Doğru hatırlıyorsun,” diyor, ama aslında öldürdü.

“Düşündüm ki onu bana getirmenin ödülü olarak, yeni kadınlar da getirmeni sağlamak için bana katılmana izin verebilirim. Ama cinayet bölümünde, diğer bölümde değil.”

“Bilmem ki.”

"Gerçekten onu öldürmek istiyorum Adrian. İçimde gittikçe büyüyen bir arzu var Ayrıca... Bir detay daha. Bıçağa ihtiyacım olacak.”

“Bıçak mı?”

Cooper, “Kesinlikle! Bunu halledebilirsen müteşekkir olurum Adrian," diyor ve ellerini birleştirip ovuşturmaya başlıyor. “Seks, sevişirken bir şeyleri kesmeyince aynı olmuyor Büyük bir bıçak olması gerekmez, ama keskin olmalı. Bıçağı getirmeni bekleyebilirim." “Bilmiyorum...”

“Bana güven Adrian, harika olacak. Bu kızı sonraki pek çok kızın öncüsü kabul et. Uyanmasına ne kadar var? Ona ne yaptın?” “Onu bayılttım,” diyor. “Ne zaman uyanır bilmiyorum. Onu öldürecek misin?”

“Elbette.”

“Bunları beni kandırmak için söylemediğini, kaçmaya çalışmayacağını nereden bileceğim?”

"Kaçsam bile nereye gidebilirim? Evimi yaktın. Artık sahip olduğum tek şeyin bunlar olduğu gerçeğini kabullendim ve hücremde oturup hayatımın geri kalan kısmının tadını çıkaracağım. Onu en iyi şekilde geçirmeyi planlıyorum.”

Adrian bir hata daha yaptığını fark ediyor. Cooper'a inansa bile saldırıya uğrama riskine girmeden kadını hücreye sokmasının başka bir yolu yok. Niçin bunları önceden düşünmedi? Çünkü daha öğrenme aşamasında. Gelecek sefer her şey daha iyi olacak. İki seçenek var; Cooper kızı incitir; Adrian ve Cooper arkadaş olurlar veya Cooper, Adrian'ı incitmeyi dener. Başka bir yolu olmalı. Olmalı. Annesi olsa ne yapılması gerektiğini bilirdi. Kadını gereğinden önce öldürdüğünü düşünmeye başladı. Kulağında sesini duyuyor. “Lütuf yarım bir mucizedir” Adrian’ın mucizeye ihtiyacı yok, akla ihtiyacı var

“Bu konuyu düşünmeliyim,” diyor Adrian ve "Hemen şimdi karar vermeyeceğim,” diye ekliyor Birden zihninde bir şimşek çakıyor. Başka bir yolu var Üstelik mükemmel. Cooper hediyesine kavuşacak ve o zaman Adrian Cooper’ın doğru mu, yoksa yalan mı söylediğini öğrenecek.

‘Yarım saat içinde dönerim,” diyor ve feneri masaya bırakıp üst kata çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Güneş batıya doğru kaydıkça hava daha da ısınıyor ve çitin gölgesi kısalıyor. Güneş ağacın diğer tarafına kaydığında Daxter'ın mezarı aydınlanıyor. Ayağımdaki bandajlar ve ellerim pislik içinde. Öfkeliyim, daha fazlasını yapamadığım için de canım sıkkın. Donovan Green ve eşi, kızları yüzünden çok daha büyük acılar çekerken kedim için üzülmem aptallıkmış gibi geliyor. Çoğu aptalca ve çoğu korkunç. İnsanı motive etmeyen şeyler düşünerek mezara bakıyorum. Kazıdan beri dizim daha da şişti. Doktor bu halimi görse bana çok kızardı.

Sonunda masadan kalkıp içeri dönüyorum. Ateşimi düşürecek ilaçlardan ve ağrı kesicilerden birkaçını ağzıma atıp yeni bandajlar bulmak umuduyla banyoyu kontrol ediyorum. Schroder'i arıyorum, ama telefona bakmıyor. Bir dakika sonra Donovan Green arıyor, bu sefer de ben telefona bakmıyorum. Hayat döngüsü... Ona ne diyeceğim? Kızının yanarak ölmüş olabileceğini mi söyleyeceğim? Yanan eve girdiğimde birinci katı arama şansı bulamadığımı, doğrudan ikinci kata çıkmamın mantıklı bir açıklaması olmadığını, gelecek sefer önce giriş katını arayacağımı mı anlatacağım? Yüzde elliye yüzde elli şansım olduğu, ama yanlış seçim yaptığım için kızının ölmüş olabileceğini nasıl söylerim?

Topallayarak dışarı çıkıp arabama gidiyorum. Gaz ve fren pedallarına sağ ayağımla basabildiğim için solu uzatabiliyorum. Yüzüm dün güneşte yanmış, burnumu kaşıdığımda tırnaklarımı etimi kanatacak kadar batırmışım

gibi geliyor Bir kamyon tek yönlü sokaklardan birine yanlış yönden girdiği için trafik kilitlenmiş. Hiçbir yere çarpmamış, ama diğer yönden gelen araçlar çekilip ona yol vermek istemiyor Küfürler korna seslerine karışıyor ve arabaların sayısı arttıkça bağıranların sayısı da artıyor Radyoyu açtığımda program sunucuları ölüm cezasından bahsediyorlar Emma Green'den dem vuruyor ve kayboluşunun idam cezasının geri getirilmesinin gerekliliğine örnek teşkil ettiğini söylüyorlar Hepimizin düşündüğü şeyleri dile getirmekteler Emma'yı kim kaçırdıysa geçmişte başka kızlara da zarar verdi ve ceza ne kadar ağır olursa ileride başkasının başına da böyle şeyler gelmesi ihtimali o kadar az olur Sağduyu meselesi. Kötü insanları öldürürseniz iyi insanlara zarar veremezler. Buna kim itiraz edebilir? Sadece kötü insanlar Sunucular işe Christchurch CarverİIa başlanması gerektiğini söylüyor. Nasıl idam edilmesi gerektiği konusunda fikir yürütüp asılarak veya zehirli iğne gibi klişelerle başlıyor, sonra daha fazla hayal gücü gerektiren seçeneklere geçiyorlar. İki adamın da ciddi sorunları olduğunu düşünüyorum. Derken topu halka atıyorlar ve Sumner'den Steve bu adamların yakılarak öldürülmesi gerektiğini düşünüyor, Redvvood'dan James ise eski yöntemlerden yana. Rugby topu büyüklüğünde taşlarla onları taşlamalıymışız. Derken sıra Shirley'den Brock'a geliyor. Ona göre hiçbir şey adamı bayılmasın diye ayaklarından tavana asıp ortadan ikiye kesmenin yerini tutamaz. Radyoyu kapatıp içimden hiçbir zaman Steve'i, James'i veya Brock'u kızdırmamayı düşünüyorum.Tıkalı sokağı geçtikten sonra trafik açılıyor. Donovan Green iki kere daha arıyor, açmıyorum. Arabayı üniversitenin otoparkına sokuyorum ve özürlülere ayrılan yere park ediyorum. Öğrencilerden biri alışveriş arabasına oturmuş, diğeri onu ittiriyor, kahkahalar

atıyorlar.Keşke koltuk değneğim olsaydı diye düşünerek topallaya topallaya Psikoloji Bölümü'nün yolunu tutuyorum. Merdivenleri çıkmakta güçlük çekiyor, sürekli tırabzana tutunmak zorunda kalıyorum. Yanımdan geçen birkaç kişi bana bakmıyormuş gibi yapmaya çalışarak bana bakıyor. Yardım etmek istediklerini görebiliyorum, ama kendilerini tutuyorlar Yardıma ihtiyacım yokmuş gibi davranmayı tercih ediyorlar Tekerlekli sandalyedeki birine kapıyı açtığınızda size teşekkür ederim mi, yoksa siktir git mi diyeceğini bilemezsiniz ya, işte öyle bir şey.

Ofislerin yer aldığı ikinci kata ulaşıyorum. Duvarda öğretmenlerin fotoğrafları var. Ölüleri anmak için yapılan çalışmalara benziyor El büyüklüğünde fotoğraflar sıralar halinde dizilmiş. Kundakçı aralarında mı diye fotoğrafları kontrol ediyorum. Fotoğraftakilerin yarısı gördüğüm adama benziyor. Cooper Riley de aralarında. Bu fotoğrafta saçları o kadar gri değil ve fazla seyrelmemiş. Koridoru geçiyorum, buradaki her şey psikolojinin icadından daha eski zamanlardan kalma görünüyor. Ofis kapıları mavi, hepsinde isimler var ve Cooper'ın ofisi de aynı. Tek bir farkla; kapının önüne olay yeri bantları çekilmiş. İki ofisin arasındaki duvara Kişilik Çalışmaları yazan bir poster yapıştırılmış. Üzerinde çizimler ve başımı ağrıtan uzun, süslü kelimeler var. Ortalıkta kimse yok. Kapıyı açmayı deniyorum. Kilitli. Cooper’ın evinin kilidinde bulduğum anahtarları deniyorum. Biri uyuyor. Bandı koparıp yere atıyorum. Nasıl olsa öğrencileri suçlarlar.İçerisi havasız. Ahşap masada göçükler ve çizikler var. Üstündeki her şey karman çorman. Çekmeceler açılmış, dolabın çekmeceleri de açık ve bilgisayar çalışıyor. Bütün yüzeylerde parmak izi tozları var. Polis, Cooper Riley’ye neler olduğunu açıklayacak ipuçları bulmak umuduyla burayı

araştırmış. Cooper'ın her şeyin düzenli olmasından hoşlanan adamlardan olduğunu sanıyorum; ofisini bu halde görse çok kızardı. Cep telefonum çalıyor.Arayan Schroder.

“Neredesin?” diye soruyor. “Polis ressamı az önce evine uğramış ama yokmuşsun.”

“Lanet olsun! Tamamen unutmuşum. Ona yolda olduğumu söyle.”

“Dinle, Cooper Riley herhangi bir suç duyurusunda bulunmamış,” diyor. “Bana ne anlatacaktın?”

“Yani artık bu vakaya bakıyor musun?”

"İki günde iki yangın. Bağlantılı olabilirler, yani evet, bu vakaya da ben bakıyorum. İtfaiyeciler ilerleyen saatlerde iki yangının benzeyip benzemediğini bildirecek.”

Komşunun söylediklerini anlatıyorum.

“Sence ona bunu Melissa X mi yaptı?”

“Bence evet.”

“Riley neden suç duyurusunda bulunmadı öyleyse?”

‘Yerinde bir soru. Bir kurban, neden kurban olduğunu bildirmez?” Schroder, “Her gün gördüğümüz şey Tate,” diyor. “Sen de gayet iyi biliyorsun. Yedi tecavüzden sadece biri polise bildirilir. Riley’nin başına da aynı şey gelmiş olabilir, tabii komşu doğruyu söylüyorsa.” “Tıbbi kayıtlarına ulaşabilir misin?”

“Mahkeme izni çıkarttırmaya çalışacağım.”

“Riley'nin ofisindeki araştırma nasıl gitti?”

“Bir şey çıkmadı. Olay yeri ekibinin evde veya Cooper'ın arabasında bir şeyler bulacağını umuyoruz, ama durum lehimize değil."

“Ben de ofisine uğramayı düşünüyordum,” diyorum masaya yaslanarak. “Kaçırdığınız bir şey var mı bakacağım.”

“Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Senin de dediğin gibi gözlerim keskindir. Sence bir sakıncası var mı?”

“Duruma göre değişir Tate. Ofiste misin?”

“Öyleysem ne olur?”

“O zaman olay yerini bozmuşsun demektir, mahkemeye gittiğimizde bulunan deliller geçersiz sayılabilir”

“Teknik olarak adamın ofisi olay yeri değil. Hadi ama Cari, bakmamın ne sakıncası olur?”

‘Yirmi dakika sonra seninle orada buluşuruz. İşleri karıştırmanı istemiyorum.”

Telefonu kapatıyor. Cooper’ın masasındaki dosyaları gözden geçiriyorum, gerçi önceki saatlerde polisler de aynısını yapmıştır. Öğrenci ve personel kayıtlarını çoktan kontrol etmişlerdir, çünkü şimdilik Cooper Riley ve Emma Green arasındaki tek bağlantı bu. Belki geçer not alamayan bir öğrenci intikam almak istemiştir. Aynı öğrenci belki Emma Green’i de suçluyordur.Dosya dolabını kontrol ediyorum. Dosyalar karmakarışık; belli ki taranmışlar. Bu yılki ve geçen yılki öğrencilerin dosyalan var, ama daha eski öğrencilerinki yok. Melissa’yı ve Cooper Rileyyi Profesör Mono'ya dönüştüren kişi olup olmadığım düşünüyorum. Eğer

öyleyse, belki de bir zamanlar adamın öğrencisiydi. Bir şekilde birbirlerini tanıyor olmalılar.Koridora çıkıp bir sonraki ofise geçiyorum. Kapıdaki isim plakasında Profesör Collins yazıyor Kapı aralık. Tıklatıp ardına kadar açıyorum. Masasının başında oturan adam başını kaldırıp bana bakıyor. Saçlarına ak düşmüş ve gözleri yüzüne göre çok büyük. Gerçek bir kepçe kulak. Ofisi Cooper'ınkinin aynı, ama kesinlikle onunki kadar karışık değil.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Profesör Collins siz misiniz?"

"Aynı kapıda yazdığı gibi," deyip gülümsüyor ve arkasına yaslanıyor. "Öğrenci değilsiniz," diyor, "yani ya gazetecisiniz ya polis. Bence polissiniz. Doğru mu tutturdum? Cooper Riley hakkında soru sormaya mı geldiniz? Öğleden sonra evinin yandığım duydum, sizinkiler de bir saat önce ofisini arıyordu."

"Bravo beyefendi," diyerek içeri giriyorum.

"Lütfen oturun," diyor. Karşısındaki koltuğa geçip ayağımı öne uzatıyorum. "Cooper'dan haber var mı?"

"Şimdilik yok. Ne kadardır burada çalışıyorsunuz?"

"On beş yıl oldu."

"Cooper'ı iyi tanır mıydınız?"

"Sizce başına ne geldi? Onu sağ salim bulabilecek misiniz?"

"Elimizden geleni yapıyoruz. Lütfen ondan bahsedin, ne kadar bilgi toplayabilirsek o kadar iyi."

“Nasıl isterseniz. Onu iyi tanırdım. İkimiz de yıllardır üniversitedeyiz. Birbirimizin düğününe katıldık ve bazen yemeğe çıkarız.”

Schroder’in cevabını bildiğine emin olsam da, “Ne zaman boşandı?” diye soruyorum.

“Hımm, bir düşüneyim. Yaklaşık üç yıl önce. Karısı hayatına devam edip başka biriyle tanıştı. Duyduğuma göre internette tanışmışlar. Günümüzde herkes öyle tanışıyor. İlginç bir psikolojik fenomen. İnsanlar dış dünyada birilerini bulabilmek için interneti kullanıyorlar. Belki bu konuda bir makale yazarım.”

“Eşi buralarda mı?”

Başını iki yana sallıyor “Son duyduğumda Avustralya’daydı, ama Cooper ondan bahsetmez. Bir gün karısı hayatının bir parçasıydı, ertesi gün ise ortadan kaybolmuştu. Yazık. İkisi de iyi insanlardır ama yürütemediler Bazen böyle olur,” diyor ama bu sefer bu konu üzerine makale yazmayı düşündüğünü söylemiyor. “Cooper çok sarsılmıştı."

"Kazadan bahsedebilir misiniz?”

Şaşkın şaşkın bana bakıyor. “Ne kazası? Trafik kazası mı?”

“Pek sayılmaz.”

“O zaman nasıl bir kaza?”

“Cooper’ın işe gelmediği bir dönemi hatırlayabiliyor musunuz? Yaklaşık bir ay? Aniden izin aldığı bir zaman? Boşanmasıyla aynı dönemlerde olduğunu tahmin ediyorum.”

Hatırlamaya çalışırken gözleri sola kayıyor, sonra, yavaşça başını iki yana sallıyor, suratı asılıyor. “Hatırlamıyorum."

“Aniden hastalanıp gelmediği olmadı mı?’’

“Eminim olmuştur. Hepimizin başına gelir. Hayat böyledir dedektif. Geçmişteki hastalığının şimdi ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi mi var?”

“Emin değilim,” diyorum ona.

“Müdüriyeti deneyin. Orada her tür kayıt vardır.”

Collins’ten yol tarifi alıp müdüriyetin yolunu tutuyorum. Diğerlerinden daha yeni, kirli camları güvercinlerin tuvalet olarak kullandıkları beton çeşmeye bakan çirkin bir bina. Girişi doktorların bekleme salonlarını andırıyor ve öğrenciler ellerinde ders kitapları ya da dergilerle koltuklara yerleşmiş birinin kendilerini çağırmasını bekliyor. Danışma masasının arkasındaki kadın kırklarında, saçlarını arkaya tarayıp sıkı bir topuz yapmış ve gözlüğü boynundaki zincirin ucunda sallanıyor. Parfümünün keskin bir kokusu var. Bir hapşırık krizinin yaklaştığını hissediyorum. Bluzunun düğmelerine kedi tüyleri sıkışmış.

Gülümseyerek, “Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye soruyor “Önceki saatlerde Cooper Riley’in ofisini araştırdığımızı biliyorsunuzdur?” diye soruyorum,Profesör Collins'le aynı hataya düşeceğini umarak ve o da düşüyor.

"Evet, elbette. Herkes biliyor.”

“Bize yardımcı olabileceğiniz bir konu daha var. Riley’nin bir ay kadar izin aldığını sanıyoruz. Muhtemelen üç yıl önce. Benim için tam tarihlerine bakabilir misiniz?”

Cevap vermek yerine gözlüğünü takıp camlar ile gözleri arasındaki mesafeyi ayarlıyor ve parmaklarım klavyede dolaştırırken ekrana bakıyor.

“Bir dakika bile sürmez,” deyip yaklaşık on saniye sonra, “İşte burada, haklıymışsınız,” diye devam ediyor. “Üç yıl önce nisandan mayıs ortasına kadar izin yapmış. Toplam beş hafta.”

“O yılki öğrencilerinin adlarına ve fotoğraflarına ihtiyacım var.”

“Niçin?”

“Lütfen, çok önemli. Cooper’ın hayatını kurtarmaya çalışıyoruz.” “Evinin yandığı doğru mu?”

“Doğru.”

“Üç yıl önce yüzlerce öğrencisi vardı.”

Kundakçının da aralarında olup olmadığını görmek için hepsine bakmam gerekir, ama o iş Schroder gelene kadar bekleyebilir. “Sadece kız öğrenciler.”

“Sanırım kayıtların çıktısını alabilirim. Aramayı daha da daraltamazsanız yaklaşık bir saat sürer”

“Yıl içinde okulu bırakan kız öğrenciler desek? Profesör Riley’nin yaralandığı dönemde derslere gelmeyi bırakanlar?”

“Niye? Sizce aralarında bir bağlantı mı var?”

“Lütfen," diyorum, “acelemiz var.”

“Hımm... Bir bakalım,” diyor ve klavyenin tuşlarına basıyor. “O dönemde dört kız öğrenci okulu bırakmış.”

“Adı Melissa olan var mı?”

“Melissa mı? Hayır yok.”

“Fotoğrafları görebilir miyim peki?”

Görebilmem için ekranı çeviriyor. Daha iyi bakabilmek için masanın üstünden o tarafa sarkıyorum ve bu arada parfümünün menziline girmiş oluyorum. Sayfayı kaydırıp fotoğraflar arasında dolaşıyor. Üçüncüye geldiğinde daha iyi bakabilmek için onu durduruyorum. Gözleri çok tanıdık.

“Bu kızı hatırlıyorum,” diyor kadın.

“Öyle mi?”

'Aslında ondan çok ailesini. Bilgi almak için buraya uğramışlardı.”

“Bilgi derken?”

“Kızlarını bulmalarına yardımcı olacak herhangi bir şey. O da kaybolmuştu. Ah hayır,” diyor aradaki bağı fark edince. “Sizce onun başına da Emma Green'in başına gelen şey mi geldi?” diye soruyor ekrana vurarak.

Hiç sanmıyorum. Bence iki kızın kaderi birbirlerinden çok farklı. Bence ekrandaki kız Christchurch Carver’a saldıran ve Dedektif Calhoun’u öldüren kişi. Üç yıl önce Profesör Riley’yi hastanelik eden de muhtemelen odur. Resmi bütün gazetelerde ve haberlerde çıktı, dün izlediğim kayıttan alman bir görüntüsünü kullandılar Ama o görüntüyle şimdi baktığım hali arasında büyük farklar var. Birbirlerine benziyorlar, ama aynı değiller. Hem kesimi hem rengiyle farklı bir saç. Yüzü daha zayıf, ama iş gözlerde bitiyor. Gözler aynı, hiç şüphem yok.

Cooper Riley de anlamıştır. Haberleri görmüş ve onun kim olduğunu çözmüştür. Yine de polise haber vermedi.

Neden? Ondan korktuğu için mi?

Yoksa sakladığı başka şeyler mi var?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cooper'ın kafası bugün çok daha iyi, ama hâlâ zonkluyor: Dün cebinde bulduğu ilaçları almak geçiyor içinden. Göğsündeki yara kaşınmaya başladı ve ne zaman parmaklarını oraya götürse üzerlerine kan ve bir şey daha bulaşıyor. Sarımtırak bir sıvı. Yakında bir şeyler yemezse galiba delirecek.

Kız tanıdık geliyor. Omuzlarına dökülen kızıl saçları birbirine dolaşmış. Teni solgun, yanakları al al. En fazla yirmi yaşında. Öğrenci mi? Belki eski öğrencilerdendir, belki de bu yılkilerden. O kadar fazla öğrenci var ki! Yoksa süpermarkette gördüğü biri mi? Kasiyer veya kasada ödeme yaparken ayaküstü sohbet ettiği başka bir müşteri mi? Belki alışveriş merkezindeki kuafördür, sabahın köründe kapısını çalan Yehova şahitlerinden biridir, doktorunun resepsiyonistidir. Onu bir yerlerde gördüğüne emin, ama nerede gördüğünü çıkaramayacak. Kıza, ona büyük gelen bir elbise giydirilmiş. Lambanın soluk ışığında mavi görünen çiçeklerle kaplı ve muhtemelen pazen. Yazları annesinin giydiği elbiselerden.

Tanrım, annesi... Şimdi mahvolmuştur. Annesi temmuzda seksenine basacak, ailecek şimdiden büyük bir doğum günü partisi planlamaya başladılar. Cooper’ın kız kardeşi İngiltere'den gelecek.Belki de olanları duyup uçuşunu öne almıştır. Cooper insanların kaybolduğunu fark ettiklerini umuyor, ki Adrian gerçekten evini yakmışsa fark etmiş olmalılar. Annesinin buna dayanabildiğim ümit ediyor. Güçlü

bir kadındır. Babası, Cooper on iki yaşındayken onları terk ettiğinden beri öyle. Adamı o günden sonra bir daha görmediler. Cooper yaşayıp yaşamadığını bilmiyor ve umurunda değil. Ama annesi... Her şeyini ona borçlu. Güçsüz bir kadın olsaydı Cooper'ın hayatı bambaşka bir yöne giderdi. On dört yaşındayken bir araba çaldı. O ve bir arkadaşı sarhoş olup kaza yaptılar. Kimse yaralanmadı ama annesi onu almak için karakola gelmek zorunda kaldı. Eve dönerken yol boyunca oğluna tek laf etmedi ve ertesi sabah kahvaltısını hazırlarken bile onunla konuşmadı.

Cooper özür dilese de annesi özür dilemesi gereken kişinin kendisi olmadığını söylüyordu. Gelecekteki halinden özür dilemesi gerektiğini söyledi; zarar verdiği annesi değil kendi geleceğiydi ne de olsa. Oğlan umursamadı. O zamanlar babasının gidişinden başka bir şey düşünemiyordu ve aklı fikri gece gizlice evden kaçıp arkadaşıyla bira içmekteydi. Annesi gelecekteki haline bir mektup yazmasını söyledi, o mektupta aptalca davrandığı için kendinden özür dileyecekti. Oğluna, annesini ne kadar incittiğini yazdırdı ve Cooper gıkını çıkarmadan yazdı. Sonra kadın odasına dönüp uzun uzun ağladı. Dışarı çıktığında oğlunun karşısına oturup kahvaltısını etti ve on yıl sonra o mektupları vereceği adam için çok üzüldüğünü söyledi çocuğa. Sonuçta o mektubu hiçbir zaman vermesi gerekmedi ve her şey değişti. Her gün oğlunu gelecekteki halinin eylemlerini onaylayıp onaylamayacağını düşünmeye zorladı. Oğlan istemeden de olsa geleceğini önemsemeye başlamıştı. Büyüyüp babası gibi biri olmak istemiyordu. Derslerine çalışıp notlarım düzeltti.

Yirmi yaşındayken komşu kadınla bir ilişkisi oldu. Kadın ondan on beş yaş büyüktü. Kadına âşık olduğuna inanmıştı.

Bir gün kadının kocası eve elinde tüfekle döndü ve önce kadını, sonra kendini vurdu. Kimse böyle olacağını tahmin etmemişti. Cooper kocanın, eşinin kendisini aldattığını bilip bilmediğine hiçbir zaman emin olamadı. Ama kadınla yattığını bilse kendisini de vuracağını düşünürdü. Koca tam bir klişeydi, insanlarla konuşmayan sessiz bir adamdı ve Cooper nasıl olup da bu kaderi hesaplayamadığını anlamıyordu. Bu olay onu derinden etkiledi. İnsanların birbirinden farklı olduğunu keşfetti; farklı şeylerden etkileniyorlardı. Cooper onları anlamak istiyordu. Âşığının kaybını derinden hissetti, ama suçluluk duymadı ve bu da oğlanın ilgisini çekti.Şimdi Adrian'ı anlamaya ihtiyacı var ve eğer bu kadının uyanmasını sağlayabilirse neler döndüğünü de belki anlayabilir.

Diğer taraftan duyulacak kadar yüksek sesle, “Hey,” diyor, ama bu kadının duymasına yetmiyor. Kapıyı yumrukluyor, sonuç aynı. Adrian yarım saat içinde döneceğini söylemişti. Zaman geçiyor. Cooper güvende olmak için yirmi dakikayı aşmamak niyetinde ve bütün gücüyle cama vuruyor. Kız uyanmalı, hemen şimdi.

Ve kız uyanıyor.

Yavaş yavaş.

Gözlerini açmıyor ve elleriyle yüzünü yoklamaya başlıyor. Çok derin bir uykudan, muhtemelen bir kâbustan uyanıyormuş gibi görünüyor. Teni kızarmış, yanakları kıpkırmızı, gözlerinin altında koyu gri lekeler var. Elleri ağzına gidip kamışı buluyor. Çekmeyi deniyor, ama çubuk oynamıyor yerinden. O an adam kızın dudaklarının birbirine yapıştırıldığını anlıyor. Yeniden kıza sesleniyor, ama cevap

vermiyor. Aslında tekrar bayılacakmış gibi görünüyor. Parmaklan hareket etmeyi kesti ve elleri yeniden yere yığıldı. Yeni bir hareketlenme olana dek saatler geçmiş gibi geliyor Cooper'a, oysa sadece iki dakika oldu. Kız gözlerini ovuşturup açıyor Cooper kızın etrafa bakındığını görebiliyor ama henüz dikkati dağınık. Cama vuruyor, kız ona dönüyor ama adamın varlığının farkına vardığını gösteren herhangi bir tepki vermiyor

Cooper'ın on sekiz dakikası kaldı.

"Bayan, hey! Küçük hanım, uyan, uyan. Lütfen, uyanmak zorundasın."

Kızın konuşmak istercesine çenesini kıpırdattığını görüyor Derken bakışlarından kızın her şeyi hatırladığını anlıyor ve duygu yüklü anılar zihnine doluşuyor. Yüzü kasılıyor, gözleri kocaman açılıyor ve elleri daha hızlı hareket ediyor. Yüzünü ve özellikle dudaklarını yokluyor kız. Sonra ağlamaya başlıyor. Oturup gözleriyle odayı araştırıyor ve eteğini tutup birkaç saniye üzerindeki elbiseye bakıyor. Sonunda bakışları adama kilitleniyor. Çenesi yeniden hareket ediyor. Galiba çığlık atmayı deniyor. Adamdan uzaklaşıp başım kitapların durduğu rafa çeviriyor Fenerin ışığı, gölgesini kitapların ve koleksiyonun üzerin düşürürken Cooper, kızın elinde olsa kulakları parçalayan bir çığlık atacağını anlıyor.

Cooper, "Her şey yolunda, her şey yolunda," diyor ve göremeyeceğini bilse de ellerini kıza doğru uzatıyor "Kurtulacaksın. Sana yardım edeceğim." Kız avuçlarını yere koyup ittirerek kendini adamdan uzaklaştırıyor. Hücremin

camından dudakları yapıştırılmış bir kızı seyretmek, sesi kısılmış bir televizyonu seyretmek gibi.

“Lütfen, lütfen, seni incitmek gibi bir niyetim yok,” diyor Cooper. "Ben senden yanayım. Aynı durumdayız.”

On altı dakika. Belki daha fazla.

Kız dizlerinin üstünde doğruluyor Dizleri yara içinde olduğundan ayağa kalkmaya çalıştıkça canı yanıyor. Dengesini kaybeden kız öne doğru devriliyor. Adam kızın bileğinden gelen “çıt” sesini duyuyor Bu ses irkiltiyor onu. Kız yeniden ağlamaya başlıyor. Bir dakika daha kaybettiler.

“Lütfen, kapıyı açabilir misin?” diye soruyor adam. “Sürgüyle mi kilitlenmiş? Yoksa klasik bir kilit mi var?”

Kız adama bakmayıp kollarını göğsünde birleştirip fetüs pozisyonuna geçiyor. Zamanlarının boşa harcanması Cooper'ı büyük bir hayal kırıklığına uğratıyor, hatta öfkelendiriyor. Hücreden çıkıp kızı omuzlarından tutup sarsmak istiyor Tek kurtulma şanslarını kız yüzünden kaybedecekler. Kız ölecek, Cooper ölecek, oysa aptal kız kafasını toplamayı bir başarabilse... Kendine gelebilse... Tanrım, kıza bir tokat atabilmeyi ne kadar isterdi!

“Bana yardım etmeyi denemezsen ikimiz de burada öleceğiz,” diyor, ama kız dinlemiyor. Adam çaresizlik içinde, bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğundan, tamamen içgüdüsel olarak dönüp hücrede işine yarayabilecek bir şeyler arıyor. Elbette hiçbir şey yok, sadece eski bir şilte, kırık dökük bir yatak, dörtte biri adamın çişi ve kusmuğuyla dolu, bugün dünden de kötü kokan leş gibi bir kova. Yeniden cama dönüyor. Kız kıpırdamadı.

Sakin ol. Her şey sırayla.

Derin bir nefes alıyor “Benim adım Cooper,” diyor, yumruk yaptığı ellerini kızın görememesi için aşağıda tutarak. Kıza gülümsemeyi deniyor, ama beceremiyor. En baştan başlamalı, Psikolojiye Giriş dersine dönmeli. “Eminim ailen seni düşünüp endişeleniyordur. Benim ailem de benim için endişeleniyor Lütfen onlara kavuşmama yardım et. Kapıyı açabilir misin? Lütfen, lütfen, kapıya bak.”

Kız başım kaldırıp adama bakıyor. Galiba kendisinin tutsak olduğunu, adamın tutsak olduğunu ve aynı tarafta olduklarını kavradı. Dişlerini sıkıyor ve gözlerinde kararlı bir ifade beliriyor Uyandığından beri galiba ilk kez aklı başına geldi.

On iki dakika kaldı.

“Acele etmeliyiz," diyor Cooper. "Bizi kaçıran adam gelmeden harekete geçmeliyiz. Sana yardım etmemi istiyorsan bana yardım etmelisin. Söz veriyorum buradan kurtulacağız.” Kız gözlerini odada dolaştırıyor. Cooper, onun odayı ilk kez gördüğü hissine kapılıyor. Kız bakışlarıyla daire çizip adamla göz göze geldiklerinde duruyor.

“Kapı,” diyor adam. “Kilidi açabilir misin?”

Kız başını sallıyor, ama harekete geçmiyor.

“Acele etmeliyiz,” diyor adam, “gürültü yapmamaya dikkat et.”

Kız adama doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Artık camın diğer tarafında. Adam kızın geri dönmesini ve yeniden içine kapanmasını bekliyor, ama kız bunu yapmıyor. Camdan adama bakıp arkasında ne olduğunu görmeye

çalışıyor Cooper kızın hücreyi görebilmesi için kenara çekiliyor. Işık içeriyi aydınlatmadığı için istese de bir şey göremez. Yakından bakıldığında kızın yüzü çökmüş, yorgun, aç ve dudaklarının kenarlarında yaralar var Muhtemelen susuz kaldığı için dudakları kurumuş.

“Seni tutkaldan kurtarmanın bir yolunu bulabilirim,” diyor, alçak sesle ve sakin sakin konuşmaya özen gösteriyor. En ufak bir panik belirtisi yok; ne kadar çaresiz hissettiğini, kızın acele etmesine ne kadar ihtiyaç duyduğunu belli etmiyor “Zor olmayacak, söz veriyorum.”

Kız başını sallayıp kapıya bakıyor. Eğilip bir şeyleri kurcalıyor. Metalin metale sürtünmesinin çıkardığı ses. Tıkırtılar. Adam kızın sürgüyü çekmeye çalıştığını varsayıyor. Belli ki sıkışmış. Kız birkaç kere daha sürgüyü zorluyor ve sonra tak! Sürgü yana kayıyor ve kapı aralanıyor Adam elini yaslayıp kapıyı ittiriyor ve fazla kolay oldu diye geçiriyor içinden. Ama sonra, sizi kaçıran kişinin zekâsı bir çocuğun zekâsı kadarsa neden kolay olmasın diye düşünüyor.

On dakikaları kaldı.

Kapı sonuna kadar açıldığında adam bodruma adım atıyor Bu taraftaki hava da hücredeki kadar serin. Adam kıza sıkı sıkı sarıldığında kız irkiliyor ve “Şükürler olsun,” diye fısıldıyor. Başını kızın boynuna yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyor. Geri çekiliyor. “Seni incitmeyeceğim,” diyor şefkatle kızın omuzlarından tutarak.

Kız ona inanmıyor.

Rafın önüne giderken, “Silah olarak kullanabileceğimiz bir şey bulmalıyız,” diyor. Hücresinin camından doğru düzgün göremiyordu, ama raflarda âdeta bir tarih var. Adamın

evinden gelen bıçaklar bile orada. En büyüğünü eline alıyor. Kırk yıllık kör bir bıçak, adamın biri onunla annesini bıçaklamış. Cooper onu bir açık arttırmadan iki yüz dolara aldı. Ama şimdi bıçağa paha biçilmez, çünkü sahip olduğu tek silah o. Cooper, bıçağı eline aldığı anda kendini bıçağın bir önceki sahibi gibi güçlü hissediyor. Çantası yerde. Eğilip kilitlerini açıyor ve kapağı kaldırıyor. İçindekiler birbirine girmiş. Parmaklarını çantadaki eşyaların arasında dolaştırıyor.

Fotoğraf makinesi yerinde yok.

Ya çantadan düşmüşse, ya Adrian'da değilse?

Bu her şeyi değiştirir.

Çantayı kapatıyor ve feneri alıp merdivene yöneliyor Daha birkaç dakika önce bütün gücüyle kapıyı yumrukluyordu, ama şimdi çıt çıkarmamalı. Buradan çok uzaktaki bir dünyada evi yanıp kül oldu, hayatı mahvoldu ama hiçbir şey sonsuza kadar buraya hapsolmaktan kötü olamaz. Bodrumun kapısının da kilitli olduğunu tahmin ediyor, ama hücreyle kıyaslandığında bodrum bile adama özgür hissettiriyor kendini. Kapı kilitliyse saklanıp Adrian'ın dönmesini bekleyecek. Kendisini kaçıran adamı öldürmekten başka bir seçeneği olduğuna inanmıyor. Buna mecbur. Yapmazsa büyük riske girmiş olur Adnan'ı öldürecek ve polisler de ona zor zamanlar yaşatacak. Bildiği bir şey varsa o da koşullar ne olursa olsun polisin birilerini mahkûm ettirmeye hevesli olduğu. Buna benzer olayları daha önce de gördü. Masum oldukları bilinen insanların hapse atıldığına ve hatta o insanların mahkûm edilmeleri için sahte deliller yerleştirildiğine şahit oldu.

Adrian’ı öldürecek ve kadının hayatını kurtaracak, ama sonu hapishane.

Merdivenin ortasında duruyor.

Polis başına bela olacak.

Ama kayıp fotoğraf makinesi daha büyük bir sorun.

Basamakları çıkmaya devam ediyor.Diz çöküp kulağını kapıya yaslıyor, ama hiçbir şey duyamıyor. İhtimaller neredeyse sonsuz.

Kız iki adım arkasında. Neler olduğunu anlamıyormuş gibi adama bakıyor.

Sonunda karar vermesini sağlayan ve onu verdiği kararı uygulamaya zorlayan şey kayıp fotoğraf makinesi. Onu çantada bulsaydı o zaman her şey farklı olurdu. Gerçekten çok üzücü, çünkü yardım ettiği için kıza minnettar.

Hâlâ sekiz dakikası var. Yeter de artar bile.

"Kapıyı açmadan önce sana söylemem gereken bir şey var’ diyor. “Sana karşı tamamen dürüst davranmadım.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cooper'ın ofisinin önünde durmuş Schroder’in gelmesini beklerken Melissa'nın dosyasını okuyorum. Ama onun adı artık Melissa X değil. Natalie Flowers. Canterbuıy Üniversitesi’ne kaydolduğunda on dokuz yaşındaymış. İki yıl okuduktan sonra Psikoloji bölümüne geçmeye karar vermiş. Üç yıl psikoloji okumuş ve sonra Cooper Riley’nin verdiği Kriminoloji dersini almaya başlamış. Dersler başladıktan bir buçuk ay sonra Cooper Riley’nin beş haftalık izin kullanışıyla aynı dönemde okulu bırakmış. Şöyle bir hesaplıyorum. Kayıtlarda gördüğüm Melissa X yirmi beş veya yirmi altı yaşlarında. Daha yaşlı görünüyordu, ama belki çok şey görüp geçirdiği içindir.

Koridorda beklemekten sıkılıyorum, onca yürüyüşün ardından bacağım ağrıyor. Sonunda Cooper’ın ofisinde beklemekten zarar gelmeyeceğine karar veriyorum. Masanın arkasındaki koltuğa kuruluyorum. İlk akla gelen yerlere bakıp çekmeceleri açıyorum ve bulduğum her şeyi inceliyorum. Bir gözüm dışarıda, Psikoloji bölümüne uzanan koridoru net görüyorum. Schroder geldiğinde toparlanacak vaktim olacak. Bilgisayarın faresini kıpırdattığımda ekran canlanıyor. Etrafı berrak sularla çevrili bir ada beliriyor karşımda. Belki Cooper oraya gitmenin hayalini kuruyordur. Dosyalan karıştırdığında ilgimi çekecek hiçbir şeyle karşılaşmıyorum. Kişisel hiçbir şey yok, hepsi işle ilgili. Cooper'ın öğrettiği konuları inceliyorum. Karanlık temalar, iyi insanların kâbus görmesine yol açan, kötülerin ise hayalini kurduğu şeyler. Natalie

Flowers’dan bahsediliyor mu diye bakıyorum, fakat bahsedilmiyor.

Natalie'nin okula kaydolduğu gün çekilen fotoğrafına bakıp aklından neler geçtiğini kestirmeye çalışıyorum. Acaba nasıl birine dönüşeceğini biliyor muydu, yoksa o zamanlar bambaşka biri miydi? Emma Green’in de yıllar sonra geçeceği gibi objektifin karşısına geçtiğini hayal ediyorum. İkisi de gülümsüyor, flaş patlıyor. Belki birileri öncesinde gülümse demiştir ve sonra fotoğrafçının onları dışarı çıkarırken ki görüntüleri...

Hafıza kartına aktarılıyor.

Tanrı aşkına, tamamen unutmuşum!

Cebime uzanıyorum ve işte orada, Cooper’ın evinin önündeki fotoğraf makinesinden aldığım kart. Onu bilgisayarın haznesine taktığında bilgisayardan mekanik sesler yükseliyor. Şanslıysak orada onu kaçıran adamın bir fotoğrafı vardır veya bir yer görünüyordur. İzini sürmemizi sağlayacak herhangi bir şey işte. Karşımda yeni bir ikon beliriyor. Dosyayı açmak için üstüne tıklıyorum. Bilgisayar çok yavaş çalışıyor. İlk dosyaya tıkladığımda açılması neredeyse on saniyeyi buluyor. Bilgisayar görüntüyü açmaya tepeden başlıyor ve kalanı milim milim ortaya çıkıyor. İkinci resim bilgisayar alıştığından ısındığından olsa gerek daha hızlı açılıyor. Sadece iki resim var. Kapı açılıp Schroder içeri girene dek bir birine, bir ötekine bakıyorum.

Tanrım, Tate, içeri nasıl girdin?”

“Emma Green...” Koltuğu ittirip bilgisayardan uzaklaşıyorum. içerisi sıcak olsa da yoğun bir ürperti tüm

vücudumu sarmış ve kanım donmuş. Ağzım kupkuru, “Tanrım, Cari,” diyorum “bence Emma Green hâlâ hayatta.”

“Bir kez olsun çeneni kapa Cari,” diyorum ve çenesini kapatıyor. “Bak,” diyerek başımla bilgisayarı işaret ediyorum. Masanın etrafından dolaşıp yanıma geliyor. O fotoğraflara bakarken ben de onu izliyorum; bir bilgisayarın havalandırmasının gürültüsü duyuluyor, bir de farenin tıklamaları.Dışarıdan kahkahalar ve bağırışlar duyuluyor, öğrenciler iş başında. Schroder gömleğinin kollarını kıvırmış, ellerini masaya yaslayıp öne doğru eğildiğinde tüylerinin diken diken olduğunu görüyorum. Yavaşça başını sallıyor, ben de aynı hareketi yapıyorum. Schroder koltuğa geçiyor Ben pencerenin önüne gidip aşağıda güneşlenen öğrencilere bakıyorum. Yirmilerine gelen, yirmilerini bitirmiş öğrenciler. Öğrenecek çok şeyleri var, ama umarım gerçek hayatın bazı acımasızlıklarıyla hiçbir zaman tanışmazlar. Demek istediğim, bir fotoğraf binlerce kelimeye bedeldir. Onlara bakarken bu sözün çok doğru olduğunu düşünüyorum.Pencereden bakmayı sürdürerek, “Ofisi baştan aramalıyız,” diyorum. İki öğrenci ağacın gölgesinde, herkesin görebileceği bir yerde sevişiyor. Diğerlerinin izlediğinin farkına vardıklarında kendilerini daha da kaptırıp sağlam bir gösteri sergiliyorlar. Kafalarından aşağı bir kova soğuk su dökmek istiyorum.

“Daha yeni arandı,” diyor Schroder.

“Ama Cooper’a ne olduğunu araştırıyordunuz. Onu kurban sanıyordunuz.”

“Ve henüz bir şüpheli değildi,” diyor kendiliğinden. “Bunları nereden buldun?”

“Cooper’ın evinde bulduğum hafıza kartındaydılar”

“Tanrı aşkına Tate! Bundan bahsetmen gerektiğini düşünmedin mi?”

‘Aslında Cari, hayır; düşünmedim. Lanet olasıca tamamen aklımdan çıkmış. Neden her zaman bilerek bilgi sakladığımı düşünüyorsun?”

Cevap vermiyor

“Özür dilerim,” dedikten sonra kartı buluşumu anlatıyorum. “Eğer zamanında oraya varmasaydım o da geri kalan her şeyle beraber yanacaktı. Bunlara sahip olamayacaktınız,” diyerek başımla Emma Green’in fotoğraflarını işaret ediyorum. Kız yerde. Elleri arkadan bağlanmış. Fotoğraflardan birinde kaybolduğu zamanki kıyafetleriyle, diğerinde çıplak. Gözlerine koli bandı yapıştırılmış, ama ağzında bant yok. “Arada bir bağlantı olduğunu dahi bilmeyecektiniz.”

“Hâlâ hayatta olup olmadığım bilmiyoruz.”

“Öldüğünü düşünmek için bir nedenimiz yok. Ya Cooper'ın işi yarım kaldıysa? Ya sonra kızın yanma dönmeyi planlamışsa?”

'Yanına dönmek mi? Sence bu fotoğraflar evinde çekilmemiş mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Sanmıyorum. Ağzı bağlanmamış. Bu fotoğraflar kimsenin çığlıklarını duyamayacağı bir yerde çekilmiş.”

“İtfaiye yanan evde bir ceset bulunup bulunmadığını yakında haber verir”

“Dinle Cari, bilmen gereken bir şey daha var.”

“Neyle ilgili?” diye soruyor. Dosyayı ona uzatıyorum. “Natalie Flowers,” diyor ve fotoğrafa bakıyor. “Kim bu kız? Rile'nin öğrencilerinden biri mi?”

“Bir zamanlar öyleymiş.”

“Bir zamanlar mı? Ne olmuş, o da mı kayıp?”

“Bir bakıma.”

“Biraz daha açık konuşur musun?”

“Fotoğrafa yakından bak.”

Bakıyor, ama hâlâ anlamıyor. “Ne görmemi bekliyorsun? Sence onu da mı Riley kaçırdı?" “Sanırım. Ama işler Emma Green'le olduğu gibi gitmedi. Kızı tanımadın mı?”

“Tanımalı mıyım?”

“Lafı dolandırmayı kes. Ne söylemek istiyorsan söyle." Söylüyorum. Emma’nın fotoğraflarını gördüğünde beti benzi atmıştı ve biz konuşurken yüzüne gelen azıcık renk de söylediklerimle beraber uçup gidiyor Fotoğrafa yakından bakıyor ve yavaşça başım sallıyor. Ona Profesör Mono lakabından, Riley’nin üç yıl önce karısının onu terk ettiği ve Natalie Flowers’ın kaybolduğu dönemde hasta olduğu gerekçesiyle izne çıktığından bahsediyorum. Dosyayı ona verişimle sonuçlanan olaylar zincirini açıklıyorum.

“Tanrım,” diyor. O an için tek söyleyebildiği bu. “Sence Melissa X de mi işin içinde? Sence Cooper’ı o mu kaçırdı?”

“Sanmıyorum. Kurbanlarının hiçbiri elektroşok tabancasıyla vurulmamıştı ve evi yakan da o değildi.”

Schroder cebinden çıkardığı naylon eldivenleri giydikten sonra çekmeceleri açıyor ve içindekileri karıştırıyor. Sonra hepsini çıkarıp masanın üstüne bırakıyor Çekmecelerin dibini ve bir şey bantlanmış mı diye altlarını kontrol ediyor. İnsanlar eşyaları çekmecelerin veya halının altına, kitapların arkasına ya da sifon haznesi gibi yerlere saklamakla kurnazlık ettiklerini düşünür Polis bir önceki aramada oraları kontrol etmemişti, çünkü Cooper Riley zanlı değil, kayıp bir öğretmendi. Melissa X'i tanıyan,Emma Green'i bağlayıp fotoğraflarım çeken adam değildi.

"Ya araba?" diye soruyor "Çöp tenekesindeki boya? Şahit aracın son hızla köşeyi döndüğünü söyledi,zamanlaması Emma'nın işten çıkışını tutuyor"

"Bilmiyorum."

Schroder, "Belki bir bağlantısı yoktur," diyor.

"Evet, o da mümkün ama dediğin gibi zamanlama tutuyor." Ağırlığımı sağlam ayağıma vererek masaya çıkıyorum ve tavandaki karoları kontrol ediyorum.

"Lanet olsun Tate, o işi bana bırak," diyor Schroder.

Gevşemiş karolardan birini ittirdikten sonra tavan boşluğuna uzanıp fareler tarafından ısırılmamayı dileyerek boşluğu kontrol ediyorum. Boş. Schroder inmeme yardım ederken dizim titriyor O çekmeceleri araştırmaya dönüyor; ben de dolabı ittiriyorum. Arkasına bir USB bellek bantlanmış. Cooper'ın onu o kadar basit bir yere saklayacağını düşünmezdim. Derslerinden Ötürü neyin nereye saklanmaması gerektiğini biliyor olmalıydı, ama ya ofisinin aranacağını aklına bile getirmemiş ya da orasının iyi bir saklama yeri olduğunu düşünmüş. Onu gösterdiğinde

Schroder araştırmayı kesiyor. USB belleği ona uzatıyorum. Yan yana durup belleğe bakıyoruz. Sanki açmazsak belleğin içindeki kötülükleri engelleyebileceğiz. Bizi kötü haberlerin beklediğini biliyoruz ve neler göreceğimizi hissedecek kadar uzun süredir bu işi yapıyoruz. Korkunç olan görüntüler değil, korkunç olan sayıları. Kaç fotoğraf bulacağız? Cooper kaç kişiyi öldürdü?

Schroder USB belleği bilgisayara takıyor Fotoğraf makinesinden aldığım hafıza kartıyla yaşadıklarımızı tekrar yaşıyoruz. Bilgisayar ilk görüntüyü açtığında Schroder farenin okunu ikinci ve üçüncü dosyaların üstüne götürüp tıklatıyor. Otuz fotoğraf var. Hepsi aynı kıza ait. Buna şükretmek korkunç, ama şükrediyoruz. Başlangıçta giyinik ve korkmuş, sonlarda çıplak ve ölü. Fotoğraflar kızın hayatının son haftasını gösteriyor; Emma Green'in yattığı zeminde yatıyor kız. Fotoğraflar sıralı ve onlara bakmak hikâye okumak gibi. Sırayı takip ettiğinizde kızın her geçen gün ne kadar yıprandığını, kilo kaybettiğini, yüzünde yaralar ve kızarıklıklar belirdiğini, derisinin kötü görünüşlü feci çıbanlarla kaplandığını görüyorsunuz. Cehennemde yedi gün. Öleceğinizi bildiğiniz, kurtarılmak için dua ettiğiniz yedi gün. Sonuncusu hariç bütün fotoğraflarda kızın gözleri bantlı. Anlaşılan Cooper görülmeden sohbet etmek fikrinden hoşlanıyor. Eminim pislik herif kızın ağlayıp merhamet dilenmesi dinlemeye bayılmıştır.

"Emma Green hayatta," diyorum ona.

"Ne?" diyor, daldığı düşüncelerden uyanıp.

"Emma Green hayatta dedim. Ona da bu kıza yaptığını yapmayı planlamışsa..."

“Jane Tyrone,” diyor.

Ne?”

“Bu kız,” diyor monitöre dokunarak. “Beş ay önce kayboldu. Noel'den önce olay çıkan bankada veznedarlık yapıyordu. O olayda bir kadın vurulmuştu, olay yerinde öldü.”

“Sence bu kızın soygunla bir ilişkisi mi var?”

Başını iki yana sallıyor "Hayır Soygundan üç ay önce kaybolmuştu. Arabası şehir merkezindeki otopark olarak kullanılan binalardan birinde terk edilmiş halde bulundu. Anahtarları bagajdaydı ve kan izleri vardı. Başına ne gelmişse orada başlamış.” Pencereye dönüp az önce benim baktığım manzaraya bakıyor. “Demek kadını bir hafta elinde tutmuş. Zavallının onu bulmamızı umarak adama yalvardığı, ama onu bulamadığımız koca bir hafta.”

“Şimdi Emma Green aynı durumda," diyorum ona. “Haydi, Cari, kız hâlâ hayatta olmalı. Fotoğraf makinesinde sadece iki fotoğraf vardı. Onları henüz bir USB belleğe kopyalamamıştı. Onunla işi bitmemiş.” “Ya Melissa X?'

“Bence üç yıl önce Riley’nin ilk kurbanı oydu, ama bir şeyler ters gitti ve kız adama saldırdı. Riley kimseye bir şey anlatmadı çünkü... Ne diyecekti? Tecavüz edip öldürmeye çalıştığı kadının ona saldırdığım mı söyleyecekti?”

“Sence kadın bu yüzden mi öldürmeye başladı?”

“Bilmiyorum,” diyorum. “Belki kötü şeyler yapmanın tadını alınca kötülük yapmayı sürdürmüştür. Bence hiçbir fotoğrafını bulamamamızın sebebi ilk kurban olması. Ani bir

dürtüyle kaçırılmıştı. Ondan sonra Cooper yeniden denemeye korktu. Belki kendini toplaması üç yılını aldı.”

“iyi de ona ne oldu? Kim Cooper’ı kaçırıp evini yaktı?”

“Cooper’ın geçmişte incittiği, canını yaktığı biri olamaz mı? Mantıklı gelmeyen diğer bir detay da Cooper’ın kaçırılışı ile evinin yanışı arasındaki bir günlük süre. Adam niçin bekledi? Neden Emma Green’in arabasını kullandı?”

“Delilleri yok etmek için Cooper’ın kendi evini yaktığını ve kaçırılmış numarası yaptığını düşünmüyorsun demek?

“Mantıklı değil. Peşinde kimse yoktu ve kimse ondan şüphelenmiyordu. Şüpheli listesine girmesinin yegâne sebebi işe gitmemesiydi. Ayrıca evini kendi yakmış olsa bunları niye ofisinde bıraksın?”

“Orta yerde durdukları söylenemez.”

Yine de evini yakacak kadar ileri gidip USB’yi atmaması hiç mantıklı değil."

“Kızı evinde öldürmüşse mantıklı.”

“Fotoğraf makinesini orta yerde bırakmazdı. Ayrıca kaçırıldığını gören bir şahidimiz var Adamın doğru söylediğine inanıyorum, çünkü gördüklerim kesinlikle elektroşok tabancasının attığı etiketlerdi.”

“Tamam, Donovan Green’e ne diyorsun? Adamı belki o kaçırmışta:”

“Mümkün,” diye yanıtlıyorum. “İyi ama o zaman niçin bana geldi?”

“Bir şahidi olsun diye. Kızının başına neler geldiğini bilmediğine bizi inandırmak için. Sence böyle bir işin altından kalkabilecek bir tip mi?”

“Bilmiyorum,” diyorum bir yıl önce beni öldürmeye kalktığı zamanı düşünerek. Donovan Green adam kaçırmaktan çekinecek biri değil. Fakat Donovan Green benim ona bir isim vermemi bekliyordu. Belki ismi kendi bulmuş, Cooper Riley’yi öldürmüş, paniğe kapılmış ve masum görünmek için bir plan yapmıştır. Emma'yı inciten kişiyi ele geçirmek istediğini söylediğinde yüzünde beliren acı kararlılığı hatırlıyorum. Hayır, kızını kimin kaçırdığım bilmiyordu. Bilmediğine eminim. “Donovan Green kızının yerini bilen tek kişiyi öldürmezdi.”

“Belki konuşturmak için adama işkence ediyordur.”

“Evi yakan o değildi.”

“Birini tutmuştur”

“İyi, ama neden tuttuğu kişinin Emma'nın arabasıyla dolaşmasına izin versin?”

Buna bir cevabı yoktu.

“Yangınlar arasında bir bağlantı var mıymış?” diye soruyorum. “Cooper Riley ve Pamela Deans arasında bir bağlantı varsa bile bunlar hassas konular.”

“Ne demek istediğini açıklayacak mısın?”

"Dinle Tate, Cooper’ı karakola bildirmeliyim. Gitsen iyi olur. Dedektifler geldiğinde burada olursan işimi kaybederim.”

“Daha sonra beni arar mısın?”

Başını sallıyor. “Sana son gelişmeleri mutlaka iletirim Tate.Melissa X konusunda harika bir iş çıkardın. Eğer onu bu bilgi sayesinde tutuklarsak para ödülünü almanı sağlayacağım.”

Fotoğraflara bakıyorum. “Bunu para için yapmıyorum.” “Biliyorum. Ama paraya ihtiyacın var.” Koridora çıkıp kapıyı kapatıyorum. Okulda dolaşan kızları ve Cooper’ın bir sonraki kurbanı olmaktan kıl payı kurtuluşlarını düşünüyorum.

Ben otoparka varamadan Donovan Green arıyor. Gökyüzü artık mavi değil. Kuzeyde yağmur bulutları var ve doğuda da hava kapalı. Okyanus tarafı ufka kadar bulutlarla dolmuş. Sıcaklık birkaç derece düştü sanki. Telefonu açıp Green’e gelişmeleri haber veriyorum. Ona kızının bağlı ve çıplak fotoğraflarından bahsetmiyorum. Hayatta olduğuna inandığımı söylemiyorum. Son isteğim sahte umutlara kapılıp bir gün sonra kötü haberi alması. İlerleme gösterdiğimi, elimde ipuçları olduğunu ve yakında elle tutulur bir şeyler bulmayı umduğumu söylüyorum.Evin yolunu tutuyorum. Trafik yüzünden varmam uzun sürüyor. Kapıdan girer girmez kendime kahve hazırlayıp bilgisayarı açıyorum ve internete bağlanıyorum. Yağmur damlaları cama çarpıyor, önce saniyede birkaç damla, sonra daha hızlı. Kalkıp açık pencereleri kapatıyorum. İçeri dolan rüzgâr ılık ve elektrik yüklü. Çalışma odasının penceresinin önündeki ağaçların dallan rüzgârda sallanıyor. Çoktan dökülmüş olan yapraklar uçuşuyor. Gökyüzü iyice karardı, artık bulutlar da görünmüyor, yalnızca her yöne uzanan yoğun bir karanlık. Sağanak iyice güçlendiğinde dışarı çıkıp yağmurun altında duruyorum. Yalnız değilim. Komşularım da evlerinin önüne çıkıp kollarını iki yana açmış, yüzlerini göğe çevirmiş

gülümsüyorlar. Günlerdir şehir sıcaktan kavruluyordu, bu yüzden şimdilik yağmuru memnuniyetle karşılıyoruz. Çocuklar kahkahalar atıyor. İnsanlar daireler çizerek dans ediyor. Mutlak, saf bir mutluluk; üstelik bulaşıcı da. Ben de gülmeye başlıyorum. Bırakıyorum giysilerim ıslansın, dört aydır ilk kez tenime yağmur damlaları değiyor Aynı dün geceki gün batımı gibi bu da hayatımda gördüğüm en güzel yağmur. Şimşekler çakmaya başladığında eve dönüyorum. Gök gürültüsü duvardaki fotoğrafları sarsacak kadar güçlü. Yıldırımlar, patlayan flaşlar gibi gökyüzünü aydınlattıkça ev de aydınlanıyor Kurulanıp sol elimin bandajını değiştirdikten sonra bilgisayarın başına oturuyorum.

Natalie Flovvers hakkındaki makaleleri gözden geçiriyorum. Üç yıl önce kaybolduğu polise bildirilmiş, ama polis doğru dürüst bir araştırma yapmamış. Okuduğum makalelere göre Natalie banka hesabını boşaltıp giysilerini toplamış ve ev arkadaşına başka bir yere gitmesi gerektiğini söyleyerek daireden ayrılmış. Kayboluşunun şüphe uyandıran herhangi bir yanı yokmuş. Ailesi kızlarının kaybolduğunu polise bildirdikten sonra gazetecilerin karşısına geçip Natalie’nin sağ salim eve dönmesini umduklarını açıklamışlar

Bu olaydan sekiz yıl önce Natalie’nin kardeşi Melissa Flowers bir polisin tecavüzüne uğrayıp öldürülmüş. Melissa Flowers öldüğünde on üç yaşındaymış. Bazıları bu rakamın şanssız olduğunu düşünür.Başkalarını bilemem, ama bu kız için gerçekten öyleymiş. O vakayı hatırlıyorum. Tanıdığım bir polis değildi, ama kim olduğunu bilirdim. Kıza tecavüz edip öldürdükten bir saat sonra bir not yazıp her şeyi itiraf ettiği ve kendi kafasına bir kurşun sıktığı için soruşturma yapılmadı. Cesedini küçük kızın çırılçıplak cesedinin yanında buldular.

İntihar notunda özür diliyor, yaptıklarını tek tek anlatıyordu. Sebebini yazmamıştı. Bütün ülke şok geçirdi.

Natalie’nin, Cooper Riley ile neler yaşadığım bilemem. Ama bence o gün Natalie Flowers öldü ve Melissa X doğdu. Eski hayatından uzaklaşıp yeni bir hayat kurdu genç kadın. Belki akıl sağlığını tamamen kaybetti veya belki Cooper’a yaptıkları onu o kadar heyecanlandırdı ki daha fazlasını yapmak istedi. Üç yıl sonra Christchurch Carver onları filme alırken dedektif Calhoun’u öldürdü ve sonra da başkalarını öldürerek hayatına devam etti. Belki Cooper saldırarak kardeşiyle beraber akli melekelerini de kaybeden Natalie'nin iyice zıvanadan çıkmasına sebep oldu. O artık Natalie değildi. Melissa’ya dönüşmüştü ve Melissa polisin kendisine yaptıklarının intikamını almak istiyordu. Natalie’nin öldürdüğü erkekler arasında üniforma gerektiren işlerde çalışmaları dışında bir bağlantı var mıydı? Adamlar ona kardeşini öldüren adamı mı çağrıştırmıştı? Makalelerde bu sorunun cevabı yoktu. Bende Cooper Riley ile hemşire Deans arasındaki bağlantıyı araştırmaya geçtim. Herhangi bir şey bulmama fırsat kalmadan kapı çalındı. Polis ressamı. Mutfak masasına geçtik. O işe koyulduğunda ben hâlâ Cooper Riley’yi ve Pamela Deans'i düşünüyor, aralarındaki bağlantıyı bulmaya çalışıyordum. Aklıma işime yarayabilecek hiçbir şey gelmedi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cooper Riley, Adrian'a söylediği gibi altı kişiyi öldürmedi, ama (bu rakam kulağa çok daha fiyakalı geliyor) bir kişinin hayatına kıymışlığı var. Buradaki asıl mesele gerçeğin ne olduğu değil, hayal dünyasında yaşayan bir delinin elinden kurtulmak istemesi. Teknik olarak tek bir kişiyi öldürdüğü için (İkincisinin elini kolunu bağlayıp öldürmeye hazırlanmış olsa da) ona seri katil denemez. Yani seri katil değilim derken Adrian'a yalan söylemiyordu. Ama galiba birazdan öyle olacak, çünkü sayı ikiye çıkmak üzere.

Kendisini kurtaran kıza yardım etmeyi gerçekten isterdi, ama göz önünde bulundurması gereken başka detaylar var Kayıp fotoğraf makinesi polisin eline geçmiş olabilir, belki Emma Green'in fotoğraflarını görmüş, ofisini aramış ve Jane Tyrone'ın fotoğraflarını bulmuşlardır Polise gitmeden önce şüphelerinde gerçeklik payı olup olmadığını öğrenmek zorunda. Evden kızla birlikte çıkarsa şüphelerini yatıştırana dek kızın polise gitmemesini sağlayabilir mi? Hayır. Çıktıkları anda kız yardım istemeye kalkar. Büyük şanssızlık, ama Cooper kızı yanında götüremez. Fazlasıyla riskli.

Bıçak kızın karnına saplanıyor, kızın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılıyor ve Riley orada birbiri ardına sıralanan düşünceleri görebiliyor. En baskın olan ise kapının sürgüsünü açtığı için duyduğu pişmanlık. Artık mücadele etmiyor Bıçağın kenarından damlayan kanlar adamın elini ıslatıyor. Bıçağı ittirmeye çalışırken yanlışlıkla kendini de kesti galiba. Eli kayınca başparmağının altı bıçağın kenarına

sürtünmüş olmalı. Bıçağı bırakıp elini şöyle bir salladıktan sonra, yeniden kabzayı kavrıyor. Islandığı için kaygan.

Yedi dakikası kaldı.

Adam bütün ağırlığıyla kıza yüklenip onu duvara yapıştırıyor. Kızın gözleri yaşlı, yüzü kıpkırmızı. Mücadeleyi kaybediyor ve zaten dövüşecek gücü kalmamış. Cooper avucuyla kızın ağzındaki kamışı tıkamaya özen göstererek boştaki eliyle de burnunu tıkıyor. Zavallının gözleri açıldıkça açılıyor, yüzü kızarıyor ve boynundaki ve alnındaki damarlar belirginleşiyor. Gözleri neredeyse yerinden çıktı çıkacak. İnsanın gözünün gerçekten yerinden çıkıp çıkmayacağı Cooper'ın merak ettiği konulardandır, ama görse midesinin kaldırmayacağını düşünmüyor da değil. Kızın burnunun içinden bir “çat” sesi geliyor. Derken dudakları yırtılıyor, kenarlardan yapıştırıcıyla tutturulmuş deri parçaları sarkarken kanlar çenesinden aşağı boşalıyor. Kız derin derin nefes alıyor, ama hava ciğerlerine dolamadan adam bıçakla eti iyice kanırtıyor Ciğerlere giden bütün hava o anda yeni delikten dışarı kaçıyor.Daha fazla vakit kaybetmek istemiyor adam ve kaybetmiyor da. Kızın gözleri dile getiremediği soruyu soruyor.

“Çünkü ben buyum,” diyor kıza ve bu da yetmeyince bıçağı var gücüyle ittirmeye devam ediyor. Sanki devam etmek zorunda. “Özür dilerim,” diye de ekliyor. Ona sorsanız içten bir özür bu.

Kızın gözleri devriliyor ve yere yığılıyor Bu ölüm diğer kızın-kinden farklıydı. Böylesi daha güzel, Cooper’ın asıl istediği böyle öldürmekti. Ama cinsellik yoktu; keşke olsaydı. Yanlış anlaşılmasın, işin içinde cinselliğin olmaması

deneyimin kalitesini düşürmedi. Son kız Cooper evde yokken ölmüştü. Pes etmişti. Bu yüzden Cooper ölümün tadını çıkaramamıştı. Elinde olmadan meslektaşlarının ne düşüneceğini merak ediyor Sadece diğer katillerin değil, onları araştıran kişilerin de ne söyleyeceğini bilmek isterdi. Öldürme arzusu, kendisini özgür bırakan ve kurtulmasına yardım edebilecek kadını öldürtecek kadar güçlü olan bir adama ne denir? Bu, onu diğer katillerin bir basamak üstüne çıkaran bir özellik ve onu özgün kılıyor. Eğer onlara hitap edebilseydi bunun arzu meselesi olmadığını söyler, hesap kitap meselesi derdi. Kızı yanında götüremeyeceği ortadaydı. Adrian'ı öldürmek zorunda. Fotoğraf makinesi bir yana, özel hayatı tam anlamıyla özel kalmalı. Adrian yakalanıp Cooper'ın seri katil olduğundan bahsederse polis araştırmasını derinleştirebilir. O zaman Cooper için her şey biter ve o zaman bodruma yerleşmekten başka seçeneği kalmaz, çünkü orası gerçek hapishaneden daha güvenli.

Kadına bakıyor Kollarında dövmeler, dirseğinin iç tarafında iğne izleri var. Her nedense kızın fahişe olduğu, vücudunun arzularla ve yüzlerce erkeğin öfkesiyle kirletildiği hissine kapılıyor Kanı Cooper'ın yüzüne sıçramış. Elinin tersiyle yüzünü siliyor Cooper ve gömleği kan lekeleriyle doldu. Canı sıkılmış bir halde ıslak kumaşı vücudundan uzaklaştırıyor, ama gömleği çekiştirmeyi bıraktığında kumaş yeniden karnına yapışıyor. Kan pıhtılaşmaya başladı. Elindeki kesiğe bakıyor. Kanın kendi kanına karıştığını düşünüyor. Lanet olsun, duşa girmeye ihtiyacı var. İşler şimdiki gibi ters giderse buradan çıkıp hayatını geri aldığında HIV pozitif veya hepatit olduğunu keşfedecek veya belki büyük piyango ona vurmuştur ve doktorlar AIDS olduğunu söylerler.

Basamakları çıkıyor. Parmağındaki kesiği ağzına götürüp dişiyle hafifçe ısırarak kanın tadına bakıyor. Emip yere tükürüyor. Kulağını kapıya yaslıyor. Klasik müzik sesi. Kapının kenarından ışık geliyor, ama fazla değil. Elini kapının koluna yaslıyor. Açıkmış. Dört dakikası kaldı. Belki biraz daha uzun. Kapıyı açtığında müzik sesi güçleniyor.

Koridor üç yıl önce buraya geldiği zaman nasılsa öyle. O zamanlar insanların umursayacağı bir kitap yazmayı planlıyordu. Bir hareketlenme var. Kapının gölgesinden biri çıktı. Cooper başına gelecekleri biliyor Kandırıldığını, budalanın teki tarafından budala yerine konulduğunu anladı ve daha hareket edemeden bir acı dalgası kaplıyor içini. Gözleri kararıyor ve bütün vücudu kaskatı kesiliyor. Yere yığılıyor, kollarım ve bacaklarım oynatmayı deniyor, ama eklemleri tutmuyor. Adrian'ın geldiğini görüyor ama kaçamıyor. Paçavra suratına yapıştığında yapabileceği fazla bir şey yok. Kimyasalların tuhaf kokusu, ilaç tadı ve karanlık.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı. Yağmur hâlâ dinmedi. Buzdolabında jambon ve yumurta var; ikisi de annemin hediyesi. Jambonu kızartmaya çalışırken yanlışlıkla yakıyorum, ama yumurtalar güzel pişti. Yorgunum; dün gece çizer gittikten sonra üç saatimi Pamela Deans ve Cooper Riley'nin geçmişlerini araştırarak geçirdim. Sonunda aralarındaki bağlantıyı buldum: Cevap akıl hastanelerinde saklı. Cep telefonumu açıp mesajlarıma bakıyorum.Üçü Donovan Green'den, ikisi Schroder'den. Schroder yanan evden ceset çıkmadığını söylemiş. Ayrıca itfaiye-dekiler iki yangının aynı şekilde başladığını tespit etmişler. Dahası Cooper Riley'nin üç yıl önceki tıbbi kayıtlarına ulaşamamış, çünkü mahkemeler tıbbi kayıtların alınması için gerekli izinleri vermekten hoşlanmıyormuş.Göğü kaplayan bulutlan görseniz, ne feci sıcaklara katlandığımızı tahmin edemezsiniz. Yağmur evi çevreleyen oluklardan bahçeye akıyor.Yapraklar ızgaraları tıkadığı için yolları su basmış. Arabaya atlayıp karımı görmeye giderek güne başlamak istiyorum. Elini tutsam,bir saatliğine dünyadan Kaçsam... İmkânsız. Garip, ama bu seferlik dert etmiyorum. Karımı görmeye gidemediğim için suçluluk duymuyorum, ama suçluluk duymadığım için vicdan azabı çekiyorum.

Televizyonu açıp salonda kahvaltı ederken sabah haberlerini izliyorum. Emma Green'in kayboluşu nihayet haberlere düşmüş. Kızın son on dakikasından ve Jane Tyrone'dan (beş ay önce, Chirst-church Carver'ın tutuklandığı dönemde kaybolan ve hafıza kartında

fotoğraflarını bulduğumuz kız) bahsediliyor Dün gece onu da araştırıp kaybolduğunda yayınlanan makaleleri okudum. İki hafta kadar ondan bahsetmişler, ama sonra unutulmuş. Bugüne kadar ondan bir daha bahsedilmemiş.

Çizdirdiğim robot resim ekranda beliriyor Sorun şu ki çok kabataslak bir resim. Sadece benim verdiğim detaylardan yola çıkmayıp diğer görgü tanıklarının ifadelerini ekleyerek resmi tamamlamışlar. Diğer görgü tanıkları derken esrarkeş komşuyu ve Adrian'ın benzin tenekelerini doldurduğu istasyonda çalışan kadını kastediyorum. Resimdeki kundakçı kaşları çatık olduğu için tam bir katile benziyor, ama o katil biraz zorlarsanız benim komşuma veya herhangi birinin komşusuna benzetebileceğiniz biri. Robot resmin arkasından benzin istasyonunun güvenlik kayıtlarından alman görüntüler yayınlanıyor. Bir adam Emma Green'in arabasından inip benzinin parasını ödüyor. Maalesef görüntü kalitesi insanların Koca Ayak'ı çekerken kullandıkları filmin kalitesi gibi. (Yine de Cooper Riley'yi kaçıran adamın boyu ve kilosu hakkında fikir edinmiş oluyoruz.)

Bulaşıkları yıkayıp salona dönüyorum. Haberler bitti, sabah programı başladı. Yirmilerinde bir genç kız gibi giyinmiş kırklarında bir kadın, parlak kırmızı koltuğa oturmuş karşısındaki parlak kırmızı koltukta oturan takım elbiseli siyah saçlı adamla sohbet ediyor Adamın dişleri o kadar beyaz ki insanın gözü kamaşıyor Adı Jonas Jones; ben polis kuvvetlerindeyken onunla sık sık karşılaşırdık. Kendisi karakollardan bilgi toplayıp ben medyumum diye ortalıkta dolaşan bir tiptir. Edindiği bilgileri kendi bulmuş gibi seyircilerine pazarlar. Jonas Jones gibilerin yaşamasına izin verilen bir ülkede bir şeyler yanlış gidiyor demektir

Ekrandaki, aralarında Jones’un da yer aldığı medyumların suçluları yakaladıkları bir televizyon programı.

Şimdiye kadar verdikleri bilgiler sayesinde tek bir kişinin bile tutuklandığı olmadı. Kurbanların giysilerini, anahtarlarını veya evcil hayvanlarını kucaklarına alıp mumlarla aydınlatılmış loş odalarda oturur, gözlerini kapar, başlarını hafifçe yana eğer veya kaşlarını çatıp ruhlar âlemiyle bağlantı kurmayı denerler. Dudaklarından kehanetler dökülürken harika bir şov sergiler bu tipler ve kimi incittiklerine asla aldırmazlar. Bir tuğla ne kadar medyumsa bu adamlar da o kadar medyumdur Jonas Jones bu numaralarla kendine isim yaptı. Bir kitap yazdı, sonra bir tane daha. Ve insanlar adamın gerçek kurbanları, gerçek acılan sömürmesine aldırmayarak o kitapları satın aldılar. Yazar biyografisinde her nasılsa Jonas Jones’un on yıl önce ikinci el araba satıcılığı yaptığından ve cinsel taciz suçlaması yüzünden iflas ettiğinden bahsedilmiyor

Televizyonun sesini açıyorum.

"... Polisin elinden fazla bir şey gelmiyor, bu yüzden her zaman benim gibi özel yetenekleri olan bireylere ihtiyaç var."

“İtiraf etmeliyim ki programınızı çok seviyorum, sizi çalışırken gördüğümde tüylerim diken diken oluyor,” diyor kadın ve “Heleyeni kitabınıza bayıldım," diye ekliyor. Öne eğilip saçlarını geriye savurduktan sonra aç bir insan pizzaya nasıl bakarsa adama öyle bakıyor.

Adam, “Teşekkürler Laura, bunları duymak her zaman güzel,” diyor dişlerini ortaya çıkaran plastik gülümsemesiyle. “Kitabım bütün kitapçılarda satılıyor, ama bugün internet sitemden satın alacak olursanız yüzde on indirim

kazanacaksınız. İki tane alırsanız yüzde yirmi indirim. Senin de bildiğin gibi Laura, harika bir hediye olur bu kitaptan.”

“Kesinlikle Jonas.Hayatımda bir erkek olsaydı ona mutlaka bu kitaptan hediye ederdim.Adamla ilgilendiğini fark etmek için medyum olmaya gerek yok.“Herkesin ilgisini çekecek bir yapıt.”

Gözlerimi deviriyorum ve kumandaya mı uzanayım, yoksa kusayım mı bilemiyorum. Kararsızlık anımda kadın Jonas’a ilginç bir pas atıyor. “Programdan önce bana Emma Green hakkında bir şeyler bildiğinden bahsediyordun. Kaybolan km tanıyor muydun?”

“Çok üzücü bir olay. ”

Ağzından çıkan tek doğru laf bu.

Kadın, “Christchurch böyle olaylarla anılmaya başladı/’ diyor adama. “Polisler şehrimize Crimechurch’ demeye başladılar.”

“Öyle de demeliler,” diyor adam. Söylediği ikinci doğru şey. Bugün formunda. Şimdiden iki doğru söyledi. Belki de söyleyeceklerini dinlemeliyim.

“Bize Emma'nın kayboluşu hakkında neler söyleyebilirsin?”

Arkadaki büyük ekranda Emma'nın görüntüsü beliriyor.Gülümsediği bir fotoğrafı. İki tarafta başkalarının kollan ve omuzlan var. Belli ki arkadaşları veya ailesi kesilerek fotoğraftan çıkarılmış.Fotoğraf yeni görünüyor. Fonda bildik yeşillikler var; bir ağacın veya büyükçe bir çalının önünde poz vermişler”

“O kayıp değil, kaçırıldı,” diyor adam.

"Sence hâlâ hayatta mı?”

Jonas’ın yüzünde kasvetli bir ifade beliriyor, ama dişlerini sergilemeyi sürdürüyor. Herhalde ayna karşısında bol bol bu numaranın provasını yapmıştır.Veya belki ikinci el araba sattığı günlerde geliştirdiği, müşterilere bir gün önce satın aldıkları arabanın su sistemindeki arıza konusunda hiçbir şey yapılamayacağını açıklarken kullandığı bir taktiktir Sunucuyla aralarındaki masada adamın yazdığı kitaptan birkaç tane duruyor ve fonda da çiçekler var. Her şey çok iyi düzenlenmiş.

"Ne yazık ki,” diye ekliyor ve yüzdelere oynuyor. Medyumların yaptığı budur. Durumu değerlendirip istatistiklere başvururlar. Genç bir kız Christchurch’de kaybolursa istatistikler kaçırıldığını ve öldüğünü söyler Ve Jonas Jones gibi pislikler televizyonlara çıkıp bunu kullanarak yeni kitaplarını pazarlarlar. Adamın umurunda olan tek şey banka hesabı.Başka bir şey söylemesine fırsat tanımadan televizyonu kapatıyorum.Bilgisayarın başına geçip dün geceki bulgularımı kontrol ediyorum. Pamela Deans elli sekiz yaşındaymış ve son üç yıldır devlet hastanesinde çalışıyormuş. Ondan önceki yirmi beş yılını I. Dünya Savaşı sırasında Christchurch'ün eteklerine inşa edilen Grover Hills akıl hastanesinde çalışarak geçirmiş. Joshua Grover insanlann güney adasında altın aradıkları dönemde ülkeye madencilik malzemeleri getirterek köşeyi dönmüş bir iş adamıymış ve üç oğlu varmış. En büyükleri on dokuz yaşındayken başka bir çocuğu öldürmüş. Problem,Grover'ın oğlunun beş yaşındaki bir çocuğun zekâsına sahip olmasıymış. O zamanlar kimsenin adalet sisteminde anlayışa yer olmadığından Grover, oğlunu

hayatta tutmaya çalışmışsa da başaramamış. Para kazanmaya başladığından beri ilk kez satın alınamayan şeyler olduğunu keşfediyormuş. Bir fark yaratmak istemiş olacak ki oğlu asıldıktan aylar sonra dilekçe verip uzun mücadelelerin ardından oğlu gibilerin hapsedilebileceği bir akıl hastanesi inşa etme hakkını kazanmış. Binayı şehrin dışına inşa etmesi koşuluyla ona izin vermişler ve böylece her şeyi hasıraltı edilebileceklerini düşünmüşler.

O günden bugüne şehirde pek çok akıl hastanesi açıldı. Uzun yıllar hepsi tıka basa doluydu, ama son yıllarda birer birer kapanmaya başladı, çünkü bu kurumlara yapılan yardımlar kesildi. Maliyetler ise tek başlarına altından kalkamayacakları kadar yüksek. Gazetelerden okuduklarımı hatırlıyorum. Akıl hastalarının bakımı yerine ağaç diki-mine, yol yapımına ve geri dönüşüme yatırım yapmaya karar veren belediye meclisi gençlerin alkol sorununu çözmenin, tehlikeli akıl hastalarını kilitli tutmaktan daha önemli olduğunu düşünüyordu. O kesintilerle birlikte hastalara başlarının çaresine bakmaları söylenerek sokağa atıldı ve çoğunun gidecek yerleri yoktu, hepsine ne olursa olsun ilaçlarını almaya devam etmeleri sıkı sıkı tembihlendi. Yeniden topluma karıştılar, cinayet işleyenler hapse atıldı, ama yakalandıklarında iş işten geçmiş oluyordu. Kilit altına alınanlar verebilecekleri zararı zaten vermişlerdi.Pamela Deans çeyrek yüzyıl bu hastalarla çalışmış ve üç yıl önce Grover Hills kapandığında hastaneye geçmişti.Cooper Riley'nin geçmişiyse daha monotondu. Neredeyse otuz yılını seri katilleri ve canileri inceleyerek geçirmiş. Psikolojinin yanı sıra on beş yıldır Canterbury Üniversitesi’nde Kriminoloji ve Suçlu Psikolojisi dersi de veriyormuş. Derslerinde bahsettiği vakalardan bazıları Christchurch’de

yaşanmış olaylar Delileri incelemiş ve Pamela Deans da delilere bakıcılık yaptığına göre yolları kesişmiş olmalı.

Sabah da akşamkinden daha şanslı değilim. Evet arada bir bağlantı var, ama ne olduğunu tespit edemiyorum.

Emma'nın erkek arkadaşını arayıp henüz bir şey bulamadığımı haber veriyor, sonra ona Grover Hills'i soruyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Oradan bahsedildiğini hiç duydun mu?"

"Evet, birkaç yıl önce kapanmamış mıydı?"

"Doğru. Profesör Riley oradan bahsetti mi?"

"Hayır. Ama herhalde psikoloji dersinde değil, kriminoloji dersinde onlardan bahsediyordur."

"Öğrencileri herhangi bir geziye götürüp götürmediğini biliyor musun? Öyle şeyler yapar mıymış?"

"Hiç sanmıyorum," diyor. Ben de sanmıyorum. Kimse öğrencilerini alıp akıl hastanesini gezmeye götürmez. "O kayıp, değil mi? Profesör Riley? Biri onu kaçırıp evini yakmış."

"Evet."

"Emma'yla bir bağlantısı var mı?"

"Evet."

"Emma'yı o mu öldürmüş?"

Fotoğrafları düşünüyorum. Emma Green çıplak ve iskemleye bağlanmış, ama hâlâ hayatta. "Grover Hills'ten hiç

bahsetmediğine emin misin?”

“Onunla ilk yılım ve daha iki haftadır derslerine giriyordum. Psikolojiye Giriş dersini alıyorum, Kriminoloji değil. Diğer öğretmenlere veya eski öğrencilerine sormalısınız. Belki kitabını bulmaya çalışabilirsiniz.”

“Kitabı mı var?”

“Evet. Dedikodulara göre Profesör Riley katillerle ilgili bir kitap yazıyormuş. Deliler, sosyopatlar ve seri katiller Bu konularda uzmandı. Doğruysa Grover Hills’dekilerden de bahsetmiştir”

“Kitabı nereden bulabilirim?”

“Öyle bir kitap gerçekten varsa mı? Bilmiyorum. Efsane işte. Sonuçta kitap hiç yayımlanmamış. Size anlattıklarım öğrenciler arasında dolaşan dedikodular. Profesör Riley her şeyi biliyormuş gibi davranmaya bayılır, ama kitabını basacak bir yayıncı bulamamış. Biz de bundan düşündüğü kadar bilgili biri olmadığı sonucunu çıkardık.”

“Kitabı gören olmuş mu?”

“Hayır. Kitabın gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorum. Belki bu da bir tür okul efsanesidir. Fakat öyle bir kitap yazmışsa herhalde bilgisayarındadır. Haksız mıyım?

“Haklısın,” diyorum evi yandığında eriyip giden bilgisayarını düşünerek.

Kapattıktan sonra Schroder'i arıyorum. Açmadan önce telefon neredeyse on kere çalıyor.

“Dinle Tate, aramana sevindim,” diyor. “Konuyu uzun uzadıya düşündüm ve olayların gelişimine bakılırsa bu işi

bana bırakman en iyisi. Emma Green'i bulmak istediğini biliyorum, ama dava mahkemeye gittiğinde sonuç alabilmemiz önemli. Senin olaya karışman mahkemede savunmanın lehine olacaktır.”

“Hani son gelişmeleri bana haber verecektin?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun Tate.”

“Ya Natalie Flowers? Ailesiyle konuştunuz mu?”

İç çekip belki de telefonu kapamayı düşünüyor, ama vazgeçip sorumu cevaplıyor. ‘Annesiyle konuştuk. Babası, Natalie kaybolduktan bir ay sonra ölmüş. Kızın annesi, ‘kalbi kırıldığı için öldü’ dedi. 'Natalie’nin başına kötü bir şey gelmemiş olsa babasının cenazesine gelirdi ama gelmedi' dedi. Melissa Flowers vakasını hatırlıyor musun?”

“Sayılır.”

“Evet. Olay aileyi derinden sarsmıştı, Natalie de kaybolduğunda... Eh, sonrasını tahmin edersin. Kadına Melissa X’in fotoğraflarım gösterdik. Kızına benzediğini, ama o olmadığını söyledi. Geçen yıl gazetedeki fotoğrafları gördüğünde de aynı şeyi düşünmüş. Bence kızının öyle birine dönüşmüş olabileceği gerçeğini kabul etmek istemediği için o fotoğraflara baktığında bir yabancıyı görüyor. Dinle Tate, belki senin yöntemlerinle çalışırsak adamı yakalar ve Cooper’ı buluruz. Ama savunma avukattan hüküm giymiş eski bir polisin olay yerini kirlettiğini söyleyerek serbest bırakılmalarını sağlar ve ben de işimi kaybederim. O zaman kaybolan kimseye bir yararım olmaz.” “Aralarındaki bağlantıyı - “

“Tanrı aşkına Tate, bu işin peşini bırak.”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.”

“Hayır çalışmıyorsun. Kendine yardım etmeye çalışıyorsun. Kendini Emma Green’den sorumlu hissediyorsun, ama değilsin.” “Ben...”

“Şimdi telefonu kapayacağım Tate. İnan bana, bu senin iyiliğin için.”

Dizimi açmak için çalışma odamı turlamaya başlıyorum. Hâlâ şiş, ama dünkü kadar kötü durumda değil. Yağmur hafifledi, kanalizasyonlar artık taşmıyor. Gökyüzünün mavileştiğini görüyorum. Schroder’in ne demek istediğini anlıyorum, ama Emma Green’in hayatını kurtarmaya çalışırken hiçbiri umurumda değil. Ben soruna kısa vadeli bakıyorum, o ise uzun vadeli bakıyor. Ben tek bir kızı kurtarmaktan bahsediyorum, o gelecekti bir sürü kızı.

Bir yerlerde Cooper Riley’nin kitabının bir kopyası olmalı. Eğer sadece evdeyken kitabı üstünde çalışıyorsa o zaman ne var ne yok gitmiş demektir, ama Riley her şeyi yedekleyecek bir tipe benziyor. Belki o dosya da başka bir dolabın arkasına bantlanmış bir USB bellektedir. Veya daha yüksek ihtimalle ofisindeki bilgisayarda.Dışarı çıkıyorum. Bir esintiyle beraber ağaçların yapraklarında birikmiş damlalar düşüp yüzümü ıslatıyor. Üniversiteye vardığımda bütün kara bulutlar dağıldı ve gökyüzü şimdilik gri, ama batıya baktığınızda mavileştiğini ve güneşin şehri aydınlattığını görüyorsunuz. Otopark düne nazaran daha kalabalık. Etraf öğrenci dolu. Herkes son birkaç gündür olduğundan daha canlı, ama bu durum her an değişebilir. Bunca yıllık ömrümde Christchurch'ün ısısının kırk derecenin üstüne çıktığına en fazla on kere şahit olmuşumdur. İyi bir yazda yaklaşık on kere

32 dereceyi görürüz; kötü bir yazda ise belki bir kere. Oysa geçen hafta sıcaklık neredeyse 43 dereceye çıkmıştı ve içimden bir his bugünün de farklı olmayacağını söylüyor Arabamı ağacın gölgesine bırakıp her ihtimale karşı camları araladıktan sonra psikoloji binasına doğru yürüyorum. Binanın önünde bir devriye aracı var. “Yükleme Kapısı” yazan ikiz kapılardan geçiyorum. Belki öğrencilerin üzerlerinde çalışacağı delileri yüklüyorlardır buradan. Üst kata çıkıp Cooper’ın ofisine doğru ilerliyorum ve geçerken kapının önünde nöbet tutan iki memuru başımı sallayarak selamlıyorum. İçeri girmem imkânsız. Koridordan çıktığımda Donovan Green’i arıyorum. Havalandırmadan çatıda dolaşan güvercinlerin gürültüleri geliyor. O kadar ses yapıyorlar ki parmağımla boştaki kulağımı tıkamak zorunda kalıyorum.

“Fotoğraflardan haberim var/' diyor. “Ama polis onları bana göstermedi."

“Böylesi daha iyi."

“Fotoğrafları sen mi buldun?”

“Evet.”

“Ama beni aramadın.”

“Şimdi arıyorum.”

“Bir anlaşmamız vardı, yoksa unuttun mu? Önce bana haber verecektin, polise değil.”

“Öylesi Emma’yı tehlikeye atmak olurdu.”

“En azından hayatta olduğunu biliyoruz artık. Sana sağ kalmayı başaracağını söylemiştim.”

“Bence Cooper Riley’nin kaçırılması kızının hayatını kurtardı.Ama geleceğin ne getireceği bilinmez.”

Bilgisayar Merkezi’ni bulana kadar Psikoloji Fakültesi’nin koridorlarında ileri geri dolaşıyorum. Odada birbirine bağlanmış bir sürü bilgisayar var Hepsinin soğutucuları son hız çalışıyor. Bilgisayar odasına içeriyi soğuk tutan özel bir havalandırma yerleştirilmiş. Başlarında duran adam yıllardır güneş yüzü görmemiş diyebileceğim kadar açık tenli. Yirmilerinde, saçı başı birbirine karışmış ve uzun favorileri var. Onu seyredip bana kaça patlayacağını hesaplamaya çalışıyorum, fakat üzerimdekinden fazla paraya ihtiyacım olacağına karar veriyorum.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soruyor Green.

“Bir ipucu buldum, ama nakde ihtiyacım olacak.”

“Ne kadar?”

“Beş bin. Şansımız yaver giderse daha az.”

“Ne için?”

“Buraya geldiğinde açıklarım,” diyorum ve nerede olduğumu söyleyip telefonu kapatıyorum.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Adrian eski rutinine geri dönüyor. Uzakta geçirdiği üç yıl boyunca Grove'u çok özledi. Dürüst olmak gerekirse niye özlediğinden emin değil, çünkü burada geçirdiği yirmi yılın her dakikasından nefret etmişti. Onu gitmeye zorladıklarında, herkesi gitmeye zorladıklarında, hastalar gruplar halinde topluma karışmaya hazırlanacakları bakım evlerine yerleştirildi. Bazıları topluma karışma işinde başarılı oldu, bazıları olamadı ve kimi de intihar etti. Kimi sokaklarda yaşayan evsizlere karışıp açlıktan öldü. Onlar adına banka hesapları açıldı ve hepsine maluliyet maaşı bağlandı. Hükümet onlardan kurtulmak için her birine haftada iki yüz dolar ödemeye karar vermişti. Bakım evinde yaşamaya başlayana dek Adrian hiç kâbus görmezdi. Bu ev kendine Rahip diyen bir adam tarafından işletiliyordu. Oğlanın gerçek evinin eski püskü, ahşap bir versiyonuydu. Grover Hills'in dörtte biri kadardı ve herkesin paylaşmak zorunda olduğu bir mutfağı ve iki banyosu vardı. Adrian odasını kendisiyle aynı yaşta, tekerlekli sandalyeye mahkûm bir adamla paylaşıyordu; onu da Adrian'ınkiyle aynı dönemde kapatılan başka bir klinikten oraya nakletmişlerdi. Adam birlikte yaşadıkları süre boyunca Adrian'la hiç konuşmadı. Adrian önceleri buna içerlerdi, ama zamanla bu içerleme duygusu kayboldu, çünkü adamın dilinin ısırılarak koparıldığını, yani dilsiz olduğunu öğrenmişti. Adrian adamın dilini kendisinin mi, yoksa başkasının mı ısırıp kopardığını hiç öğrenemedi.

Her iki ihtimal de midesini bulandırıyordu. Beş ay boyunca adamın gırtlağından yükselen tek ses tavuk kemiğinin boğazına takıldığı ve boğularak öldüğü zaman çıkardığı gürültülerdi. Yüzünün bütün rengi atmış, gözlerinin altındaki siyah torbalar iyice ortaya çıkmıştı. Bakım evi her zaman yemek kokardı, halılar nemliydi ve başkasıyla paylaştığı oda, hastanedeki odasından küçüktü. Banyo pencerelerinin pervazları küflüydü ve tavan kabarmıştı. Yüzünüzü duvara yaslarsanız kurumuş boya parçalarının battığını hissederdiniz. Adrian oradan nefret etti ve annesi de ziyaretine geleceğine söz verdiği halde hiç gelmedi.

Adrian'ın gerçek annesi yirmi üç yıl boyunca onu bir kez bile ziyaret etmedi. Ölü kedi olayından sonra oğluyla bağlarını koparmıştı. Adrian'ın iki annesi vardı: Onu on altı yaşındayken terk eden anne ve üç yıl önce ev dediği hastane kapatıldığında onu tek başına bırakan anne. İkisi de sert kadınlardı ve ikisi de ona başının çaresine bakmasını söylemişlerdi. İkisinden de nefret ediyor ve tüm kalbiyle onları seviyordu. Gerçek annesi sekiz yıl önce ölmüştü. Kimse bu olayı oğlana haber vermedi. Adrian neler olduğunu dışarı çıktığında öğrenmişti. Ölürken de çocukken hatırladığı gibi biri miydi acaba? Adrian hangi anılarının gerçek, hangilerinin hafızasının oyunu olduğunu bilmiyor. Hatırladığı şeylerin ilişkilerine dair gerçek örnekler olup olmadığını bile bilmiyor. Belki zamanla solmuş veya değişmişlerdir: Ama annesinin öldüğünü öğrendiğinde üzüldü. Her şeyi planlamıştı: Eve dönüş, kapıyı çalış, annesinin ona sarılışı ve her şeyin yoluna girişi. Ama o ev artık oğlanın evi değildi ve kapıyı çaldığında tanımadığı biri belirmişti karşısında. Yabancı, ellilerinde bir erkekti ve dediğine göre yıllar önce evi satın almıştı. Adrian veya annesi hakkında hiçbir şey

bilmiyordu. Neyse ki yan komşu değişmemişti. Adrian annesinin öldüğünü komşudan öğrenince yıkıldı, hıçkıra hıçkıra ağladı ve yaşlı kadın onu teselli etmeyi denediyse de elinden hiçbir şey gelmedi. Annesi beyin anevrizmasına bağlı olarak gelişen beyin kanamasından ölmüştü. Adrian anevrizmanın ne olduğunu, ona neyin sebep olduğunu bilmiyor, ama ona anevrizmanın insanın beynindeki her an patlayabilecek bir tür saatli bomba olduğu söylendi. Annesi süpermarketteki kasalardan birinin önünde sıranın kendisine gelmesini beklerken ölmüş. Son gördüğü şey de kasaymış. Önce hayattaymış, sonra ölüvermiş...

Adrian annesini görmeye mezarlığa gitti. Şehirden oraya yürümek bir saatini almıştı. Peder Julian adlı bir rahip, mezarı bulmasına yardım ettikten sonra yanında kaldı ve Adrain'ın Tanrı hakkındaki sorularım cevapladı. Ona aklına takılan başka sorular olursa dilediği zaman kendisine danışabileceğini söyledi. Adrian'm Tanrı hakkında fazla bir bilgisi yok. Bakımevini işleten rahip Adrian'ı, Tanrı'nın takdirini kazanmaya değecek biri olduğuna ikna etmeyi denedi, ama Adrian Tanrı'nın kendisinden yana olmadığını biliyor. Öyle olsa yıllar önce komaya girmesine izin vermezdi bir kere. Adrian birkaç ay sonra mezarlığa döndüğünde Tann'nın Peder Julian'dan yana da olmadığım keşfetti, çünkü bütün sadakatine ve dualarına rağmen Peder Julian öldürülmüştü. Adrian ironi kelimesiyle ne kastedildiğini hiçbir zaman tam anlayamamış olsa da bunun iyi bir örnek olduğunu hissediyor. Ölen rahibin yerini de yeni bir rahip almış. Gerçek annesinin yerini yeni bir annenin almasını hatırlatan bir durum.

İkinci annesinin adı Pamela. Onunla Grove'a yatırıldığında tanıştı. Ne zaman onu bir hemşire gibi değil de anne gibi görmeye başladığını hatırlamıyor. Muhtemelen Cooper'ın da tahmin edeceğini düşündüğü üzere hastaneye yatırıldığında küçük yaşta olduğu için aralarında bu tür bir bağ kurulmuştur. Kadın kendisine Hemşire Deans denmesinde ısrar eder, Pamela dediklerinde kızardı ve oğlanın yanlışlıkla anne dediği zamanlarda onu bodruma kilitlerdi. Hem de bütün gün ve gece. Oğlana karşı zalim değildi, ama katıydı ve ona vurduğunda (veya kendisinin vuramayacağı kadar büyüdüğü için hasta bakıcılardan birinden onu cezalandırmasını istediğinde) Adrian dayağın kendi iyiliği için olduğunu bilirdi. Hoşuna gitmezdi, ama şiddet uygulanması onu düzeltmenin ve daha iyi biri yapmanın tek yoluydu. Adrian'ı iyi biri yapmak için çok uğraştılar Kadın hiçbir zaman onu oğlu olarak görmedi ve o da bakım evinde kendisini ziyaret etmediği için kadını hiç affetmedi. Birlikte geçirdikleri onca yılın ardından tek bir kez bile Adrian'ı görmeye gelmemesi insanda onu umursamadığı izlenimi yaratıyordu.

Adrian bakım evinden daha ilk gün nefret etmişti, ama üç yıl... Tam üç yıl orada kaldı. Üç yıl çok uzun zamandır. Hep eve dönmek istedi, ama dönemezdi. Devlet hastanesine gider ve bazen yolun karşısındaki otoparka, bazen bir ağacın arkasına saklanıp Pamela Deans'ın çıkmasını beklerdi. Kadını gözetleyip onunla konuşmak istese de bunu yapamayacak kadar korkuyordu.

Derken bir gün her şey değişti.

Adrian araba kullanmasını öğrenmişti.

Direksiyon başına ilk geçtiğinde neredeyse korkudan ölecekti, ama kısa sürede korku kaybolup yerini tuhaf bir gerilim aldı ve ardından gerilim de heyecana dönüştü. Öğretmeni Ritchie, deneyimli bir şoför değildi, ama Adrian'ın bildiğinden fazlasını biliyordu. Ritchie ondan yirmi yaş büyüktü. Kapatılmadan önceki beş yılı Grove'da geçirmişti. Ritchie, Adrian'ın asla yapamayacağı bir sürü şey yapmıştı. Evlenmişti, çocukları vardı, on beş yıl boyunca aynı işte çalışmış, çocuklara nasıl gitar çalacaklarını öğretmişti. Beş tel Adrian'ın ezberleyebileceğinden fazla olmasaydı Adrian'a da öğretirdi. Adrian gitar çalmayı öğrenemedi, ama araba kullanmayı öğrendi. Sonuçta araba kullanmanın o güne kadar yaptığı en eğlenceli şeylerden biri olduğunu keşfetti. Adrian araba kullanmasını öğrenirken çok güldüler, birkaç çalı ve posta kutusu bu sürecin kurbanı oldu ama o en iyi arkadaşından frenleri ve vitesi kullanmasını öğrendiği zamanki kadar mutlu olduğunu hiç hatırlamıyordu. Vites değiştirme sanatını öğrendi. Bu sanat büyük ustalık gerektiriyordu, çünkü en ufak bir hatada araba duruyordu. Depoyu doldurup lastikleri şişirmeyi bile öğrenmişti.

Araba kullanmayı öğrendiğinde özgürlüğüne kavuştu. Özgür olmak demek, istediği zaman istediği yere gidebilmek demekti. Bütün dünya onundu. Grover Hills'e ve onu inciten insanlara ulaşabiliyordu. Yeni bir hayatın kapıları ardına kadar açılmıştı ve tek arzusu bu yeni hayatın eski hayatına benzemesiydi.Yani planı buydu: Hemşire Deans'in gözetiminde Grove'da yaşamak. Tek yapması gereken İkizlerin ortalıkta olmamasını sağlamaktı."Grove kapanmadan birkaç yıl önce İkizler akıl hastanesindeki işlerinden ayrılmıştı. Nerede oturduklarını bulmak kolay oldu. Geçen hafta kapılarının önünde belirdiği anı hiç unutmayacaktı. Bu

muhteşem bir andı ve hayatında ilk kez birilerini öldürmüştü. Ne kadar gergin olduğunu bilemezsiniz. O kadar gergindi ki az kalsın çekicini düşürecekti. Ama bu engeli de aşmayı başardı. İkisini de öldürüp arabalarını aldı. Nasılsa ona bir daha ihtiyaçları olmayacak.Burada yaşamak istiyordu, Grover Hills'in eskiden olduğu gibi olmasını istiyordu ve ikizler de öldüğüne göre bunun önünde bir engel kalmamıştı. Tek yapması gereken Hemşire Deans'in gelip kendisiyle yaşamasını sağlamaktı.

Ama kadın gelmek istemedi.

Adrian sahip olduğu eşyaları eski evine taşıdı, ancak kısa sürede yalnızlık çekmeye başladı. En yakın arkadaşı bir kadınla tanışmış ve bu yeni ilişkisi yüzünden arkadaşlıklarını askıya almıştı. Adrian onları hem kıskanıyor hem de onlar adına seviniyordu. Yanma taşınmalarını isteyecek kadar sevmiyordu onları. İstediği her şeyin eskisi gibi olmasıydı. Geri döndüğünden beri Grove'da geçirdiği iyi zamanları hatırlıyordu ve sayıları kötü günlerinden fazlaydı. Konuk olan katillerden bazılarını, ne yaptıklarının farkında olmayan o genç erkek ve kadınları hatırlıyordu. Bazıları aslında deli değildi, numara yapmışlardı ve geceleri Adnan'a bütün detaylarıyla cinayetleri nasıl işlediklerini anlatırlardı. Olayları onların gözünden görmek hem midesini bulandırır hem de heyecan verirdi. Bazı hikâyeler o kadar canlıydı ki onlar üzerinde hak iddia edebileceğini, onları kendi anıları olarak görebileceğini düşünürdü.Katilleri dinledikten sonra odasına döner ve çizgi roman çizerdi. Artık ustalaşmaya başlamıştı. Hangi hikâyeyi dinliyorsa onu çizerdi. Kendini katilin yerine koyar, baltayı savuran veya bıçağı tutan kişinin kendisi olduğunu hayal ederdi. Kurbanları hep aynı kişilerdi: Yıllar

önce onu yaralayan sekiz oğlan. Onları çizerken hepsini öldürdüğünü hayal eder ve kendini muhteşem hissederdi.Derken hasta bakıcılar ve hemşireler çizgi romanlarını bulmaya başladılar Ne zaman birini bulsalar ortadan kaldırıyorlardı. Oğlan da Çığlık Odası'na yollanırdı. Adrian'a kalem kâğıt verilmesi yasaklanmıştı, ama her zaman bir yolunu bulup kalem kâğıt edinir, birileri bulup el koyana dek yeni hikâyeler çizerdi.Grove'dan ayrılıp bakım evine gittiğinde artık ona ilham veren insanların hiçbiri yanında yoktu. Bu durum çalışmalarını etkiledi. Çizgileri düzgün çizemiyor, gölgelendirmeyi doğru yapamıyordu. Yüzlerin detayları kayboldu. Karakterler orada olmak istemiyorlardı. Altı ay denedikten sonra pes etti. O hikâyeleri anlatan insanlar hayatından çıktığında anılar da silikleşmişti.

Kitapları var, ama kitaplar aynı değil. Grove'u onun için bir ev yapan, yıllar boyunca gelip giden, ona hikâyeler anlatan ve bazen onun da kendi hikâyesini anlattığı o insanlar Bir kitaba kendi hikâyenizi anlatamazsınız.Cooper Riley'yi hastaneye geldiği zamanlardan hatırlıyor Başlangıçta onu kıskanmıştı,çünkü Cooper hikâyelerini çalıyordu, ama elbette bu kıskançlığın aptalca olduğunu sonunda kavradı. Cooper, Grove'un son yılında haftada bir kez hastaneye geldi ve pek çok hastayla görüştü. Hepsi cinayet işledikleri için hastaneye kapatılmıştı. Adrian adamın harika bir iş yaptığına inanıyor, kitabı okumak için sabırsızlanıyordu. Kitaba fotoğraf da koymalarını isterdi. Grove kapandıktan sonra Adrian kitabı çok aradı, ama bulamadı. Kitapçılar öyle bir kitaptan bahsedildiğini duymamıştı. Yani Cooper onu yazmayı bitirmemişti.Önceki hafta Cooper Riley'yi araştırdı. Canterbuıy Üniversitesi'nde psikoloji profesörüydü ve kriminoloji derslerine de giriyordu. Adrian onu takip etmeye

başladı. Hikâyelerin sahipleriyle arkadaş olamayacaksa da belki o hikâyeleri kaydeden kişiyle arkadaş olabilirdi. Adam kendisine aktarılan hikâyelerin hem koruyucusu hem de anlatıcısıydı ne de olsa.

Ama sonra Cooper'ın bundan çok daha fazlası olduğunu keşfetti.

Birkaç gece önce Cooper’ın da bir hikâyesi olduğunu öğrendi. Onu takip eden Adrian, Cooper’ın kafenin arkasında bir kadını incittiğini gördü. Cooper kadını arabasının bagajına hapsedip oradan uzaklaşmıştı.

Adrian peşinden gitti.

Her şey bittiğinde Adrian otoparka geri döndü. Kadının arabasını istiyordu. Nedenini bilmese de ona sahip olma arzusu çok güçlüydü. Arabayı koleksiyonuna katmak istiyordu. Daha da önemlisi Cooper'ı koleksiyonuna katmalıydı. O güne dek ikizlerden birinin arabasıyla dolaşmış, onu birkaç blok öteye park edip kafeye yürümüştü. Şanslıydı; kadın arabasının anahtarlarını yere düşürmüştü. Kafasındaki belli belirsiz fikir yavaş yavaş bir mecburiyete dönüştü. Cooper’ı Grover Hills’e getirecek, onu Çığlık Odası’na yerleştirecek, Cooper'ın kendisine güvenmesini sağlayacak, onunla arkadaş olacak ve bir sürü hikâye anlattıracaktı.

Cooper’ı orada tutmanın yapılacak bir sürü iş anlamına geleceğini biliyordu. Para biriktirmişti ve maluliyet maaşı vardı. Hükümet ona para veriyordu ve bu parayı kazanmak için çalışmak zorunda değildi. Tek yapması gereken altı ayda bir ziyaret ettiği doktora almayı bıraksa da ilaçlarını almaya devam ettiğini söylemekti. Onu Çığlık Odası’na koyduğunda profesörün sıkılacağını tahmin etmişti, ama eve bir kurban

getirerek bu sorunu da çözebilirdi. Böylece yeni arabasıyla kafeden şehre gitmiş, kızın aylar önce kendisini reddettiği köşeye arabayı park etmişti. O olay Noel'den önceki hafta yaşanmıştı, ama Noel süsleri hâlâ şehri süslüyordu. Genç adam ne istediğine aylar önce karar vermiş, parasını biriktirmişti. Hayatını değiştiren kızı hatırlatan sokak kızıyla birlikte olacaktı. Bütün yıl kızı defalarca aynı köşede beklerken görmüştü ve her seferinde onu Katie'ye biraz daha benzetiyordu. Sonunda kızın gerçekten o olduğuna ikna oldu. (Olmadığını bilmesi gerekirdi. Ne de olsa Katie'yle aynı yaştaydılar, ama köşedeki kız en fazla yirmisindeydi.) O anı düşündükçe hâlâ kendini kötü hissediyor. Dürüst olmak gerekirse utanıyor. Kızın yanına gitti ve birlikte olmak için kaç para istediğini sordu. Kız ona anlamadığı bir sürü şey için bir sürü fiyat verdi.

Yirmi saniyeden kısa sürede bir ara sokağa yürüdüler. Kız genç adamı süzüp parayı peşin istedi ve adam kıza ücretini ödedi. O zaman kız, genç adamın pantolonun fermuarını açtı. Adrian daha önce bir kadınla birlikte olmadığı için ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ama belli ki kız ikisine yetecek kadar bilgiliydi.

"Utangaç olma," dedi kız, ancak Adrian utanıyordu ve kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı. O kadar gergindi ki midesinin bulandığını hissettiği halde kızı ikaz edemedi. Ağzı açıldı ve kusmuklar kızın kafasından aşağı döküldü.

"Lanet olsun seni ucube," diye bağıran kız Adrian'ın yanından uzaklaştı.

"Özür dilerim Katie."

Eliyle kusmukları temizlemeye çalışan kız durduğu yerden genç adama baktı. “Ne dedin sen?

“Özür dilerim dedim.”

“Bana Katie diye seslendin.”

Yanlışlıkla oldu.

“Cebinde kaç para var?”

“Hiç yok.”

Kız öne çıkıp genç adamın göğsünü dürttü. Adam kızdan korktu. “Kaç paran var?”

“Ben... Bilmiyorum,” dedi genç adam. Ona zaten altmış dolar vermişti. Cüzdanını çıkardığında kız cüzdanı elinden kaptı ve içindeki tüm parayı alıp cüzdanı yere fırlattı.

“Bu para kuru temizleme için. Bir daha seni buralarda görmeyeyim.”

O Adrian’ı görmedi, ama Adrian onu gördü. Bazen birkaç gece üst üste sokağa saklanıp kızı izlerdi. Bir daha yanına gittiği olmadı.

Ta ki bu haftaya kadar. Kız onu tanımadı. Belki daha iyi bir tanım olmadığından “yumuşak başlı” davrandı diyebiliriz. Adrian kızın uçtuğunu düşündü. Belki de arabası olduğu için onu tanımamıştı, çünkü geçen sefer bir arabası yoktu. Kız kendi isteğiyle arabaya bindi ve daha yarım blok bile gitmeden bir ara sokağa saptıklarında Adrian elektroşok tabancasıyla kadım bayılttı. Ağzını ilaçlı bezle örtse de olurdu, ama bu şekilde daha az mücadele edeceğini biliyordu. Kullandığı şey, Cooper'ı bayıltmakta kullandığı elektroşok

tabancasıydı ve fahişe de aynı şekilde yığılıp kalmıştı. Tek farkla. Kızın yere düşmesini engelleyen bir koltuk vardı.

Elektroşok tabancasını ve kartuşları ikizlerden almıştı. On iki taneydi; yani on iki kişiyi vurabilirdi. Aynı kişiyi bir kereden fazla vurursa sayı azalırdı elbette. Evlerinde bazen kendisinde kullandıkları kimyasallardan da buldu. Bir bezi o kimyasallara bulayıp Adnan'ın yüzüne tutarlardı ve o da uyuyakalırdı. Onlardan bu kadar nefret etmese ikizlerin koleksiyonunu yapıp hikâyelerini dinlemeyi düşünebilirdi. Kızı süngerli odalardan birine hapsetmeyi düşündü, ama sonra yatağa bağlamakta karar kıldı. Yatak odaları daha havadardı ve kız orada rahat ederdi. İp ve yapıştırıcı kullandı. Bunlar olup biterken kız uyumayı sürdürdü.

İşi biten Adrian dışarı çıktı. Araba kullanmaya bayılıyor. Bir arabaya sahip olmak hayatını değiştirdi. Hastaneye gitti ve dışarıda bekleyip ikinci annesini evine kadar takip etti. Koleksiyonuna eklediği insanlara bakmasına yardım edeceğini umuyordu. Kadın, sokak kızı gibi ona "ucube" diye bağırdı. Ancak bu sefer yanında onu koruyacak hastabakıcılar yoktu. Adrian kadına saldırdı. Kadın polisi arayacağını, onu hapse attıracağını ve hapsin kendisinin ona yaptığı her şeyden çok daha kötü olacağını söyledi. O zaman Adrian yeniden kadına saldırdı ve onu yatağa bağlayıp dışarı çıktı ve bir teneke benzin aldı.

Gece boyunca kadının kanepesinde uyuyup sabah beşte uyandı ve bulduğu bütün yiyecekleri arabaya doldurdu. Cooper'a getireceği kızlara giydirmek için kadının elbiselerinden birkaçını aldı ve annesiyle vedalaşıp onu ateşe verdi.Şimdi her şeyi kendi başına yapması gerekecek. Bunun altından kalkabilir. Son üç yıl boyunca bakım evinde bir sürü

şeyin altından kalkabileceğini ispatlamadı mı? Neler öğrendiğine bakın: Araba kullanmayı, yemek pişirmeyi, yıkanmayı, şehre inmeyi, yiyecek ve giysi almayı öğrendi. Grove'a döneli bir hafta oldu ve her sabah verandada oturup bazen birkaç dakika ve bazen bütün gün güneşin tadını çıkarıyor. Bu sabah öncekilerden farklı,çünkü yağmur yağdı ama sonra bulutlar dağıldı. Adrian portakal suyunu içip Cooper'ı ve dün gece adam kadını öldürdüğünde aralarında nasıl bir bağ oluştuğunu düşünüyor. Şiddeti, koşullar doğurur der bütün kitaplar Bu yüzden suçlular hapse düştüklerinde örnek vatandaşlara dönüşür. Çünkü içeride tecavüz edip öldürecekleri kadınlar yoktur. Koşullar değiştiğinde Cooper'ın tavrının da değişeceğini biliyordu. Bir yerlerde okumuştu böyle olacağını.Adrian aynca kendini ihanete uğramış hissediyor Kadının Cooper'ı özgür bırakacağına emindi; ilişkilerinin doğasını Cooper'ın eylemleri belirleyecekti. Kaçmaya çalışması aslında Adrian'ı hiç sevmediği, bütün söylediklerinin yalan olduğu anlamına geliyordu. Cinayet onları birbirine yaklaştırmış, ihanet ise uzaklaştırmıştı. Yani başladıkları noktaya dönmüşlerdi.Kahvaltısını bitiriyor, ama alt kata inmiyor. Dün gece ortalığı temizledi. Cesedi battaniyeye sarıp diğerlerinin yanına gömmek için arka bahçeye götürdü. Şimdi Cooper'la yüzleşmek istemiyor. Ona hâlâ kızgın. Zaten bu sabah için başka planlan var Biraz kazı yapacak ve belki koleksiyonuna yeni parçalar ekleyecek.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Donovan Green son karşılaşmamızdan bu yana hiç uyumamış gibi görünüyor Giysileri bile aynı. Saçı başı karmakarışık, gözleri kıpkırmızı ve takip edildiğinden şüpheleniyormuş gibi sürekli sağı solu kontrol ediyor Sanki son on, on iki saati bir bara kapanıp içki içerek geçirmiş.

“İşte para," diyor zarfı uzatırken. İş kızınızı bulmaya geldi mi harcayacağınız paranın sınırı yoktur. “İpucu ne?”

“Cooper Riley kitap yazmış,” diyorum ona. “İçinde işimize yarayacak bir şeyler olabilir”

“Bir kitaba beş bin dolar mı vereceksin?”

“Bu kitaba, evet. Seni sonra ararım.”

İtiraz edecek gibi oluyor ve yanımda kalmak istiyor, ama sonunda pes edip başım sallıyor. O artık boşa çıkarsa kendini öldürebilecek bir umuda sımsıkı sarılmış, yıkık bir adam.

“Haberlerdeki robot resmi görmüşsündür,” diyorum, “tanıdığın biri mi?”

“Başbakana benziyor.”

“Polisin o resmi Emma’nın ev arkadaşına veya diğer arkadaşlarına gösterip göstermediğini biliyor musun?”

“Biri kuzenleri Larry olabileceğini düşünmüş. Sana kızımın hayatta olduğunu söylemiştim; fotoğraflar bunun ispatı,” diyor. “Onlar çekildikten sonra koşulların değişmiş olabileceğini düşündüğünü biliyorum, ama değişmedi. Kızım

hayatta. Kızımın hayatta olduğunu hissediyorum," diyor. Umarım gerçekten hissedebiliyordur. "O güçlüdür. Söylediğimin doğru olduğunu biliyorsun. Ona yaptıklarından sağ kurtuldu ve şimdi başına gelenleri de atlatacak. Konuşarak başını her tür beladan kurtarabilir."

Umarım öyledir. Umarım konuşabilecek durumdadır.

"Eşim Hillary her zaman benden güçlü olmuştur," diyor "Geçen yıl sen Emma'yı yaraladığında eşim kontrolünü hiç kaybetmedi. Ben ise paramparça oldum. Bu sefer rolleri değiştik. Karım mahvoldu. Tek yaptığı Emma'nın odasında oturup arkadaşlarının yanına taşınırken kızımızın geride bıraktığı giysilere sarılmak. Hillary tanıdığım en güçlü kadın ama bu olay... Eğer Emma sağ salim eve dönmezse. O... O... Bilmiyorum. Bilmiyorum," diye devam ediyor kafasını sallayarak. "Lütfen onu bul, olur mu? Ölmeden önce onu bul ve bize getir Sana yalvarıyorum, kızımı sağ salim getir."

Ona bunu yapacağımı söylemek istiyorum. Eve dönüp karına her şeyin yoluna gireceğini, gün bitmeden, en geç yarın kızının geri geleceğini söyleyebilirsin demek istiyorum. Yorgun suratından, yorgun suratındaki umut kırıntılarından neler söylememi istediğini okuyabiliyorum. Bunları duymak biraz olsun kendini toparlamasını sağlayacak.Az kalsın söyleyeceğim, ama söylemiyorum. Başımı sallıyorum. Bu baş sallamanın ne anlama geldiğini çözmüş olacak ki başını sallayarak karşılık veriyor, arkasını dönüyor ve yürüyüp gidiyor Uzaklaşana kadar arkasından bakıyorum boş gözlerle. Belki eve dönecek, belki hastaneye gidecek, belki medyum Jonas Jones'la veya bir rahiple konuşacak. O kadar çaresiz ki her şeyi deneyebilir.

Koridora dönüyorum. Para kelimesi paranın kendisi kadar güçlü değildir, bu yüzden iki bin doları bilgisayar odasının camına yaslayıp kapıyı tıklatıyorum. Elli dolarla şansımı deneyip aynı sonucu almayı umabilirdim, ama toplama eklenen her yüz dolarla bilgisayarcının polisi araması riski aynı ölçüde azalıyor. Kapı kilitli. Adam cama yaklaşıp önce paraya, sonra bana, ardından tekrar paraya bakıyor.

Gözlerini paradan ayırmadan, “Ne istiyorsun?” diye soruyor.

“Birkaç soru sormak,” diye cevaplıyorum. “Cooper Riley hakkında.”

“Gazeteci misin?”

“Hadi ama sana nakit teklif ediyorum, bankaya gittiğinde karşılıksız çıkacak bir çek değil.” “Gazeteci değilsen nesin?”

“Cooper Rileyyi bulmaya çalışan biriyim. Sen de paraya ihtiyacı olan biri gibi görünüyorsun.” “Orada kaç para var?”

“İki bin,” diyor, sabırsızlanmaya başlıyorum. “İstediğim şeyi yapmak sadece iki dakikanı alır. Daha önce dakikada bin dolar kazandığın olmuş muydu?”

Kilidi açıyor. Oda hapisten çıktığımdan beri girdiğim en soğuk oda. Bilgisayarların soğutucuları tam gün çalışıyor ve havalandırmaya bağlanmış ufak kurdelelere bakılırsa makineler içeriye aralıksız soğuk hava üflüyor. Odada en az bir düzine bilgisayar ekranı var ve bilgisayarların sayısı daha bile fazla. Floresan ışıklarının uğultusu duyuluyor. Buna bir de yüzlerce hard diskin tıklamalarını eklerseniz gerçek bir bilgisayar senfonisi elde edersiniz. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve gözlerini paradan ayırmıyor

“Konuş, ne istiyorsun?" diye soruyor ve sonra kâğıttan repliğini okuyormuşçasına ekliyor. “Burada olmaman gerekirdi.”

“Bilgi almaya geldim.”

“Buna yetkim yok... Elindeki gerçekten iki bin dolar mı?”

“Evet. Üstelik isteyeceğim şey yasa dışı değil,” diyorum, ki bu düpedüz yalan. “Dinle, tek istediğim Cooper Riley'nin dosyalarına erişmek.”

“Hani birkaç soruyu cevaplamamı istiyordun?”

“Tamam, itiraf ediyorum istediğim şey bundan biraz daha karışık”

“Polisler çoktan dosyaların kopyasını çıkarttırdı.”

“Öyleyse yeniden yapmak zor olmamalı.”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Belirli bir dosyayı arıyorum. Cooper’ın bir şeyi yedekleyip yedeklemediğini öğrenmem gerek. Dosyalara göz atarsan paraya kavuşursun,” diyorum banknotları sallayarak.

“Yalnızca göz atmam karşılığında mı?”

“Evet, sadece göz atman için.”

“Tamam. Bu söylediğin yasadışına benzemiyor’ diyor vicdanını rahatlatmak için. Elini uzatıyor ve ben de parayı veriyorum.

Sürücülerden birinin yanma gidip otuz saniyede gerekli bilgileri giriyor. Ne de olsa daha dün aynı dosyalara ulaşmış. Karşımızda bir sürü dosya beliriyor.

“Kitap yazıyordu,” diyorum ona.

“Ne tür bir kitap?”

“Suçlularla ilgili.”

“Bekle bir saniye,” diyor ve dosyaları gözden geçiriyor “Tamam, burada büyük ebatta bir Word dosyası var. Polisler dün bir kopyasını çıkarttırmıştı. Bir bakayım,” deyip resme tıklıyor Kitabın ilk sayfasını görüyoruz. “Sanırım aradığın bu,” diyor. Dönüp baktığında bandajlı elimde bin dolar daha tuttuğumu görüyor.

“Çıktısına ihtiyacım var,” diyorum.

“Bilmem ki..."

“Kimsenin ruhu duymaz.”

“Bunu yaptığım duyulursa...”

“Duyulmaz. Bana güven. Onunla yakalanmaya niyetim yok ve bir gün öğrense bile Cooper Riley kitabının çıktısının alındığından şikâyetçi olacak konumda değil. Zaten polislerde de bir kopyası yok mu? Yakında herkesin kitaptan haberi olur. Ama o kadar bekleyecek durumda değilim.”

“Bilmiyorum...” diyor, ama gözlerini paradan alamıyor. “Çıktısını aldığım anda buradan gideceğim.”

“Ve kimse bilmeyecek?”

“Benden duymayacaklar.”

Bilgisayara dönüp cebinden bir USB bellek çıkarıyor. “Çıktısını alırsam kayıtlara işlenir,” diyor. “Ayrıca çok uzun sürer. Metin neredeyse üç yüz sayfa. En az on beş dakikamı alır.”

Dosyayı taşınabilir belleğe yaklaşık iki saniyede kopyalıyor ve belleği bana uzatıyor. Tam kapıya gidecekken yeniden ona dönüp, “Bir şey daha,” diyorum. “Bana adamın bu dosyayı en son ne zaman açtığını söyleyebilir misin?”

“Hayır, ama bu dosyayı en son ne zaman kaydettiğini söyleyebilirim. Belki evden çalışıyordu veya bir yerlere kaydedilmiş başka bir versiyonu vardır, ama bu dosya en son üç yıl önce kaydedilmiş.”Üç yıl önce. Natalie'nin kaybolduğu, Cooper’ın boşandığı dönem. Kiralık arabanın saatine bakıyorum. On bire geliyor ve hava da 42 derece. Kuzey trafiği başlamış. Bir ev daha yanıyormuş. Sokaklarda neredeyse hiç yaya yok. Başıboş köpekler kanalizasyon ızgaralarını koklayıp yiyecek arıyor. Izgaralar artık kuru ve üzerleri taze çöplerle dolu. Yanan evi geçtikten sonra, kendimi iki taksi çarpıştığı için kilitlenen trafiğin ortasında buluyorum. Şoförler iki ayrı dilde birbirlerine küfrediyor. Oradan kurtulmak on dakikamı alıyor, yolun her tarafı elmas parçalarını andıran cam kırıklarıyla dolmuş.

Eve döndüğümde ön kapıyı ve çalışma odasının camını açıp cereyan yapmasını sağlıyorum. Vantilatörü çalıştırıp bilgisayarı açtıktan sonra belleği bilgisayara takıyorum. Bilgisayarımın açılması birkaç dakika sürüyor. Geçen seferkinden daha uzun ve gelecek sefer de şimdikinden uzun sürecek, çünkü içindeki on sekiz aylık parçalar artık antika sayılır Bilgisayarın önündeki koltuğa oturup dizime masaj yapıyorum. Şimdi biraz daha iyi, şişliği indiği için azıcık kırabiliyorum. Üç yüz sayfa hemen okuyamayacağım kadar uzun, ama niyetim bütün yazılan okumak değil, Pamela Deans, Cooper Riley ve Grover Hills arasındaki bağlantıyı bulmak. Yazıcının düğmesine basıp ilk çıkan birkaç sayfayı

elime alıyorum. Daha sayfaların mürekkebi kurumadan aradaki bağlantıyı görüyorum. Cevap Cooper Riley’nin yazdığı giriş metninde. Grover Hills'i ziyaret ediyormuş. Kitabı için oradaki suçlularla röportaj yapıyormuş. Hemşire Deans ona yardım etmiş. Sanırım aklında bir hikâye vardı ve kitabını yazmaya başlamıştı, belki yayıncılarla görüşmeyi planlıyordu, belki görüştü ve reddedildi. Her hafta akıl hastanesine gitmiş, Hemşire Deans hastalarla bağlantı kurmasını sağlıyormuş. Yazıcıdan yeni, ılık sayfalar dökülüyor Onları da elime alıyorum. Görünüşe göre Riley en az on hastayla konuşmuş. Aklımda birkaç soru beliriyor. Öncelikle hastalarla görüştüğünde Cooper Riley, Natalie Flowers’ı kaçırma, Jane Tyrone’ı öldürme ve Emma Green'i hapsetmeye giden yolda ne kadar ilerlemişti? Genç kadınlara işkence edip öldürmek o zamanlar yapacağını aklına bile getirmediği bir şeymiydi, yoksa yapmaya heveslendiği bir şey mi? Görüşmeler arzusunu güçlendirdi mi, bastırdı mı bilmeye imkân yok.Yaklaşık yüz sayfa basıldı. Kâğıtları hizalamak için kenarlarını masaya vurup salona geçiyorum. Evin bu tarafı havasız ve peşimi bırakmayan toner kokusu havasızlık hissini daha da güçlendiriyor Pencereleri açıp verandaya çıkıyorum.Sayfalar elimden düşüyor. Daxter su oluğuna bağlanmış, gözleri yarı açık. Dün uyuyormuş gibi görünüyordu, bugün ilmeğin ucunda sallanan ölü bir kedi nasıl görünürse öyle görünüyor

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adamın suratındaki ifade onun için büyük ödül. Her şeye değdi. O ifadeyi son görüşünün üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti. Zihnine doluşan anılarla beraber o günleri ne kadar özlediğini fark ediyor. Başka kediler de olacak eliyor kendi kendine, çünkü onu inciten bir sürü insan var Çitteki aralıktan Tate'in sayfaları düşürmesini izliyor; Kâğıtlar yere çarpıp iskambil kâğıtları gibi dağılıyor. En üstteki bir kaç sayfa kahverengi çimenlere uçuyor: Tate kedisine uzanıyor, ama Adrian neler olacağını görmek için oralarda oyalanmıyor. Koşa koşa sokağa geçip arabasını park ettiği yere gidiyor, görevini neredeyse tamamladı. Arabasıyla sokağı geçiyor, sola sapıyor, yine sola sapıyor ve paralel sokaktan dönüp aracı Tate'in evine yanaştırıyor

Ön kapı açık olduğu için işi daha kolay olacak. Yoksa kapıyı çalıp açtığında elektroşok tabancasıyla Tate'i vuracaktı. Bunun riskli yanlan var. Ama şimdi rahatça içeri girebilecek. Soldaki odadan gelen mekanik gırr-gırr sesi dışında evden çıt çıkmıyor. Elektroşok tabancasını cebinden çıkarıyor Elleri terlediği için az kalsın tabanca kayıp düşecek. Ucunu ileri doğrultsa da kendini korumak için tabancayı vücuduna yakın tutuyor. Bez parçası, insanları uyutan sıvıyı koyduğu plastik şişeyle birlikte arka cebinde duruyor.

İdeal olan Tate'i sırtından vurması. Öylesi daha kolay olurdu, ama illa öyle olması gerekmiyor Ne olursa olsun, Tate bilincini kaybedip yere yığıldığında Adrian arabayı evin önüne çekip onu arabaya taşıyabilir. Arabayla geri geri

gitmek konusunda çok başarılı sayılmaz, ama pratik yaptığı için şimdi başarabileceğine inanıyor. Onu Tate'in arabasının yanma park edecek, çünkü Tate'in evine uzanan yol yeterince geniş. Sonra Tate'i bagaja sokacak ve Grove'a dönecek. Onu duvarları süngerle kaplı odalardan birine koyacak. Orası yatak kadar rahat değildir, ama Tate gibi biriyle uğraşıyorsanız odayı kullanmak daha emniyetli. Theodore Tate, katil ve katil avcısı. Tam koleksiyonluk bir parça. Onun da hikâyeleri vardır. Hem de ne hikâyeler...Gürültülerin geldiği oda çalışma odası. Yazıcıdan çıkan sayfalar postalanmayı bekleyen zarflar gibi alttaki hazneye doluyor. Şimdiden bir sürü sayfa birikmiş. Yerde ve masada da başka belgeler ve fotoğraflar var Yazıcıdan son çıkan sayfayı eline alıyor. Şöyle bir gözden geçiriyor, sonra haznedeki kâğıtlardan bir kaçını alıp onları da inceliyor.

Aman Tanrım, yoksa bu Cooper'ın kitabı mı? İsimlerden bazıları tanıdık geldi. Öyle! Gerçekten öyle! Gözlerine inanamıyor. O kadar heyecanlandı ki elleri zangır zangır titremeye başladı. Yazıcıdan başka sayfalar da çıkıyor. Onları kapıyor Tate kitabı nereden buldu? Ve neden? Cevap oradaymışçasına odayı gözden geçiriyor, ama değil. Orada olan başka bir vaka ile ilgili belgeler ve fotoğraflar. O vakayı gazetelerden hatırlıyor. Tate demek ki sadece Cooper'ı değil, üniformalı erkekleri öldüren kadım da arıyor

Şansına inanamıyor Adrian.

Herhalde o tebessüm saatlerce yüzünden eksilmeyecek!

Koridora çıkıyor. Tate'in birileriyle konuştuğunu duyuyor. Kalbi çılgıncasına çarpmaya başlıyor, tebessümü siliniyor. İki kişiler! Yeniden çalışma odasına dönüp kitabı ve etrafa

saçılan kâğıtları gözden geçiriyor. Bir kısmım boş bir dosyaya dolduruyor, ama hepsini alamıyor. Kalanların yazıcıdan çıkmasını bekleyemez. Cooper, Melissa X hakkında bilgi edinmeye bayılacak. Adrian onu mutlu etmenin harika bir yolunu buldu. Kendini hazine sandığını yağmalıyormuş gibi hissediyor. Aynı zamanda Tate ve arkadaşı her an çalışma odasına dalıp kendisini yakalayacaklarmış gibi hissediyor. Heyecanlandı ve gerildi.

Dışarı çıkıp arabasına koşuyor. Solukları düzeliyor, ama kan ter içinde. Arabayı çalıştırıp uzaklaşmaya hazırlanırken Tate'in yalnız olabileceği, telefonla konuşuyor olabileceği geliyor aklına. Çok aptalca davrandı. Artık öyle olduğuna emin; belli ki Tate birini aramıştı. Herhalde polisi. Hâlâ içeri dönüp onu koleksiyonuna katmayı deneyecek vakti var.Ama çok gergin, hiç olmadığı kadar gergin ve bu sabah için bütün şansını kaybetti. Görünmeden eve girip çıktı, onca bilgiyi ele geçirdi ve ölü kediyi kazıp çıkardı. Ne zaman isterse geri gelebilir. Bu gece, yarın veya gelecek hafta. Arabayı vitese takıp sokaktan ayrılıyor. Sinirleri yatışıyor, gerginliğin yerini heyecan alıyor. Aslında o kadar heyecanlandı ki eve dönmeden kitaba göz atabilmek için beş dakikalığına arabayı kenara çekiyor. Sayfalarda tanıdığı insanların adlarını arıyor Yazılanlara bakmak, eski bir hatıranın üstündeki örtüyü çekmek gibi. Onu gülümseten hatıralar bunlar. Markete gidip gazete alıyor ve sonunda eve vardığında koşa koşa içeri girip Cooper'ın kitabını bodrum kapısının önüne bıraktıktan sonra alt katın yolunu tutuyor.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Adrian, “Sana bir şey vereceğim,” diyor.

Cooper kapının diğer tarafında. Uzun zamandır uyuyordu. İki günde iki kere elektroşok tabancasıyla vurulmak onu iyice sersemletti. Uzun, karanlık bir sabah ve peşinden upuzun karanlık bir gece geçirdi. Zaman söz konusu olduğunda bodrum bir kara delikten farksız. Ayrıca havasız ve pis kokuyor. Kusmuk ve çiş kokusu adamı etkilemeye başladı. Birkaç dakika önce uyandığında büyüğünü yapması gerekti ki onun kokusu daha da berbat. Bunlara ek olarak eli acıyor. Başparmağında derin bir kesik var, sanki biraz zorlasa deri ikiye ayrılacak. Parmağını sarabileceği hiçbir şey yok. Yaranın iltihap kapmaması için tek yapabileceği başına kötü bir şey gelmeyeceğini umut etmek.

“Ben de sana bir şey borçluyum,” diyor Cooper. “Bir özür. Dün gece kaçmaya çalıştığımı düşündüğünü biliyorum, böyle düşünmene neden olduysam özür dilerim ama kaçmaya çalışmıyordum. Gerçekten. Seni bulmak için üst kata geliyordum."

“Ciddi misin?”

“Elbette,” diyor, ama Adrian’ın inanmadığını gözlerinden okuyor “Sana yalan söylemem Adrian. Ne de olsa bütün varlığım sensin.”

“Sende benim bütün varlığımsın,” diyor Adrian. “Bu yüzden sana bir şey getirdim. Aslında iki şey.”

“Öldürmem için yeni kadınlar mı?” diye soruyor öyle olmasını umarak. Gelecek sefer işleri mahvetmeyecek. Geçen sefer aptal egosu yüzünden her şey mahvoldu. Kızı sağ bırakmalıydı. En azından Adrian’la işi bitene dek. Adrian yanıt vermektense ellerini havaya kaldırıyor Birinde gazete, diğerinde bir dosya var. Getirdiği bu mu? Cooper hayal kırıklığına uğradı. Bodrum kapısından süzülen ışık içeriyi aydınlattığı için gazeteyi okumak kolay. Birinci sayfadaki robot resim lise öğretmenlerinden birine, böyle şeylerin normal sayıldığı dönemde sınıfta sürekli pipo içen Bay Maynard’a benziyor. Adrian dosyayı kahve masasına koyup gazetenin birinci sayfasını çeviriyor ve gazeteyi ikiye katlıyor

"Geri çekil,” diyor Adrian. "Neden?”

“Bunu kapının altından senin tarafına geçirmek istiyorum.” “Tamam.”

Geri çekiliyor Sürgünün açıldığını duyuyor, ama dün geceki kadar güçlü bir ses değil. Koşup Adrian'ı kolundan yakalamayı denememek için bütün iradesini kullanıyor Güçlükle de olsa kıpırdamamayı, yerinde durmayı başarıyor. Adrian'ı yakalamayı başarsa ne olacak? Üstteki sürgüyü açana dek adamın parmaklarını mı ısıracak?

Aslında, evet, fena bir fikir değil ama çok geç kaldı. Kapak aralandı ve gazete artık içeride. Kapak kapandığında sürgünün sesi duyuluyor Adrian camın önüne dönüyor. Cooper öne çıkıp gazeteyi yerden alıyor.

“Dosyada ne var?” diye soruyor gazeteye bakarken.

“Onu birazdan konuşuruz," diyor Adrian. “Polisler seni arıyor. Gerçekten altı kişiyi öldürdün mü?”

“Fotoğraf makinem nerede?”

“Hangi fotoğraf makinesi?”

“Çantamda bir fotoğraf makinesi vardı. Şimdi yok.”

“Ah, o dayandı,” diyor Adrian. “Yangında. Polisin onu bulmasını istemedim.”

“Yok olduğuna emin misin?”

“Üstüne benzin döktüm. Oraya bak," diyor ve boynunu kaşımaya başlıyor. Cooper ona inanmak istese de emin olamıyor. “Gazetede yangının fotoğrafı var.”

Cooper gazeteyi açıp kâğıdın yaralı parmağını kesmemesine özen göstererek diğer sayfayı çeviriyor. İçerisi hiçbir şey göremeyeceği kadar karanlık. Adrian ışığın camdan girebilmesi için kenara çekiliyor.

Orada evinin bir fotoğrafı var, ama artık ev demeye bin şahit ister. Adamın adresinin yazılı olduğu bir ateş topu demeli.

“Tanrım,” diyor. Başı dönüyor. Evini çok severdi, hem de çok. “Evim. Onu tamamen yok etmişsin."

“Biliyorum, ne harika değil mi? Böylece polis seri katil olduğunu gösteren hiçbir şey bulamayacak. Bugün bana bir zamanlar burada yaşayan insanlardan bazılarından bahsede bileceğini düşünmüştüm," diyor.

“Evim!” diye bağırıyor adam. “Pislik herif, evimi yakmışsın!” Adrian'a bakıyor. Adrian’ın kafası karıştı. Cooper’ın aklından geçenler ise farklı. Çıktığında bu evi yakacak ve Adrian'ı hücreye kilitleyip en güzel yerden yangını izlemesini sağlayacak.

Elini yumruk yaptığında parmağındaki yaraya kan toplanıyor. En azından fotoğraf makinesi yok olmuş. Öyle olmalı. Arabasını görebiliyor. Çantayı orada düşürmüştü. Adrian makineyi yakmak konusunda yalan söylüyor olsa da makinenin yangından tek parça çıkmasına imkân yok.

Olamaz.

Yoksa var mı?

“Bunu senin için yaptım,” diyor Adrian alçak sesle. “Sana yardım etmek için.”

Cooper gazeteyi indiriyor. İkiye katlayıp yatağa fırlatıyor. Ufak hamleler yap. Bir moronla uğraştığım unuttun mu?

Kaderini elinde tutan bir moron.

“Benim için yaptığın doğru, ama o evi severdim,” diyor. Neyse ki sigortası vardı. “Haklısın, doğru olanı yapmışsın, beni kolladığın için sana minnettarım.”

“Senin evin artık burası,” diyor Adrian. “O ev seni eski hayatına bağlayan bir çapaydı. Ayrıca kitabın da bende.”

“Ne?”

“Gayet iyi görünüyor,” diyor Adrian.

“Elbette iyi,” diyor Cooper. “Onu nereden buldun? Evimdeyken çıktısını mı aldın?”

“Hayır. Onu birinden aldım.”

“Ne? Nasıl? Kimden?”

“Theodore Tate’ten. Seni arıyor.”

“Bu isim bir yerlerden tanıdık geliyor,” diyor ve bir saniye sonra nereden hatırladığını buluyor. Geçen yıllar boyunca Theodore Tate pek çok kez gazetelere düştü. Farklı vakalar yüzünden. Bir keresinde bir fahişeyi öldüren adamı bulmaya çalışan ekipteydi, bir başka sefer benzin istasyonunu soyan hırsızın peşinde düşmüşlerdi. Kızı öldüğünde gazeteler adamdan bahsetmişti. Trafik kazasında kızının ölümüne yol açan adam ortadan kaybolmuş, teoriye göre hapse düşmektense ülkeden kaçmıştı. Tate, son olarak geçen yıl bir seri katilin izini sürüp öldürdüğünde gazetelere manşet olmuştu.

“O bir polis,” diyor Adrian. ‘Ama hiçbir şey bulamayacak, çünkü bulunacak hiçbir şey yok.”

“Kitabı nereden bulmuş? Neden?” diye soruyor Cooper ve akima daha önemli bir soru geliyor. “Kitabı ondan nasıl aldın?”

“Neden ondaydı bilmiyorum,” diye cevaplıyor Adrian, “Ama sayfaları evinden aldım.”

“Tate'i öldürdün mü?”

“Benim bir katil olmadığımı unuttun mu? Onu nasıl bulduysam öyle bıraktım.”

“Niçin evine gitmiştin?”

"Bundan bahsetmek istemiyorum," diyor Adrian.

“Bir şey seni oraya çekti. O da bu işe bulaştı demek! İyi, ama nasıl?”

“Neden bu işe bulaştığını bilmiyorum.”

"O zaman niçin onun evine gittin?”

“Bunun için,” diyen Adrian elindeki dosyayı havaya kaldırıyor. “Dosyada ne var?”

“Tate'in araştırdığı bir vaka.”

“Hangi vaka?”

“Melissa X vakası.”

Cooper buz kesiyor ve yavaşça, kalan tek hayasını kontrol ediyor “Tate o dosyaya mı bakıyormuş?” diye soruyor Cooper. “Görünüşe göre evet.”

“Dosyayı görebilir miyim?"

“Onu görmen için aldım. Bana karşı nazik olursan ilerleyen saatlerde onu okumana izin veririm.”

“Tamam Adrian, elbette. Sorun değil. Ama güvenliği elden bırakmamalısın. Ya seni yakalasaydı? O zaman bana ne olurdu?” “Bilmiyorum,” diyor Adrian, “Bunu düşünmemiştim. Yemin ederim polise senden bahsetmezdim. Gelip seni benden alamazlardı.” Cooper, “O zaman burada açlıktan ölürdüm,” deyip terk edilmiş başka bir akıl hastanesinin hücresinde kilitli olan Emma Green’i düşünüyor. Kıza su vermiş, ama yiyecek bırakmamıştı. Kaç gün yetecek su koymuştu? Galiba iki şişe. Toplam iki litre. Bir gün için yeter de artar Sonraki gün dönmeyi planlıyordu. Ama aradan üç buçuk gün geçti. Suyun hepsini birden içmemişse sağ kalabilir. Hepsini pazartesi gecesi içmişse şimdiye kadar çoktan ölmüştür. Buradan çıktığında Emma Green hiç iyi durumda olmayacak.

“Hastanede ne kadar yattın Adrian?"diye soruyor Cooper.

“19 yıl 8 ay ve 4 gün,” diyor Adrian gururla. “Saydım.”

"Saydın mı?”

“Yapacak başka bir işim yoktu.”

“Neden buraya kapatılmıştın?”

“Annemi, gerçek annemi beni buraya bırakmaya zorladılar.”

“Gerçek anneni mi?” diye tekrarlıyor Cooper. Delilik bir tarafa, Adrian yine ilgisini çekti. Eğer fotoğraf makinesi bulunmadıysa buradan kurtulduğu anda eski hayatına kavuşabilir Bir kitap yazar, bu sefer yayıncıların seve seve basmayı kabul edecekleri bir kitap.

Parmağındaki kesiği ağzına götürüp kanı emiyor, elini kaplayan acı aslında hoş bir his.

“İki annem var Gerçek annem ve buradaki annem."

“Buradaki annen hemşirelerden birimiydi?”

"Hemşire Deans,” diyor Adrian. “Arada sırada onunla konuştuğunu görürdüm.”

Arabasına atlayıp buraya gelir ve hastalardan birkaçıyla baş başa konuşabilmek için Hemşire Deans’in eline iki yüz dolar tutuştururdu. Kendini kaptırdığında kadına haftada iki yüz elli dolar vermeye başlamıştı. Hemşire odada onların dışında bir de hasta bakıcı olması ve kimseye paradan bahsetmemesi koşuluyla boş ofislerden birini kullanmasına izin verirdi. Katiller hakkında bir kitap yazıyordu. Sinir krizi geçirenler veya sinek yiyerek vakit öldürenler kimsenin ilgisini çekmezdi.

Ama Adrian bütün okuyucuların ilgisini çekecek bir malzemeydi. Hele ki tüm bu olup bitenlerden sonra. Cooper

kaçmayı başardığında piç kurusunu öldürecek, sonra olay yerini kafasına göre düzenleyecek ve polisler geldiklerinde onu kahraman ilan edecekler. Yayıncıların yine onu geri çevirmesine imkân yok.

“Niçin anneni seni buraya bırakmaya zorladılar? Kediler yüzünden mi?”

“Evet,” diyor Adrian. “Kediler yüzünden.”

“Dün gece seni bulmak için üst kata çıkıyordum,” diyor Cooper. “Sana inanıyorum. Galiba. Gazeteyi okumak için zaman ister misin?”

Cooper gazeteye dönüyor. Yatakta olmasına rağmen ne yazdığını göremiyor. “Birkaç dakika yeter.”

“Sonra arkadaşlarımdan bahsederiz,” diyor Adrian. “Bana tanıştığın katillerin hikâyelerini anlatırsın. Kitabını okuduğumda onları senin hikâyelerinle kıyaslarız.”

Hikâyeleri gerçekten seviyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Tamam Adrian.Bana gazeteyi okuyup kafamı toplamam için birkaç dakika ver.”

“Harika!”

“Ama geçen seferki gibi,quid pro quo.’”

“Ben... Fransızca anlamıyorum.”

“Bu söz Latince.”

“İkisi aynı değil mi?” diye soruyor Adrian.

Bu kadar salak biri nasıl onu esir alabildi? Satranç oynarken altı yaşında birine yenilmekten farksız. “Bir de acıktım. Yiyeceğe ihtiyacım var.”

"Tamam.”

“Kovayı da boşaltır mısın? İçerisi çok pis kokuyor.”

"Daha sonra,” diyor Adrian.“Söz veriyorum.” “O zaman şimdi bırak da gazeteyi okuyayım. Birazdan görüşürüz. Gelirken yanında birkaç sandviç getir Çıkarken de okuyabilmem için kapıyı açık bırak.”

Adrian koşa koşa üst kata çıkıyor ve gazeteyi okuyabilmesi için Cooper’ı rahat bırakıyor.

OTUZUNCU BÖLÜM

Dün hâlâ ona şefkat gösterebilirmişim, onu kucağıma alırsam ne kadar sevildiğini anlarmış gibi Daxter’ın ölüsüne sarılmak istiyordum. Bugün ise ona bakamıyorum bile.Yumruklarımı havaya kaldırıp birden arkama dönüyorum, ona bunu yapan kişinin tam arkamda olduğuna eminim, ama orada sadece kapı var Kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyorum. Duş almak, evimi yakıp kül etmek, hatta ölü kedimi bile yıkamak istiyorum. Çok karanlık, çok ürkütücü bir şey hayatıma dokundu. Mezarın çevresinde ayak izleri var. Daxter'ı öldüren kişinin izleri mi? Elbette o. Kedimi yanlışlıkla ezmediler. Onu sonradan kazıp çıkarabilmek için öldürdüler. Bana bir mesaj yollamak için. Ama o mesajın ne olduğunu anlamıyorum.Cooper Riley'yi aramayı bırak mı? Emma Green’i aramayı bırak mı?Natalie Flowers’ı aramayı bırak mı? Yoksa bu mesaj geçmişten, yıllar önce tutukladığım birinden mi geliyor?

Kulağa çok daha mantıklı gelen bir ihtimal daha var. Schroder’i arıyorum. “Biri kedimi öldürdü,” diyorum ona. O kadar sıkı tutuyorum ki ahize neredeyse parçalanacak. Fakat asıl istediğim Daxter’ı öldüren kişiyi parçalamak.

“Bana dün söylemiştin.”

“Demek istediğim, birinin bile bile kedimi öldürdüğü,” diyorum ve Daxter'ın evimin önünde sallandırılandan bahsediyorum.

“Tanrım,” diyor “Sence biri sana bir şey anlatmaya mı çalışıyor?”

“Bence bu kişi Grover Hills'ten biri.”

Hiçbir şey söylemiyor Ne düşündüğünü duyar gibiyim. Kendimi zorlasam telefonu sıkı sıkı tutan parmaklarının çatırdadığını duyacağım. Hızlı hızlı nefes alıyor. “Grover’ı nereden biliyorsun?”

“Google”

“Sadece oradan mı?”

“Hayır Cari, çocukluğumu orada geçirdim!”

“Öyle olması pek çok şeyi açıklardı.”

“Dinle, Cari, üç yıl önce özgür bırakılan hastalardan birinin önce Cooper Riley ve Pamela Deans’i ve sonra da beni saplantı haline getirmesi ihtimal dahilinde.”

“Kedi yüzünden mi böyle düşünüyorsun?”

“Evet, kedim yüzünden. Aklı başında insanlar böyle şeyler yapmaz. Aklı başında insanlar ölmüş hayvanları kazıp çıkarmaz!”

“Sakinleş Tate."

“Ben sakinim,” diyorum bahçeyi turlamaya başladığımda. “Buraya bir devriye arabası ve olay yeri ekibi yollamanı istiyorum. Polisler mahalle sakinleriyle konuşsun. Birileri bir şey görmüştür. Burada bir sürü delil var, örneğin mezarın etrafındaki ayak izleri.”

“Bunu herhangi biri yapmış olabilir Tate. Delinin teki olması gerekmez. Birilerini öfkelendirmişsindir”

“Hayır, bunu ancak delinin teki yapmış olabilir Cari. Kızan insanlar böyle şeyler yapabilselerdi şüpheli listemin bir numarası sen olurdun.”

“Seni anlıyorum,” diyor, “Ama eski bir mahkûm kedini öldürmüş olabilir.” Söylediği doğru. Yıllar boyunca pek çok kişiyi tutukladım. Schroder devam ediyor: “Böyle tesadüf olmaz diye düşündüğünü biliyorum, ama biri bunu yapmayı kafasına koymuşsa sen hapisteyken yapması mantıklı olmazdı. O zaman bir işe yaramazdı.”

“İyi ama niçin ben hapse düşmeden yapmamış?”

“Bilmiyorum. Belki o zaman da o hapisteydi.”

“Robot resmi Grover Hills çalışanlarına gösterdin mi? Belki aralarından biri onu tanır.”

“O işin çaresine bakıyoruz Tate. Evi kontrol edip kediyi almaları için birilerini yollarım.”

Telefonu kapatıyor. Belgeleri alıp içerinin yolunu tutuyorum. Ön kapıdan çalışma odama giden ayak izleri var, başka birinin ayakkabısından bulaşan izler. Evrakları elimden düşürüp yatak odasına dalıyorum ve şiltenin altından Donovan Green’in tabancasını alıyorum. Çalışma odasına dönüyorum. Bilgisayar hâlâ çalışıyor. Odada kimse yok. Kitap çıktılarının çoğu kayıp ve yazıcısının önündeki haznede sadece son on küsur sayfa kalmış. Schroder’in bana verdiği Melissa X dosyaları gitmiş. Daxter ya dikkatimi dağıtmak ya da beni uyarmak için kapıya asılmıştı. Her koşulda biri Cooper Riley’ye ne olduğunu öğrenmemi istemiyor.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

Hasar tespiti.

Gazetedeki makale yeterince kötü, ama daha kötüsü de olabilirdi. Kocaman bir manşet atıp Seri katilin evi yandı diye yazabilirlerdi. On yıl önce bazı kurallar vardı, on yıl önce delil yoksa gazeteler bir haberi basmak istemezdi. Fakat artık kurallar değişti. Artık internet var ve haber kanalları günde yirmi dört saat yayın yapıyor Kıran kırana bir mücadele içindeler ve gazeteciler bile tek tek bütün detayları kontrol etmiyor. Haberler insanlara neler olup bittiğini bildirmekten çok, para kazanmak üzerine. Para kazanmak doğru veya yanlıştan daha önemli. Herkes dedikoduları gerçek sayıyor; Karakolun önünde sosisli sandviç satan adam güvenilir bir kaynak kabul ediliyor. Etik diye bir şey kalmadı. Ahlakî sınırlar kaybolup gitti. Yani Cooper'ın katil olduğundan şüpheleniyor olsalardı, bu çoktan gazetelere yansırdı.

Bu haber de onun kayboluşuyla ilgili. Canterbury Üniversitesi'nden elli iki yaşındaki Psikoloji profesörü Cooper Riley evinden kaçırıldı. Arabası hâlâ evinin önündeydi, nereye kaçırıldığına dair hiçbir ipucu yok ve ertesi gün evi yanıp kül oldu. Yangının fotoğrafını çekip yanma Cooper'ın fotoğrafını koymuşlar. Yıllar önce çekilmiş, üniversitenin tanımında kullanılan reklam fotoğraflarından biri. Saçları o zamanlar daha gürdü, daha siyahtı ve tepesinde hâlâ birkaç tutam saç vardı. Zorlu bir boşanma sürecinden geçmemiş. Fotoğraf yaklaşık beş yıl öncesine ait.Cooper en az on kilo almış ve şu anda kahrolası bir bodrumda hapis.

Polis ne biliyor?

Daha fazlasından şüphelenselerdi birileri bu bilgiyi basma sızdırırdı. Hem hiçbir şey o yangından sağ çıkmamıştır; Fotoğraf sokaktan çekilmiş, arabanın da alev aldığı görülüyor Ön bahçe bile alevler içinde. Fotoğraf makinesi yerde bile olsa eriyip gitmiştir; kimse hafıza kartını kullanamaz. Yani Cooper'ın tedirgin olması için bir neden yok. Her iki kurbanı da arabanın bagajında taşıyıp her ikisini de muşambaya sarmıştı. Arabasının bagajında herhangi bir delil bulamayacaklarını biliyor, ama kalmışsa bile yangın bu sorunu çözdü.

Evi.

Sevgili evi.

Sevgili koleksiyonu.

Eğer oradan kurtulmayı başarırsa bir daha asla koleksiyon yapmayacak. Koleksiyon yapmak Adnan'la ortak bir noktaları olduğu anlamına gelir ve onunla ortak bir noktaya sahip olmanın düşüncesi bile adamı hasta ediyor.Yakında Adrian'ın da çaresine bakacak.

Yatağın kenarına oturup gazeteyi kucağına bırakıyor. Parmağını evinin fotoğrafının üstünde dolaştırıyor ve parmağının ucuna mürekkep bulaşıyor Öldürdüğü ilk kızı düşünüyor. Geçen yıldı. Gazeteyi sertçe ovuşturuyor. Kızın adı Jane Tyrone'dı ve yirmi dört yaşındaydı. Kendisinin neredeyse yarı yaşında. O zamanlar Riley, dünyadaki hiçbir şeyin ona kendini yirmi dört yaşındaki birini öldürmekten daha iyi hissettiremeyeceğini düşünürdü. Beş ay sonra yanıldığını keşfetti -on yedi yaşında biri çok daha iyi bir avdı.

Elbette işe onunla başlamadı. Her şey üç yıl önce başka bir öğrenciyle başladı. Natalie Flowers. O zamanlar adı buydu

kadının. Cooper onu düşünmeyi sevmiyor; Adrian'ın Melissa X dosyasını getirmesi de kötü hatıraları canlandırdı. Dosyada kadının gerçek adının geçip geçmediğini merak ediyor. Düşük ihtimal. Polisin haberi yok. Olsaydı medyaya haber verirlerdi. Dosyaya bakmak istiyor. Bakmaya ihtiyacı var; orada kızı ona bağlayan bir şeyler olabilir.

Natalie Flowers.

Natalie hayatına girdiğinde büyük bir değişimi de beraberinde getirmişti. O dönemde evliliği bitmek üzereydi. Bir süredir eşiyle sorunları vardı, ama Riley işiyle ve kitabıyla ilgilendiğinden durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemişti. Derken karısı onu terk edip ayrılacağım söyledi. Riley kalması için yalvardı. Başka birini seviyorum dedi kadın. Hayır, kadının sevgilisinin kim olduğunu bilmiyordu ve hayır, Cooper'a adamın kim olduğunu söylemeyecekti. Sadece onu sevdiğini, yeni erkeğiyle mutlu olduğunu ve Cooper'ın sahip olduğu her şeyin, evin bile yarısını istediğini söyledi. Kanun böyleydi. Adam aynı gün bir şişe viski alıp yansım içti ve sonra kanunen kadının olan diğer yarıyı da devirmeye hazırlandı. İş çıkışı ofisinde içiyordu. Eve gitmek istemiyordu. Boş evle yüzleşmek istemiyordu. Dosyalarıyla, araştırmalarıyla kuşatılmış olarak, dersler bittiği için öğrencilerden kurtulmuş bir kampüste oturup kafa çekmek istiyordu.

O gün farklı bir karar vermiş olsa hayatının nasıl olacağını düşünüp dururdu. Araba kullanmanın iyi bir fikir olacağım düşünecek kadar sarhoştu. İşte alkol size bunu yapar: Ayıkken bin tane doğru karar verebilir, asla içki içip araba kullanmayacağınızı bilirsiniz, ama içki her şeyi değiştirir. Kanınıza karışır ve her şeyin yoluna gireceğini söyler Böylece

dışarı çıkıp otoparka gitti. Yüzlerce arabalık boşlukta yalnızca altı araba vardı ve biri onunkiydi. Soğuk bir geceydi, yerler yapraklarla kaplıydı ve saatler geriye alındığı için henüz yedi buçuk olmasına rağmen hava karanlıktı. Her geçen gün bir öncekinden biraz daha erken kararıyordu hava, bahara kadar da böyle gidecekti.

Neler olduğunu anlayamadan anahtarlarım yere düşürdü. Eli hâlâ arabanın kapısındaydı, kilidi açmaya çalışıyordu. Olup biteni kavramak birkaç saniyesini aldı, yere eğilip anahtarları aramak ise birkaç saniyesini daha. Taksi çağırması gerekirdi. Karısını ayrılmamaya ikna etmek için daha çok uğraşması, neler döndüğünü anlaması gerekirdi. Tanrım, kendini ne kadar aptal hissediyordu. Boynuzlanmış, ama ruhu bile duymamıştı.

Derken kız sanki yoktan var oldu. Bazen kâbuslarında kızın birkaç metre ötedeki cehennemden çıktığını görürdü ve havada süzülerek ona doğru gelirdi. Hayatını sonsuza kadar değiştirecek olan iblis.

“İyi misiniz profesör,” diye sordu ve hayır, adam iyi değildi. Karısı onu aldatan bir fahişeydi ve hayatının yarısını çalacaktı. Üstelik yıllar nasıl da geçivermişti. Yirmilerinin ve otuzlarının nasıl geçtiğini hatırlamıyordu bile, zaman akıp gidiyordu, bir sonraki yıl ellisine basacaktı ve bundan nefret ediyordu. Bundan gerçekten nefret ediyordu.

“İyiyim,” dedi.

“Emin misiniz?”

"Kesinlikle,” diye cevaplarken tekrar anahtarlarını düşürdü.

“Ben öğrencilerinizden biriyim,” dedi kız. Tanrım ne kadar güzeldi!

Adam niçin böyle söylediğine emin olamayarak, "Vakit ayırdığın için teşekkürler/’ dedi. Sonunda kapıyı açtı.

“Dinleyin,” dedi kız, “sizi evinize bırakayım mı?”

“Bilmem ki.” Ancak doğruyu söylemek gerekirse biliyordu. Birinin onu evine bırakması hoşuna gidecekti. Bir iki kadeh bir şey içip sonra... Kahretsin, kızın kastettiği bu değildi. Kız onu evine bırakmaktan bahsediyordu. “Arabama ihtiyacım var, sabah önemli işleri halletmeye gideceğim,” dedi kıza. “idare ederim.”

“Sorun değil,” dedi kız. “Sizin arabanızla gideriz ve bana eve dönebilmem için taksi parası verirsiniz.”

Böylece karar verildi. Eve giderken Cooper neredeyse hiç konuşmadı. Sürekli karısını, işini, her istediklerini elde eden erkekleri ve kibarlığın en büyük erdem olduğu safsatasını düşünüyordu. O kızı arzuluyordu, o kızı her şeyden çok arzuluyordu ve onunla olursa kendini yeniden genç hissedeceğini biliyordu.

“Bir içki için içeri gelmek ister misin?” diye sordu kız arabayı garaja soktuğunda.

“Eve dönmeliyim.”

“Tek bir içki,” dedi Cooper. “Söz veriyorum, seni çok tutmayacağım. Ben Kriminoloji profesörüyüm,” dedi. “Ve inan bana ellisine basacak bir adamı tek başına içmeye terk etmek suçtur”

Böylece kız evet demişti. Üç yıl sonra dönüp baktığında kızın neden evet dediğini anlamıyor ve nasıl olup da kendisinin kıza asılmaya cesaret ettiğini hatırlamıyordu. Kızın reddedişi onu o kadar incitmişti ki o da kızı incitmek istemişti. Her şey böyle başlamıştı. Kıza kendini kötü hissettirme arzusuyla, karısına acı çektirme arzusuyla, ama bu kız karısı değildi, onun yerine koyduğu biriydi sadece. Ders kitaplarında her şeyin üst üste binişinin tetik rolü oynadığını söylenir. Adam o an bile bunu biliyordu. Her şey eve dönüş yolculuğuyla başlamış, adamın kızı zorla yatak odasına sokup giysilerini parçalaması ve tecavüz etmesiyle sonuçlanmıştı. Eli sürekli kızın yüzündeydi, kendisini görememesi için gözlerini kapıyordu ve ancak işi bitip soluk soluğa kızın üstüne yığıldığında bir dakika önce ne yaptığı kafasına dank etti.

“Özür dilerim,” dedi kızın üstünden kalkarken. Beyni alkolden bulanmıştı ve kendini hasta hissediyordu.

Kız hiçbir şey söylemedi ve tavana bakmayı sürdürdü. Tanrım, gözlerini kırpmadan çok uzun süre dayanabiliyordu. Yanakları göz-yaşlarıyla ıslanmıştı.

“Bana ne oldu bilmiyorum,” dedi Cooper. “Lütfen, lütfen, ben... Özür dilerim.”

Kızın omzuna dokundu. İrkilmemiş, kıpırdamamıştı.

“Sen... İyi misin?”

Kız hiçbir şey söylemedi. Adama bakmıyor, hareket etmiyordu.

Cooper paniğe kapıldı. Kız kesin polise gidip neler olduğunu anlatacak, işini kaybedecek, hapse düşecekti. O

zaman kimse kitabını basmayacaktı. Karısını geri kazanamayacağı da kesindi. Ya hapisten çıktığında ne olacaktı? Hayatı boyunca bir daha kimse ona saygı göstermeyecekti. Kimse onu işe almayacaktı. Bütün geleceğini heba etmişti.

En kolay çözüm kızı öldürmekti. O çizgiyi geçebilir miydi? Bir çizgiyi çoktan geçtiğine göre, bir diğerini neden geçmesin? Kızı arabaya tıkıp bir yerlere atmayı düşündü. O kısım kolaydı. Ama kızı boğazlamak veya bıçaklamak? Hayır, bunu yapamazdı.

Kıza,“Param var,” dedi, ama yalan söylüyordu. Ev karısıyla ona aitti ve ipotek ödemeleri küçük miktardaydı. Ama kadın onu terk ettiği için evi kaybetmek istemiyorsa ona ait olan yarıyı kadından satın alması gerekecekti. Kızın hareket etmediğini görünce yatağın kenarına oturdu ve pantolonunu yukarı çekti. “Hepsi senin. Sahip olduğum ne varsa,” dedi. Ciddiydi. Evi satacak ve kalan bütün parayı kıza verecekti. Göğsü sıkıştı, nefes almakta güçlük çekmeye başladı. Eğilip yere kustu.Midesinde kileri çıkarınca biraz kendine geldi. Baş dönmesi bile yarı yarıya azalmıştı.

“Seni eve bırakayım,” dedi ağzını gömleğine silerek, fakat elbette araba kullanacak durumda değildi. “Giysilerini giymene yardım edeyim," deyip kızı giydirdi, ama kız herhangi bir tepki vermemeyi sürdürüyordu. Öylece yatıyor, Cooper’ın kendisini kıpırdatmasına izin veriyordu. Giysiler kıza uymadı, çünkü büyük ölçüde parçalanmışlardı. “Yarın bankaya gidebiliriz,” dedi adam. “Ne kadar? Ah Tanrım, lütfen bana kaç para istediğini söyle.”

Kız hâlâ tepki vermiyordu. Adamın bir içkiye ihtiyacı vardı. İçki kafasını toplamasına yardım ederdi. Böylece kızı zorla yatak odasına sokarken kafasından kopardığı tutam tutam saçların yanından geçip salona döndü. Yemek masasına yaslanıp kendine doldurduğu yarım kadeh viskiyi kafasına dikti ve sonra bardağı yeniden doldurup ufak bir yudum aldı. Elleri titriyordu. Avuçlarına kan bulaşmıştı. Bardak sürekli dişlerine çarpıyordu.

Bugün bile kızın neyle kendisine vurduğunu bilmiyor Masanın başında olduğunu hatırlıyor, bir saniye sonra ise yerde. Yüzü parkelere çarptı, gözleri kapandı ve uyandığında ellerini kıpırdatamıyordu. Bacakları iki yana açılmış, kanepenin bacaklarına bağlanmıştı. Kollan da televizyon dolabına. Ağzına bir şey takılmıştı. Dünyayı bir sis perdesinin ardından görüyordu.

“Neler yaşadığımı bilmek ister misin?” diye sordu kız. “Bana neler yaşattığını bilmek istiyor musun?”

Sakin bir sesle soruyordu sorularını. Özellikle vurguladığı bir kelime yoktu. Bir içki içmek ister misin, der gibi soruyordu.

Cooper cevap veremedi. Kız elindeki kerpeteni adamın görebilmesi için havaya kaldırdı. Cooper’ın kerpeteni. Kız onu garajdan almış olmalı, çünkü o günden sonra bir daha onu görmedi. Kız kerpetenle adamın hayalarından birini yakalayıp sıktı. Bir saniye bile tereddüt etmemişti. Cooper bir çatırtı duydu. Vücudundaki bütün sinir uçları alev alev yanmaya başladı. Çığlık atıyor, ama ağzındaki paçavra yüzünden çığlıkları duyulmuyordu. Sonunda bayıldı, ayıldığında yalnızdı, ipleri çözülmüştü ve halı kana

bulanmıştı. Hastaneye gitmeyi başardı. Polisin gelmesini bekledi, ama gelmediler.

Bir ay geçti. Öğrenci hakkında kayıp raporu tutuldu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu, ama adam, kayboluşunun kendi suçu olduğunun bilincindeydi. Gidip intihar ettiğini düşünmüştü. Suçluluk duydu, duymadı değil, ama içinin rahatladığını da söylemek gerekir. Ayrıca hayasını kaybettiği için öfkeliydi ve bir şansı olsa kızı öldürürdü. İlk yıl her saniyesini kızı düşünerek geçirmişti. Sonra onu daha az düşünmeye başladı. Saldırıdan iki yıl sonra hâlâ kızdan nefret ediyordu, ama öfkesi körelmişti ve her saniyesini kızı düşünerek geçirmiyordu. Aradan üç yıl geçtiğinde neredeyse hiç düşünmemeye başladı ve derken kız gazetelere düştü. Adı Melissa'ydı. Onunla ilgili haberleri baş sayfadan veriyorlardı. Adam ikisinin aynı kişi olduğuna emindi. Arada farklılıklar vardı elbette; üç yıl içinde bir insan fiziksel olarak çok değişir; hele ki değişmek istiyorsa. Ama bu o kızdı ve kötü şeyler yapıyordu. Cooper kızın psikolojisini çözemedi. Bu değişimin altında tecavüzden fazlasının yattığını hissetti. Kıza neler olduğunu bilmek istiyordu. Kızın neden o hale geldiğini anlamak istiyordu. Onu öldürmek istiyordu. Başkalarına işkence etmesi Cooper'ın hatasıydı, bunu biliyordu. Onu bir canavara dönüştürmüştü. Bunu yaptığı için kendini kötü hissetmesi gerekirdi belki, ama hissetmiyordu.

Hepsi bir kazaydı ve hepsi karısının suçuydu. Kadın onu aldatmamış olsa bunların hiç biri yaşanmazdı.

Kızın izini sürmek istedi, ama bunu yapmanın bir yolu yoktu. Cooper dedektiflikten anlamazdı. Onu gazetelerde görmek öfkesini canlandırdı. Yeniden takıntılı birine dönüştü. Üç yıldır ağzına içki koymamıştı, ama yeniden içmeye

başladı. İntikam almak istiyordu. Kıza tecavüz ettiği geceye dönmek ve olanları değiştirmek istiyordu. Gece aynı şekilde başlayıp kızı öldürmesiyle sonuçlansa ne güzel olurdu.

O geceyi başa saramazdı. Bu yüzden önünde dibini görene kadar içmeyi bırakmadığı viski şişesiyle oturma odasının duvarını seyretmeye başladı. Kızı bulsa ona neler yapacağını hayal ederdi. Ertesi gün akşamdan kalmalığını saklayarak işe giderdi ve kimse aklından neler geçtiğini bilmezdi.

Derken Jane Tyrone'la tanıştı.

Kız bazı açılardan ona Natalie Flowers'ı hatırlatıyordu. Aynı saçlar; aynı gülümseme, genç ve güzel bir kız. Bankada çalışıyordu. Cooper çek bozdurmaya gittiğinde görmüştü onu. Kız şirket politikası gereği onu gülümseyerek selamlamıştı. Keşke şirket politikası müşterilerle yatmalarını da içerse diye geçirdi içinden. İşten çıktığında kızı takip etti ve şehirdeki kat otoparklarından birine girdiğini gördü. O an içgüdülerine teslim olduğu söylenebilir ama pratikte, işi hiç zor olmadı. Zamanlama meselesiydi ve etrafta kimsecikler olmadığı sürece herhangi bir tehlike yoktu. Kız arabasının kapısını açarken Cooper yanına gitti, ona gülümsedi ve kız da adamı hatırlamadığı halde gülümseyerek karşılık verdi. Sonra adam kızın arkasına geçip kafasını tuttu ve arabaya çarptı. Bir kere, iki kere ve şansa bırakmamak için üçüncü kere. Kız bayıldı. Adam onu arabanın bagajına koyup on beş dakika sonra kendi arabasıyla otoparka döndü. Birkaç araba ötedeki boş yere arabasını park edip ortalıkta kimsecikler kalmayana dek gazete okuyormuş gibi yaparak vakit öldürdü. Beş dakikadan uzun beklemesi gerekmedi ve kızı kendi arabasının bagajına nakletti.

Kızı bir hafta canlı tuttu. Aslında planı bu değildi. Zaten bir planı falan da yoktu ya. Sabah uyandığında bugün ne yapsam, kime zarar versem diye düşünmemişti, ama olan olmuş ve gün, kızı terk edilmiş akıl hastanelerinden birine kapamasıyla sona ermişti. Duvarları süngerli odalardan birini kullandı ve kızı kullanıp atmayı düşündü. Üç yıl önce canını yakan sürtüğe neler yapmayı planlıyorsa onları yapacaktı.Sonra işler değişti. Kızdan hoşlanmaya başladı, bir parçası kızın da kendisinden hoşlanmasını istiyordu. Bazen kızı kullandıktan hemen sonra ondan özür dilemeyi dener, her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Başlarda galiba bunu söylerken içtendi. Sonlara doğruysa hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini gayet iyi biliyordu.Kızı canlı tuttu, onu tekrar tekrar kullandı ve her seferinde onu bir öncekinden daha az sevdiğini keşfetti. Daha az umursuyordu. Onu neden elinde tutmak istediğine emin değildi, ama yedi gün sonra kız öldü. Önemli değildi, çünkü zaten yedinci günün sonunda kızın hiçbir çekiciliği kalmamıştı. Cooper ona yapabileceği her şeyi yapmıştı ve artık kızı arzulamıyordu. Yollarına gitme zamanı gelmişti. İkisi için de. Olacağı varmış. Zaman gelir, insanlar ayrılır.

Herkes katillerin öldürdükleri kişilerden hatıra olsun diye bir şeyler aldıklarını bilir. Cooper da farklı değildi. Çantasında dijital bir fotoğraf makinesi vardı. Kızla geçirdiği her gün onu kullanmıştı. Fotoğraf üstüne fotoğraf çekmiş, fotoğraf çekmekten hoşlandığını keşfetmişti. İyi de yapmıştı, fotoğraflara bakarak zaman geçirmeyi seviyordu. Bir haftalık eğlence tırnak kadar bir hafıza kartına sığmıştı.İşin komik tarafı kızı Grover Hills'e getirmeyi düşünmesiydi. Terk edilmiş bir binaya ihtiyacı vardı ve bu bina ihtiyaçlarını karşılardı. Ama aynı buna benzeyen iki bina daha vardı

(kitabını yazarken hastalarla görüşmeye gittiği iki akıl hastanesi daha) ve ikisi de bir ay arayla kapanmıştı. Sonuçta kızları hapsetmek için diğer hastanelerden birini, Sunnyview Sığınağı'nı seçmişti.Buradan sağ çıkmayı başarırsa hayatının ne kadarını geri alabilecek? Fotoğraf makinesi yok oldu, ama ya dolabın arkasına yapıştırdığı USB bellekteki fotoğraflar? Bir de evdeki çalışma odasına sakladığı hafıza kartı vardı, ama evi yandığında onun da yok olduğuna emin. Fotoğrafları iş yerine saklamanın kötü bir fikir olduğunu biliyordu, ama ne zaman isterse onlara bakmaya ihtiyacı vardı.

Emma Green'i kaçırdığı gün kötü bir gündü. Cumartesi gününün gazetesinde Melissa X,daha doğrusu Natalie Flowers'la ilgili bir makale yayınlanmıştı. Bu üç sayfayı kaplayan bir haberdi ve polisin bulduğu kayıtlardan görüntüler içeriyordu. Adam bütün hafta sonunu tekrar tekrar makaleyi okuyarak geçirmiş, yavaş yavaş demlenmeyi de ihmal etmemişti. Pazartesi her zamanki gibi işe gitti. Akşamdan kalmalık berbattı ve durumu diğerlerine belli etmemek için büyük çaba harcaması gerekiyordu. Neyse ki sıcak yüzünden sabahki derslerinden bazıları iptal edildi. Dersine giren öğrenciler arasında ona Natalie'yi anımsatan bir kız vardı. Adamın arada bir uğradığı kafede çalışıyordu. Kızı görmek için, onu izleyip canını yakmakla ilgili fanteziler kurmak için kafeye gitti, başka bir niyeti yoktu, ama sonra otoparkta yaşlı adamın kıza saldırdığını gördü. Başlangıçta kıza yardım etmek niyetiyle yanına gitmişti, buna emindi.Öğrencilerinden birine daha zarar vermenin aptalca olacağını, polisin durumdan şüphelene bileceğini biliyordu. Böylece kıza yardıma gitti, ama son anda fikrini değiştirdi. Birdenbire. Kıza yardım etmeyi düşünmeyi bırakıp kızı incitmeyi planlamaya başladı. Hepsi bir hataydı. O zaman da

biliyordu, ama kendine engel olamadı.Onu da Jane Tyrone gibi yedi gün tutacaktı. Aynı şeyi tekrarlama fikri hoşuna gitmişti. Başkası olsa buna katilin imzası derdi. Fotoğraf çekmek aptalcaydı. Aptalca olduğunu biliyordu, ama öğrendiği ve öğrettiği her şeye ters düştüğü halde yine fotoğraf çekti. Yakalanmak istemiyorsanız uymanız gereken kurallar vardır. Adam kuralları çiğnemişti. Katiller yakalanmayacaklarına inanacak kadar kibirli olduklarında hata yapmaya başlayıp büyük riskler alır ve yakalanırlar. Adam aptal değildi, ne yapmaması gerektiğini biliyordu. Diğer kibirli piçlerden çok daha üstündü. Polisin fotoğrafları bulmasına ihtimal vermiyordu. Onları aramaları için bir neden yoktu. Şimdilik kurban olan oydu, başka bir şey değil. Emma Green'in adamın öğrencisi olması iyi değildi, ama neyse ki banka çalışanıyla arasında herhangi bir bağ kuramazlardı.Gazeteyi okşamayı sürdürdüğü için parmaklarına mürekkep bulaşıyor Sayfayı çevirip haberin devamını okuyor. Hemşire Pamela Deans'in siyah-beyaz fotoğrafı sayfadan adama bakıyor. El büyüklüğündeki fotoğraf tıpkı kadın gibi donuk. Cooper onunla ne zaman konuşsa kadının nazik davranmak için bütün enerjisini kullandığını hissederdi. Ama hemşire araştırmaları için önemliydi ve yardımları gerçekten işe yarıyordu. Her zaman kadının çirkin bir evde, birkaç kediyle baş başa yaşadığını hayal etmişti. Ufak bir televizyon ve sadece klasik müzik çalan kanala ayarlanmış bir radyo. Kadın ölmüş, evi gibi o da yanmıştı.

Hiç şüphesiz Adrian tarafından yakılmıştı.

Kötü. Çok kötü. Eğer polis iki yangın arasındaki bağlantıyı keşfederse olayları Grover Hills'e bağlar mıydı?

Dün olsa polisin gelip onu kurtarması fikrine bayılırdı. Ama bugün gelirlerse kaçmasına yardım eden ve karşılığında onun tarafından öldürülen kızın cesedini bulacaklardı.

Ne kadar söylese azdı.Aptallık etmişti. Katilleri, katillerin ne gibi hatalar yaptıklarını bilen biri olarak niçin kendini durduramamıştı?

Ellerinde ve giysilerinde hâlâ kan var. Parmak izini alabilecekleri cinayet silahı kapının diğer tarafında. Hücreyi turlamaya başlıyor. Polis aradaki bağlantıyı keşfedecektir. Biri buraya gelip akıl hastanesini kontrol edecek. Kadının ölüsünü bulacak ve adamı zora sokan sorular soracaklar. Hücreden çıkmalı ve Adrian'ı öldürüp kadını da Adrian öldürmüş süsü vermeli. Giysilerini ortadan kaldırmalı. Kaçabilirse üstünü değiştirip olay yerini dilediği gibi düzenleyebilir Fotoğraf makinesi ve fotoğraflar bulunmadığı sürece polisin ondan şüphelenmesi için bir sebep yok.

Gazetenin sayfasını çevirip Adrian gazeteyi havaya kaldırdığında gördüğü robot resme dönüyor. Yakından bakıldığında adamın eniştesine çok benziyor. Adrian'ı çizmeyi denemişlerse kesinlikle beceremememişler. Resimdeki adam Adrian'a hiç benzemiyor.

Tanrı aşkına!

Kaçmak zorunda.

Adrian'ı onu bırakmaya ikna etmek zorunda.

Şimdi başka bir taktik deneme zamanı.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

Çalışma odası onu bıraktığımdan daha derli toplu. Dosyalar toplanıp götürülmüş. Koridora çıkıp kapının önünü kontrol ediyorum, fakat kimsecikler yok. Çalışma odasına dönüyorum. Yazıcıdan çıkan sayfaların sıcaktan kırış kırış olmalarından korkuyorum. USB bellek hâlâ bilgisayarın önünde. Onu alıp cebime atıyorum.Dışarı çıkıp evin çevresini turlamadan önce bütün odaları tek tek kontrol ediyorum. Dışarıyı da kontrol ettikten sonra içeri dönüyorum.

Hala Daxter'ı öldürenin Grover Hills'ten biri olduğunu düşünüyorum, ama Melissa X dosyasının gitmiş olması beni şüpheye düşürüyor. Belki içeri giren Melissa'ydı. Hangi ihtimal daha korkutucu emin değilim, ama ön kapıyı açık bıraktığım için dünyanın en büyük budalası olduğuma eminim. Herkes biraz cereyan yapması umuduyla kapıları pencereleri açık bırakıyor diye rahatlatmaya çalışıyorum kendimi. Ön kapıyı kilitliyorum. Bilgisayarı açıp kitabın yeniden çıktısını alıyorum.

Schroder'i arayıp gelişmeleri haber veriyorum.

"Tanrı aşkına Tate, nasıl böyle bir dikkatsizlik yaptın? O dosya gizli bilgiler içeriyor.DVD'yi de almışlar mı?"

"Hayır, DVD hâlâ burada," diyorum ona ve gerçekten de öyle, bilgisayarın disk sürücüsünün içinde.

"Eh, bu da bir şeydir. O kayıtlar bir yerlerde yayınlansaydı... Ne kâbus olurdu ama. Dosyayı kaybetmem yeterince kötü zaten." "Dosyayı bana vermemen gerekirdi."

“Ah, demek öyle, yani hepsi benim hatam.”

“Öyle demek istemedim,” diyorum ona.

“İstedin,” diyor ve haklı.

“Dosyanın yeni bir kopyasına ihtiyacım var”

“Bu konuyu düşüneceğim,” diyor. “Ne yani, evine girip dosyayı çalan ve kedini öldüren kişinin Natalie Flowers olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Dinle, bir gelişme oldu. Kafenin arkasındaki çöp tenekesine çarpan arabayı bulduk.”

“Ne zaman?”

“Birkaç saat önce.”

Şimdi mi haber verilir?”

“Özür dilerim patron, haklısın. ilk sana haber vermeliydim. Tann aşkına, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Tate?”

“Haklısın, haklısın tamam.’

"Evet, gelecek sefer yakınmadan önce bunu hatırlasan iyi olur. Her neyse, dün şehirdeki bütün tamirhanelere arabadaki muhtemel hasarla ilgili haber yollamıştık. Bir şey çıkması düşük ihtimaldi. Birinin kızı kaçırıp iki gün sonra arabasını tamire götürmesi pek de mantıklı değil. Ama prosedür gereği gerekli yerlere haber verildi. Tabii onun Emma’nın kaçırıldığı araba olmaması da mümkündü. Sabah arayıp o renkte hasarlı bir arabanın geldiğini bildirdiler. Kontrol etmeye gittiğimizde aynı araç olduğunu tespit ettik.”

‘Ve?”

"Ve dedektifler aracın sahibini sorgulamaya gitti. Atmış altı yaşında Amold Sweetman diye bir adam. Bir bakışta adamın Emma’nın kayboluşuyla ilgisi olmadığını anlamışlar. Haftada bir kez o kafeye gidermiş. Arabasında oturmuş yola çıkamaya hazırlanırken bir kızın cüzdanını çalmaya kalktığını söylemiş. Ona Emma Green’in fotoğrafını gösterdiklerinde kızı teşhis etmiş.”

“Ne?”

“Adamın ifadesi bu. Öylece oturuyormuş. Kız kapıyı açıp içeri girmiş ve cebinden cüzdanını almaya çalışmış.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Biliyorum. Hiç mantıklı değil. Dedektifler onu karakola getirip sorguya devam etmeye karar vermiş. Adamın cevapları değişmemiş. Gerçekten kızın onu soymaya çalıştığını sanıyor. Arabada parmak izi aradık ve kapı kolunda kızın parmak izlerini bulduk.”

“Kapıyı açmaya çalışmasının mutlaka bir sebebi vardır,” diyorum. “Birinin arabasına gidip o kişi orada otururken kapıyı açması, sonra da o kişiyi soymayı denemesi hiç akıl kân değil. Hele çalıştığı yerin arkasındaki otoparkta.”

“Kızın neyi, neden yaptığıyla ilgili bir tahminimiz var,” diyor Schroder “Bir saat geçince Sweetman avukat talep etmiş ve dedektifler de onu yalnız bırakmışlar. Derken avukatı gelmiş ve hep birlikte sorgu odasına girdiklerinde Sweetman’in uyuya kaldığını görmüşler. Sorun şu ki adam ölü gibi görünüyormuş. Avukat elini Svveetman'in omzuna koyup sarsarak uyandırmayı denediğinde adam bağırmaya

başlamış ve avukatı kendisini taciz etmekle suçlamış. Aynı şeyin kızla da yaşanmış olması mümkün. Kafenin sahibi Sweetman'in orada olduğunu ve Emma çıkmadan en az bir saat önce kafeden ayrıldığını hatırladı. Herhalde arabasına dönüp uyuyakalmıştır. Emma da onu görünce endişelenip iyi olup olmadığını kontrol etmek istemiştir. Herhalde adam avukata bağırdığı gibi kıza da bağırdı.”

“Sonra da gaza basıp gitti,” diye hikâyeyi tamamlıyorum. “Ve Emma ya otoparktan ya da otopark ile evi arasında bir yerden Cooper Riley tarafından kaçırıldı.”

Schroder, “Öyle görünüyor. Ama hiçbirimiz kızın nerede olduğunu tespit edemedik,” deyip telefonu kapıyor. Cooper'ın romanının otuzuncu sayfasını okuduğum sırada bir polis arabası evimin önüne yanaşıyor. Silahı yeniden şiltenin altına saklıyorum. Kapıya üç adam geliyor, ama Schroder aralarında yok. İkisi devriye polisi, üçüncü olay yeri ekibinden. Onları

Daxter’ın yanına götürüyorum. Polislerden biri başını çeviriyor, diğeriyse midesi bulanmış gibi inliyor. Olay yeri teknisyeni kafası karışmışçasına kediye bakıyor Boğazına dolanan teli çıkarmadım. Belli ki bir zamanlar palto askısıymış. Bir ucu Daxter’ın boynuna dolanmış, diğer ucuysa çatıdaki oluğa takılmış. Onlara mezarı gösteriyorum.

“Herif gerçekten hastaymış,” diyor polislerden biri.

Ona hak veriyorum.İki polis memuru prosedüre uyup arka bahçeyi kontrol ediyor Onlara evime girildiğinden bahsediyorum. Şüpheleri doğrulanmışçasına birbirlerine bakıyorlar. Belki birbirlerinden hoşlanıyorlardır, bilemeyeceğim. Biri sokağa dönerken diğeri evi gözden geçiriyor Sonra beni teknisyenle baş başa bırakıp mahalleyi

kontrole gidiyorlar. Teknisyenin adı Brody. Daha önce birlikte çalışmıştık, ama anlaşılan benimle ilgili bütün anıları hafızasından silmiş. Kolları güneşten kızarmış, burnu soyuluyor ve kafasının tepesi kel. Sürekli burnunu çekiyor, belki kedilere alerjisi vardır. Beni görmezden gelip içeride biraz oyalandıktan sonra ayak izlerinin kalıplarını çıkarıp kürekten parmak izi alıyor.

“Bir dizi parmak izi var/’ diyor, “onları sizinkilerle karşılaştırmamız gerek."

“Annem ile babamın da parmak izlerini almalısınız,” diyorum. “Ben yokken bahçeye onlar bakıyordu.”

“Kürekte bir sürü parmak izi var, şansımız varsa kediyi mezardan çıkaran kişininkiler de aralarındadır. Görüyor musunuz?” diyor çiti işaret ederek. “Toprak bulaşmış. Kedi katili oradan çıkmış. Herhalde gelirken de çitten geçmiştir. Bence kediyi gömmenizi bekleyip bir tur attı ve ön kapıya geldi. Bir sürü ayak izi var. Ama aynı ayakkabılardan binlerce iz olduğu düşünülürse ayak izinden bir sonuç elde etmek zordur. İzlere göre ayakkabıların tabanı yıpranmış. Bana zanlının ayakkabılarını getirirseniz size izlerin ona ait olup olmadığını söyleyebilirim.”

"Başka?”

“İçerden parmak izleri aldık. Bilgisayar masasından. Belki sizindir, ama kontrol edeceğiz. Bakarsınız şansımız yaver gider. Çalışma odasındaki ve küvetteki parmak izlerinden bazıları adama ait çıkabilir ve belki sabıkası da vardır.”

“Kimse bir şey görmemiş,” diyor eve dönen polis memuru. “Bütün sokağı kontrol ettik.”

“Hep öyle olmaz mı,” diyorum. Cooper Riley’nin komşusu olan esrarkeşi saymazsak bu ülkede hiç kimse 1950'lerden bu yana herhangi bir suça şahit olduğunu itiraf etmemiştir.

“Parmak izlerini sisteme girip kediye otopsi yapacağız. Bahçedeki çukuru doldurup adamın geri gelmesi ihtimaline karşı gece uyanık kalın,” diyor Brody.

Her şeyi toplayıp Daxter’ı kalın naylondan siyah bir torbaya koyuyorlar. Peşlerinden sokağa çıkıyorum.

“İşiniz bittiğinde kedimi geri istiyorum,” diyorum torbayı işaret ederek.

“Kedinizi geri almanızı sağlayacağım,” diyor Brody.

Kapıların kilitli olup olmadığını kontrol edip silahı alıyorum. Dizim acımaya başladı. Mezarı dolduruyorum. Güçlü bir deja vu hissi. Parmak izlerinden bir şey çıkacağını umuyorum. Adam Grover Hills’e belki işlediği bir suç için atılmıştır ve bir saat içinde kim olduğunu öğrenebiliriz. Gün sona ermeden Emma Green'i kurtarırız. Veya belki bunlar Melissa'nın parmak izleridir Dedektif Calhoun’u öldürürken dokunduğu yerlerden parmak izimi almışlardı. İzler ona aitse bu vakaya baktığımı nereden öğrendi? Bunu sadece Schroder biliyordu. Hayır, izler ona ait olamaz.

Gölgede oturup Cooper’ın romanını okumayı sürdürüyorum. İngiltere ve Amerika’daki suçlu profili uzmanları tarafından yazılmış benzer kitaplar okudum. Bence Cooper da onları taklit etmeyi denemiş, ama kitabı ders kitaplarını andırıyor. Kelimelerinde en ufak bir duygu kırıntısı yok, yazdıkları vakalardan iğrenen ve cinayetlere üzülen yazarların kaleme aldığı metinler gibi değil. Okuduğum diğer

kitaplarda çoğu zaman yazarın, kurbanların ölümüyle ilgili detayları yazarken ağladıkları hissine kapılmışımdır. Bunda öyle bir tat yok. İsimlerden bazılarını polis kuvvetlerinde olduğum zamanlardan hatırlıyorum. Benim tutukladığım birinden, Jesse Cartman adlı bir tecavüzcüden bile bahsetmiş. Kız kardeşine tecavüz etmiş, öldürmüş ve parçalayıp yemişti -üstelik bu sırayla da değil. Cooper, suçluların düşünme biçimini açıklamaya çalışıyor ve kafalarına girmeyi deniyor Polislerin kullandığı profil uzmanlan bunu yapmayı denediklerinde genelde başarırlar; çünkü çoğunlukla karşılarındaki kişinin akıl sağlığı yerindedir Ama Grover Hills'tekiler veya Cooper'ın gezdiği diğer hastanedekiler kendilerini hayallere kaptırmış deliler. Bu yüzden Cooper'ın topladığı veriler bozuk. İncelediği şey suçlu zihni falan değil, iki kere ikinin on dokuz ettiği bir dünyayı çözmeye çalışıyor. Hastaların ortak noktalarını bulmayı ve oradan yola çıkarak çeşitli sonuçlara ulaşmayı deniyor Bazılarının geçmişlerinden de bahsetmiş. Kimi iyi ailelerden geliyor, kiminin geçmişleriyle ilgili bütün söyledikleri yalan. Cooper yazarken bir bölümde bir şey iddia edip sonraki bölümde tam aksini savunuyor. Hiçbir yayıncının kitabı niçin basmak istemediği belli. Belki Cooper biraz uğraştıktan sonra kitabı bastırmaktan vazgeçmiştir. Üniversitedeki dosyaya üç yıldır dokunulmamıştı. Saldırıya uğradıktan sonra Cooper kitap yazmaktan vazgeçmiş olabilir mi?

Karşılaştığım isimlerin altını çiziyorum, hepsi muhtemel şüpheliler. Hangi akıl hastanesinde yattıklarına göre onları listeliyorum. Grover Hills'e odaklanıyorum. Sonunda kırk isimlik bir liste oluşuyor. Onlardan birinin Cooper Rileyyi kaçırıp Pamela Deans'i öldürmüş olması mümkün. Hiçbirinin bunu yapmamış olması da mümkün. Belki iki olayın

birbiriyle bağlantısı yoktur, belki bağlantıları vardır, ama başka nedenlerle.

Kırk bir isim. İşe internetten başlayıp gazetenin arşivinde tek tek isimleri aratıyorum. Altısı intihar etmiş, altısı hırsızlık ve tecavüz gibi suçlardan hapiste, biri alışveriş merkezinin ortasına kakasını yapıp durduğu için içeri atılmış, bir diğeriyse annesini öldürmekten hüküm giymiş. Diğerleri hakkında herhangi bir bilgiye ulaşamıyorum. On iki yıl önce kız kardeşini yiyen Jesse Cartman'ı da diğerleriyle birlikte serbest bırakmışlar. Hapse atılsaydı da on iki yılda çıkardı. İlaçlarını almayı unutmadığı günlerde botanik bahçesinde çalışıyor.

Pamela Deans dışında Cooper hiçbir hemşireden bahsetmemiş. İnternette hemşireler, doktorlar veya hasta bakıcılar hakkında bir bilgiye ulaşamıyorum. Tıbbi kayıtlara ulaşmak imkânsız denecek kadar zor Schroder, Grover Hills'te çalışan doktorlara ve hemşirelere robot resmi göstermiştir Belki adamın adını öğrenmişlerdir

Grover Hills.

Olayın merkezinde orası var, oysa ben daha neye benzediğini bile bilmiyorum.

Cooper orada olabilir mi? Hastane kapatılıp terk edildiğine göre saklanmak için mükemmel bir yer.

Grover Hills'i evi olarak gören eski bir hasta oraya dönmüş olabilir mi?

Bilgisayarda şehrin haritasını açıp terk edilmiş akıl hastanesinin adresini bir kâğıda not alıyor, silahımı kapıp arabama atlıyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Buraya gelecekler’ diyor Cooper.

“Ne? Sen neden bahsediyorsun?”

“Polisler buraya gelecektir Beni serbest bırakmalısın. Saklanmalıyız,” diyor Cooper.

“Zaten saklanıyoruz,” diye yanıtlıyor Adrian. Cooper onu hayal kırıklığına uğrattı. Artık bu oyunları oynamak istemiyor. Cooper onu sevse olmaz mı? O zaman her şey daha kolay olurdu. Dürüst olmak gerekirse bu işten sıkılmaya başladı. Günün şimdiye kadar olan kısmı çok iyi geçmişti - Tate’in kedisini kazıp çıkardı ve Cooper’a gazete getirdi. İyi bir kahvaltı etti ve birazdan dışarı çıkıp gölgede Cooper’ın kitabını okuyacak. Neden Cooper yalanlarıyla her şeyi mahvediyor?

Cooper gazeteyi cama tutuyor. Televizyonu izler gibi adamın camın arkasındaki yüzünü izliyor. Aslında kötü haber üstüne kötü haber verilen haber programlarını izlemek gibi.

“Polis buraya gelmeyecek,” diyor Adrian. “Gelmeleri için bir sebep yok.”

“Bir sürü sebepleri var,” diyen Cooper gazeteyi sallıyor. “Sen onlara yeterince ipucu verdin.”

‘Yalan söylüyorsun.”

“Hayır, Adrian, lanet olsun, yalan söylemiyorum Her tarafım kanlar içindeyken burada yakalanmayı göze alamam.

Sen de alamazsın.”

“Ama...”

“Dinle beni. Gazetenin baş sayfasmdasın,” diyor gazeteyi sallayarak.

Adrian başını iki yana sallıyor Baş sayfada olsa kendini görürdü.

“Dikkatlice bak,” diyen Cooper gazeteyi cama tutuyor.

Adrian gazeteye bakıyor Robot resmi inceliyor. Ona benzemiyor ki! Şey, belki biraz.

“Hepsi bu değil,” diyen Cooper gazeteyi çekiyor.

“Resim önemli değil, kimse ona bakıp...”

“Kes sesini,” diyor Cooper. Kapıya avucuyla öyle bir vuruyor ki Adrian yerinde sıçrıyor Ne yapacağına karar veremediği için sessizleşiyor. “Beni dinle,” diyor Cooper. “Fazla zamanımız yok.”

“Ben...”

Cooper yeniden kapıyı yumrukluyor. “Sana beni dinle dedim!”

Adrian korktu. Eskiden sürekli onunla bu dille konuşurlardı. Ne o zamanlar ne şimdi kendisiyle bu tonla konuşulmasından hoşlanmıyor, ama söyleneni yapıyor.

“Şöyle bir düşünürsen sen de aynı sonuca varırsın. Noktaları takip etmen yeterli,” diyor Cooper.

“Ne noktası?” diye soruyor Adrian. Korktuğu gibi kafası da karışmış.

“Art arda dizdiğin noktalar.”

“Ben nokta falan dizmedim,” diyor başını iki yana sallayarak.

“Beni kaçırdın. Evimi yaktın. Biri seni gördü ve Grover Hills'ten biri seni tanıyacak. Ayrıca hemşire Deans'in evini de yaktın.”

“Onu nereden biliyorsun?”

“İkinci sayfada!” diyen Cooper sayfayı çevirip gazeteyi cama yaslıyor. “Dur tahmin edeyim, onu da benim evimi yaktığın şekilde yaktın.”

"İlk seferinde her şey yolunda gitmişti,” diyor Adrian. Artık adamı değil, sadece gazeteyi görebiliyor. “Bu yüzden evet, ikinci sefer de aynı yöntemi kullandım.”

“Polis aradaki benzerliği tespit etmiştir,” diyen Cooper gazeteyi çekip katlıyor.

“Hiç sanmıyorum.”

“İnan bana bağlantıyı kuracaklar. Hemşire Deans’i öldürdün değil mi?”

“Bana ucube dedi,” diyor yumruklarını sıkarak. Lanet olsun, bunu itiraf etmeyi istemiyordu. “Başka bir şey yaptın mı?”

“Hayır,” diyor Tate'i düşünerek. Tate’in kedisini öldürdü ve bu gece eve dönüp kapıyı çalmayı ve Tate’i elektroşok tabancasıyla vurmayı planlıyordu. Tate’in daha uysal bir koleksiyon parçası olacağını düşünmeye başladı.

“Polis kim olduğunu çoktan öğrenmiştir,” diyor Cooper.

“Hayıı; hayır, imkânsız.”

“Burayı kontrol etmesi için birini yollayacaklar.”

“Niçin?”

“Prosedür gereği. Eski bir hastanın beni kaçırdığını biliyorlar, aynı eski hastanın beni bir yerde tuttuğunu biliyorlar: Burası bir insanı hapsetmek için uygun bir tesis.”

“Söylediklerin hiç mantıklı değil. Hastalardan biri olduğumu nereden bilecekler?”

“Theodore Tate’ten kitabımı aldın. Polis bunu öğrenmiştir. Noktaları birleştirecekler.”

“Ha,” diyor noktaların ne olduğunu ancak şimdi anlayan Adrian.

“Gerçekten öyle mi olacak?"

“Geliyorlar Adrian. Belki beş dakika, belki beş saat sonra burada olacaklar. Bugün. İnan bana. Bana inanmıyorsan bekleyip kendi gözlerinle görebilirsin. Koleksiyonunu elinden alacaklar.”

“Bunu yapmalarını istemem,” diyor Adrian.

“İkimizi de hapse atacaklar.”

“Seni kaybetmektense öldürmeyi tercih ederim.”

Bu söz üzerine Cooper sessizleşiyor “O zaman işlerin o noktaya gelmemesini sağlayalım. İlk önce nereye gidebileceğimizi bulmalıyız.” “Gitmek mi?”

“Burada kalamayız Adrian.”

“Ama burası benim evim.”

“Artık değil.”

Kafası karıştı. ‘Ama...”

“Dinle Adrian, burada kalırsak ikimiz de hapsi boylarız. Birkaç günlüğüne başka bir yere gitmeliyiz. Polis buraya gelecek, hiçbir şey bulamayacaklar ve sonra başka yerleri araştırmaya gidecekler. Geri dönmeleri için bir sebep yok. İki, bilemedin üç gün sonra buraya dönebiliriz. Burası yine evin olabilir."

Adrian anladığını sanıyor. Cooper’ı her şeyi anladığına ikna etmeye hevesli. Ama kararsız kaldı. Kısmen Cooper’ın haklı olduğuna ve polisin oraya geleceğine inanıyor. Kısmen de Cooper’ın kendisini kandırmaya çalıştığını düşünüyor. Risk büyük. İçgüdüleri ona saklanıp polisin gelip gelmediğini kontrol etmesini söylüyor, ama polisler gelirse Cooper’ı alırlar ve Adrian az önce söylediklerinde ciddiydi. Onu kaybetmekten ise öldürmeyi tercih eder.

“Nereye gideceğiz?” diye soruyor.

“Aklımda bir yer var,” diyor Cooper. “Aslında bir iki yer var. East Lake Hastanesi ve

“Sunnyview Sığınağı,” diye cümlesini onun yerine tamamlıyor.

Adrian. “Emma Green'i götürdüğün yer."

“Nereden biliyorsun

“Düşündüğün kadar aptal değilim,” diyen Adrian bu anın tadını çıkartıyor. Bu his... Ne? Ne olduğunu bilmiyor, çünkü hayatında ilk kez böyle hissediyor. Süper bir his, ama sanki daha fiyakalı bir adı olmalı.

“Oraya gittin mi? Katil olduğumu oradan mı biliyorsun?"

“Bunun bir önemi yok,” diyor Adrian. Cooper'a, koleksiyonuna katmadan önce günlerce onu takip ettiğini söylemek istemiyor “Seni oraya götürmeyi kabul etsem bile kaçmaya çalışmayacağını nereden bileceğim.”

“Bana ne istersen yapabilirsin,” diyor Cooper. “İstersen beni bağlayabilirsin, ama lütfen Adrian, hemen yola çıkmalıyız. Burada yakalanmayı göze alamam.”

“Çünkü o kızı öldürdün.”

“Evet.”

“İki günlüğüne,” diyor Adrian.

“İki günlüğüne.”

“Sonra geri döneceğiz.”

“Sonra geri döneceğiz,” diye tekrarlıyor Cooper.

“Eşyaları toplayıp alamayacaklarımızı saklayacağım,” diyor Adrian. “Kimse burada olduğumuzu bilmeyecek.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Grover Hills şehrin batısına doğru yirmi dakikalık mesafede. Havalimanını, hapishaneyi ve dikenli tellerle çevrili çiftliklerin yer aldığı Canterbury Ovası'nı geçiyorum. Şehirden uzaklaştıkça hava daha da ısınıyor.Elektrikli tellerle çevrelenmiş arazilerde otlayan sığırlar var.Batıya gittikçe sanki güneşe yaklaşıyorum.Otoyoldan çıkıp ihmal edilmiş yollardan geçiyorum. Hastaneyi bulmak zor, çünkü o yollara saptıktan sonra şehirdeki gibi yön tabelalarıyla karşılaşmıyorsunuz. Ya belediye meclisi şehrin bu kısmıyla ilgilenmemiş ya da köylüler yabancıların gen havuzuna karışacak kadar uzun süre buralarda dönüp duracaklarını umarak onları saklamış. Yollar bir asfalt, bir taşlık ve kavşaktan kavşağa yolun dokusuyla birlikte arazi de değişiyor. İki dakikada bir koyunlarını yoldan geçiren çobanlara yol vermek için duruyorum, traktörlü çiftçiler yolu işgal ediyor ve koşturan çoban köpekleri havlayarak yolumu kesiyor. Birkaç gün önce hapishaneden çıktığımda aynı yerlerin önünden geçmiştik.O zamandan bu zamana çiftçi olup toprağı işleme arzum kesinlikle dallanıp budaklanmamış.Kaybolunca arabayı yolun kenarına, traktör tekerleklerinin derin çukurlar açtıkları çimenlik araziye yanaştırıyorum.Yol engebeli.Pencereleri kapayıp havalandırmayı sonuna kadar açıyorum. Beş dakika haritayı inceliyorum. Haritadan yer yön bulmak hiçbir zaman yeteneklerimden biri olmadı. Parmağımla çizgileri takip ederken keşke karım yanımda olsaydı diyorum içimden. Çiftçilere yol sorardı. Ne zaman yeni bir yere gitsek arabayı

ben kullanırdım, haritaya da o bakardı. Emily ise arka koltukta uyurdu. Hepimizi mutlu eden bir dengeydi bu. Tahminimce yakınlardayım, ama tam olarak nerede olduğumu çözemiyorum. Hangi yoldan gideceğime dair yazı tura atsam muhtemelen haritaya bakarak karar vermeye çalıştığımdan daha iyi sonuç alırım.Arabayı kullanmayı sürdürüp hastaneyi bulmak için bozuk yollarda on beş dakika daha direksiyon sallıyorum. Eğer mahkemeler ve doktorlar Grover Hills'e kapatılmanızı emrettiğinde yeterince deli değilseniz, bu yoldan sonra kesinlikle olursunuz.

Hastaneye uzanan yolun iki tarafına meşeler ekilmiş ve on kadar da karaağaç var. Dalları ince, birbirine dolanmış ve en ufak bir esinti yok. Arabayı yapının önüne park edip dışarı çıkıyorum. Toz parçalan havalanıp arabama yapışıyor Benzer tanecikler binaya giderken beni takip ediyor.Grover Hills harabeye dönmüş. Doğa binaya el koymaya çalışıyor belli ki. Her yer diz boyu otlar ve aşırı büyümüş çalılarla kaplı. Geçen yüzyılda ilk inşa ettiklerinde binayı beyaza boyamışlar O günden sonra muhtemelen bir veya iki kere boyanmıştır, ama aya gidildiğinden beri kimse duvarları elden geçirmemiş. Dev gibi bir bina. Bir sürü ufak penceresi ve görünüşüne bakılırsa sayısız odası var. Ahşap yer yer çürümüş olsa da binanın geneli iyi durumda. Terk edildiğine şüphe yok, ama yaşanabilir bir yer. Binanın bir duvarı sarmaşıklarla kaplı; dallar kiremitlere kadar ulaşmış. Asıl akıl almaz olan ise hiçbir tarafının tahrip edilmemiş olması. Bu ülkedeki insanlar hiçliğin ortasına saklanmış olsalar da terk edilmiş evleri bulmakta ustadır. Bulur, camlarını kırar; duvarlarını deler ve her tarafa sprey boyayla dev penisler çizerler.

Tek ses, kiralık arabanın motorunun gürültüsü. En ufak bir esinti yok ve kuşlar bölgeyi çoktan terk etmiş. Yalnızca kendini soğutmaya çalışan motor Çok ürkütücü. Sanki haritadan çıkıp başka bir evrene geçtim. Yanlışlıkla Uzay Yolu'ndaki gibi başka bir boyuta atladım. Hapishanedeyken her zaman gürültü vardı. Floresanlann gürültüsü, çekilen sifonu sesi, horlamalar, öksürükler, bağırışlar, kahkahalar, ayak sesleri ve kavgalar. Havalandırmanın uğultusu. Bir süre sonra bunlar beyaz gürültüye dönüşür, bir ses diğerini bastırır ve onları duymamaya başlarsınız. Ama burada hiç ses yok. Öne doğru adım attığımda ayağımın da ses çıkarmamasını bekliyorum, ama ayak seslerim duyuluyor Başka bir yerde olsak nasıl sesler çıkaracaksa yine öyle sesler çıkarıyor ayağım. Böylece başka bir evrene ışınlandığım yanılsaması kayboluyor.

Silahımı çekip binanın çevresini dolaşıyorum. Ön taraf taşlık, pislik içinde, kumluk bölümler de var, ama fazla değil. Orayı burayı yabani otlar sarmış. Kapıya uzanan yola, doğa tarafından el konulmuş, beton bloklar kırılmış ve tektonik yüzeylerdeki gibi çatlaklar oluşmuş. Dün gece yağmur yağdığını gösteren hiçbir şey yok. Patikadan çıkıp bileğimi burkmamak için tavşan yuvalarına basmamaya özen göstererek yoluma devam ediyorum. Otlar gürleşiyor, dikenler bacaklarımı kesiyor. Yapının etrafında tam bir tur atıyorum. Arka taraf ön taraftan daha ağaçlık. Duvarlar küf içinde. Toprak yumuşak. Ne önde ne arkada ilgimi çeken bir şey görüyorum. Ne insan, ne araba, ne mezar... Sadece arabaların geçip gittiğini belli eden birtakım izler. Ama en son ne zaman gelindiğini kestirmek imkânsız. Yüz metre ötemizde tek tük ağaçlar var, sonrasıysa ormanlık arazi.

Yürürken silahın namlusunun yere dönük olmasına dikkat ediyorum. Grover Hills boş görünüyor. Hani birinin kapısına kadar gidersiniz, ama çaldığınızda kimsenin açmayacağını bilirsiniz ya... Yine de silahımı kaldırmıyorum. Giriş iki geniş kapıdan ibaret. Verandaya çıkıp kapıları ittiriyorum. Soldaki gıcırtılar eşliğinde açılıyor Güneş tepede, kapının gölgesi yok denecek kadar kısa. İçerisi karanlık. Zifiri karanlık değil, ama tarihi kiliselerin içi gibi. Hava kuru. Eşiği geçtiğimde biraz serinliyorum, ama fazla değil. Belli ki kimse yok, fakat yine de terk edilmişlik kokusu almıyorum. Sanki biri veya bir şey buradaymış.Bir akıl hastanesinin böyle görünmesini beklemezsiniz.On beş metrede bir kilitli kapılarla karşılaştığınız uzun beyaz koridorlar yok. Dev bir çiftlik evini andırıyor. Her taraf ahşap. Herhalde Yeni Zelandalılar o yıllarda Avrupa'daki akıl hastanelerinin böyle olduğunu sanıyormuş. Pencerelere demir parmaklıklar takılmış. Kapılarına kilit vurulmuş bir sürü oda var. İkinci kata çıkan merdivenleri görüyorum. Son zamanlarda merdivenlerden yana şansım yaver gitmedi, bu yüzden zemin kattan başlıyorum işe. Koridoru geçerken kapıları tek tek açıyorum ve bir zamanlar televizyona veya belki de pinpong masasına ev sahipliği yapan salona giderken bütün yatak odalarını kontrol ediyorum. Hepsi berbat durumda, ama kimse yatakları çalmaya zahmet etmemiş. Kapılardan biri mutfağa açılıyor. Herhangi bir hayat belirtisi olmasa da takip edildiğim hissine kapılıyorum. Ürkütücü. Buraya kapatılan hastaların karanlık düşüncelerinin binanın ruhuna işlediği, onlardan geriye kötücül bir varlık kaldığı hissini üzerimden atamıyorum. Öyle bir yaratıkla karşılaşsam silahım işe yaramazdı. Mutfakta yüz yıllıkmış gibi görünen büyük bir buzdolabı var. Kat kat küf dışında boş. Elektrik düğmesine bastığımda ışıklar yanmıyor.

Elektrik yok. Tezgâh paslanmaz çelikten. Tozlardaki yuvarlak izlerden yakınlarda, en fazla birkaç gün önce oraya bir şeyler bırakıldığını anlıyorum.

Dolapları ve çekmeceleri kontrol ettiğimde fare ölüsü dışında hiçbir şeyle karşılaşmıyorum. Merdivenin yolunu tutuyorum. Kendime bu evin en azından benzine bulanmadığını hatırlatarak cesaretimi toplayıp üst kata çıkıyorum. Üst kat, zemin katın neredeyse tıpatıp aynı. Odalar aynı şekilde düzenlenmiş, bir salon var, ama mutfak yok. Örümcek ağlarına bakılırsa yüzyıllardır kimse temizlik yapmamış. Duvar diplerinde fare bokları var. Güneş garip açılarla pencerelerden içeri süzülüp adımlarımın havalandırdığı tozları aydınlatıyor.

Odalardan bazıları mobilyalı ve tek kişilik yataklar, uyduruk şilteler, komodinler var. Hepsi çizik ve kir pas içinde. Banyo fayans kaplı, duvarlardan borular çıkmış. Yatak odalarından biri diğerlerinden daha temiz. Çekmecelerinin tozu alınmış. Binayı dolaştıkça buradan iyi bir şey çıkmayacağı hissi güçleniyor. Bu hastaneye kapatılan hastaların tedavi olabileceklerine inanmak güç.

Kuzey tarafındaki odalar güneş vurduğu için aşırı sıcak, ama güneydekiler buz gibi. Bir sürü oda. Önce kapısı sürgülü olanları kontrol ediyorum. Açtığımda duvarların ve tavanın süngerle kaplı olduğunu görüp alt katın yolunu tutuyorum Öncekinin aksi istikamete ilerliyorum. Başka yatak odaları, başka banyolar. Kapılardan birini açtığımda bodruma inen merdivenlerle burun buruna geliyorum. İçerisi karanlık. Alışkanlıktan elim duvardaki elektrik düğmesine gidiyor. Bastığımda hiçbir şey olmuyor. Merdivenlerin aşağısında sanki karanlık bir kuyu var. Tek ışık, arkamdan vuran ve

vücudumun içeri girmesini engellediği gün ışığı. Karanlığın beni yutmasından korkarak basamakları iniyorum. Ama karanlık beni yutmuyor, ben karanlığa alışıyorum.Merdivenlerin bittiği yerde betonarme zemin başlıyor. İleride bir odacık var, çelik kapılı. Bir tür hücre. Ufak bir penceresi var, ama baktığımda pek bir şey göremiyorum. Camı tıklattığımda ses odada yankılanıyor Sürgüsü açık. Kapıyı açıyorum, ama içerisi çok karanlık. Duvarın dibindeki gölgenin yatak olduğunu keşfediyorum, içeride berbat bir koku var Çiş kokusu? Işık içeri girebilsin diye kapıdan çekiliyorum. Milyonlarca mikroba ev sahipliği yapan bir yatak ve yastık. Hepsi bu. Hücreden çıkıyorum. Kenarda boş raflar, eski bir kanepe, eski bir kahve masası var. Oraya hapsedilen insanları, zifiri karanlıkta tutulan hastaları hayal ediyorum. Bu hücre üst kattaki süngerli odalardan önceki zamanlardan mı kalma? Yoksa en vahşi hastaları mı buraya kapatıyorlardı? Kanepe ne işe yarıyor? Birileri hücreye kapatılırken diğerleri kanepede oturup keyif mi çatıyordu? İnsanları aşağıda ne kadar tutuyorlardı? Bunu kaç kişi biliyordu? Bu,akıl hastalarını tedavi etmekte kullanılan standart bir yöntem mi? Öyle olduğunu sanmıyorum. Böyle bir odanın varlığı belki zaruridir. Kız kardeşinin etinden parçalar koparan Jesse Cartman herhalde burada zaman geçirmiştir. Belki diğer hastalan güvende tutmanın tek yolu böyle odalardı. Korkunç bir hücre, ama üst kattaki süngerli odalar dolmuşsa başka seçenekleri kalmamıştır. Öyleyse niçin bu hücrenin duvarları da süngerle kaplanmamış? Pamela Deans’i öldüren kişi... Bu hücrede ne kadar zaman geçirdi?

Takip edildiğim hissi güçleniyor.

Yukarı çıkarken lekeleri fark ediyorum. Basamaklardaki koyu renk izler yağ lekelerini andırıyor. Eğilip parmağımla yokluyorum. Kurumuş, ama parmak ucuna kırmızı parçacıklar bulaşıyor. Belki kandır. Belki domates suyu. Her ne ise her taraf onunla kaplı.

Dışarının yolunu tutuyorum, bu sefer güneşin sıcağına minnettarım. Arabama yaslanıp binaya bakıyorum. Cooper'dan, Emma Green'den ve kedimi öldüren kişiden iz yok. Toz tutmuş mobilyalar, boş odalar ve bir günlük veya beş yıllık olabilecek kan lekeleri.

Dönüş yolunda Christchurch tabelasına gelmeden hemen önceki arka sokaklardan birinde Schroder'e rastlıyorum ve önünden geçiyorum. Arabasını kenara çekmiş, yanında başka bir dedektif var. Haritayı inceliyorlar. Demek o da Cooper Rile'yi bulmak için Grover Hills'e bakmaya karar vermiş. Yanlarından geçtiğim sırada beni görüp başını iki yana sallıyor. Onu selamlıyorum. Gözlerini devirip iki saniye kadar sırıtıyor. Sonra kaşlarını çatıp haritasına dönüyor yeniden. Arabamın arkada bıraktığı toz duman dikiz aynamdan onları görmemi engelleyen bir duvar oluşturuyor.

Aynı yollardan geçiyorum ve aynı traktörleri kullanan aynı adamlarla aynı hayvan sürüleri yolumu kesiyor. Hapishaneyi geçerken hiç ev özlemi çekmiyorum. Yolun kenarında, etrafında sinekler uçuşan bir inek leşi var. Soğuk görünüşlü büyük evlerin yer aldığı Memorial Caddesi'nden geçiyorum. Şehrin bu kesimleri buralarda zengin aileler yaşıyor diye bağırıyor. Ellerine kollarına mücevher takmış kadınlar bahçıvanlarına emirler yağdırıyor. Trafik tıkalı ve delirmeme engel olan tek şey arabanın havalandırması. Şehir merkezine vardığımda kırk kadar Uzakdoğulu turistin

otobüsün yanında durmuş birbirlerinin fotoğrafını çektikleri, gülümsedikleri, el salladıkları müzenin otoparkında boş bir yer bulup arabayı bırakıyorum. Aralarından birinin ortadan kaybolabileceği, bir hafta sonra polisin o fotoğrafları inceleme ihtiyacı duyabileceği akıllarından bile geçmiyor. İçimden belediye meclisinin aç gözlülüğüne küfrederek park metreye bir saat için üç dolar atıyorum. Botanik bahçesinin girişi otuz metre ileride ve iki tarafında yeşil demir parmaklıklar var. Parmaklıkların altındaki kaya ve alçı karışımı duvar kuş pislikleriyle kaplı. İçeri girmeden bir gazete alıp birinci sayfayı yırtıyor, kalanı geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

Bu bahçeler turistlerin ilgisini çektiği için bitkilerin düzenli olarak sulandığına emin olabileceğiniz yerlerden. Belediye tarafından el üstünde tutuluyorlar. Yaklaşık otuz hektarlık,Avon Nehri kıyısına yayılmış yeşil bir arazi. Bu şehir hakkında ne söylerseniz söyleyin botanik bahçesi ülkedeki en güzel yerlerden biri. Her yan rengârenk çiçeklerle kaplı ve bazı patikaların iki tarafına laleler ekilmiş. Ağaçlar, çiçekler, çalılar ve ördekler barış içinde yaşıyor.

Güneşin tadını çıkaran bir sürü insan var. Bazıları ağaçların gölgesine oturmuş, çiftler çimenlere uzanmış, erkekler sırt üstü yatmış, kızlar başlarını onların göğsüne yaslamış, etekleri uçuşuyor. Çocuklar Avon Nehri’nde kanoyla gezip arkadaşlarıyla su savaşı yapıyor. Danışma yazan ufak kulübeye doğru ilerliyorum. Görevli aşırı dar bir bluz giymiş kilolu bir kadın. Böyle şeyler giymesi insanlık suçu sayılmalı. Bana Jesse Cartman’ı nerede bulacağımı söylüyor. Talimatlarına uyup bahçenin ortasındaki seraya gidiyorum. İçerisi kaktüs dolu; hava sıcak ve ağır. İki nefeste

uykum geliyor. İlk seradan patikalarla diğer seralara geçiliyor ve ayrıca ikinci kata da çıkabiliyorsunuz.

Jesse benden uzun, ama kürdan gibi. Onu son gördüğümde nasılsa yine aynı görünüyor Ancak dikkatli baktığımda bazı açılardan değiştiğini fark ediyorum. On yedi yaşındayken ona depresyon teşhisi konmuş ve on dokuzunda paranoyak bir şizofren olduğuna karar verilmiş. Ailesi bizden yardım istediğinde oğlan yirmi yaşındaydı. Eve vardığımızda babanın Jesse'yi yere yatırdığını gördük. Annesi kızının ölüsüne sarılmıştı. Jesse şimdi otuz beş yaşında ve aldığı ilaçlardan bazılarının işe yaradığı halinden belli. Temiz tıraşlı, saçları düzgün taranmış birine dönüşmüş. Bildiğim kadarıyla serbest bırakıldığından beri kimseyi yemeyi denemedi. Giysileri temiz ve kollarını sıvadığı için yanık teni ortaya çıkmış. Suyu kapayıp orada olduğumu fark edince bana dönüyor.

“Seni tanıyorum,” diyor, “ya doktorsun ya polis.”

“Doktor değilim,” diyorum ona.

“Tutuklandığımda oradaydın.” Hatırlamasından etkilendim.

“Memursunuz değil mi?” diyor gülümseyerek. Elini uzatacağını zannedip ürperiyorum. Aynı eller kız kardeşinin etini parçalamıştı. Elini uzatmıyor.

“Artık dedektifim.” Madem yalan söyleyeceğim, kendimi terfi ettirmekte bir sakınca görmüyorum. “Nasıl gidiyor Jesse?”

“İyi. Artık iyi gidiyor/' diyor. Görünüşe göre öyle. Onu tutukladığımızda gözlerinde gördüğüm karanlık gitmiş, yerini

sihirli ilaçların verdiği ışık almış. “Biliyorsun, ilaçlar beni dengede tutuyor Sorun şu ki ne kadar iyileşirsem, kız kardeşime yaptıklarım yüzünden o kadar acı çekiyorum ve acı arttıkça ilaçları almayı kesmek istiyorum.”

Ağzımı açıp tek kelime etmeme fırsat kalmadan yaralarla kaplı elini uzatıyor. Avucu toz toprak içinde. “Endişelenme, ilaçlarımı alıyorum. Kız kardeşime ve aileme bu kadarını borçluyum. Kötü hissetmek bana müstahak. O zamanlar her şey farklıydı. Sesler duyuyordum, hiç uyuyamıyordum. Onlar yüzünden dikkatimi toplayamıyordum. Artık duyduğum tek ses kendi sesim. Niçin buradasın? Doktorum beni kontrol etmeni mi söyledi? Randevumuza gitmedim, çünkü kız kardeşimin doğum günüydü ve günü mezarının başında geçirmem gerekiyordu.”

“Buraya Grover Hills’ten bahsetmeye geldim.”

“Neden?” diye soruyor; ilk kez savunmaya geçti.

“Bu adamı tanıyor musun?” diye sorup gazetedeki robot

Başını sallıyor. “Babama benziyor/' diyor. “Birkaç yapıyorsun?”

“O senin baban değil,” diyorum ona. “Aradığım adamın robot resmi.”

“Hayır, o kesinlikle babam. Nerede görsem tanırım.”

Resmi katlayıp cebime kaldırıyorum. “Jesse, bana Grover Hills'ten bahseder misin?”

“Beni oraya yolladıklarında hastaydım ve doktorlar beni iyileştirdi.” "Ya bodrum?”

Suyu açıp bitkileri suluyor ve zaman zaman sular onun üstüne de sıçrıyor. Bitkiler, toprak ve hortum su içinde kalmış. Elinden ve kolundan aşağı akan damlalar giysilerini ıslatıyor. Cartman ıslık çalmayı deniyor, ama beceremiyor. Büzdüğü dudaklarından hava üflüyor dışarıya. Gazeteyi katlayıp cebime kaldırıyorum ve suyu kesmek için hortumu tutup kıvırıyorum. Bana dönüyor, pes etti ve bakışlarım yere çeviriyor.

“Bodrum, Jesse."

"Ne bodrumu? Bodrum falan hatırlamıyorum.”

“Bir hücre vardı.”

“Bundan bahsetmek istemiyorum,” diyor başım kaldırmadan. "Kontrolünü kaybettiğinde seni oraya mı kapatırlardı?” “Orası... Bodrum onun için değil.”

“O zaman ne için?”

“Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Cooper Riley ile konuştuğunu hatırlıyor musun?”

Başını sallıyor. “Kız kardeşimden ve ona niçin zarar verdiğimden bahsetmemi istemişti. Bana çocukluğumu anlattırdı. Ailemle ilgili sorular sordu, o sorulardan sorunumun ailemden kaynaklandığını düşündüğünü anladım. Ondan hiç hoşlanmamıştım”

“Ona bodrumdan bahsettin mi?”

“Elbette hayır. Bodrumdan bahsetmemize izin yoktu. Zaten bahsetsem de bana inanmazdı. Üstelik ona söylediğim için oraya gönderilirdim.”

Bastırıyorum. “O odada neler oluyordu? Sizi orada uyumaya mı zorluyorlardı?”

“Bazen, ama beni sadece birkaç kere yolladılar” Gözlerine dolan yaşları sildikten sonra burnunu çekiyor.resmi gösteriyorum.1 yıl önce öldü. Onun resmiyle ne

“Oraya indirildiğinizde sizi dövüyorlar mıydı?”

"Bir bakıma."

“Başka ne yapıyorlardı?”

“Ne yaptıklarını sanıyorsun!” diye çıkışıyor. “Bazılarımız yaptıklarımız için bunu hak etmiştik. Aşağıda olanlar, bizim başkalarına yaptığımız türden şeylerdi.”

“Lütfen Jesse, bana her şeyi anlatman çok önemli.”

“Gazeteleri okuduğum için ne istediğini biliyorum. Cooper Riley'yi arıyorsun. O Çığlık Odası'nı bilmezdi." Konuşmayı kesiyor; yaptığı hatayı fark etti. “Kahretsin! Lütfen, lütfen kimseye sana söylediğimi söyleme.”

“Çığlık Odası mı?”

“İşime dönmeliyim.”

“Jesse, bu çok önemli. Gazeteleri okumuşsan kaybolan kızı biliyorsundur”

“Biliyorum,” deyip tereddüt ediyor “Oraya bu adı takmıştık. O odaya. Çığlık Odası derdik.” “Sizi aşağı yollayıp işkence mi ederlerdi?"

“Bazen ceza olarak bizi aşağı yollar, hizaya sokmak için odayı kullanırlardı. Ama bazen hiçbir şey yapmamış olsak da İkizler bizi aşağı indirirdi.”

“İkizler mi?”

“İki hasta bakıcı. Görünüşleri aynı değildi, ama insanları incitme arzulan aynıydı. Öyle bir hastanede her tür insana rastlanır. Orası her zaman Çığlık Odası değildi, bazen insanları kontrol altına almak için kullanılırdı. İkizler insanlardan para alırlardı. Hastaların yaraladıkları kişilerin akrabalarını bulup intikam alma fırsatı sunarlardı. Acımızdan bir servet kazandılar. Bazen de bizi... Sanırım eğlence olarak gördükleri şeyler için aşağı indirirlerdi.”

“Bu ne sıklıkta oluyordu?”

“Bana inanmıyorsun.”

“Öyle demedim.”

“Demen gerekmiyor Gözlerinden okunuyor"

Haklı. Ona inanmıyorum, ama onun kendi söylediklerine inandığına inanıyorum. Gidip öldürülenlerin ailelerini bulmak ve intikam alma fırsatı sunup onlardan para toplamak gerçek hayatta olacak şey değil. Böyle bir şeyi sır olarak saklayamazlardı. Anlattıkları beni Emma Green'e yaklaştırmıyor.

“İkna et beni,” diyorum ona. “Bu olaylar ne sıklıkta oluyordu?” Omuz silkiyor. “Her zaman. İnsanlar ölüp dururdu. Hastalardan birini bir saatliğine aşağı indirir, sedyeyle çıkarırlardı.”

“Ve kimse bilmiyordu?”

“Herkes biliyordu, ama kimse umursamıyordu. İnanması zor değil,” diyor, ama yanılıyor. İnanması zor. “Öldürdüğüm senin kardeşin olsaydı ve yüz dolar veya ne kadarsa o kadar

karşılığında beni incitme fırsatı bulsaydın bu fırsatın üstüne atlamaz miydin?”

Bilmiyorum. O kişinin cinayetten yırtmak için hasta numarası yapıp yapmadığına bağlı. Gerçekten hasta olan birine dokunmazdım. Şimdi böyle düşünüyorum. Ama o koşullar altında, kim bilir? Yine de binleri polise veya sağlık bakanlığına haber verirdi. Böyle bir olayı gizli tutamazsınız. Basın mutlaka duyar. Bu hikâye altın değerinde. Bütün gazetelerde yayınlanır ve hatta uluslararası basına yansırdı. Bana söylediği şey manşetlik bir olay.

“Sürekli derken neyi kastediyorsun,” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Birkaç ayda bir.”

Hesaplıyorum. Birkaç ayda bir. Yılda altı. On yılda altmış. Altmış kişinin para ödeyip alt katın yolunu tutması ve bir hastayı beysbol sopası veya çekiçle dövmesi bana inanılır gelmiyor. Çok zor. Ama bir veya iki kere bunun gerçekleştiğine inanabilirim. Söylediklerinde belki de gerçek payı vardır; İntikam alan kişi kendini harika hissetmiştir. Bir saatleri dolduğunda nasıl hissettiklerini merak ettim. Kaçı eve gidip kusmuş, kaçı biraz daha dayak atmak için geri gelmeye heveslenmişti?

“Şimdiye kadar bunlardan kimseye bahsetmedin mi?”

“Bana kim inanırdı? Sen bile inanmıyorsun.”

“Odayı gördüm,” diyorum, ama yeterli değil. Aşağıdaki leş gibi yatakta birilerinin acı çektiğine inanınm, fakat intikam arayan aile üyelerinden para alındığına inanamam.

“Kimseye anlatmadım. Hiçbirimiz anlatmadık. İnsanlar delilerin ağzından çıkan laflara inanmaz. Oradan çıkanların

yarısı öldü ve yarısı hâlâ deli. Ölen ilk hastadan sonra İkizler başkalarını da aşağı indirmeye başladı. Bazen dayak yerdik. Bazen sadece küçük düşü- rülürdük. Bize çığlık attırırlardı. Ve çığlıklarımızı kimse duymazdı.”

Ya -

“Daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Jesse...”

“Ciddiyim,” diyor ve gözlerimin içine bakıp elini havaya kaldırıyor. Gözlerinde yıllar önce gördüğüm karanlığın izleri var “O günleri hatırlamaktan nefret ediyorum. Unutabilmek için ilaçlarımı almayı kesmemi mi istiyorsun?"

Hortumu tutmayı sürdürerek, “Tamam, Jesse,” diyorum. “Odayla ilgili başka soru yok.”

“Gitmeni istiyorum.”

"Emma Green'i bulmalıyım.”

“Çok güzel bir kızmış. Bana...” Ancak cümlesini tamamlamadan ayaklarının dibindeki çamur yığınına bakıyor.

“Kardeşini mi anımsattı?"

“Gitmeni istiyorum dedim,” diyor hızlı hızlı.

“Çıktıktan sonra Pamela Deans’i hiç gördün mü?”

“Hiç”

“Sana neler oldu? Nereye gittin?”

Hortumu düşürüyor. “Benden ne istiyorsun?”

“Yardımım,” diyorum. “Emma sana kardeşini anımsatıyorsa, o zaman kardeşine olan borcunu ödemek için

bana yardım et. Sana kefaret şansı tanıyorum Jesse. Bu fırsatı kaçırma.”

Bir süre tavana baktıktan sonra kararını vermiş olarak bakışlarını bana çeviriyor. Yüzü öfke dolu. “Bizi bakımevine yolladılar ve altı ay önce oradan çıkmama izin verildi. Şimdi kendi yerim var, her gün işe geliyorum, doktor randevularımı kaçırmıyorum ve ilaçlarımı alıyorum. Artık iyiyim. Tehlikeli değilim.” Sanki defalarca bu cümlelerin provasını yapmış, sanki Grover Hills kapatıldığında ona bunları ezberletip başının çaresine bakması için onu dışarı salmışlar. “Robot resim, oradan tanıdığım birine benziyor,” diye de ekliyor; “Nereden? Bakımevinden mi?”

“Hem tımarhaneden hem bakımevinden. O da benimleydi. Ama adını hatırlamıyorum.”

“Evcil hayvanları öldürüp mezardan çıkarma huyu var mıydı?”

Suratını buruşturuyor. “Ne? Hayır, bildiğim kadarıyla hayır. Tanrım, söylediğin çok yanlış,” diyor. Onu kardeşini yerken bulduğum günü hatırlıyorum. Acaba Jesse Cartman ilaçlardan önce de aynı tepkiyi verir miydi?

“İkizlerin adlarını biliyor musun?”

Eğilip hortumu yerden alıyor. “İkizler işte. Bir numaralı ikiz, iki numaralı ikiz."

“Bakımevi nerede?”

“Şehirde. Worchester Sokağı’nda,” diyerek adresi veriyor.

Bana zaman ayırdığı için teşekkür ediyorum. Jesse Cartman hakkında kararsızım. Yaptığını gördüğümde kafasına

bir kurşun sıkmak istemiştim. Şimdi tamamen farklı biri. Kız kardeşini öldüren adam kaybolmuş ve yerini suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda olan yeni biri almış. İlk kez onun da kurban olduğunu anlıyorum. Kontrol edemediği bir hastalığın kurbanıydı ve daha baştan doğru ilaç verilmiş olsaydı kimseyi incitmezdi.Suçlu bulunsaydı onu hapse atarlardı ve şimdiye hapisten çıkmış olurdu; hem de daha vahşi biri olarak. Şimdi ise zararsız birine dönüşmüş.

“Ben gerçekten iyiyim,” diyor düşüncelerimi okumuşçasına birilerini yemeğe çalışmasına engel olan tek şeyin her sabah mısır gevreği ile aldığı bit kadar ilaçlar olduğunun bilincinde olarak, “Umarım öylesindir," diyorum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cooper kendine gelmeye başladığında önce her şeyi bulanık görüyor. Ağzında metalik bir tat var. Parmağıyla ağzını yokluyor. Dilinin kenarını ısırdığı için dili şişmiş ve yanağı zedelenmiş.İçerisi ışıksız. Duvarları yokladığında süngerli odalardan birinde olduğunu anlıyor. Ya Sunnyview ya da East Lake. Büyük ihtimalle Sunnyview Sığınağı'dır. Adrian, Emma Green'i bildiğine göre o gece Cooper'ı sığınağa kadar takip etmiş olmalı.Kendisine yabancı gelen bir yerde saklanmak istemeyecektir. Cooper yolculuğu hatırlamıyor. Gidebilmek için Adrian'ın kendisini lazer tabancasıyla vurmasına razı oldu. Yer değiştirmelerinin yegâne yolu buydu. Polis herhalde çoktan Grover Hills'e varmıştır. Cooper giysileri ölen kızın kanı içindeyken yakalanmayı göze alamazdı. Adrian'ı tutuklarlardı ve o da Cooper hakkında bildiği her şeyi anlatırdı. Emma Green'den bile haberi olduğu düşünülürse gereğinden çok şey biliyordu. Adrian polisi doğrudan sığınağa getirirdi. Polis, Cooper'ı kurtarmış olurdu olmasına,ama Emma'yı öğrenince onu kendileri çarmıha gererlerdi.Artık ufak adımlarla işi bitti. Şimdi son hız gitme zamanı. Üç bölümden oluşan bir plan yapıyor. Kaç, Adrian'ı öldür ve kendini temize çıkaracak bir hikâye uydur. Her şey yoluna girecek. Bu işten bir kahraman olarak çıkmaması ve kitap yazmaması için hiçbir sebep yok. Önceki saatlerde Adnan'ın elinde olan dosyayı alabilirse belki Natalie Flovvers'ın izini bile sürebilir.

O zaman her şeye değer.

Eğer polisler fotoğrafları bulmadıysa.

Çıktığında ilk yapması gereken bu sorunun cevabını öğrenmek. Ofisine dönüp fotoğraflar hâlâ orada mı diye kontrol edecek. Oradaysalar üç bölümlük planı işe yarayacak demektir. Gitmişlerse üçlü plan değişmek zorunda. Kaç, Adrian'ı öldür ve Yeni Zelanda'dan tüy. Ülkeden nasıl kaçılır bilmiyor, ama kendisinden aptal kişiler bile bunu başarmışsa onun yapamaması için bir sebep yok.

Odayı turluyor. Her taraf süngerli. Sadece duvarlar değil, zemin de. Zıplıyor, ama tavana ulaşamıyor. Belki orası bile sünger kaplıdır. Acaba elektrik düğmesi var mı? Odayı turluyor. İçerisi bomboş. Duvarlardan birinde bir kapı var. Parmaklarını süngerli duvar ile kapının arasına sokmayı deniyor, ama nafile. Kapıyı ancak pervazın belirginleşeceği kadar aralayabiliyor. Kapının etrafından ışık süzülüyor. Parçalamayı umarak duvardaki süngerleri çekiştiriyor, ama faydasız. Göz hizasında apartmanların posta kutularının deliklerine benzeyen ufak bir delik keşfediyor Kapı, içeriden açılamayacak şekilde tasarlanmış. Oda sıcak ve yapış yapış. Elektrikler kesik, ama elektrik olsaydı bile havalandırma olmadığı için adamın bir işine yaramazdı. Rahat edilmesi için değil, deliler bilinçlerini kaybedene dek kafalarını duvarlara vurmasınlar diye tasarlanmış.

Oda son hapsedildiği hücreden biraz daha büyük, daha temiz ve daha sıcak. Adrian'la konuşması ve sıcaklık konusunda bir şeyler yapmasını söylemesi gerekecek. Ayrıca bu sefer ne işeyebileceği bir kova ne de içebileceği su var.Kızları buraya getirdiğinde onlarla sadece geceleri vakit geçirirdi ve fenerlerden başka ısı ve ışık kaynakları olmazdı. Yanından ayrılmadan önce Emma Green'e bir şişe su

içirmişti, iyi ama bu ne zamandı? Cooper artık günleri karıştırıyor Üç gün önce? Yoksa dört mü? Kızın yanma iki şişe su daha bırakmıştı. Kız bağlıydı, ama şişelerin ağızları açıktı. Yani yan yuvarlanıp onları yudumlayabilirdi. Geri gelirken su ve yiyecek getirmeyi planlamıştı. Eğlenceleri bitene kadar sağlığım korumasını istiyordu kızın. İlk gece için eli kolu bağlı olan kızın giysilerini kesip fotoğraf çekmek adamı mutlu etmeye yetmişti. Gözlerindeki bant kızın onu görmesini engelliyordu. Kontrolün kendisinde olduğunu göstermeyi seviyordu Cooper. Sonraki gece daha fazlasını yapmayı planlamıştı. Çok daha fazlasını. Ama kızın gözlerindeki bandı çıkarmayacaktı. Onun kendisini görmesini istemiyor; Cooper da onun gözlerindeki iğrenmeyi görmek istemiyordu.

Ellerini duvara yaslıyor. Üstte kalın bir kumaş var, altındaysa kalın sünger tabakası. Emma herhalde yandaki odadadır. Yeniden süngerleri sökmeyi deniyor, ama duvarlar sağlam. Parmaklarını acıtmaktan başka işe yaramıyor çabalan. Odayı turlamaya başlıyor, ama ter basınca bırakıyor. Duvarları yumruklamayı denese de sünger olduğu için fazla bir gürültü yapamıyor. Tek yapabileceği beklemek. Köşeye çömeliyor. Kapıdaki deliğin açılması için fazla beklemesi gerekmeyecek. İçeri süzülen ışık o kadar parlak ki başını çevirmek zorunda kalıyor Cooper. Adrian delikten içeri bakmak için eğildiğinde ışık kayboluyor.

Adrian, “Nasılsın?” diye soruyor.

“Burası çok sıcak Adrian. Aşırı sıcak.”

“Biliyorum. Özür dilerim. Ama senin de dediğin gibi geçici olarak buradayız. Gerçi... Buradan hoşlanmaya

başladım. Başlangıçta sevmemiştim, ama şimdi alıştım galiba."

“Bu kadar sıcak olmasa benim de hoşuma giderdi,” diyor Cooper: “Özür dilerim, elimden bu kadarı geldi.”

“Neredeyiz? Burası Sunnyview mu?”

“Onun gibi bir şey.”

“East Lake'te miyiz?”

“Hayır,” diyor Adrian başını iki yana sallayarak.

“Öyleyse Sunnyview’dayız.”

“Belki,” diye tekrarlıyor Adrian.

“Tamam Adrian, neden dışarı çıkmama izin vermiyorsun? Daha serin bir odaya geçmek istiyorum. Burası çok sıcak.”

“Seni koyabileceğim başka yer yok.”

“Tamam, o zaman kapıdaki deliği açık bırakmaya ne dersin? Ayrıca suya ihtiyacım olacak. Litrelerce suya.”

“Tamam. Bunları yapabilirim. Ayrıca şey... Polisin bizi bulacağını söylediğin için teşekkür ederim. Çok naziksin. Ve sormak istediğim bir şey var... Seri katillerin aslında annelerini öldürmeyi istedikleri doğru mu?”

Senin Pamela Deans’i öldürdüğün gibi mi? Grover Hills'de geçirdiği yıllarda Adrian’ın Hemşire Deans’le onu bir tür anne figürü olarak görmesine yol açacak bir bağ kurmuş olması mümkün mü? Bunun mümkün olduğuna karar vermek bir saniyesini alıyor.

“Çoğu örnekte öyledir,” diye cevaplıyor. “Niçin soruyorsun?”

“Annesini öldürmek insanı seri katil yapar mı?”

“Seri katil olup olmadığımı mı çözmeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” diyen Adrian bakışlarını kaçırıyor “Ben sadece... Sadece merak ettim.” “Bilmiyorum,” diyor Cooper. “Sanırım başkalarını da öldürüp öldürmediğine bağlı.”

"Ya sen?” diye soruyor Adrian.

“Ne?”

“Seri katillerin annelerinden nefret ederek büyüdüklerini söyleyen bir sürü kitap okudum. Seri katiller, herkesten çok kendilerini taciz eden annelerini öldürmeyi ister, ama onu öldüremedikleri için yerine koydukları kadınları öldürürlermiş.”

“Ve?”

“Bütün o insanları bu yüzden mi öldürdün?"

Cevap hayır. Ayrıca bütün o insanlar diye bir şey yok. Yalnızca iki kişi var. “Annem iyi biridir,” diyor Cooper ve doğru söylüyor. Annesini sever. Kadın şimdi evinin salonunda oturmuş Cooper’ın ve kız kardeşinin duvarlardaki fotoğraflarına bakıyordur. Kız kardeşi annelerine destek olabilmek için uçağa atlayıp Yeni Zelanda’ya doğru yola çıkmıştır. Arkadaşları ve akrabalar, elinde gözyaşlarından ıslanmış mendiliyle fotoğraflara bakan ve oğlunun sağ bulunmasını uman annesini rahatlatmayı deniyordur. Muhtemelen annesi oğlunun sağ salim eve döneceğine

inanmıyordur. Bu ülkede insan ortadan kayboldu mu sağ olarak yeniden ortaya çıkmaz.

“Seni sen yapan kişi annen," diyor Adrian. “Onun yüzünden katil oldun.”

“Doğru değil.”

“Kitaplar diyor ki...”

“Kitaplar her zaman doğru değildir Adrian. Onlar genellemedir” “Nedir?”

“Genelleme. Yani kitaplar çoğu insanın nasıl olduğunu yazar, herkesin değil. Her zaman istisnalar vardır.”

“Kitaplarda istisnalardan bahsedilmiyordu.”

“Ama onlar hep vardır. Kendini düşün. Sen annen yüzünden katillerle ilgilenmeye başlamadın, değil mi?”

“Ben farklıyım. Benim başıma gelenler senin başına gelmedi. Öyleyse annenden nefret ediyor olmalısın.”

“Ondan nefret etmiyorum. Onu seviyorum.”

“Sence koleksiyonluk biri mi?”

Cooper önce bu cümleyi anlamıyor ve Adrian’ın saçmaladığını düşünüyor. Sonra jeton düşüyor ve Adrian'ın ne kastettiğini çözüyor “Ne demek istiyorsun?"

“Eğer onu gerçekten seviyorsan o zaman onu buraya getirmekle sana iyilik yapacağım. Ondan nefret ediyor ve ölmesini istiyorsan, o zaman onu buraya getirmekle yine sana iyilik etmiş olacağım.”

“Onu buraya getirme,” diyor Cooper alçak sesle.

“Efendim?”

Bu sefer yüksek sesle, “Sana onu buraya getirme dedim,” diye tekrarlıyor.

“Ama koleksiyonum için mükemmel bir parça olacak!” diyor heyecandan nefesi kesilen Adrian.

“Düşünsene hem seri katil hem de seri katili seri katil yapan kadın.”

‘Annem yüzünden katil olmadım!”

‘Annen gelsin, yeri geldiğinde bu konuyu hep beraber konuşuruz.”

“Bekle, belde,” diyen Cooper kapıdaki deliğe koşuyor, ama Adrian onu çoktan kapattı. İçerisi yeniden karanlık. “Bekle!” diye bağırıyor, ama bir faydası yok. Süngerli kapıyı yumrukluyor, ama fazla bir ses çıkmıyor. “Adrian! Adrian!”

Adrian çoktan gitti.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Hayatın tadını çıkarmak için ufak bir mola veriyorum. Bütün gün hiçbir şey yemediğim için vücudum çökmeye başladı. Arabaya servis veren lokantalardan birine girip hamburger, patates kızartması ve karbonatlı baloncuklar eklenmiş kola benzeri bir içecek alıyorum. Tadı aynı hatırladığım gibi; rezil. Arabayı büyükçe bir karaağacın gölgesine park edip dışarı çıkmadan yemeğimi yiyorum. Hamburgerin sosu parmağımdan bileğime akıyor. Kriket oynayan çocuklar var, demek ki bugünlük okul bitmiş ve saat düşündüğümden daha geç. Hamburgerimi yerken kızımı düşünüyorum. Okuldaki arkadaşları geliyor aklıma. Acaba kaçı hâlâ onu hatırlıyordur? Sonra Grover Hills'in merdivenindeki kanı ve muhtemelen polislerin şimdilerde basamakların etrafına olay yeri bandı çektiğini düşünüyorum. Kolaması içeceğin buzlan eriyor ve böylece içecek daha tahammül edilebilir bir şeye dönüşüyor. Jesse Cartman'ı ve Çığlık Odası'nı düşünüyorum. Cartman'ın anlattıklarında gerçeklik payı varsa, oda hâlâ kullanılıyor olsa, kızım sağ olsa ve ben hâlâ polis olsam o odada yapılanları ispiyonlar mıydım? Olan korkunç şeyleri polise haber verir miydim? Hamburgerimi bitiriyorum. Ben de diğerleri gibi intikam almak isterdim. Jesse Cartman'ın şimdiki halini görmek, geçmişte yaptıklarından sorumlu tutulamayacağını anlamak benim için bir şeyleri değiştirdi mi? Bilmiyorum. Değiştirmeli ve sanırım değiştirdi de. Fırsat sunulsa bile delilik etmez, hasta bakıcılara rüşvet verip intikam için elimde beysbol sopasıyla bodruma inmezdim.

Yemeğimden kalanları kese kâğıdına tıkıp çöp tenekesine atıyorum.

Eğer Jesse Cartman'm söyledikleri doğruysa İkizler çöpleri ayıklayarak bu şehre bir iyilik yapmış olabilir. Çöp derken deli numarası yapan suçluları kastediyorum. Ama hasta olanları incitmek, kendilerini koruyamayacak kişileri dövmek iyilikten sayılır mı? Hayır, bunu yapmanın bahanesi olamaz. Emma Green'i bulduktan sonra ikizlerin peşine düşeceğim.

Bakımevine on dakikadan kısa sürede varıyorum. Şehrin bu bölgesinde eski evleri yıkıp yerlerine yenilerini yapıyorlar, ama inşaatlar bu mahalleye kadar ulaşmamış. Sefil görünüşlü evler, bakımsız bahçeler, bahçelerin önüne park edilmiş hurdaya çıkmış arabalar, kırık çitler ve iki adımda bir köpek boku. İşte size bakım evinin yer aldığı mahalle. Evin kendisi komşu evlerden daha az ihmal edilmiş iki katlı bir bina. Daha az ihmal edilmiş derken, diğer evlerin çitlerinin yarısı kırıksa bu evinkinin üçte birinin kırık olduğunu kastediyorum. Aracımı evin karşısına park ediyorum. Neyse ki hava beş saat daha kararmayacak. Yoksa güneş battıktan sonra dolaşmak isteyeceğiniz mahallelerden değil burası. Ev çirkin bir yeşile boyanmış. Çatı çirkin bir kırmızı ve kapı da çirkin bir siyah. Hepsini turuncuya boyasalar, turuncu alevlerle kaplasalar ne güzel olurdu. Donovan Green'in bana verdiği paranın kalanını çıkarıp bin dolarlık destelere ayırıyor, ayrı ceplere koyuyorum. Yolu geçip bakım evinin kapısını çaldığımda mikrop kapmamayı diliyorum içimden.

Altmışlarında bir adam kapıyı açıyor Düğmelerini sonuna kadar iliklediği kısa kollu bir gömlek giymiş, siyah pantolon ve fötr şapkayı siyah kravatla tamamlamış. Evden çıkıp

1960’lara gidecek gibi bir havası var. Kollarında en az giysisi kadar eski yanıklar görüyorum. Teni yanık olduğundan mavi gözleri iyice ortaya çıkmış. Kırk yıl önce kadınlarla arası iyiydi herhalde. “Yolunu mu kaybettin evlat?” diye soruyor boğuk bir sesle.

“Hayır. Ben...”

“Polis misin?”

“Evet.”

“Biri bir şey mi yaptı?”

“Evet.”

“Ne istiyorsun?”

“Sorumlulardan biriyle görüşmek istiyorum.”

“Benimle görüş.”

“Evin sorumlusu gerçekten sen misin?”

“Hepimiz sorumlu değil miyiz evlat? Hepimiz kendi eylemlerimizin sorumluluğunu almakla yükümlü değil miyiz?”

“Hayranlık uyandıracak bir düşünce biçimi. Şöyle sorayım o zaman: Kendisi dışındakilerden de sorumlu olan birileri var mı?”

Kolundaki yanıklardan birini ovuşturmaya başlıyor, ama yanık epey eski olduğundan koparabileceği bir kabuk yok. Kolunu kendi mi yaralamış, yoksa başka biri mi yapmış anlaşılmıyor. Cep telefonum çalmaya başlıyor. Sessize alıyorum.

“Rahip,” diyor.

“Rahip mi?”

“Gerçek adı değil, ama biz ona öyle deriz.”

“Öyle mi? Yoksa o mu kendi kendine Rahip diyor?”

“İkisi de,” diyor gülümseyerek. “Ama hangisi önce oldu bilmiyorum. Bence o baştan beri Rahip'ti”

“Onunla konuşabilir miyim?"

“Burada bekle.”

Yakıcı güneşin altında basamaklarda bekliyorum. Birkaç sokak ötemizden geçen ambulansın siren sesleri duyuluyor. Belki dondurma satan kamyonlar gibi, doktorlar da salgın hastalığa karşı ellerinde aşılarla sokak sokak dolaşıyorlardı Birkaç saniyede bir koltuk altımda yeni ter damlaları oluşup kolumdan aşağı kayıyor. Sıcağa rağmen çete amblemli siyah deri ceket giymiş adamlar sokakta köpek gezdiriyorlar. Köpek kısa tüylü, kuyruksuz ve saldırgan görünüşlü bir hayvan. Üzerime atlamıyor, ama bakışlarından bunu çok istediğini anlıyorum. Hırlamaya başladığında ağzının kenarından salyalar akıyor. Onu kontrol altında tutan tek şey kayış ve metal raptiyelerle süslü tasma.

“Sen neye baktığını sanıyorsun?” diyor adamlardan biri. Yavaşlıyorlar.

Yeterli bir cevap olacağını umarak kapıya dönüyorum, ama yetmiyor. Köpek birkaç metre ötemden bana hırlıyor. Çitin dibine kadar geldiler Göz ucuyla onlara bakıyorum. İkisi de en az yüz kilo. Dövmelerle kaplı derilerinin altında yağlar ve kaslar birbirine girmişi Herhalde kadınlarla araları

iyidir; tabii kadınların söz hakkı olmadığı sürece. Yeniden kapıyı çalıyorum.

“Hey seni züppe," diye bağırıyor adamlardan biri.

Bu şehirde her gün yaşanan bir durum. İnsanlar kendilerini yanlış zamanda, yanlış yerde bulup birer istatistiğe dönüşür Hepsi buna benzer tesadüfi belalar. Adamlar ve bu durum beni öfkelendiriyor, silahımı çekip Christchurch'te bahar temizliğine başlamak istiyorum.

“Hey, pislik herif, bizimle bir sorunun mu var?” diye soruyor öteki.

“Sağır mısın seni pislik?” diyor ilk adam.

Kapıyı kontrol ediyorum. Kilitli değil. Bakımevine girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Cam bir şişe verandaya çarpıp kırılıyor, iki adam arkamdan bağırıyor, birkaç saniye sonra bağırışları kahkahalara dönüşüyor ve kahkahalar da uzaklaşıp gidiyor.

Koridor ter ve sigara dumanı kokuyor. Pis koku o kadar güçlü ki eve bir duş aldırsalar fena olmayacak. Sağda solda yatak odaları var ve hepsinin kapısı kapalı olduğu için koridor da karanlık. Sağda yukarı çıkan bir merdiven, önümdeyse geniş bir mutfak var. Duvarlarda resim ya da fotoğraf yok. Ayrıca hiçbir yerde bitki görmüyorum. Mutfağın yolunu tutuyorum. Kollarında sigara yanıkları olan adam pantolonunun dizleri parçalanmış başka bir adamla konuşuyor. Yırtık pantolonlu adam ise geniş sivri yakalı siyah bir gömlek giymiş. Herhalde bugün evdekilerin gömlek giyme günü. Sanki farklı yılların kostümlerini giyip test sürüşü yapmak için bugünü seçmişler. Başlarını çevirip bana bakıyorlar.

“Rahip sen misin?” diye soruyorum.

“Polis misin?” diye karşılık veriyor.

“Dedektif,” diyorum.

“Rozetin var mı?”

“Arabada kaldı.”

“Bu yüzden mi köpekli heriflere göstermedin?”

“Kılıç bile çeksem umurlarında olmazdı. Burada kalan biri hakkında bilgi edinmeye geldim.”

Rahip ellilerinde, hatta altmışına merdiven dayamış. Boksörlerin ki gibi kırık bir burnu var ve kepçe kulaklı. Ayrıca onun kadar az göz kırpan biriyle hiç karşılaşmamıştım. Bu sinir bozucu bir durum; beni hipnotize etmeye çalıştığı hissine kapılıyorum. Saçları koyu renk ve gür Sadece saçları değil, kollarım kaplayan ve düğmelerinin arasından çıkan kıllar da gür. Kolları yanıklarla kaplı adama bakıp başını sallayarak çıkmasını işaret ediyor. Baş başa kalıyoruz. Çatal bıçaklar birbirinden farklı, herhalde yıllar içinde eve bağışlanan malzemeler Bu evde birbiriyle uyumlu olan tek şey duvarlardaki delikler. Belki biri duvara kafa attığında oluşmuştur. Delikler dışında hiçbir şey birbirinin eşi değil; fincanlar birbirinden farklı, koltuklar birbirinden farklı, lambalar birbirinden farklı, çekmecelerin saplan bile birbirinden farklı.

“Elimize ne geçerse değerlendiriyoruz,” diyor etrafa baktığımı görünce ve hâlâ gözlerini kırpmadı. “Hükümet çok az destek oluyor, başkalarının merhametiyle ayakta duruyoruz ve senin de bildiğin üzere dünyada merhamet diye bir şey kalmadı. Ben Rahip.” Elini uzatıyor.

Elini sıkıyorum. Güçlü olduğunu tahmin etmiştim ve güçlü de çıktı. Gözlerim bileklerine kadar gelen kıllara takılıyor.

“Kahve?"

“Hayır teşekkürler.”

“Kötü bir tercih değil,” diyor. “Kahve sağlık için kötüdür. Ben kahve bağımlısıyım. İyi bağımlılık diye bir şey yoktur, sen ne dersin?”

“Birini arıyorum.”

“Herkes birini arıyor Sana onu nerede bulacağını söyleyebilirim.”

“Nerede?”

“Burada,” diyor göğsüne dokunarak “Ve İncil'de”

“Ben...”

“Şaka yapıyorum,” dedikten sonra gülüyor. “Herkesin Tanrı’yı bulması gerektiğini söylerken şaka yapmıyorum elbette, ama sana bu nutukları atmama gerek yok. Benim işim burada yaşayanların Tanrı'yı bulmalarını sağlamak.”

“Sağlayabiliyor musun bari?”

“Hayat mücadelelerle doludur,” diyor, “Bu da benim mücadelem. Sakıncası var mı?” diye sorup cebinden bir paket sigara çıkarıyor.

Var, ama başımı iki yana sallıyorum. “İçebilirsin.”

“Kahrolası bağımlılıklar,” diyor. “Neyse ki sadece iki bağımlılığım var.”

“Tanrı'yı bağımlılıktan saymıyor musun?"

Sigarasını yakarken gülümsüyor ve ciğerlerini dumanla doldurup dışarı üflüyor. “Güzel laftı. Bunu hatırlamalıyım.” Sigarayı önünde tutup sevgi dolu gözlerle ona bakıyor. “Hayat baştan çıkarıcı şeylerle dolu, mesela Tanrı’nın espri anlayışı. Bizi baştan çıkaran şeylerin çoğu sağlığımız için kötüdür. Din hariç.”

‘Yardımına ihtiyacım vaç” diyorum robot resmi göstererek. "Bu adamı tanıyor musun?”

Çizime doğru dürüst bakmayıp başını iki yana sallıyor “Emin misin? Güvenilir bir kaynaktan adamın burada yaşadığını duydum. Daha dikkatli bak.”

Daha dikkatli bakıyor. “Evet, belki. Yüzüklerin Efendisi filmindeki tip değil mi bu? Bu herif Hobbit'e benziyor.”

Robot resmi cebime kaldırıyorum. Parçalayıp atsam daha iyi olacak.

“Grover Hills’ten gelenlerle konuşmalıyım.”

“Niçin? Biri delice bir şey yaptı ve siz de akli dengesi yerinde olmayan birilerini mi suçlamak istiyorsunuz?”

“Öyle bir şey. Biri akıl hastanesinde çalışan hemşireyi yaktı.”

Sigarasından derin bir nefes çekip ciğerleri tamamen dolana kadar durmuyor. “O olayı haberlerde duydum. Sence hastalardan biri mi yaptı?” diyor dumanı ciğerlerinde tutarak.

“Hastalardan şüphelenmemize sebep olan başka detaylar da var” “Ne gibi?”

“Söyleme özgürlüğüne sahip değilim.”

“Söyleme özgürlüğüne sahip değilmiş. Ben de söyleme özgürlüğüne sahip değilim. Buradakiler beni örnek alır, bana güvenir. Bu güvene ihanet etmeyeceğim.”

Cebimden bin doları çıkarıyorum. “Bağış kabul etmekte özgür müsün?” diye soruyorum. “Sana dünyaya iyilik yapma şansı sunuyorum. Dünyada merhamet kalmadı demiştin. Bir yerden başlamak zorundayız ve orası burası. Benim bilgiye, seninse paraya ihtiyacın var. Bu,” diyorum parayı havada sallayarak. ‘Yiyecek, sigara ve tabak çanak almanı sağlar.” Paraya, sigaraya baktığı gibi bakıyor. Sanki o da hiçbir zaman tadına bakamadığı başka bir bağımlılık. Ortalıkta kimsenin olmadığına emin olmak için odayı kolaçan ediyor. Kimse yok. Parayı almak için bir adım öne çıkıyor, ama elimi çekiyorum. “İsimler”

“Hepsini hatırlamıyorum. Altı yedi kişiydiler.”

“Neden geçmiş zamanda konuşuyorsun?”

“Hepsi evden ayrıldı.”

“Nereye gittiler?”

“Burası insanların birbirleriyle iletişimi koparmadıkları bir yer değil,” diyor “Çoğu kişi hapisten çıkınca buraya gelir. Lokantalarda köfte kızartmak veya sokaklardan hayvan ölülerini kazımak gibi işlere girip asgari ücretle çalışmaya başlarlar Bu insanlar birbirleriyle arkadaş olmayı sevmez.”

“Grover Hills’ten gelen hastaların arasında dikkat çeken birileri var mıydı?”

“Burada kimse dikkat çekmez.” Paraya uzanıyor, ama bırakmıyorum.

“Söylediklerin bin dolar etmez,” diyorum ona. “Bana işime yarayacak bir şeyler söyle.” “Sanırım konuşabileceğin biri var,” diyor. “Hastalardan biri. Diğerleriyle iyi anlaşırdı.”

“Ne yani, adam hâlâ burada mı?”

“Evet burada.”

“Hepsinin gittiğini söylemiştin!”

Omuz silkiyor “Şimdi hatırladım.” Para insanların hatırlamalarına yardım eder. “Adı Ritchie Munroe”

“Şimdi burada mı?”

Paraya uzandığında almasına izin veriyorum. Gerekirse beş saniyede parayı ondan geri alabilirim. “Üst katta. Sağdaki son kapı.” Koridora dönüp merdivenleri çıkıyorum. Her adımımda gıcırdıyor merdivenler. Tırabzan çürümüş, tutundukça sallanıyor. Üst katın koridorunun pencereleri alt kattakilerden daha kirli, ama dışarıda zaten bakılacak bir manzara yok: Komşu evlerin paslı çatıları, yaprakların tıkadığı su olukları, çimenleri kavrulmuş arka bahçeler ve bahçelere dizilmiş araba parçaları. Son kapıyı çaldığımda içeriden gelen erkek sesi beklememi söylüyor. Bir dakika sonra kapı açılıyor. Ritchie Munroe koca burunlu, küçük ağızlı ve garip görünüşlü biri. Bebek fabrikasında bu adama yanlış ebatlarda parçalar takmışlar. Gözleri yuvalarına küçük geliyor; kafasına vursanız kumar makinelerindeki dolar işaretleri gibi döneceklerini zannedersiniz. Saçları siyaha boyanmış, ama her kim boyamışsa boyayı alnına da bulaştırmış. Ellilerinde, belki de altmışlarında. Robot

resimdeki adam olabilir de olmayabilir de. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve tişört var Çamaşırının ön tarafındaki şişkinliği fark ediyorum.Arkadaki televizyonda porno film oynuyor, ama sesi kısık. Kapıyı açtığımda sıcak hava yüzüme çarpıyor, sanki hava bile odadan kurtulabildiğine memnun.

“Sen de kimsin?” diye soruyor. Gergin.

“Dedektif Schroder,” diyorum. Cari bilmediği şeye aldıramaz. “Grover Hills hakkında birkaç soru soracaktım.”

Başını iki yana sallayıp, “Orayı hiç duymadım,” diyor ve kapıyı kapamaya çalışıyor.

Elimi koyup kapıyı kapamasını engelliyorum. “Orada yattığın düşünülürse çok komiksin. Şunu kapar mısın?” diyorum televizyonu işaret ederek.

“Ne oldu, utandın mı?”

“Sanırım bunun anlamı pantolonunu giymeye de niyetli olmadığın.” “Ne soracaksan sor ve git,” diyor, “lütfen!”

“Rahip, Grover Hills’teki hastalarla aranın iyi olduğunu söyledi.”

“Bunu Rahip mi söyledi?”

“Evet.”

“Ona para ödedin mi?”

Gülümsüyorum. “Ödedim.”

“Bana da var mı?” diye soruyor, artık gergin değil.

Ona kalan parayı gösteriyorum.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Biri Hemşire Deans'i yaktı."

Bir adım geri çekilip suratını buruşturuyor ve sonra haberi sindirmişçesine yeniden gevşiyor. “Duyduğuma üzüldüm diyemem.” “Sence kim yapmış olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Emma Green diye birini duydun mu?”

“Hayır.”

“Cooper Riley?”

“Hayır.”

“Haberleri de mi seyretmiyorsun?”

“Niye seyredeyim?”

“Hemşire Deans’in öldüğünü duyduğuna üzülmeyecek kimleri tanıyorsun?”

Omuz silkiyor. “Grove'da kalan herkes. Kimse kimseyi sevmezdi. Akıl hastaneleri öyledir." “Ya sen?”

"Hoşlanılası biriyimdir”

“Onu öldürmek ister miydin demek istemiştim?”

“Ne sev ne dövüş diyenlerdenim."

“Geçmişinde kundakçılık var mı?”

"Ne?”

“Dün neredeydin?”

“Niçin soruyorsun?”

“Sen sadece sorumu cevapla."

“Buradaydım. Melina’yla. Bütün gün birlikteydik.”

“Melina mı?”

“Evet. Sevgilim.”

"Şimdi burada mı?”

“Başka nerede olacaktı?”

“Onunla konuşabilir miyim?”

“Yabancılardan hoşlanmaz,”

Paraları sallayıp neden benimle konuştuğunu hatırlatıyorum. Nakdi görünce yabancılarla konuşmanın çok da fena olmadığına karar verip, “Çok uzatma,” diyor.

Kapıyı sonuna kadar açıyor İçerisi basık, havasız ve seks kokuyor Melina yatağa uzanmış televizyon izlemekte. Perdeler kapalı olduğu için odayı aydınlatan tek şey televizyon. Ritchie birkaç adım geri çekildiğinde koku suratıma çarpıyor. Neredeyse kusacağım.

“Melina?” diyorum, ona doğru yürüyorum ama sonra donup kalıyorum.

“Ne soracaksan sor,” diyor Ritchie.

Yeniden ona dönüyorum. “Şahidin o mu?”

"Niçin bana soruyorsun?” diyor. “Sana burada birlikte olduğumuzu söyleyen o.”

Yeniden Melina’ya bakıyorum ama Melina bana bakmıyor. Beni tamamen görmezden gelip plastik gözleriyle ekrana bakmayı sürdürüyor Vücudu kauçuktan ve plastikten yapılmış. Tahminen elli altmış kilodur. Bir şişme bebeğe göre

oldukça gerçekçi. Fiyakalı yeni modellerden olduğu hemen belli oluyor.

“Gördün mü?” diyor Ritchie.

“Neyi?”

“Sana dün bütün gün burada olduğumu söylemiştim,” diyor bana bakarak. Melina’ya dönüyor. “Biliyorum,” diyor. “Özür dilerim, ama benim hatam değil. Birden karşıma dikildi. Parası var.”

Bana dönüyor “Sana yabancılardan hoşlanmadığını söylemiştim. İstediğin bilgiye kavuştun, şimdi hanımın dediği gibi gitme vakti.” Ona bakıyor. “Biliyorum tatlım, biliyorum.”

Beni kapıya kadar geçiriyor. Odadan çıktığıma seviniyorum. “Melina’nın kabalığı için özür dilerim,” diyor fısıldayarak.

“Mükemmel kadını bulmak zordur,” diyorum. “Bin dolarla ona bir sürü güzel elbise alabilirsin.”

“Sanırım’

“Ama bana anlatmanı istediğim birkaç şey var.”

“Örneğin?”

“Bana Çığlık Odası’nı anlat.”

“Sana oradan kim bahsetti?”

“Başka bir hasta. Aşağıda hiç vakit geçirdin mi?”

“Kim, ben mi? Asla. Ben asla... Bilirsin, kimseyi incitmedim. Orası kötü insanlar içindi. Ben kötü biri değilim.

Parayı verecek misin?” “Henüz değil. İkizler hakkında ne diyebilirsin?”

Yere bakıp, “Niçin bana onları soruyorsun,” diye fısıldıyor. “Ben artık iyi biriyim. Onlara bulaşmak istemiyorum.” Burnunu çekip ağlamaya başlıyor

“Özür dilerim, seni zorladığım için üzgünüm," diyorum ve sözlerimde samimiyim. “Grover Hills'teki arkadaşların arasında kedileri ve köpekleri öldürmeyi ve sonra mezarlarını kazıp leşlerini çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş birileri var mıydı?”

“Gitmeliyim,” diyor ve kapıyı kapamaya hazırlanıyor. “Paran sende kalsın.”

Elimi kapıya yaslıyorum. “Ritchie...”

“Ama Melina...”

“Melina biraz beklesin. Bana bir isim ver Ritchie."

“Yapamam. O benim arkadaşım. Dostum.”

"Kim?”

“Hiç kimse.”

“Arkadaşın kedimi öldürdü,” diyorum. “Ve Hemşire Deans'i." “O kötü bir kadındı,” diyor. “Arkadaşının adı ne?”

“Söyleyemem,” diyor.

Parayı havaya kaldırıyorum. “Bu parayı Melina için harcayabilirsin,” diyorum. “Sevgilin yerine arkadaşını mı seçeceksin? Öyle mi? Sevgiline hak ettiği şeyleri almak yerine bir katili mi koruyacaksın?” Bakışlarım kaçırıp süs

balıklan gibi ağzını açıp kapıyor, ama gırtlağından herhangi bir ses çıkmıyor.

“Ritchie...”

“Adı Adrian Loaner, ama artık burada yaşamıyor. Bir zamanlar yaşardı, sonra ona araba kullanmasını öğrettim ve o da gitti. Grove'a gönderildiğinde gençmiş, daha çocukmuş. En az yirmi yıldır akıl hastanesindeydi.”

“Bakımevinden ne zaman ayrıldı?”

“Bir hafta önce. Bütün bildiğim bu,” diyor ve başını kaldırdığında gözlerinden yaşlar aktığını görüyorum.

“Doğru olanı yaptın,” diyorum ona.

“Melina... O... Onun gerçek olmadığım biliyorum, ama yalnız olmaktan iyidir.”

"Yalnız olmak zordur/' diyorum.

“Kedine üzüldüm.”

“Benim kadar üzülmüş olamazsın.”

“Lütfen, lütfen onu öldürme.”

Gazeteden yırttığım robot resmi gösteriyorum. “Bu Adrian mı?” Resmi inceliyor ve bakış açısını değiştirmek için kafasını önce sağa, sonra sola yatırıyor. “Bir bakıma,” diyor. “Biraz benziyor.”

“Hangi yatak odası onundu?”

“Sağ tarafta, karşıdaki oda,” diyerek koridorun diğer tarafını işaret ediyor “Şimdi boş. O benim en yakın arkadaşımdı, ama nereye gittiğini bilmiyorum.”

Parayı verip karşı taraftaki yatak odasına geçiyorum. Perdeler açık olduğundan güneş toz içindeki parkeleri aydınlatıyor. Çarşafı, örtüsü ve yastıkları olmayan bir yatak var. Çekmeceler aralık, içleri boşaltılmış. Alınıp götürebilecek ne varsa götürülmüş. Adrian Loaner geri gelmeyecek. Standart bir arama yapıp yatağın altını, parkeleri, çekmecelerin altını kontrol ediyorum.Adrian bir hafta önce buradan taşınıp Grover Hills'te yeni bir hayata başladı. Ama bir şey onu ürküttü ve bugün oradan da ayrıldı.Koridora geri dönüyorum. Ritchie'nin kız arkadaşıyla konuştuğunu duyuyorum, ama ne söylediği anlaşılmıyor. Alt kata indiğimde Rahip'i kapının eşiğinde beni beklerken buluyorum.

"Unutmadan," diyor Elinde yeni bir sigara ve bira var. "Hapishane nasıldı dedektif?" Gülümsemesi hiç dostane değil.

Arabaya döndüğümde dört lastiği de deşilmiş buluyorum. Arabanın kiralandığı şirkete telefon açıp çekicinin gelmesini beklerken elim bir saniye bile silahımdan ayrılmıyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Adrian arabayı yeni, geçici evlerinin önünden çıkarabilmek için geri geri gitmeye çalışırken motor iki kere stop ediyor Yeni evleri heyecan verici, ama Grove'dan ayrılmak onu üzüyor. Mutluluk ile hüzün bir arada, bu yüzden araba kullanmakta güçlük çekiyor. Neyse ki hava serinlemeye başladı ve şimdi biraz daha canlı hissediyor kendini. Araba üçüncü kez durduğunda başı ileri savruluyor. Canı sıkıldı. Adrian kontağı kapatıp arabadan iniyor ve boynunu ovalayarak bir süre arabanın önünde duruyor. Dikkatini toplamalı.

Arabaya binip şehir merkezinin yolunu tutuyor, iş çıkışı olduğundan trafik tıkalı.Bu saatlerde araba kullanmaktan hoşlanmaz, ama ne kadar kaçınmaya çalışırsa çalışsın bazen başka seçeneği yok.İnsanlar günün bu saatinde arabalarını farklı kullanıyorlar ve daha saldırganlar Kornaya basıp arabalarına yol açmaya çalışıyor, araçlarını diğer araçlara değecek kadar yaklaştırıyorlar. Adrian bundan nefret ediyor.Bazen kalabalıklara dahil olmadığına şükrediyor.Aileler ve cenazeler, vergiler ve televizyon programları, tatil planları, evleri badana etmek... Hepsi onu korkutan düşünceler.

Yolcu koltuğunda bakımevinden çaldığı telefon rehberi var. Kapağı yazılarla dolu ve sayfaları parçalanmış. Rahip onu aldığını bilse büyük hayal kırıklığına uğrardı. Adrian orada yaşamaktan nefret etmişti. Ritchie olmasa uzun yıllar önce oradan ayrılırdı.Hoş,o zamanlar araba kullanmasını bile

bilmiyordu, nereye gidebilirdi ki. Ritchie, Melina'yla tanışana dek her şey harikaydı. Sonra arkadaşı çok değişti; artık Adrian’a araba kullanmasını öğreten kişi değildi ve ona ayıracak vakti kalmamıştı. Üzücü bir durum bu, çünkü Ritchie yanında olsaydı hayat çok kolaylaşırdı ve Daha eğlenceli olurdu.Telefon defterinde Cooper'ın annesinin adını arıyor. Onu koleksiyonuna eklemek gibi bir niyeti yok, Cooper’a neden yalan söylediğini de bilmiyor. Belki Cooper ne yapacağını tahmin edemesin diye. Anneyi koleksiyonuna katarsa beslenecek boğazların sayısı artacak.Bu da çembere eklenen mutsuz biri ve daha fazla negatif elektrik demek. Annesi ne derdi? “Üzgün adam kötülüğe yatkın adamdır.” Herhalde bu söz kadınlar için de geçerli. Anne’yi koleksiyonuna katma fikri Adrian’ı heyecanlandırıyor, doğruya doğru.Ancak bunu hayata geçirmek çok zor.Yine de merakını gidermek için bile olsa kadının evini görmek istiyor.Kadının adresini önceden bulmuştu, ama bir kâğıda yazmayı unuttu. Hangi mahallede olduğunu hatırladığından o yöne gitti ve sonra adresi yeniden kontrol etti.Şimdi de haritaya bakıyor. Artık doğru yöne gittiğine emin.

Kadının sokağından geçerken evin önüne park edilmiş arabalara bakabilmek için yavaşlıyor Polis arabası olamayacak kadar lüks arabalar Büyük ihtimalle Cooper'ın kayıp olduğunu duyan arkadaşları kadını teselliye gelmiştir.Daha sonra uğrarsa o arabalar orada olmayacak.Midesi gurulduyor. Kahvaltıdan beri bir şey yemedi. Oysa öğün atlamaktan nefret eder. Yeni evine dönüp yiyecek bir şeyler hazırlayabilir, ama mutfakta neyin nerede olduğunu veya o aletlerin çoğunu nasıl kullanacağım bilmiyor Öğrenebilmek için zamana ihtiyacı olacak.Yeniden gaza basıyor. Arabaya servis yapan o lokantalardan birine gidip

hamburger alacak. Hayatında hiç arabalı lokantaya gitmedi ve düşüncesi bile biraz korkutuyor Adrian'ı. Fakat birkaç yıl öncesine kadar hayatında hiç ATM kartı da kullanmamıştı, oysa şimdi nasıl kullanılacağını biliyor. Bu tür deneyimler edinmek onun için iyi ve karakterini sağlamlaştıran şeyler. Sonra arabayı kenara çekip hâlâ sıcakken yemeğini yiyebilir. Ardından Grove'a gidip polisler gelmiş mi diye bakacak.

Grove'u gözetlemek ona kendini iyi hissettirecek.

Bir bakıma eve dönmeden eve dönmek gibi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Çekicinin gelmesi bir saati buluyor. Köpekli adamların geri dönebileceğini düşündüğüm, gergin bir bekleyiş. Onları ve köpeklerini vurup sonraki yirmi yılı hapiste geçirmek istemiyorum. Ayrıca canım sıkkın, çünkü peşine düşmem gereken ipuçları edinsem de beklemek zorundayım. Çekici geliyor, şoför kamyondan iniyor ve kiralık aracın etrafında dolaşıyor. Ellerini tulumunun askılarına taktığı için kıyafetinin üst kısmı hafif sarkmış, beyaz tişörtü terden ıslanıp şeffaflaşmış. Adamın ellerinde benzin ve yağ lekeleri var.

“Anlaşılan birilerini fena kızdırmışsın,” diyor lastiklere bakarak.

“Bazen beni yanlış anlıyorlar/' diyorum ona.

Kancayı ve zinciri arabanın altından geçirip direksiyonun başına dönüyor ve bir düğmeye bastığında vinç arabayı kamyona çıkarıyor. Aracın yerine sağlam bir şekilde bağlandığına emin olunca kamyona biniyoruz. Yerlerde o kadar fazla hamburger ambalajı var ki nefes almak bile kolesterol seviyemi yükseltiyor. Havadan sudan konuşuyoruz. Zaten havadan sudan konuşma denen şey böyle zamanlar için icat edilmemiş midir? Beni araba kiralama şirketinin tavsiye ettiği tamirhaneye götürüyor. Garajdakilere geleceğim haber verilmiş, ama elleri dolu olduğu için en erken bir saat sonra benimle ilgilenebilecekler. Sıcağa aldırmamaya çalışarak dışarıdaki banklardan birine oturup beş dakikamı ağaca, beş

dakikamı duvara ve diğer beş dakikalarımı da bakılabilecek neler varsa onlara bakarak geçiriyorum. Hava kauçuk kokuyor Donovan Green'i arayıp bilgilendiriyorum. Ona birkaç ismi araştırdığımı ve daha fazla paraya ihtiyacımın olması ihtimaline karşı cep telefonunu açık tutmasını söylüyorum. Bana paranın önemli olmadığını söyleyip Emma'nın fotoğrafının yanımda olup olmadığını soruyor Cüzdanımda diyorum. Fotoğrafı çıkarıp bakmamı istiyor. Dediğini yapıyorum. Bana kızının hayatının ellerimde olduğunu, kızının hâlâ hayatta olduğuna inandığını ve paranın bir önemi olmadığını söylüyor Bana polise değil, ona çalıştığımı hatırlatıyor. Cooper Rileyyi bulursam önce onu arayacağım ve birkaç saat Cooper Riley ile baş başa bırakacağım.

“Tamam,” diyorum.

“Söz ver,” diyor. “Söz ver, Riley yaptığının bedelini ödeyecek.”

“Söz veriyorum.”

Telefonu kapayıp Schroder’i arıyorum. “Evimden aldığınız parmak izlerinden bir şey çıktı mı?” diyorum.

“Hiçbir şey çıkmadı. Ama parmak izleri düzgündü. Demek ki Melissa’ya veya sabıkası olan birine ait değil” diyor ve lafı yarım kalıyor. “Bekle bir saniye." Telefonu kulağından çekiyor. Boğuk sesler duyuyorum, ama söylenenler anlaşılmıyor. Bir saniye sonra geri geliyor. “Dinle, gitmem gerek.”

“Bekle bir saniye. Belki aradığımız kişi genç biridir; sabıka kaydı yoktur, ama tımarhaneye yatırıldığı için tıbbi kayıtlardan kim olduğunu öğrenebiliriz.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun Tate?”

“Sana bir sürprizim var, “ diyorum. “Kulağını dört aç. Cooper Rile/yi kimin kaçırdığını biliyorum.”

“Öyle mi? Kimmiş?”

“Grover Hills’teki hastalardan biri. Adı Adrian Loaner. Eğer oraya yatırıldığında daha çocuksa suç işlemiş olsa bile sabıka kaydı silinmiştir”

“Tamam, iyi keşif Tate. Bunu araştıracağız.”

“Bekle bir dakika," diyorum, çünkü hiç heyecanlanmamış olmasından neler döndüğünü anladım. “Zaten biliyor muydunuz?” “Elbette biliyorduk. Ne yani, sensiz hiçbir şey beceremediğimizi mi düşünmüştün?”

“Ne biliyorsunuz?”

“Dinle Tate, kapatmalıyım.”

“Benimle buluşabilir misin?”

“Ne?”

“Yanında polis köpeklerini de getir.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Grover Hills’e”

“Dinle Tate, ne yaptığımızı biliyoruz, biz -”

“Grover Hills’e gel...”

“Zaten orayı araştırıyoruz.”

“Bir şey buldunuz mu?”

“Senin bulduğundan fazlasını bulduk.”

“Cooper Riley’yi buldunuz mu?”

“Henüz değil.”

“Ama başkalarını buldunuz.”

“Bir iki ceset.”

Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. “Emraa Green mi?” “Hayır,” dediğinde rahat bir nefes alıyorum. “Dinle Tate, buraya gelmeyi aklından bile geçirme.”

“Birazdan orada olurum,” diyerek telefonu kapıyorum.

Saat yediye doğru arabamı tamire başlıyorlar Sabırsızlanıp garajın önünü turluyorum. Diğer arabalara bakıp birini çalıp çakmayacağımı düşünüyorum. Tekerlekler çıkarıldı. Bir tekerleği değiştirmek on dakika sürüyor. Kırk dakika sonra arabamı bana teslim ediyorlar ve hemen yola düşüyorum.

Grover Hills’e giderken her nasılsa yine kayboluyorum. Oysa daha bugün oradaydım. Güneş gözüme giriyor, gölgeliği indiriyorum, ama altından üstünden geçip yine bana ulaşıyor. Ne zaman dönüş yapacak olsam ışık gözümü alıyor. Grover Hills’e varınca aracımı polis araçlarından birinin arkasına park ediyorum. Binanın bir tarafı güneşin çarpmasıyla aydınlanmış. Pencereler parlıyor, diğer üç taraf ise karanlık. Elimi gözüme siper edip Schroder'i arıyorum. Binanın etrafına polis bandı çekilmemiş, çünkü binayı talan edecek kimse yok. Otuz kadar görevli olay yerini araştırıyor. Arabadan indiğimi görünce başlarını çevirip bana bakıyorlar; ama hiçbiri yanıma gelmiyor Sanırım kim olduğumu biliyorlar Schroder geçmeme izin vermelerini söylemiş olmalı. Sakallı bir adamın yanında duruyor. Beni görünce

konuşmasını bölüp yanıma geliyor. Gömleğinin kollarını kıvırmış, kat yerleri toz toprakla dolmuş.

“Tanrı aşkına Tate, hiç laf dinlemiyorsun,” diyor başını iki yana sallayarak.

“Niçin bu tavırları bırakıp benim bu işe müdahil olduğumu kabul etmiyorsun Cari? Bırak yardım edeyim. Beni hapisten almaya geldiğinde yardımımı istememiş miydin? Ben de ediyorum. Alabileceğin bütün yardıma ihtiyacın varken gitmemi istiyormuş numarası yapmayı kes."

İtiraz edecek gibi oluyor; elini kolunu kaldırıp öfkeli hareketler yapmaya hazırlandı. Ama sonra pes edip gülümsüyor. "Haksız değilsin,” diyor, “Sana öfkelenmemek herhalde kalbime de iyi gelecektir.’’

“Ne buldunuz?”

“Şimdilik iki ceset.”

“Şimdilik mi?”

“Evet. Başka cesetler de var mı diye araştırıyoruz. Cesetlerden biri yeni.”

“Ne kadar yeni?”

“İlk ceset birkaç yıllık. İkinci ceset ise adli tabibin söylediğine göre yaklaşık bir gündür toprak altında. Adının Karen Ford olduğunu sanıyoruz. Kimliği henüz doğrulanmadı, ama her şey tutuyor. Fahişeymiş, sabah kayıp olduğu bildirildi. Yirmi yaşında,” diyor. “Tanrı aşkına, daha yirmi yaşındaymış.”

“Cinayet silahını buldunuz mu?” diye soruyorum.

“Henüz değil. Dahası da var; içeriye girdiğinde alttaki hücreyi gördün mü? Orada kan tespit edildi.”

“Gördüm,” diyorum. “Hastalar oraya Çığlık Odası dermiş.” “Ne?”

Ona Jesse Cartman’dan bahsediyorum. Schroder ilk on saniye anlattıklarımla ilgilenmiyor, sonra ellerini yumruk yapıp başını yavaşça iki yana sallıyor. Ona ikizlerden bahsettiğimde dişlerini öyle bir gıcırdatıyor ki çıldırıp beni ısırmasından korkuyorum.

“Jesse Cartman güvenilir bir kaynak sayılmaz,” diyor Schroder, ama benim gibi onun da hikâyeye kısmen inandığını görebiliyorum. Hele cesetler bulunmaya başlamışken.

“Birilerini aramalısın," diyorum. “Çalışanlar neler döndüğünü biliyormuş. Anlatılanların yarısı bile doğruysa saldırı, cinayet ve kim bilir daha ne suçlar işlenmiş.”

“Tanrım,” diyor. “Tam bir kâbus olacak.”

“Ya Emma Green? Burada olduğunu gösteren herhangi bir delile rastladınız mı?”

Başını iki yana sallıyor. “Alt kattaki demir kapıda parmak izleri bulundu. Cooper Riley’nin ofisinden aldığımız izlere uyuyor Diğer odaları da araştırıyoruz, ama hâlâ Emma Green’den iz yok. Sadece Karen Ford Anlaşılan saldırgan onu yataklardan birine bağlamış. Ayrıca bodrumda elektroşok tabancasının fırlattığı kâğıtlara rastladık. Kanepede ve kanepenin altında bulundu. Sayıları azdı, anlaşılan Adrian temizlik yapmış.”

"Seri numarasını araştırdınız mı?"

“Evet, bir şey çıkmadı. Beş yıl önce çalındığı bildirilen bir koliden toplam iki yüz elektroşok tabancası kaybolmuş ve her nasılsa dünyanın her tarafına dağılmış.”

“Adrian gibi biri onu nereden bulmuş?” diye soruyorum.

“Belki Cooper'ındır.”

“Adamı kendi elektroşok tabancasıyla mı vurmuş?”

Schroder omuz silkiyor. “Belki.”

“Demek Adrian, Meyi bodrumda kilitli tutuyormuş,” diyorum. “Mahkûmu olarak. Cesedini bulmadığınıza göre hâlâ hayattadır Belki Cooper yıllar önce Çığlık Odası’nda Adrian'ı incitmişti. Kandan ne çıktı?"

"Kesin konuşmak için erken, ama kan yeniydi. Herhalde Karen Ford’a aittir. Başka şeyler de bulduk. Giysiler, kişisel eşyalar, birkaç alet ve tabaklar Hepsi kolilere konulup ağaçların arasına saklanmıştı. Anlaşılan Adrian alelacele gitmiş ve her şeyi alacak vakti olmamış. Adrian Loaner’ın varlığını nasıl keşfettin?" diye soruyor.

Ona bakım evinden bahsediyorum. “Ya sen?” diye soruyorum.

“Kolay oldu. Hastanenin eski çalışanlarıyla konuştuk. Onlara robot resmi gösterdik ve kedinin başına gelenleri anlattık. Bize hayvan leşlerini kazıp çıkaran ve robot resme benzeyen birinden bahsettiler Birini bakımevine yolladım ve senin öğrendiklerini öğrendim. Bize oraya çoktan uğradığını söylediler Buraya gelmen neden uzun sürdü?”

“Arabam bozuldu.”

“Radarla tarama yapmadan önce polis köpeklerini araziye saldık. Adli tabip diğer cesedin en az on yıllık olduğunu söyleyince arama yaptığımız alanı genişlettik.”

Biri binanın arkasından bize sesleniyor. Dedektifler o yöne gitmeye başladı. Schoder'ın peşinden sesin geldiği yöne gidip hakkında neler bildiğini soruyorum. Fazla bir şey bilmiyor. Sonunda binanın gölgede kalan güney tarafına ulaşıyoruz. Burası daha serin. Dedektifler yarım daire oluşturacak şekilde dizilmiş. Aralarındaki boşluklarda toprak yığınları var. İki mezar ortaya çıkarılmış, (İki çukur ve yanlarında ufak tepecikler) ve toprağın dibi nemli. Dedektifler üçüncü toprak yığınının önüne toplanmış. Grubun önüne geçiyoruz. Herkes yarı yarıya ortaya çıkmış mezara bakıyor. Bir kafatası ve bir kol görünüyor, hiç et yok. O zaman artık Cartman'ın hikâyesi eskisi kadar inanılmaz gelmiyor bana.

“Tanrım,” diyor Schroder.“Neye rastladık böyle?”

Kimse cevap vermiyor Kazma işlerini yapanlar kürekleri bırakıp kenara çekildi ve başka biri fotoğraf çekiyor. Kazma işini yapan kişi küreğin yanında durup gülümseyerek poz vermiyor ve devam edebilmek için fotoğrafçının işinin bitmesini bekliyor. Kimse artık eskisi kadar hevesli değil.Gruptaki herkesin ne düşündüğü suratlarından belli.Cesetlerin sayısı üçle sınırlı kalmayacak.Kazılan mezarların on metre ötesindeki mavi muşambada kanlı elbisesiyle bir kadın cesedi var Karen Ford. Muhtemelen arkadaşları ve ailesi onu arıyor ve hayatta olması için birkaç günlüğüne şehirden ayrılmış olması için dua ediyorlar. Ama Karen’ın işini yapan insanların kaybolduklarında bir daha dönmeyeceklerini de biliyorlar içten içe.

“Bu işten nefret ediyorum,” diyor Schroder cesede baktığımı görünce.

Geldiğimde Schroder’in konuştuğu sakallı adam, “Nefret etmemen garip olurdu,” diyor.

“Bu Benson Barlow,”Schroder bizi tanıştırıyor.

Güneş Barlow'un arkasından vurduğu için adam çok zayıf görünüyor. Yüzü güneş kreminden parlıyor, ama krem işe yaramamış olacak ki teni kıpkırmızı. İntihara yeltenen gençleri vazgeçirebilecek türden, derinden gelen ikna edici bir sesi var. Elini sıkıyorum. “Senden bahsedildiğini duymuştum,” diyor bana.

“İyi ama sen kimsin?”

“Danışmanlarımızdan,” diyor Schroder.

Barlow,“Psikiyatrım,” diye ekliyor.

“Birkaç ay önce birlikte çalışmıştık,” diyor Schroder.“Akıl hastalarıyla uğraştığımız için bize yardım edebileceğini düşündüm.” “Bazılarını muayene etmiştim,” diyor Barlow.

“Peki ya Adrian Loaner?”

“Ne yazık ki hayır,”diyor.

“Loaner’ın yılda iki kere kontrole gitmek zorunda olduğu başka bir psikiyatrı var,” diyor Schroder.Nicholas Stanton.”

“Stanton’ı biliyorum,” diyor Barlow.“İyi biridir.”

“Şanssızlığımıza inanamıyorum,” diyor Schroder.“Adam havanın daha serin olduğu bir yerlere tatile gitmiş. Hasta kayıtları için mahkeme emri çıkarmaya çalışıyoruz.”

“Hiç ihtimal var mı?” diye soruyorum.

“Psikiyatrın hasta kayıtlarını almak için mahkeme emri çıkarmamıza mı? Karımı kredi kartını kullanmaktan vazgeçirebilmem ihtimali bile daha yüksek,” diyor Schroder.

“Loaner’ın yılda iki kere mi doktora gitmesi gerekiyormuş?” diye soruyorum doğrulamak amacıyla. “Az değil mi?”

“Az ama bu ne benim ne Doktor Stanton’ın hatası,” diyor Barlow.“Hepsi mahkemeler ve hükümet tabiplerinin sayısının azlığı yüzünden.”

“Söylesene Adrian,Cooper’ı nereye götürmüştür?”

“Bilinen bir yere. Tek söyleyebileceğim bu.”

“O zaman ne işe yarıyorsun. Kendi başımıza çözmeyeceğimiz bir şey değil bu söylediğin,” "Dinle diyor, ama elimi kaldırıp onu susturuyorum.

“Özür dilerim, sert konuşmak istememiştim,” diyorum. “Uzun bir gündü.”

“Sorun değil,” diyor başını sallayarak. “Polislerle çalışan psikiyatrlar öfkeli tavırlara alışkındır.”Başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi bana bakıyor; ne söyleyeceğini bilsem de bildiğimi belli etmiyorum ve o da devam ediyor. “Aramızda yanlış anlaşılma olmasın. Söyleyeceklerimin hepsi varsayım.Ben bir bilim adamıyım ve televizyonda gördüğün piçler gibi değilim. Ağzımdan çıkanlar belirli bir temele dayanan şeyler. Bence buraya geri gelecek. Burası onun evi. Hazır olmadan buradan ayrılmak zorunda bırakıldı. Stres altındadır ve üzülmüştür. Onun gibi stres altında kalan insanlar rahat hissedecekleri yerlere, eylemlere dönerler.

Demek istediğim şu: Bu soruşturmadaki herkes evcil hayvanlarını bu gece kilit altında tutmalı ve evlerinizin önüne sivil polis araçları yerleştirilmeli. Her biriniz olası hedeflersiniz, ama gerçi senin için biraz geç kalmışız.” Derin bir nefes alıp devam ediyor sözlerine. “Bence buraya dönmeye ne kadar hevesli olduğunu yakında görürsünüz. Burası onun evi. Neler olduğunu yakından takip edecek. Şimdi bile oralardan bizi izliyor olabilir,” dediğinde hep birlikte ağaçlara dönüp bizi gözetleyen bir deli var mı diye bakıyoruz. “Bence bu yöne gelen herkesi durdurmaları için yola devriye arabaları yerleştirin.”

“Cooper Rile’nin kitabını okudun mu?” diye soruyorum psikiyatra.

Schroder,“Söylesene,o kitabın bir kopyasına nasıl ulaştın Tate?” diye soruyor.

Barlow bana, “Evet, Dedektif Schroder danışmaya geldiğinde bana kitabın bir kopyasını verdi,” diyor. “Kötü yazılmış bir kitap. Üstelik bilgiler tutarsız. Adam belli ki bildiğinden daha fazlasını bildiğine inanmış; vardığı sonuçlarsa saçma sapan. Çok daha iyisini yapabilirim. Aslında birkaç yıldır bu konuyu düşünüyordum ve belki, fırsatçılık yapmak istemem, ama bu vakadan işime yarayacak malzemeler çıkabilir.”

“Tanrı aşkına...” diyorum.

“Ne düşündüğünü biliyorum/’ diyerek susturuyor beni. “Ama benim gibiler Adrian ve Cooper gibileri incelemezse senin gibiler onları asla yakalayamaz.”

“Tamam, tamam,” diyorum ve haklı olması canımı sıkıyor. Aman ne güzel, birileri bunca ölümden ve acıdan para

kazanacak. “Yalnız anlayamadığım bir şey var.”

“Tek bir şey mi?” diye soruyor Schroder.

Alaycılığı görmezden geliyorum. “Adrian, Pamela Deans’ten intikam almak istiyordu ve onu öldürdü,” diyorum. “Eğer Cooper Riley den intikam almak istiyorsa niçin onu hâlâ öldürmedi?”

Barlow kaşlarını çattığında alnında kırışıklıklar beliriyor. “On puanlık soru da bu, değil mi? Ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Bence Cooper Riley’nin kaçırılışının altında yatan neden intikam değil.”

“O zaman ne?” diye soruyorum içten bir merakla.

“Bence hayranlık.”

“Hayranlık mı?” diye tekrarlıyor Schroder.

“Bence Cooper Riley hastalarla görüşmek ve çeşitli testler yapmak için buraya geldiğinde Adrian onu saplantı haline getirdi.”

“Yani Cooper’ı iş olsun diye mi kaçırdı? Veya ona sahip olmak için mi?”

“Kulağa mantıklı geliyor”

Gerçekten öyle. Bunu daha önce akıl etmeliydim. Alt kattaki hücreyi gördüğüm anda bunu anlamalıydım.

“Onu saplantı haline getirmişse neden üç yıl beklemiş?” diye soruyor Schroder.

“Cesaretini toplaması zaman almıştır,” diyor Barlow.“Bir de gereken araçları elde etme meselesi var. Mesele intikam olsaydı Cooper çoktan cehennemi boylardı. Buna eminim.

Adrian’ın elektroşok tabancası kullandığını söylediniz. Neden bıçak veya silah değil? Çünkü amaç öldürmek değildi. Amaç onu almaktı.”

Ritchie Monroe, Adrian’a araba kullanması öğrettiğini söylemişti. Demek bu da sürecin bir parçasıydı. Araba kullanmasını öğrenene dek Adrian'ın elinde birini buraya getirme imkânı yoktu. Cooper’ı taksinin bagajına koyamazdı ya!

"Sence Adrian, Cooper’ın katil olduğunu biliyor muydu?" diye soruyorum.

“Biliyorsa başlangıçta düşündüğümüzden daha zeki demektir,” diyor Barlow.“Ama bence buna zekâdan çok şans demeli.”

“Ne yani, Cooper'ı takip ederken günün birinde seri katil olduğunu mu keşfetti?” diyor Schroder.

“Öyle değilse bir şekilde bizim çıkardığımızdan daha iyi bir iş çıkarmış demektir,” diyorum. “Hayır Cooper'ın seri katil olduğunu kendi başına çözmüş olamaz.”

"Bizim çıkardığımız iş derken?" diyor Schroder.

“Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Katılıyorum, bence de tesadüfen öğrendi,” diyor Barlow.“Şimdi asıl soru, Adrian’ın şansının daha ne kadar yaver gideceği.”

Asıl soru bu değil. Asıl soru Emma Green’in şansının ne kadar yaver gideceği.Cooper kaçırıldığı için hayatta kaldı, ama pazartesiden bu yana ona su ve yemek götüren olmamıştır Normal biri normal koşullarda ortalama dört gün

susuzluğa dayanır; ama koşullar normal değil. Sıcak dalgası düşünülürse... Her şey kızın tutulduğu yerin ısısına bağlı. Polisler mezarı kazmayı sürdürdükçe başka iskeletler de ortaya çıkıyor: Yere bakıyorum; bulunacak daha bir sürü mezar var. Onları kaderleriyle baş başa bırakan Tanrı'ya Emma Green'i terk etmemesi için yalvarıyorum. Onu kurtarabilmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Loaner dengesiz biri, beyler," diyor Barlow."Baskı altında her şeyi yapabilir ve şimdi baskı altında. Evini bu şekilde işgal ettiğinizi biliyorsa paniğe düşmüştür. Her an her şeyi yapabilir."

"Ya Melissa X?" diyorum psikiyatrın yanında ondan bahsetmenin uygun kaçıp kaçmayacağını bilmediğimden Schroder'e bakarak.

"Kadından haberi var," diyen Schroder konuşmaya devam edebileceğimi işaret ediyor.

"Bir gelişme var mı?" diyorum

Schroder başını iki yana sallıyor. "Arkadaşlarıyla ve ailesiyle konuştuk; karakterini çözmeye çalışıyoruz."

"O, Riley'nin saldırısından önceki kız değil," diyor Barlow."Bence merhum kız kardeşiymiş gibi davranıyor. İntikam peşinde."

"Ya intikam peşinde olmayan yanı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor "Kesin konuşamam. Bazıları kızın tamamen şeytani olduğunu iddia edecektir, ama ben öyle olduğuna inanmıyorum. Onu bugün olduğu kişiye dönüştüren şey geçmişi. Doğru ilaçlar ve terapiyle diyor, ama cümlesini tamamlamıyor; çünkü hem Schroder hem ben kafasının

basmadığını düşündüğümüzü açıkça belli ederek bakıyoruz ona. Herkes tedavi edilemez. Bazı insanların üstüne kilit vurulması gerekir. Bu hale gelmek Natalie'nin hatası değildi, ama kendi çizdiği yolda ilerlerken masum birini öldürdü ve bunun bedelini ödemek zorunda.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Cooper gömleğini çıkarıp buruşturarak kafasının altına koyuyor Dünyanın en rahat yastığı değil, ama odası da dünyanın en rahat odası sayılmaz. Emma Green'i düşünüyor ve onun da benzer şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyor. En azından kızın suyu var. Kim bilir, belki dört gün bağlı kaldıktan sonra kendini kurtarmanın bir yolunu bulmuştur, ama bulmuşsa bile odadan çıkmasına imkân yok. Cooper kalan zamanlarında Natalie Flowers'ı ve onu ele geçirince ona neler yapacağını düşünüyor. Polis bulgularıyla kendi bildiklerini birleştirip onun izini sürecek ve yaptıklarının cezasını ödetecek. Bakalım kerpetenle vücudunun parçalarının ezilmesi hoşuna gidecek mi?

Ona işkence etmenin nasıl bir his olacağını ve neler yapacağım sıkça düşünüyor. İlk önce Adrian, sonra Natalie. Asıl amacının baştan beri Natalie'yi incitmek olduğunu biliyor, çünkü diğer kadınlarda hep onu gördü. Kadını öldürdüğünde neler olacağını merak ediyor Acaba öldürme arzusu da kaybolacak mı? Bunlar onun için akademik sorular.Vücudu ter içinde kaldı ve saatin kaç olduğunu kestiremiyor. Belki gece yarısıdır, belki akşamüstü. Vücut saati diye bir şey kalmadı. Fırında pişen tavuklar da böyle hissediyordur, diye düşünüyor. Pantolonunun önünü açıp vücudunu havalandırıyor. Suya ve temiz havaya ihtiyacı var. Adnan'ın ne zaman döneceğini bilmiyor. Deli herifin annesini kaçırmayı deneyip denemeyeceğini de bilmiyor. Umarım kaçırmaz. Annesini de işin içine katmak durumu içinden çıkılmaz bir hale sokacak.Ayak sesleri. Birileri koşuyor. İlk

düşündüğü şey polisin onu kurtarmaya geldiği. Daha sonra düşündüğü şey ise kurtarılma işinin sorun olabileceği. Kapıdaki delik açılıyor, içerisi aydınlanıyor. Eskisi kadar aydınlık değil ama. Öyleyse akşam olmuş. Belki de saat sekiz.

“Bana doğruyu söyle,” diyor Adrian nefes nefese. “Kaç kız öldürdün?”

“Neden?” diye soruyor Cooper üstüne başına çekidüzen vererek. Adrian’ın onu çıplak görmesi fikrinden hoşlanmadı. Gerinerek deliğe doğru yürüyor.

“Polis Grove’a geldi,” diyor Adrian. “Aynı dediğin gibi oldu. Etrafı araştırıyorlar.”

“Bir şey buldular mı?”

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.”

“Sakin ol Adrian. Kaç polis vardı? Kaç devriye arabası vardı? Bir araba? İki araba?”

“Bir sürü araba,” diye yanıtlıyor.

“Neler gördüğünü anlat.”

“Offf, bilmiyorum,” diyor Adrian öfkeyle. “İki veya daha fazla araba vardı. Ne fark eder? Garip görünüşlü aletlerle etrafta dolaşan, toprağı kontrol eden bir sürü insan gördüm. Aletler çim biçme makinelere benziyor, ama çim biçme makinesi değil."

“Demek ceset arıyorlar.”

“Tek yaptıkları evimi mahvetmek! Işıkları ve o tuhaf aletleriyle her şeyi mahvediyorlar Her tarafa dokunuyorlar.

Eve gitmenin bana iyi geleceğini düşünmüştüm, gelmeyeceklerini

sandım. Gelseler bile etrafa bakınıp gideceklerini söylemiştin!Ağaçların arasına saklandım ve gitmelerini bekledim, ama gitmediler Dolanıp duruyorlar araştırma yapıyorlar ve evimi işgal ettiler! Evimizi işgal ettiler!”

“Dinle beni Adrian. Her şey yoluna girecek. Ama yakalanmamak için dikkatli davranmalısın.”

“Keşke her birinin kim olduğunu bilseydim,” diyor Adrian. Cooper’ı dinlemiyor, kafasında kan var ve üstelik yürüdükçe parmağıyla ovalayarak yarayı daha da kanırtıyor. Diğer eli boynunda, orası da kaşınmaya başladı.

Cooper, Adrian’ın sinir krizi geçirmeye yaklaştığını anlıyor. “Ben onların hayatını işgal etsem nasıl hissederlerdi!” diyor Adrian. “Bir liste hazırlamalıyım. Beni döven kötü çocukların listesi gibi bir liste. Ama bu sefer evcil hayvanlarını değil, teker teker onları öldüreceğim. Her birinin evini ziyaret edeceğim. Başkasımn evini işgal etmek neymiş görsünler bakalım!”

“Kanıyorsun!” dedi Cooper.

“Ne?” Adrian parmaklarına bakıyor. “Bazen kaşıntım tutar,” deyip kaşınmayı sürdürüyor. “Ama haklıymışsın Cooper. Bana yalan söylemedin, beni kandırmaya çalışmadın. Bu işin tek bir iyi yanı varsa o da bu oldu.”

‘Adrian, dikkatini topla. Dün geceki kadın, öldürdüğümüz kadın,” diyor Cooper, Adrian’ı da işin içine katarak, “onu nereye gömdün?” ‘Ağaçların arasına saklandım, kimse orada olduğumu bilmiyordu,” diyor Adrian onu duymamışçasına.

“Küçükken ormana kaçmayı hayal ederdim. Meyve toplayıp tavşanları pişirerek yaşamanın, insanlarla uğraşmak zorunda kalmamanın hayalini kurardım.”

“Kızı oraya mı sakladın?”

“Bazen soğukla nasıl baş edeceğimi düşünürdüm. O hayaller beni yalnızlığı ve hayatta kalma mücadelesini düşünmeye itti.” “Adrian!”

“Ne var?”

“Kız,” diyor Cooper, daha yavaş daha sakin konuşuyor. “Kızı ormana mı sakladın?”

“Ne? Hayır. Kaç tane?”

“Kaç tane ne?” diyor Cooper.

“Gerçekte kaç kız öldürdün?”

“Neden soruyorsun? Sana zaten söyledim.”

“Kaç tanesini Sunnyview’a gömdün?”

“Ne? Bilmiyorum, sanırım birkaçını.”

“Nasıl bilmezsin?” diye soruyor Adrian. Cooper, Adrian kaşınmayı sürdürürse kan kaybından öleceğini düşünüyor. O zaman asla hücresinden kurtulamaz.

“Sakin ol Adrian.”

“Kaç tane?” diye soruyor Adrian ve artık neredeyse bağırıyor. Dudaklarından tükürükler saçılıyor.

“Bir kız. Orada gömülü olan tek bir kız var,” diyor Cooper.

“Pazartesi gecesi kaçırdığın kız mı?”

Emma Green mi? Hayır. Emma Green hâlâ hayatta. Öyle olmalı. Sunnyvievv'da olsalardı Adrian bunu bilirdi. Tamam. Tamam. İki ihtimal var. Ya Adrian odaları kontrol etmedi ya da Sunnyvievv'da değiller. Belki Adrian ona yalan söylemiştir ve East Lake'tedirler.

"Niye soruyorsun?" diyor, soruyu cevapsız bırakmayı seçerek. Bırak Adrian nasıl isterse öyle düşünsün.

"Ona ihtiyacım var."

"Niçin?"

"Çünkü öyle."

"Cesedin yerini söylersem beni serbest bırakır mısın?" diye soruyor Cooper.

"Bu konuyu düşüneceğim."

"O zaman ben de sana söyleme konusunu düşüneceğim."

"Bilmek zorundayım," diye bağırıyor Adrian kapıyı yumruklayarak. "Lütfen. Bu çok önemli. Bilmek zorundayım. Buna mecburum!" "Sana gösterebilirim."

"Hayır, hayır, bana söylemek zorundasın."

"Neden?"

"Polisin onu bulma ihtimaline karşı," diyor Adrian.

"Yalan söylüyorsun," diyor Cooper

"Lütfen, o cesede ihtiyacım var. Döndüğümde her şeyin değişeceğine söz veriyorum. Su istediğini söylememiş miydin? Oda çok sıcak demedin mi? Bana kızın nerede olduğunu söylersen su veririm ve temiz havaya kavuşmanı

sağlarım. Söylemezsen arkadaşım olmak istediğine inanmam, gözetleme deliğini kapayıp çeker giderim.” Cooper, Adrian’ı bir daha asla görmemeyi çok isterdi, ama burada kilitli kalıp ölmekten korkuyor.

“Cesedin nerede olduğunu söyleyeceğim,” diyor Cooper, "ama bundan sonra ekip olarak çalışacağız. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

“Adrian, önce dün geceki kızı ne yaptığını söyler misin?” “Elbette toprağa gömdüm.” “Binanın ne kadar uzağına?”

“Galiba polis çoktan onu buldu," diyor Adrian.

“Lanet olsun,” diyor Cooper ve kapıyı yumrukluyor. Demek polisin elinde bir sürü delil var. ‘Ya bıçak?”

“Bıçak burada,” diyor Adrian. “Onu asla atmam.”

Güzel. Bu da bir şeydir. “Dinle, çıkmama izin vermenin zamanı geldi. Yakalanmayı göze alamam. İkimiz de alamayız. Christchurch’ten uzaklaşmalıyız. Ülkeden ayrılmalıyız. İşbirliği yaparsak her şey yoluna girer Ama önce beni serbest bırakmalısın. Birbirimize güvenmeliyiz.”

“Bana kızın nerede olduğunu söyleyecektin,” diyor Adrian. İyice mızmızlanmaya başladı.

Evet, Cooper ne dediğinin farkında, ama aynı anda bin bir ihtimali hesaplamaya çalışıyor. “Arkada bir patika var,” diyor. Ona geçen yıl kaçırdığı, kendiliğinden ölen kızı gömdüğü yeri tarif edecek. “Patikanın sonunda tuğla bir duvar var.Tuğla duvarın sonuna kadar git, sağa dön. On beş metre sonra, binaya paralel giden bir hendek göreceksin. Hendeği takip et,

yaklaşık yirmi metre sonra devrilmiş bir ağaç var. Ağacı geç. On metre daha git, kız orada."

Adrian deliği kapıyor.

Cooper duvarı yumruklayarak, “Hey, hey, hey Adrian,” diyor, ama Adrian çoktan gitti. Cooper'ın tek yapabileceği arkasına yaslanıp beklemek.

KIRKINCI BÖLÜM

Adnan'ın içi içine sığmıyor: Öfkeden kurtulmak için bir şeyler yapmalı ve yapmakta başarılı olduğu fazla bir şey yok. Yüzü alev alev, aynı yerler kaşınıp duruyor O da kaşınmayı sürdürerek hızlı adımlarla arabasına yürüyor Zaten çalışır durumda bırakmıştı. Buralarda arabayı çalacak kimse yok. Tepeden polisleri izlediği zamanı hatırlıyor. Onları karıncalara benzetmişti. İşaret parmağıyla başparmağını birleştirip onları eziyormuş gibi yapmıştı, ama bu da yetmeyince sağ elinin işaret ve başparmağını bir tabanca gibi yapıp hepsini tek tek vurdu. Okuldaki oğlanlara da öyle yapmalıydı. Aptal hayvanlarını öldürmek yerine bir silah alıp hepsinin işini bitirmeliydi.

Arabayı altına park ettiği ağaçtan bir dal koparıp sırtını kaşıyor. Dal derisini çiziyor, ama sürtünme çok rahatlatıcı. Kolları da kaşınmaya başladı ve derisi kıpkırmızı oldu. Üzerindeki stres arttığında hep böyle olur. Dalı kırıp yola atıyor. İçinde biriken enerjiden kurtulmak için çığlık atmak istiyor Grover Hills’te kaldığı yıllarda bir iki kere böyle hissettiği oldu. Bir şeyler (yüz gün üst üste patates püresi yemek veya bütün bir yaz dışarı çıkamamak gibi şeyler) onu üzer, öfkelenen Adrian bir türlü sakinleşemezdi. Paniğe kapılır ve çığlık atardı. O zaman onu Çığlık Odası'na kapatırlardı ve sonraki günlerini ara sıra dayak yiyerek o odada geçirirdi. Bazen onu o kadar uzun süre yalnız bırakırlardı ki niye oraya kapatıldığını, neyin kendisini öfkelendirdiğini unuturdu. Pek çok kez elleri kanayana kadar kapıyı yumruklamış, kendisini dışarı çıkarmaları için

yalvarmıştı. Ama çıkarmadılar.Arabaya binip hızla oradan uzaklaşıyor. Hava kararmaya başladı. Uzaktaki silüetler gölgelere karışan daha karanlık gölgelere dönüştü. Harekete geçmek güzel. Göğsündeki baskı biraz azalıyor, ama yeterince değil.

Evi, evi olmaktan çıktı! Bakım evindeyken bile Grove'un orada olduğunu, dokunulmamış halde kendisini beklediğini düşünerek ayakta kalmıştı. Oysa şimdi... Oysa şimdi bu insanlar her şeyi mahvetmişti! Neden ona karşı bu kadar acımasızlar?

Yolları iyi biliyor ve polis araçlarıyla karşılaşmamak için ana yollardan uzak duruyor. (Ölen kızın arabasıyla dolaştığı için dikkatli davranması gerektiğini biliyor) Kimseye yakalanmadan otoyola varıyor; sonra batıya gidip tekrar ara yollara sapacak. Trafik yok. Güneş battı, ama hava kararmadı. Arabaların sayısı yok denecek kadar az. Hız sınırını aşıyor, daha önce bunu hiç yapmamıştı. Direksiyonu tutan elleri tir tir titrerken karşıdan gelen arabaların farları yüzüne tokat gibi çarpıyor. Sıkı sıkı tutmaya çalışıyor direksiyonu. Hızı yüz kilometreye çıktı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyor Hiç bu kadar hızlı gitmemişti.

Cooper geçici evlerinin Sunnyvievv olduğunu sanıyor, çünkü Cooper hiçbir şey bilmiyor. Adrian, Sunnyview'a iki kere geldi. İlki araba kullanmasını öğrenirkendi. Ritchie arka sokaklarda araba kullanmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü, böylece polise yakalanmazlardı. Buraya gelip arabayı binanın önüne park ettiler, ama daha ileri gitmediler. Birbirlerine içeri girmek için meydan okuyup kahkahalar attılar. Oğlanın Sunnyview'a ikinci gelişi pazartesi gecesi Cooper'ı takip ettiği zamandı. Cooper'ın bagajında bir kız

vardı ve Adrian fark edilmemek için geride kalmaya özen göstermişti.

Bu sefer arabayı binanın önüne yanaştırıyor. Ona meydan okuyan kimse yok, birlikte gülebileceği kimse yok. Sunnyview, Grover Hills'ten daha büyük bir bina. Adrian orayı sevmez, Grove'daki gibi ev havası yoktur. Fazlasıyla modern, tuğladan yapılma kutu gibi bir yapı. Oğlanı buraya yolla salar hayatı çok farklı olurdu. Bahçe bakımsız, arka tarafta otlar neredeyse diz hizasına gelmiş ve dalları Adrian'ın bacaklarını gıdıklıyor Bundan nefret ediyor Küreği eline alıp patikayı takip ediyor. Yolunu elindeki fenerle aydınlatıyor. Patika bitince sola dönüyor ve ancak birkaç adım gittikten sonra sağa dönmesi gerektiğini hatırlıyor. Keşke not alsaydı. Önce öyle yapması gerektiğini düşünmüştü, ama sonra altından kalkabileceğine karar verdi. Hava kararda ve ufuk mora döndü. İki adım ötede büyük ağaçlar var. Neyse ki Cooper kızı oraya gömmemiş, yoksa onu asla bulamazdı. Sonunda adamın bahsettiği hendeği buluyor. Oldukça derin. Nereye bastığına dikkat ederek hendek boyunca ilerliyor ve ağacı buluyor. Adımlarına dikkat ederek ağacın üstünden karşıya geçiyor, ama dallar sürekli oğlanın gömleğine takılıyor ve sonunda gömlek yırtılıyor. Yine bir daldan kurtulmaya çalışırken önce küreği düşürüyor, sonra da kendisi hendeği boyluyor. Gömleği iyice yırtılıyor Küreği alıp iki kere yere vurduktan sonra birkaç metre öteye fırlatıyor. Yeri yumruklayıp ağlamaya başlıyor. Böyle olmaması gerekirdi.Kendine gelmek birkaç dakikasını alıyor. Gömleği mahvoldu. Küreği bulup yola devam ediyor. Başı ağrıyor On metreyi hesaplamaya çalışıyor. Toprak burada farklı. Küreği toprağa saplıyor. Kazdıkça kaşıntısı azalıyor ve kızın cesedini bulması zor olmuyor.Birkaç gündür ölü olan birine göre ceset

fena durumda. Aslında o kadar çürümüş ki Adrian onun önceki günkü kız değil, Cooper'ın başka bir kurbanı olduğu sonucuna varıyor Altı kişiyi öldürdüğünü söylememiş miydi?

Kızı almaya kalkarsa kemiklerinin parçalanmasından korkuyor. Zaten ona dokunmak istemiyor. Cesedinin her yanı böcekler ve solucanlarla kaplı. Şöyle bir bakınıyor ve işe yarayacak bir şey bulamayınca gömleğini kullanmakta karar kılıyor. Nasıl olsa yırtıldı. Gömleği çıkarıp ölü kızın ayağına doladıktan sonra çekiyor.Ayak kopmadı. Vücut kayarak mezardan çıkıyor. Orada burada iğrenç görünüşlü et parçalan var Kızı düzlüğe çekiyor ve ondan uzak durmaya özen gösteriyor. Sürükleye sürükleye arabaya götürmeyi denerse ondan geriye bir şey kalmayacak. Onu ağacın üstünden geçirmektense etrafından dolaştırıyor ve sonunda arabaya ulaşıyorlar. Cesedi bagaja sokup gömleği kıza bırakıyor.

Temizlenmesi lazım. Her yanı pislik içinde, galiba kızın cesedinden parçalar da üstüne bulaştı.

Feneri alıp binanın kapısına giderek kapıyı yokluyor Kapıya zincir ve asma kilit takmışlar. Grover Hills'in kapısından yeni. Arabaya gidip kürekle geri dönüyor. Feneri zinciri aydınlatacak şekilde yere koyuyor ve küreğin sapını sıkı sıkı tutup zincire doğru savuruyor İlk seferinde kilidi tamamen ıskalıyor Kürek kapıya çarpıp betona doğru kayıyor Ellerinde titreşimi hissediyor Adrian. Yeniden savurduğunda öfke içinde hissediyor. Zinciri tutturana kadar üç kere daha vuruyor ve tutturduğunda da hiçbir şey olmuyor.Ancak dördüncü ve beşinci vuruştan sonra zinciri taktıkları kapı kolu yerinden kopuyor.İçerisinin nasıl olduğunu merak ediyor Adrian. Oraya gönderilse hayatının nasıl olacağını merak ediyor Koridorlar ve odalar mağaralar gibi karanlık. Fener

karanlığı aydınlatmaya yetmiyor. Küreği bırakıp binada dolaşmaya başlıyor. Orayı Grove'la kıyaslıyor.Binanın yüzde doksanı karanlıkken zor bir iş. Banyoya gidip temizleniyor.Su buz gibi. Araştırmasını sürdürüyor Grove'daki hiçbir odaya benzemeyen garip görünüşlü bir oda buluyor. Ortada süngerli bir masa var. Yere sabitlenmiş. Masada hastanın kollarının ve ayaklarının bağlanması için kelepçeler var. Duvarlar prizlerle dolu; yerdeki izlere bakılırsa içeride ekipmanlar varmış. Bir de diş izleri olan tahta parçası. Galiba burası elektroşok tedavisinin işe yaradığına inanılan dönemde hastalara elektrik verilen odalardan. Vücudunuza kablolar bağlar, elektrik verir ve beyninizin düzeleceğini umarlardı. O zamanlar aslında iyileşmeniz için beyninizden parçalar alındığı bile olurdu. Artık kimsenin kimseye böyle şeyler yapmadığım umuyor. Grove'da elektroşok tedavisi olmadığı için kendini şanslı sayıyor. Bodrum kötüydü, hastabakıcılar ona korkunç şeyler yaptılar, ama onları beyninin kesilmesine tercih eder.Sonraki odada bulduğu çıplak kız onun için tam bir sürpriz. Kızı gördüğünde o kadar heyecanlanıyor ki, neredeyse feneri düşürecek. Cooper'ın önceki gece getirdiği kız. Adrian, Cooper'ın ona tecavüz edip öldürdüğüne ve cesedi çoktan imha ettiğine emindi. Ama işte kız orada, demek ki Adrian ilk düşüncesinde haklıydı; kazıp çıkardığı kız başka biri. Bu kız ölüye benzemiyor ve bunu düşündüğü sırada kız düşüncelerini doğrulamak istercesine kolunu ona doğru uzatıyor, hareketleri çok yavaş, rüyasında fare avlayan bir kedinin pençe atışı gibi. Kızın gözleri bağlı, yerde iki boş su şişesi var, ama kolları da arkadan bağlanmış.Pazartesi gecesi Cooper'ın peşinden Sunnyview'a geldiğinde arabasını saklayıp yaya olarak binaya yaklaşmıştı. İlk gelişlerinde Ritchie'yle arabayı park ettikleri noktaya vardığında ne

yapacağına karar vermeye çalışmış, yola devam etmek istemiş, ama görülmekten korkmuştu. Sunnyview'un kapısına kadar gidecek cesareti vardı, ama içeri girmemişti. Neler olduğunu duyamıyordu, fakat duymaya veya görmeye ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Binadan uzaklaşıp arabasını bıraktığı yere dönmüştü. Şehre gidip arabasını bırakmış ve Cooper'ın kaçırdığı kızın arabasını almıştı. O günden beri kızın ölü olduğunu var sayıyordu. Onu canlı bulmak gerçek bir lütuftu.

Şimdi kızdan nasıl yararlanabileceğini düşünüyor.

Er geç onu da Cooper'a hediye edecek, ama bu ilki gibi bir test olmayacak. Onun için daha büyük planları var. Evrenin de kız için daha büyük planlan var Bu yüzden "kader" onu Adrian'ın karşısına çıkardı.

Ama önce kıza yardım etmeli.

"Sana yardıma geldim," diyor.

Kız ses çıkarmıyor. Belli ki suya ihtiyacı var, ama Adrian kıza su verirse gücünü toplayıp kaçmasından korkuyor. Kurtulmaya çalışıp inliyor, ama konuşmuyor. Teni alev alev. Bagajda öteki kızın cesedi de olduğundan kızı bagaja sığdırmakta güçlük çekiyor. Biraz uğraşıp sonunda ikisini de sıkıştırıyor Cesedi görmemesi için kızın gözlerindeki bandı çıkarmıyor, ama herhalde kokuyu almıştır.

Bagajın kapağını kapatmadan önce ön taraftan paçavrayı alıp üstüne insanları uyutan sıvıdan döküyor ve kızın suratına tutuyor. Kız mücadele etmeyip bir saniye sonra uykuya dalıyor. Kızın parmaklarını sıkıştırmamaya özen göstererek bagajı kapayıp tekrar yola koyuluyor. Kaşıntısı neredeyse tamamen geçti. Şimdi yeni evlerinde onu bekleyen Cooper'ı görmeden önce yapacağı tek bir şey kaldı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Acaba Jane Tyrone ve Emma Green birbirlerini tanıyor mu? Acaba genç ve sarışın olmak dışında (ve Cooper Rile/nin tecavüz edip öldürmek istediği kızlardan olmak dışında) ortak bir özellikleri var mı? Karen Ford'u ve biri dengesiz, diğeri deli iki adamın elinde neler çektiğini düşünmemeye çalışıyorum. Cooper Riley ve Adrian Loaner'ın ilişkisi nasıl olursa olsun, Karen Ford'un acı çektiği kesin. Bulunduğunda vücudu berbat durumdaydı. Dudaklarında tutkal izleri vardı, adam su içebilsin diye bir de utanmadan kamışı yapıştırmış. Kızın son saatlerini düşünmemeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. Ölmek için korkunç bir yer.

Polisler arama yaptıkları araziyi genişletti. Şimdilik tek bir ceset daha bulundu; adli doktorun tahminlerine göre en az yirmi yıldır topraktaymış. Olay yerinin etrafına düzinelerce halojen lamba yerleştirildi. Güveler lambalara uçup duruyor, son hız gidiyor ve çarpıp yanıyorlar. Bazılarıysa çok yaklaşmaksızın ışığın etrafında dans ediyor. Uzaktan bakan biri olsa arkeolojik kazı yapıldığını veya bir grup bilim adamının uzaylıların izlerini bulmak umuduyla toprağı kazdığını düşünür. Şimdilik Emma Green'den eser yok. Dairesinden ve saç fırçasından alınan parmak izleriyle Grover Hills'te bulunanlar karşılaştırıldı. Hiçbiri eşleşmedi. Grover Hills, Adrian Loaner'm saklanma yeri, Cooper Riley'ninki değil.Schroder, Grover Hills'te çalışanlarla görüşmeyi denedi. İlk görüşmesi başlangıçta fena gitmiyordu, ama ikizlerden bahsettiği anda her şey bitti. Konuştuğu kadın avukat

istediğini söyledi. Sonraki bütün görüşmelerde de aynısı yaşandı.

“Kimse konuşmaya yanaşmıyor,” diyor Schroder. “Hiçbirinden hiçbir şey öğrenemeyeceğiz.Neden?Çünkü ne bok döndüğünü biliyorlardı! Mahkeme emri çıkarıp hepsini tek tek sorguya çekmeliyiz, ama o kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum.”

Otuz dakika önce televizyoncular gelmeye başladı. Pahalı görünüşlü kıyafetler giymiş erkekler ve kadınlar araçlarından inip araçlar gelmeden birkaç dakika önce çekilen polis kordonunun arkasına diziliyor. Diğerleri etraftan dolaşıp tepeyi kontrol ediyorlar. Yukarıdan çekim yapabileceklerini düşünüyorlar. Hepsi trajediyi ülkeye duyuran ilk kanal olmak istiyor. 10.30 haberlerinde akıl hastanesinde yaşanan korkunç olayları anlatan yüzün kendi yüzleri olması derdindeler. Ne kadar ceset çıkarsa hikâye o kadar büyüyecek. İşimiz ne kadar uzun sürerse reytingler de o kadar artacak. Şimdilik haberin ne olduğunu bilmiyorlar Ama polislerin sayısından büyük haber olduğunu anladılar. Sunucuları olay yerinden bildiren muhabirlerle çeşitli teorileri tartışırken Emma Green ve Cooper Riley’nin adları geçiyor Gazetecileri izlediğim sırada son model bir BMW olay yeri bandının yanına gelip duruyor ve büyük medyum Jonas Jones araçtan inip mezarlardan ceset çıkacağını “tahmin ediyor.” Ufak bir deprem olsa ve bu insanları yutsa ne kadar hoş olacağını düşünerek gülümsüyorum, ama yerlerini yenilerinin alacağını kavradığım anda gülümsemem kayboluyor.

“Zaman kaybediyoruz,” diyorum. Schroder başını sallıyor Benson Barlovv’a dönüyorum. “Karen Ford'u kim öldürdü? Adrian Loaner Cooper Riley kim kaçırdı? Onu Riley

kaçırmış, sonra ikisi birden Adrian tarafından kaçırılmış olabilir mi? Yoksa Adrian mı onu buraya getirdi? Eğer öyleyse neden?”

Riley ve Loaner’in birlikte çalışmaları mümkün tabii,” diyor Barlow.“Katiller bazen birlikte çalışır. Birinin karakteri baskın çıkar ve ötekine her istediğini yaptırır. Ama bu muhtemel değil. Riley’nin Loaner’a ayıracak vakti yok. İlk fırsatta onu öldürecektir Hâlâ hayattaysa Cooper özgür kalabilmek için Adnan’ı yönlendirmeyi deniyordur.Adrian bence Cooper’ı mutlu etmeye çalışıyor Kızı ona belki de bir tür hediye olarak getirdi.”

“Tanrım,” diyorum. “Yani sence Cooper Riley hayatta mı?”

“İlgi çekici bir oyuncak olmaktan çıkana dek de hayatta kalacak.” “Ya Emma Green?” “Hayattaysa bile uzun sürmez. Yüzde yüz eminim.”

“Hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamazsın,” diyor Schroder. “Kim bilir belki Adrian,Cooper’ı yemeyi dener.” Elini omzuma koyup beni mezarlardan uzaklaştırıyor. “Dinle, beni rahat bırakmayacağını biliyorum. Dediğim gibi, senin yapabileceğin ve bizim yapamayacağımız şeyler var.”

“Ne yapmamı istiyorsun Cari?”

“Bilmiyorum,” diyor ama bence biliyor Sadece söylemek istemiyor Barlow peşimizde mi diye kontrol ediyor. Değil. Arabasının kapısını açıp içeri eğiliyor.Dört dosya çıkarıyor:Adrian Loaner, Cooper Riley, Karen Ford, Jane Tyrone.Dosyaları kucağında tutuyor.

“Iheo, insanları bulmakta ve haklarında bilgi edinmekte başarılısın. Emma Green hâlâ hayattaysa... Bilmiyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Sanırım demek istediğim bu. Ne yapman gerekiyorsa yap, ama fazla ileri gitmemeye çalış.

Başımı salladığımda dosyaları bana uzatıyor. En ince olan Adrian’ınki. Açıp baktığımda akıl hastanesinde çekilmiş bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum. Ne zaman çekildiğini bilemem, ama robot resme benzemiyor.

Schroder arabasına yaslanıyor ve, ‘Tine kaybetme,” deyip Melissa X’in dosyasını uzatıyor. Şimdi daha kalın ve kapağa Natalie Flowers/ Melissa X yazılmış.

Eve dönerken kayboluyorum. Grover Hills’te oyalanmamın anlamı yoktu, ama kiminle konuşarak araştırmaya devam etmem gerektiğini bilmiyorum. Hava karanlık. Arabamın farlarından ve ay ışığından başka yolu aydınlatan bir şey yok. Göz gözü görmüyor. Yolları tanımıyorum; hiçbiri öğleden sonra geçtiklerime benzemiyor. Basın buraya nasıl ulaştı hiç bilmiyorum, herhalde ruhlarını sattıklarında şeytan onlara bir de GPS cihazı vermiştir. Yokuş yukarı çıkıp yanlış yollardan geçerek tesadüfen otoyola ulaşıyorum. En fazla altı araçla karşılaşarak şehre dönmeyi başarıyorum.

Cuma gecesi kalabalığı yeni yeni sokaklara dökülmeye başlamış. Kas yapmış dar tişörtlü erkekler ve daracık kotlu kızlar kulüplerin önlerine dizilmiş. Kaportaları parlayan arabalar sokaklarda birbirleriyle yarışıyor ve virajlarda tekerleklerin çığlıklarını duyuyorsunuz. Diğer arabalar kenarlara park edilmiş. Kapüşonlu kazaklar giymiş gençler arabaların etrafına toplanmış gülüşüyor, bira içiyor ve gelene

gidene hareket çekiyor. Az önce gördüğümden tamamen farklı bir dünya. Bu çocuklar ne kadar şanslı olduklarının farkında bile değiller.

Kiralık arabayı evin önüne park ediyorum. Ortalıkta gazeteci yok. Akıl hastanesinin önünden ayrılırken yolumu kesip soru sormaya çalışmışlardı. Bazıları beni tanıdı ve emniyete geri alınıp alınmadığımı sordu. Onları atlattım. Çalışma odama geçip dört yeni dosyayı açıyor, içindekileri masaya yayıyorum. Melissa X dosyasını bir kenara kaldırıyorum. Natalie Flowers'ı bulmayı istesem de Emma Green'i kaçıran o değil. Cooper Riley'yi kaçıran da o değil. Aralarında bir bağlantı var, ama bu bağlantı Emma'yı bulmamı sağlamayacak. Bir saat içinde Natalie'yi bulsak bile bunun Emma'ya bir faydası olmazdı.

Bir kola alıp okumaya başlıyorum. Adrian'ın dosyasında tek bir sayfa var. Adı, yaşı, akıl hastanesine ne zaman yatırıldığı. Sebebi yazılmamış. Tıbbi bilgiler gizlidir. Yani niçin delirdiğini hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Adres hanesinde bakımevinin adresi yazıyor.Cooper Rile'nin dosyası ise en kalın olan.Çocukluğu, öğrencilik yılları, üniversite, Kriminoloji alanında doktora yapışı ve profesör oluşu.Karen Ford'un dosyası ince, çünkü kayıp olduğu daha dün bildirildi. Fahişe olduğu biliniyor; ama fahişelik Yeni Zelenda'da yasa dışı olmadığı için sabıkası yok. Jane Tyrone'ın dosyasıysa kalın. Geçen yılki soruşturma esnasında toplanan tüm bilgiler orada. Mutlu görünen, hayatının baharında bir genç kız.Emma Green'in dosyasına bakınca bilmediğim bir detayla karşılaşmıyorum. Onu kimin kaçırdığını ve sonra Cooper Riley'yi kimin kaçırdığını biliyoruz.Ritchie Munroe'yu zorlayıp onu Melina'yı almakla

tehdit etseydim arkadaşı hakkında daha fazla bilgi verir miydi? Acaba Adrian, Grover Hills'e gidip gelirken güçlük çekiyor mu? Kaybolmamayı nasıl başarıyor? Acaba Cooper ilk birkaç gidişinde güçlük çekmiş miydi? Jonas Jones çekmemiştir; ne de olsa doğaüstü yetenekleri var. Ama biz sıradan insanlar için arabayla oraya gitmek kolay iş değil. Cooper benzinden tasarruf etmek için önce oraya gitmiş, sonra diğer akıl hastanelerine uğramıştır.

"Lanet olsun," diyorum masaya vurarak. Bunu nasıl düşünemedim?

Hiçbirimiz düşünemedik, ama bu bir bahane olamaz.Cep telefonumu kapatıyorum.Grover Hills'in neredeyse tıpa tıp aynı iki bina daha var ve ikisi de boş. Ve Cooper Riley bunu herkesten iyi biliyor.Barlow,Adrian'ın kendisine tanıdık gelen bir yere gitmek isteyeceğini söyledi ve Adrian diğer hastanelerde yatmamış olsa da benzerlikleri onu rahatlatmaya yetmiştir Aslında hastaneler arasındaki benzerlik belki düşündüğümüzden de önemli. Cooper Rile'nin Emma Green'i götürebileceği daha iyi neresi var? Çığlık Odası gibi bir odaları olmasa da hepsinde delilerin hapsedildiği hücreler mutlaka vardır

Schroder'i arıyorum ve salon kapısına yürüyorum.Schroder telefonu açtığında evin sıcağından kaçmak için dışarı çıkıyorum. "Lanet olsun!"

"Tate?"

"Kız diyorum ve devam edemiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Ne?" diye soruyor

“Barlow...”Elimi ağzıma götürüyorum.“Barlow haklıydı.”

“Sen neden bahsediyorsun?” “Ama bu sefer evcil hayvanla yetinmemiş.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Jane... Jane Tyrone,”diyorum. Neredeyse kusacağım.

“Ne olmuş ona?”

Cesedin saçları fotoğraflardaki gibi, ama kalanı kemik yığınına dönüşmüş. Beş yıllık çürümenin ardından neredeyse hiç et kalmamış. “Kadını çatıma asmış,” diyorum ve daha fazla kendimi tutamayarak büklüm olup çimenlere kusuyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Adrian kendini iyi hissediyor. Kaşıntısı geçti, ateşi düştü, vücudu gevşedi ve kafası huzurlu. Kızın cesedini kazıp çıkarmak yeni bir deneyimdi ve itiraf etmeli ki bu bir hayvanı kazıp çıkarmaktan çok daha güzel. Cesedin bu kadar pis olmamasını ve kötü kokmamasını tercih etse de kedi leşleriyle uğraşmak, ölü bir kızı çıkarıp asmakla kıyaslandığında hiç sayılır;ATM kartını kullanmak gibi bu da insanın karakterini geliştiren bir deneyim. Sahip olduğunu bilmediği bir ihtiyaç yüzünden kızı astı. O insanları Grover Hills'te görmek Adrian'ın beyninde bir şeyleri tetikledi. Cooper olsa buna öfke adını koyardı. Kızın cesedini çıkarıp Tate'ın çatısına asmak öfkeyi ortadan kaldırmıştı.

Çığlık Odası'na kapatıldığı, bacaklarından aşağı kanlar akan, yüzünün yara bere içinde kaldığı tüm o zamanlarda zihnini odadan uzaklaştırır ve onu inciten oğlanları düşünüp onları öldürdüğünü hayal ederdi. Akıl hastanesindeki arkadaşlarının kurbanlarını öldürdükleri şekillerde onları öldürmenin hayalini kurardı.Küçükken hayvanları kazıp çıkarması meğer zaman kaybından başka bir şey değilmiş. Şimdi bunu biliyor Yeni deneyimleri sayesinde öğrendi. Yıllar önce kendisini yaralayan çocukları öldürmeli ve aileleri eve dönünce bulsun diye cesetleri ipin ucunda sallandırmalıydı.Tate'in mahallesine döndüğünde tedirginliği nüksetti. Önünden geçtiği bütün arabaları polis aracı olabilir mi diye inceliyordu. Kızın arabasını aldığına bin pişmandı. Keşke araba değiştirmeseydi; polisin öteki araçtan haberi olamazdı ya. Bu havada gömleksiz araba kullanmak garip

değildi, ama bagajda ceset taşımak garipti. Ama onu durdurmadılar, sağ salim arabayı evin önüne park edip cesedi yan kapıdan arka bahçeye taşıdı. Öteki kız,canlı olan, hâlâ baygındı.

Sonra arabasıyla bir tur atıp geri geldi. Kızı astığından beri içi içine sığmaz bir halde Tate'in dönmesini bekliyor ve ne tepki vereceğini görmek istiyor.Durduğu yerden adamı göremiyor, ama sesini duyuyor Telefonla konuştuğunu, sustuğunu ve kustuğunu duyuyor.Kusma sesi Adrian'ın midesini bulandırıyor, kusmaktan korkuyor. Ama derin derin nefes aldığında kayboluyor mide bulantısı.Garajın etrafını dolaşıp evin arkasına gidiyor ve sırtını duvara yaslıyor Salonun ışıklan yanıyor, mutfak penceresi de açık olduğundan bahçe kısmen aydınlık. Kedinin gömüldüğü, kendisinin kazıp kediyi çıkardığı noktayı görüyor, galiba Tate kediyi yine aynı yere gömmüş. Evin duvarı sona eriyor Tate iki büklüm, telefon hâlâ elinde. Telefonun diğer ucundaki her kimse Tate'e tekrar tekrar, "Neler oluyor?" diyor.

Adrian gürültü yapmadığına emin, ama Tate orada olduğunu hissetti. Bir saniye bile sürmeyen bir duraksama bu,ama nefeslerini tutmuş beklerken ikisine de bir ömür gibi geliyor. Tate'in çenesinde kusmuk artıkları var ve yüzü ter içinde. Bir elinde telefon var ve diğer elinde...

"Hayır," diyor Adrian ve silah çıkarken başka bir şey söylemeye fırsatı olmuyor. Adrian hiç gerçek silah görmemişti. Cooper'ın veya ikizlerin silahlı olacaklarını varsaymıştı, ama hiçbirinin silahı yoktu. Şimdiye kadar sadece televizyonda silah gördü. Adrian kendi silahının tetiğini çekiyor, aslında silah değil, ama görünüşü silaha benzeyen bir elektroşok tabancası. İki tel Tate'in göğsüne

saplanıyor, eski polisin vücudu sarsılıyor ve silahı ateş alıyor, ama kurşun Adrian'ının arkasındaki çite saplanıyor.

Elektroşok tabancası diğerlerini nasıl etkilediyse onu da aynı şekilde etkiledi. Sonuç aynı. Binlerce voltluk elektrik kablolardan geçip gözleri ters dönene ve vücudu yere yığılına dek Tate'in vücuduna akıyor. Adrian koşup ilaçlı paçavrayı Tate'in suratına tutuyor. Adamın mücadele etme şansı yok. Bir saniye sonra bilinci tamamen kapanıyor.

Silah haricinde her şey mükemmel gitti. Üstelik Adrian şimdi silahı da koleksiyonuna katabilecek!

"Koleksiyonuma hoş geldin," diyor. Kulakları çınladığı için ağzından çıkanı kulağı duymuyor. Tate'in göğsüne saplanan kabloları çekip çıkarıyor. Onları silaha dolayıp cebine kaldırıyor ve yerden tabancayı alıyor.

Tate'in elindeki cep telefonu yere düşmüş. Diğer tarafta her kim varsa hâlâ onları dinliyor. Adrian telefonun üstüne basıyor. Çarpmanın etkisiyle bacağına keskin bir sızı yayılıyor. Cep telefonu ilk vuruşta parçalanmıyor, yalnızca toprağa gömülüyor. Ama Adrian, üstünde tepindiğinde telefonu kırmayı başarıyor. Ne yazık ki bunu yaparken bacağını incitti.

Kulaklarındaki çınlama geçmeye başladı. Şimdi sesleri duyuyor Etrafa bakınıyor. Önceden kapalı olan ışıklar yanmaya başladı. İnsanlar camlardan ona bakıyor. Silahı doğrulttuğunda hepsi evlerine kaçışıyor. Kurşun sesini duyup polisi aramışlardır Adrian eğilip Tate'i omzuna alıyor, ama iki adım bile atamadan sol bacağı tutmaz oluyor. Yere düşüyor, Tate de üzerine yığılıyor. Adrian adamın ağırlığından kurtulmayı denese de ne kadar ittirmeye çalışırsa o kadar canı

acıyor. Tıpkı cep telefonunu kırdığı zamanki gibi. Eğilip bacağına dokunduğunda eline kan bulaşıyor. Pantolonunu sıyırıyor. Bacağının kenarından koca bir et parçası kopmuş. Tate'in kurşunu demek ona isabet etmiş. Oluk oluk kan akıyor. Adrian hiç acı hissetmedi, ama artık yarayı gördüğü için canı çok yanıyor. Tate'i arabaya kadar taşımasına imkân yok. Komşular haber verdiği için polis çoktan yola çıkmıştır.

"Hiç adil değil," diyor, bahçe kapısına giderken. "Adalet galipler içindir," derdi annesi. Gerçek annesi değil, yaktığı anne. Onu yakması da adil değildi, demek ki o da galiplerden değilmiş. Sokağa çıkıp dişini sıka sıka arabaya kadar gidiyor Bir eli hep bacağındaki yarada. Direksiyonun başına geçip birkaç blok gitmeyi başardığında uzaktan siren sesleri duyuluyor.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatımın ilk otuz sekiz yılı boyunca tek bir kez bile elektroşok tabancasıyla vurulmadım. Bu ise son bir yıldaki ikinci vuruluşum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, belki iki kere daha vurulmadan otuz sekiz yıl yaşarım veya yetmiş altıma kadar her yıl birkaç kere vurulurum. Geçen sefer beni vuran avukatımdı, bu seferki ise bir akıl hastası.Hangisi daha kötü bilmiyorum, ama hangisinin bana daha pahalıya patladığını biliyorum.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyor. Toprağı hissediyorum, ama kıpırdayamıyorum. Gözlerimi açık tutmak için bütün enerjimi harcıyorum. Sesler duyuyorum. Biri birkaç kere adımı söylüyor, ama sanki konuşmalar uzak bir evrenden geliyor. Hareket eden gölgeler var. Görüntüler netleşmiyor. Galiba birileri eğilip bana bakıyor. Sonunda beni hareket ettiriyorlar. Hareket ettirildiğimi biliyorum, çünkü yıldızlar dönmeye başladı ve yaprakların yerini bir minibüsün tavanı aldı. Gözlerimi kapatıyorum. Başım dönüyor. Galiba sızıp kalıyorum. Gözlerimi açtığımda ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Kollarımı ve bacaklarımı kıpırdatamıyorum.

"Seni özgür bırakmak bir hataydı,” diyor bana doğru eğilen Schroder.

“Bence de.”

“Ha?”

“Bence de dedim.”

“Söylediğin şey sana anlamlı geliyor olabilir, ama benim tek duyduğum bırbırbırbırbır.”

“Özür dilerim.”

“Ne söylediğin anlaşılmıyor Dinle beni, rahatlamaya çalış. Bir iki dakika içinde geri dönerim. Umarım o zamana kadar toparlanmış olursun.”

Ağzımda çiğ et yemişim gibi bir tat var Kan değil bu, Adrian’ının beni bayıltmakta kullandığı kimyasalın tadı.Gözlerimi kapatıp uzuvlarıma konsantre oluyorum. Parmaklarımı kıpırdatabiliyorum,ama hepsi bu.Baştan başlıyorum. Parmaklar... Ellerimi yumruk yapmayı başarıyorum. Ayağımı kıpırdatabiliyorum. Kollarımın ve bacaklarımın kontrolünü geri kazanana dek vücudumu zorlamayı sürdürüyorum. Doğruluyorum, başım dönüyor ve yine bayılıyorum.

Kendime geldiğimde Schroder yanımda. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Berbat.”

“Görünüşün de öyle. Tate, koca şehirde kızdırmadığın kimse yok mu?”

Bundan ben de ciddi ciddi şüphelenmeye başladım. Yavaşça doğruluyorum. Başım dönüyor, açım, susuzum ve en son ne zaman bu kadar yorgun hissettiğimi hatırlamıyorum.Başım ağrıyor. Tam geçecekmiş gibi olduğunda ağrı şiddetlenerek geri geliyor Gözlerim acıyor.Ambulans tıka basa ilaç dolu.Doktorların bu karmaşada aradıklarını bulabilmeleri bir mucize.Bacağımı

sedyenin kenarından aşağı sarkıtıyorum. Bayılacak gibi oluyorum ama sonra geçiyor.

“Neler oldu?” diye soruyor Schroder.

“Ben... Bilmiyorum.”

“Telefonda benimle konuşuyordun, sonra biri sana saldırdı.”

“Sen mi aramıştın?”

“Hayır, beni sen aradım.”

“Bir saniye,” diyorum ve gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalışıyorum. Yemek yediğimi hatırlıyorum. Bahçeden geçtiğimi, çiçekleri, nehri, sıcağa rağmen sağlıklı görünen ağaçlan hatırlıyorum. Grover Hills’teki cesetleri, köpek gezdiren çete üyelerini hatırlıyorum. Eve gelişim, telefon edişim, kapıyı açışım, kızın cesedini görüşüm. Schroder’i bu yüzden mi aradım? Cesedi haber vermek için mi? Hayır, hayır. Kızı görmeden önce ona telefon açmıştım...

“Kızı çatıma asmış.”

“Jane Tyrone,” diye adını hatırlatıyor.

“Elektroşok tabancasıyla ateş etti, beni bayılttı.”

“Biliyoruz. Hiç şüphesiz diğerlerini de böyle kaçırmıştır. Sana bir şeyler söyledi.”

“Nasıl yani?”

“Kurşun sesinden hemen sonraydı. Herhalde bayılmıştın. ‘Koleksiyonuma hoş geldin', dedi. Bence Barlow haklıymış.Adrian,Cooper’ı kafaya takmış ve seni de dahil

etmeye kalktığı bir koleksiyon oluşturuyor. Ateş etmeseydin seni de kaçıracaktı.”

“Lanet olsun,” diyor, olayların ne kadar farklı gelişmiş olabileceğini, Çığlık Odası’nı boylayabileceğimi fark ediyorum.

“Bir şeyler eksik,” diyorum.

“Silah mı?”

“Hayır. Yani evet. Ancak sanki sana söylemem gereken bir şey vardı.”

“Silahı nereden buldun Tate?”

Adrian beni vurduktan sonra silahımı alıp koleksiyonuna katmıştır.Schroder’e Adrian’ın silahı yanında getirdiğini söylemeyi düşünüyorum, ama ateş etmesi için bir sebep yoktu.

“Bir hediyeydi/’ diyorum ona. “Kedim çatıya asılmış,Adrian evime girmişti; kendimi güvende hissetmiyordum.”

“Kimin hediyesiydi? Donovan Green’in mi?”

“Ne fark eder?”

“Fark eder, çünkü ben bir kanun adamıyım ve silah ruhsatsızdı.”

“Silahım olmasaydı şimdi hangi cehennemde olacağımı düşünebiliyor musun?” diyorum öfkeyle.

“Tamam Tate, şimdilik silahı bir kenara bırakacağım ama unutacağımı sanma.” Duraksıyor. “Onu vurmuşsun,” diyor.

“Ne?”

“Çite saplanan kurşun parçasında kumaş izine ve kana rastlandı; yani birini sıyırmış. Çimenlerde de kan vardı. Elektroşok tabancasının kâğıtları fırlattığı noktadan başlayarak arama yaptık. Damlalar sokağa doğru gidiyor. Anlaşılan ölümcül bir yara almamış ama onu ıskalamamışsın.”

Schroder ambulanstan inmeme yardım ediyor ve yürüyebilmek için ona yükleniyorum. İlk adımlarım yürümeyi yeni yeni öğrenen bir bebeğin adımları gibi.Schroder bir süre bana yardım ediyor. Baş ağrım geçmiyor Tabancamı çektiğimi hatırlıyorum. Telefon sağlam elimdeydi ve bandajlı elimle silahımı çıkardım. Kabzayı tutmak kolay değildi. Bir saniyem daha olsaydı doğru düzgün nişan alabilirdim ve her şey biterdi. Sorun şu ki o zaman da Adrian,beyni çimenlere saçılmış olarak arka bahçeme yığılırdı ve Emma Green’in yerini asla öğrenemezdik.

Ambulansı evimin önüne yanaştırmışlar. Patikada kan lekelerinin yerlerini gösteren plastik işaretler var. Arka bahçeye geçiyoruz. Altı kişi bahçemde ipucu arıyor. Evin bütün ışıkları açık. Dışarıya bahçeyi aydınlatması için iki lamba yerleştirilmiş. Komşularım neler olduğunu görmeye çalışıyor.Jane Tyrone en son nerede bıraktıysam orada. İpin bir ucu kollarının altından göğsüne dolanmış, diğer ucuysa bacaya bağlı. Tahminimce Adrian cesetle yukarı tırmanıp sonra kızı aşağı sarkıtmıştır. Komşular hiçbir şey görmemiş.Kızın vücudu hafif hafif sallanıyor. İp kıvrılıyor ve ceset önce bir tarafa dönüyor sonra da yavaş yavaş diğer tarafa. Deri namına bir şey kalmamış; sadece çürümüş etler ve güçlükle bir arada duran kemikler.Ceset çıplak ve toprakla

dolu. Göğsünde muhtemelen kürek yüzünden oluşmuş bir göçük var. Hareket eden et parçalarını görünce içinin böcek dolu olduğunu anlıyorum. Kızın yüzü parçalanmış, hatları seçilmiyor, parmakları şişmiş.

“Kimse hiçbir şey görmemiş mi?” diye soruyorum emin olmak için.

“Silah sesini duymuşlar,” diyor Schroder. “O zaman pencerelere gitmişler. Birkaçı Adrian Loaner'ı tarif etti.”

“Hepsi bu mu?”

“Şimdilik bu. Herifin bu sefer de dosyalarını almadığına şükret.”

“Onu gördüğümde teşekkür ederim,” diyorum. “Yani önceden bildiklerimizden fazlasını bilmiyoruz.”

“Yanılıyorsun, seni saplantı haline getirdiğini biliyoruz."

“Biri cesedi indiremez mi?” diye soruyorum.

“Henüz değil."

“Tanrı aşkına Cari, kız yeterince asılı kaldı.”

“Henüz indiremeyiz Tate. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.”

“Lanet olsun,” diyorum. Midem öyle bir bulanıyor ki dengemi kaybetmemek için kanepeye yaslanıyorum.

“İyi misin?”

“Hayır, iyi değilim.” Öfkeliyim. Öfkeli olduğumu anlamasını istiyorum. “Seni aradım, çünkü söylemem gereken çok önemli bir şey vardı. Hem de çok önemliydi.”

“Er geç hatırlarsın.”

Gözlerimi kapatıyorum. İnsanların böyle söylemesinden nefret ederim, daha da nefret ettiğim ise bir şeyin dilimin ucunda olması.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp hatırlamaya çalışıyorum. Arka bahçedeyim. Schroder ile konuşuyorum ve Emma Green'i düşünüyorum. Grover Hills. Adrian’ın koleksiyonunu saklayabileceği yerler. Grover Hills... Christchurch şehri, akıl hastalarını şehrin dışına hapsetmek için elinden geleni yaptı; derken bir gün yetkililer böyle giderse yüzlerce hastaneye ihtiyaçları olacağını farkettiler ve yenilerini inşa etmek yerine var olan üç taneyi kapayıp herkesi serbest bıraktılar

Üç hastane...

Birbirine yakın üç hastane var!

Gözlerim şak diye açılıyor ve vücudum enerjiyle doluyor. “Nerede olduğunu biliyorum,” diyorum Schroder’e. Onu omuzlarından tutup sarsmak istiyorum.

“Ne?”

“Emma Green! Seni aradığımda aklımdaki buydu. Kızın nerede olduğunu biliyorum." “Nerede?”

“Seninle geliyorum,” diyerek Schroder’in arabasının yolunu tutuyorum. Son beş dakikada kapının önüne televizyon kanallarının canlı yayın minibüsleri birikmiş. Yeniden midem bulanıyor. “Bunları atlatmalıyız,” diyorum minibüsleri işaret ederek.

“Hiçbir yere gitmiyorsun Tate. Söyle, kafandaki nedir?”

Yolcu koltuğuna oturuyorum. “Gidelim,” eliyorum onu duymazdan gelerek. “Destek kuvvetlerine haber ver. Onlara ihtiyacımız olacak.”

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annesi ona sadece kızlar ağlar der ve bodruma gidip yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış olarak geri döndüğünde, onu bu yüzden kız kılığına soktuklarını söylerlerdi.Adrian buna hiç inanmadı. Hepsinin o iki hasta bakıcının suçu olduğunu biliyordu. Bazen kendisini çırılçıplak soydukları için kız olup olmadığını düşünürdü, ama belki de o hiçbir zaman kız olmamıştı. Ancak ikizler bazen ona kızmış gibi davranıyorlardı. Bu da çözemediği konulardan biriydi. Ama şimdi ağlıyor.Tate'in mahallesinden uzaklaşınca arabayı kenara çekti ve eliyle bacağını tuttu. Gözyaşlarına engel olamıyor. Canı yandığı için ağlamıyor, hüsrana uğradığı için ağlıyor: Hiçbir şey istediği gibi gitmedi. Hayatı boyunca her şey için mücadele etmesi gerekti ve şimdi bile her şey aynı. Neden onun hayatı da diğer insanlar gibi kolay değil? Neden insanlar bir türlü onu sevmiyor?

Elleri kan içinde. Arabada yarayı sarabileceği bir şey yok. Pantolonunu çıkarırsa kanamayı durdurabilir, ama o zaman da çırılçıplak kalır. Bacağı kaşınıyor, ama canı yandığı için kaşıyamıyor. Başını öne eğip bacağındaki deliğe bakıyor ve gözyaşları kanma karışıyor.Grove'daki odada olduğunu, odayı turladığını, adımlarını saydığını, çift adımları tek sayıdaki adımlara tercih edişini, sol ayağıyla başlayıp sağ ayakla bitirişini hayal ediyor. Kedileri, kendisini kızdıran ve döven çocukları düşünüp onları öldürmenin ve cesetlerini kazıp çıkarmanın hayalini kuruyor. Onun hayatını mahvettiler, o neden onlarınkini mahvetmesin?

Gözyaşları azaldı ve göğsündeki acı biraz olsun dindi. Eliyle burnundan akan sümükleri siliyor. Ama eli kanlı olduğu için kan yüzüne de bulaştı. Yeniden ağlamaya başlıyor. Hayat hiç adil değil. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman olmayacak.

Bacağı acıyor, ama kanama azaldı. Pantolonu kan içinde. Bütün gece orada duramaz. Ellerini yolcu koltuğuna silip motoru çalıştırıyor ve yavaş yavaş yoluna devam ediyor. Ayakkabısının içi kanla dolduğu için ne zaman gaza bassa fış fış sesler çıkıyor. Yara kötü, ama çok kötü olsaydı bayılır, belki de ölürdü. Yara temizlemeyi veya sarmayı bilmiyor. Geçmişte yaralandığı zaman hemşirelerden biri veya annesi yarayı sarardı. Ama Grove'dan ayrıldığından beri hiç doktora gitmedi. Annesine ihtiyacı var, iki annesinden birine ama biri öldü ve sonra diğeri de... Yokluklarını hiç bu kadar derinden hissetmemişti. Dünyada yapayalnız kaldı; anneleri yok, arkadaşları yok, en iyi dostu onu gerçek bile olmayan bir kız uğruna terk etti ve bakım evindekiler onu hiçbir zaman sevmediler.

Cooper bile onu sevmiyor.

Arkadaşlık bazıları için çok kolaydır, onun için ise değil. Çok safmış; Cooper'ın arkadaşı olmayı istediğine hiç inanmamalıydı! Ama polis konusunda doğruyu söyledi.

Cooper'ın kendisine yardım edeceğine emin olmasa da eve doğru gidiyor. Başka bir seçenek bulmaya çalışıyor, ama başaramıyor. Virajlar acı verici ve gazdan frene geçmek bacağını zorluyor. Sokaklarda pek kimse yok. Şehir dışı böyledir, insanlar geceleri dışarı çıkmaz. Adrian da

çıkmamayı öğrenmişti. Geceleri bakımevinin etrafındaki sokaklarda olmayı istemezdiniz.

Hastaneye gidebilir. Hastanelerden birine gidip hemşirelerden yardım isteyebilir Hemşireler belki önce ona yardım etmek istemezler, ama birini yakalayıp onu buna zorlayabilir. Silahı kadının kafasına dayar ve kadın hayır diyemez. Sorun şu ki birileri onları görecektir. Hastaneler insan doludur.

O zaman ne?

“Niçin bana yardım etmedin?” diyor ikinci annesini düşünerek. Daha baştan ona yardım etseydi bunların hiçbiri olmazdı.

Arabayı kenara çekip motoru durduruyor. Düşünüyor, düşünüyor. .. Ona yardım edecek tek kişi ancak onu hiç tanımayan, hakkında hiçbir şey bilmeyen biri olacaktır.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

İki gruba ayrılıyoruz. Schroder onlarla gitmeme izin veriyor. Kararlı ve heyecanlıyız. East Lake’in yolunu tutuyoruz. Diğer ekip Sunnyview'a gidiyor Adrian Loaner’ın silahlı olduğunu bildiğimizden yanımızda silahlı birlikler de var.Anayoldan şehir dışına çıkıp hapishanenin, ekili tarlaların ve hayvanlarla dolu çayırların önünden geçiyoruz.Karanlıkta hiçbiri görünmüyor. Otoyolda sokak lambaları yok, sadece trafiğin şeritlerin içinden akmasını sağlayan rengi atmış beyaz çizgiler var. Kırmızı-mavi polis sirenleri yanıp sönüyor ve hızını kesmeden ilerleyen bir araba konvoyundan gelen ışıklar geri kalan herkesi önümüze çıkmamaları konusunda uyarıyor.Schroder ve geri kalan herkes silahlı.Silahlı olmayan tek kişi benim.Hiç bu kadar hızlı araba kullandığını görmemiştim. Hâlâ başım ağrıdığı ve midem bulandığı için hızlı gitmek bana iyi gelmiyor. Yeni bir yol ayrımına varıyoruz. Schroder asfaltın yerini toprak yol alana kadar yavaşlamıyor ve ayağını gazdan ancak labirenti andıran ara yollara daldığımızda çekiyor. Toprak yollar birbirinin aynı; Schroder’in arabasındaki GPS bile anlaşılan East Lake'in yerini bilmiyor Sonunda devriye araçları yavaşlıyor ve birkaçımız arabalardan inip yolun kenarına diziliyoruz. Kırmızı mavi ışıklar yüzlerimizi önce kırmızıya, sonra maviye, daha sonra da mora boyuyor Herkesin buralarda bir yer bulmanın ne kadar zor olduğunu söyleyerek küfredişinden ne kadar berbat durumda olduğumuz belli. Televizyon ekiplerine haber salıp onların peşine takılabilirdik. Hava sıcak ve yapış yapış olsa da taşra, şehir merkezinden daha ferah.

Pervane böcekleri farların etrafına toplanıyor. Bütün bir sürü, belki bin tane ve bazıları uçarken yollarım şaşırıp yüzlerimize çarpıyorlar. Haritaları çıkarıp fikir alışverişinde bulunuyor, hangi yöne gideceğimize karar veriyoruz. Schroder yine en önde. Arabada giderken konuşmuyoruz ve birkaç dakika sonra iki tarafına meşe ağaçları dikilmiş bir yola ulaşıyoruz. Arabanın farlarını söndürüyor, diğer araçlar da tek sıra halinde arkamıza dizilip aynısını yapıyorlar Göz gözü görmüyor artık. Şehirden uzak olduğumuz için ışık kirliliği yok ve yıldızlar ışıl ışıl parlıyor. Birkaç gün sonra dolunay olacak. Ay ışığı tarlaları aydınlatıyor Direklerin silüetleri, ağaçların silüetleri ve araba büyüklüğünde olmakla beraber herhangi bir şey olabilecek başka silüetler iyice ortaya çıkıyor.

“Burada bekle,” diyor Schroder.

“Benimle dalga mı geçiyorsun!"

"Ciddiyim. Arabadan dışarı adım atarsan seni kendim vururum.”

“Beni yalvartma. Lanet olsun Cari, sayemde buradasınız!”

“Haklı olabilirsin. Belki kendini öldürtmene izin vermeliyim. Sonuçta senden kurtulmamı sağlayacaksa onca bürokrasiye değer.”

Arabada oturup silahlı birliklerin yavaşça binaya yaklaşmalarını seyrediyorum. Kapkara çelik yelekler giymiş altı kişi, on metre ötemde karanlığa karışıp gözden kayboluyor. Schroder bagajdan kurşun geçirmez yeleğini çıkarıyor. Arabadan iniyorum ve bana da bir yelek uzatıyor. Kollarımı deliklerden geçirip yeleği sıkıca bağlıyorum. Arabadan indiğimde havadaki gerilim fark ediliyor. Herkes

her an ateş etmeye hazır. Tarlalarda korkuluklar olsaydı vurulma riskleri yüksek olurdu.Emma Green bu binada bir yerlerde, öyle olmalı, değilse o zaman Sunnyview'da demektir.

Başlangıçta silahının kabzasını sıkı sıkı kavrayan Schroder'le birlikte silahlı birliği takip ediyoruz. Ama ben dizim yüzünden geride kalıyorum. Onlar evin önüne ulaştıklarında aramızda en az yirmi metre mesafe var ve yürümek beni canımdan bezdirdi. Yol çok bakımsız, topraktan yayılan sıcaklık ayakkabılarımdan ayağıma kadar işliyor. Polisler çoktan üç gruba ayrıldı. İki polis sola, iki polis sağa gitti ve son ikisi doğrudan binaya ilerliyor. Schroder yetişmemi bekliyor, ön kapıya giden iki polisi takip ediyoruz. Ay ışığının ön cephesini aydınlattığı bina bütün haşmetiyle karşımızda. Beyaz bir harabe ve duvarları sarmaşıklar kaplamış. Belki de haçlar ve kutsal suyla donanmış olarak gelmeliydik. Önde hiç araba yok. Ekiplerden biri arkaya gittiğinde Schroder'in kulaklığından sesler geliyor. Kimin sesi olduğunu veya ne dediklerini çıkaramıyorum. Schroder parmağını kulaklığa yaslayıp büyük bir dikkatle dinliyor ve hafifçe başını sallıyor.

"Arka tarafta araba yokmuş," diyor bana.

"Burada olmadıkları anlamına gelmez. Belki Adrian gitmiş ve henüz dönmemiştir."

"Eh, eğer geri gelirse onu yakalarız. Dört blok geriye iki polis aracı yerleştirdim. Kimsenin elini kolunu sallayarak bu tarafa geçmesine izin vermeyecekler."

Ortadan giden ekip kapıya ulaşıyor. Biri kenara çekilip yere çömeliyor ve diğerini korumak için silahıyla kapıya

nişan alıyor. Diğer polis koçbaşıyla kapıyı kırıyor Böylece anahtarla uğraşmaya gerek kalmıyor. Tahtaların kırılışının gürültüsü tarlalarda yankılanıyor. Fenerleri açıyoruz. Ekip içeri girip gözden kayboluyor. Yankılanan ayak sesleri. Onlara katılmak istiyorum, ama Schroder elini omzuma koyup beni durduruyor.

“Onlara zaman tanı,” diyor bana.

Onlara beş dakika veriyorum.Ay pencerelerden bazılarını aydınlatıyor, ama diğer pencereler ışığı emiyormuşçasına karanlık.Schroder’in kulaklığından sürekli birtakım sesler geliyor.Gelişmeleri ona bildiriyorlar. Tarlalardaki gölgeler hareketsiz. Pencerelerde fenerler beliriyor. Polislerin etrafı araştırdıklarını duyuyoruz. Arada bir omuz atarak kapıları açıyorlar ve parkeler gıcırdıyor. Ardından içerisinin boş olduğu bildiriliyor ve binaya giriyoruz.Girer girmez binanın göründüğünden büyük olduğu hissine kapılıyoruz. Ön kapıdan girdik. Kırarak içeri girdikleri sırada pervazı parçalamışlar.Hava kupkuru ve tozlu. Zemin kattan başlayıp yavaş yavaş üst katlara çıkarak iyice etrafa bakmıyoruz, duvarları süngerli hücreler boş, kilerde çelik kapılı bir Çığlık Odası yok. Kırık birkaç mobilya ve çatlak pencereler sayılmazsa herhangi bir tahribata rastlamıyoruz. Tıpkı Grover Hills’teki gibi. Hastalara ayrılan odalar sıkış tıkış, ikişer kişinin yaşayacağı şekilde düzenlenmiş ufacık alanlar. Hiç kimsenin oralarda rahat edebileceğini sanmıyorum. Eşimi, kaldığı bakımevini ve farkında olmasa da kimseyle paylaşmak zorunda kalmadığı odasını düşünüyorum. Buraya gönderilenler de kendi odalarına ve karıma gösterildiği şekilde özenli bir bakıma sahip olabilselerdi belki hayatları farklı olurdu. Acaba çok kötü suçlar işlemiş insanlara bakmak

zorunda olan hemşireler ve doktorlar ne hissediyordu? Eminim ki pek çoğu büyük umutlarla buraya gelmiş, ama pek çok kez canları yandığı için sonunda onlar da herkese pislik muamelesi yapmaya başlamıştır.Çığlık Odası yok.Çelik kapılı bodrum yok.Emma Green yok, Cooper Riley yok, Adrian Loaner yok. Bir zamanlar burada olduklarını gösteren delillere de rastlamıyoruz.

“Lanet olsun! Yanlış evi seçtik. Demek Sunnyvievv'dalar,” diyorum, ama kimse beni dinlemiyor. Silahlı özel polis birliği odaları araştırmakla meşgul. Biri içinde olduğumuz odayı kontrol ederken Schroder cep telefonunu çıkarıyor. Ben de aslında kendi kendime konuşuyorum.

Schroder yavaş yavaş başını salladığında daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini tahmin ediyorum. İçimde kötü bir his var. Cep telefonunu cebine kaldırıyor.

“Hayır, olamaz,” diyorum ona.

“İyi bir fikirdi Tate, herkes aynı şeyi düşündü. Ama arayan Sunn-yview’daki ekipti ve orasının da boş olduğunu söylüyorlar.”

“İmkânsız,” diyorum hücrenin süngerli duvarına vurarak, “imkânsız! Ya burada ya orada olmalılar. Üçüncü bir seçenek yok.”

“Birinin burada kaldığını gösteren deliller var,” diyor Schroder. “Kırılan kapıdaki zincir ve kilit yeniymiş, basamaklarda ayak izleri var ve süngerli odalardan birinde boş su şişeleri bulundu. Olay yeri ekibi içeriyi araştıracak; kızı burada tutmuş olabilirler ama bilinmez. Belki de evsizin biri burayı barınak olarak kullanmıştır.”

“Öyleyse Emma hâlâ dışarıda bir yerlerde.”

“Evet, ama burada değil.”

“Öyleyse nerede?” diye soruyorum bütün gücümle süngerli duvara vurarak.

“Bilmiyorum, ama dört kişiyi alacak kadar büyük bir yer olmalı.” “Neden dört?"

“Diğer ekiple konuştuğum sırada biri daha aradı. Adrian koleksiyonuna birini daha eklemiş.”

Kulaklarıma inanamıyorum. “Tanrım,” diyorum, “dalga mı geçiyorsun? Şimdi kimi kaçırmış?”

“Cooper Riley’nin annesini.”

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Sargı çok sıkı, ama onun sayesinde yara eskisi kadar acımıyor. Adrian kadının yardımlarına minnettar. Bayan Rileyyi de oğlu gibi bayıltıp arabanın bagajına tıktı. Cooper olsa kadına daha kötü davranmasını isterdi, ama bunu hiçbir zaman itiraf etmeyecektir. Adnan'ın bu sefer elektroşok tabancasını kullanmasına gerek kalmadı. Silahını doğrultup paçavrayı kadının yüzüne tutması yetti. Cooper'ın annesi neredeyse yüz yaşında ve zaten mücadele etmesi düşünülemezdi. Onu oğlunu görmeye götüreceğini söylediğinde kadın karşı koymadı bile.

Sabah Cooper'la yaptığı konuşma düşünülürse kadını çok daha önce kaçırmalıydı, ama onu tamamen unutmuştu. Kadım hatırlayana dek arabayı yolun kenarına park edip yirmi dakika beklemiştir. Kadının evine gittiğinde tam da tahmin ettiği gibi evin önünde başka bir araba yoktu. Arabasını evin önüne park etti ve kadına neler söyleyeceğini planladı. Ama kapı açıldığında dili dolaştı ve anlamlı hiçbir şey söyleyemedi. Anlamlı şeyler söylemek yerine bağırıp silahını kadına doğrulttu ve onu kendisine yardım etmezse öldürmekle tehdit etti. İşleri bittiğinde dolabın arkasında bulduğu giysilerle birlikte kadını bagaja, diğer kızın yanına attı.Polis şimdiye kadar Grove'daki cesetleri bulmuş olmalıydı. Kaç ceset olduğunu bilmiyor Adrian. Oraya kapatıldığında Grove Hills en az elli yıllık bir kurumdu ve kendisinden önceki dönemlerde de hasta kayıtlarının kaybolduğuna ve bazı hastaların toprağı boyladıklarına emin. Belki ikizler gibi,

hastalara işkence edip toprağa gömen başka hasta bakıcılar da olmuştur O topraklardan yüzlerce mezar bile çıkabilir. Adrian hiç hayalet görmedi, ama hayaletlere inanmaz ve hayalet görmek ile hayaletlere inanmanın bağlantılı olduğuna inanıyor Keşke Cooper'a bu konuda ne düşündüğünü sormayı unutmasaydı. Eğer hayalet diye bir şey varsa ikizlerin hayaletlerinin öldürdükleri insanların hayaletlerini kovalaması, onlara ölümde bile işkence etmesi mümkün mü? Çığlık Odası'na ilk gidişinden beri ikizler, Adrian'a hiç huzur vermedi ve ancak onları öldürdüğünde içi biraz olsun rahat etti.Hastanede yattığı yirmi yılda onu seksen yedi kere bodruma indirdiler.Yılda kaç ettiğini bilmiyor. Bazen ayda bir kereydi. Bazen yılda iki kere. Yıllardan birinde aşağıya sadece doğum gününde indirildiğini hatırlıyor Seksen yedi defa. Sayının tek olması Adrian'ın hoşuna gitmiyor. Onu en çok korkutan aşağıya indirilişlerinin belirli bir düzen içinde olmayışıydı. Kendisini ne zaman götüreceklerini asla bilemezdi. Her an gelip onu alabilirlerdi.

Derken gün geldi ve Adrian onların canını aldı.

Önce biri, sonra öteki. Zili çaldı ve kapı açıldığında çekici indirdi. İçeri zorla girdi, ama fazla bir güç kullanmasına gerek kalmamıştı. İkizlerden ilkinin işini bitirip salona geçti ve ötekinin eve dönmesini bekledi. Çekici indir, kafatasını parçala. Konuşacak bir şey yoktu, çünkü ne söyleyecekleri Adrian'ı ilgilendirmiyordu. Yıllarca kendisine çenesini kapamasını söylememişler miydi? Şimdi onları susturma sırası Adnan'daydı. İkizler birlikte yaşıyordu, ikisi de evlenmemişti ve nezih bir mahallede üç odalı modern bir evleri vardı. Garajlarının kapısı düğmeye basılınca açılan otomatik kapılardandı. Adrian hayatında ilk kez o kapılardan

görüyordu. Zalim ve acımasız olduklarını gösteren hiçbir şey yoktu. Grove'u özleyip kendi çığlık odalarını inşa ettiklerini gösteren hiçbir şey göremedi. Hayır, o belirtileri şehre bir saat mesafedeki çiftlik evlerinde görüyordunuz. Adrian çiftlik evinin varlığından haberdardı, çünkü Grove'a dönmeye karar vermeden önce bile ikizleri takip etmiş, çiftliği uzaktan görmüştü.

Çiftlik evi Grove'a kıyasla daha aydınlıktı. Aralarına dikenli teller gerilmiş direklerin çevrelediği bir arazinin ortasında kalıyordu. Evin çevresini ot bürümüştü ve görünürde hiç hayvan yoktu. Yalnızca geceleri gürültüleri duyulan milyonlarca böcek vardı.Adrian orada önceden ne yetiştirildiğini merak etmişti. Acaba hiçbir zaman inek, koyun veya tavuk olmuş muydu? Öyle bir yerde büyümek, çevre kasabalardan gelen çiftçi çocuklarının gittikleri ufak köy okuluna gitmek kim bilir nasıl olurdu? Kışları şöminenin etrafına toplamı; yazları ata binip taze meyveler yerlerdi.Polisler Cooper'ı aramayı bıraktığında Adrian bir at almayı ve birkaç elma ağacı dikmeyi planlıyordu. Ayrıca portakal ağacı ve başka ne bulursa ekecekti.

Şöyle bir düşününce, Cooper'ı daha en baştan buraya getirse akıllılık ederdi. Çiftliğe bakmak kimsenin aklına gelmezdi, çünkü oradan kimsenin haberi yoktu. Çiftlik evini sadece İkizler biliyordu ve onlar da artık hiçbir yere gidemezdi. Adrian çiftliği çevreleyen otların altında nice cesetler yattığına emindi. Bu evdeki çığlık odasında ölen insanlar Buradakine de çığlıklar duyulmasın diye yalıtım yapılmış, duvarlar süngerle kaplanmıştı. Binlerce yıl çığlık atabilirdiniz ve sizi kimse duymazdı.Hazır keşke'lerle düşünürken, içinden keşke ikizleri Grove'daki Çığlık Odası'na

kilitleseydim diye geçiriyor. Onları öylece bırakabilirdi ve açlıktan ölürlerdi. Evet, keşke onları orada bıraksaydı da boğazları ağrıyana dek kimsenin duymayacağı çığlıklar atsalardı.Er geç hayatta kalabilmek için biri diğerini yerdi. Şimdi “keşke bunlar önceden aklıma gelseydi” diyor içinden. Kafataslarına çekiç yiyerek öldükleri için çok şanslılar Adrian'a ve diğerlerine yaptıkları yüzünden,çiftliğe inşa ettikleri Çığlık Odası’nda yaptıkları işkenceler yüzünden çok daha kötüsünü hak ediyorlardı oysa.

Çiftlik evinin anahtarını çalıntı arabanın anahtarlığına takıyor. Anneyi kontrol edip onu evin önüne yatırıyor ve sonra da kızı çıkarıyor Onu sürüklemek zorunda, çünkü bacağı kızın ağırlığını taşıyamayacak kadar ağrıyor Kız hâlâ baygın. Uyurken mutsuz görünmüyor. Arabada cesetle beraber yaptığı bir önceki yolculuk çok daha korkunçtu. Kızı verandaya sürüklüyor, kapıdan geçiriyor ve hole bırakıyor. Bir bardağa su doldurup kızın yanına dönüyor ve kenarını kızın ağzına yaslayıp içmesini sağlamaya çalışıyor, ama sular kızın yüzünün iki yanından akıp halıya dökülüyor. Bu durumdayken Cooper’ın işine yaramaz. Kızı ona bu halde verirse Cooper onun nasıl biri olduğunu düşünür? Kız inlediğinde Adrian uyanmaya başladığından şüpheleniyor Bacağının ağrımasına aldırmamaya çalışarak onu banyolardan birine sürüklüyor. Küveti soğuk suyla doldurup kızı içine yatırıyor. Kız gözlerini kırpıştırıp oğlana bakıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

“Toparlanmanı sağlayacağım,” diyen Adrian parmaklarını suya sokup kızın dudaklarını ıslatıyor. Kız, oğlanın avucuna doldurduğu suyu yudumluyor. Adrian gülümsüyor. Derken gülümsemesi kayboluyor. Tutkal kayıp. Cooper'ın annesinin

evindeyken onu yırtılan pantolonunun cebinden çıkarıp yeni pantolonunun cebine koymamış mıydı? Çocukken yediği dayaktan beri Adrian sürekli bir şeyleri kaybediyor. Örneğin saatini çıkarıp masaya bıraktığında bazen onu iki gün sonra yatakta veya bahçede bulduğu oluyor. Anahtarlarını bir yere bırakacak olursa birdenbire ortadan kayboluyor. Bozuk paralar, tornavidalar, kitaplar, hatta ayakkabılar... Hiç fark etmez. Bu çok can sıkıcı bir durum. Tüm bunlar Adrian'ı delirtiyor. Belki de sihirbaz olmalıydı.Şimdi de tutkal kayıp. Oysa yanında getirmişti; yanında getirdiğine emin, ama şimdi yok. İyi de kızın ağzını nasıl kapalı tutacak?

Annesi (Grover Hills'teki annesi) tutkalı oğlanın üzerinde kullanırdı. Bazen onu bodruma kapadıklarında gırtlağı yırtılıncaya kadar bağırırdı Adrian. Aşağıda olmak onu korkutuyordu ve öyle zamanlarda kadın hasta bakıcılarla beraber aşağıya inip (yanındakiler her zaman İkizler olmadı,ama çoğu zaman ikisinden biri kadınla gelirdi) hasta bakıcılara oğlanı tutmalarını emreder ve dudaklarını tutkalla yapıştırırdı. Bazen oğlan parmaklarıyla tutkalı açmayı denerdi. Parmaklarım kovadaki suyla ıslatır ve yavaş yavaş dudaklarım birbirinden ayırmaya çalışırdı. Deriyi parçalamamak için elinden geleni yapar, ama çoğunlukla başarılı olamazdı. Birkaç kere o kadar fazla tutkal sürmüşlerdi ki(veya belki de başka bir marka kullanmışlardı) ne kadar denerse denesin dudaklarım açmayı başaramamıştı ve onu hücreden çıkardıklarında tadı iğrenç olan alkol benzeri bir şeyler sürüp dudakları birbirinden ayırmayı denemişlerdi. Oğlanın canı çok yanardı öyle zamanlarda. Üstelik sürülen maddenin tadı da iğrençti.Derisi günlerce iyileşmezdi.Tutkallı dudakların arasına kamış yerleştirmek ise onun

fikriydi.Susamanın ve hiçbir şey içememenin nasıl bir his olduğunu iyi biliyordu ne de olsa.

Tutkalı bulur bulmaz aynısını bu kıza da yapacak.

Ama kamış da bulmalı.

Kıza gülümseyince Adrian ilk kez onun ne kadar çekici olduğunu fark ediyor ve bunu düşünür düşünmez kızarıyor Kızın dudaklarına biraz daha su damlatıp onu küvetten çıkarıyor ve ıslak ıslak yataklardan birine bağlayıp Cooper'ın annesini almaya gidiyor.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Schroder, Cooper Riley’nin annesinin evine gidiyor.Kim bilir,belki Adrian’ın cebinden kaçırdıklarını götürdüğü yeri işaretlediği bir harita düşmüştür.Belki evden Cooper’ı,annesini ve Emma’yı nerede sakladığını gösteren bir şeyler çıkar.Bense devriye araçlarından biriyle Grover Hills’e gidiyorum. Böylesi motel odasında oturmaktan iyi, belki Emma'ya bir faydam olur. Polisler yol boyunca konuşmuyor Arabayı kullanan polis yeni biri; üç yıl önce ben polis kuvvetlerindeyken bizimle değildi. Yani beni ve hikâyemi bilmiyor. Ayrıca yolu hiç şaşırmıyor. Bugün birkaç kere aynı yollardan geçtiği için bana benzer görünen toprak yolları birbirinden ayırt edebiliyor. Belki bir çiftlikte büyümüştür veya aldığı eğitim benimkinden iyidir.Sunnyview East Lake hepimiz için hayal kırıklığıydı, ama olay yeri ekipleri her ikisine de gidip parmak izi ve kan örnekleri arayacak.

Grover Hills’i saran televizyon ekiplerinin arasından geçiyoruz. Bağırarak bizi soru yağmuruna tutan muhabirler, spot ışıklarını suratımıza çeviriyor. Kameralardan birinin ışığı arabayı kullanan polisin gözünü alınca muhabirlerden birine çarpıyoruz. Tamponun değmesiyle beraber kadın toprağa yığılıyor. Ayağa kalkıp bize küfrediyor ve hatasını kavramadan hemen önce bizi dava edeceğini söylüyor. Çok erken ayağa kalktı. Ne kadar canı yanarsa hikâyenin o kadar büyüyeceğini ve o kadar para alacağını düşünerek sessizleşiyor ve tekrar aynı yere yığılıyor. Kameralar hemen kadının etrafını sarıyor. Tam bir trajikomik sahne. Polis

arabayı durdurup dışarı çıkıyor ve kadına doğru ilerlemeye çalışıyor, Fakat kameralar önünü kesti. Arabadan indiğini gördüklerinde objektifleri polise çeviriyorlar. Işık gözlerini almasın diye elini yüzüne siper ediyor Onu gazetecilerle baş başa bırakıp binaya doğru yürüyorum. Polislerden bir iki tanesi meslektaşlarına yardım etmek için geldiğim yöne koşuyor. Gittiğimizden bu yana iki ceset daha bulunmuş ve ikisi de aynı mezardan çıkmış.Cesetlerin dizilişinin belli bir düzeni yok; belki de mezarları delilere kazdırdıkları içindir. Yeni mezara bakmaya gittiğimde kimse benimle ilgilenmiyor.İki ceset öncekilerden yeni görünüyor,ama onların da derileri çürümüş.Damarları ise derilerinin altında dolaşan kara solucanları andırıyor. Gece başladığından beri ikinci kez midem bulanıyor Cesetlerden biri kotlu, diğeri şort giymiş ve ikisinin de tişörtleri pislik içinde.

Adli doktorlardan biri,Tracey Walter yanımıza geliyor.Onu son gördüğümde Burial Killer vakasına bakıyordum.O zamanlar siyah saçlarını atkuyruğu yapardı, şimdi ise sarışın,ama saçını toplayış tarzını değiştirmemiş. Her an koşmaya başlayacakmış gibi atletik bir havası var.

“Buraya gelmene kim izin verdi?” diye soruyor nezaketen gülümsemeyi deneyerek.

“Schroder yardımımı istedi."

Bana elini uzatıp, “Temiz,” diyor. Elini sıkıyorum, ama sanki benimle tokalaşmak için bütün iradesini kullanması gerekmiş gibi. Geçen yıl bana çok kızmıştı. Onu kim suçlayabilir ki? Morgdan delilleri çaldığımda az kalsın benim yüzümden işten atılacaktı.

“Bana bu adamlarla ilgili ne söyleyebilirsin?” diye soruyorum.

“Hiçbir şey,” diyor. “Schroder’in yardımım istediğine hayatta inanmam.”

“İstedi. Ama bu vakada değil,” diye itiraf ediyorum. “Haydi Tracey, Emma Green’i bulmaya çalışıyorum.”

"Ve hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyeceksin.”

“Kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?”

“Yoluna çıkan insanlar için kötü bir şey."

“Kim oldukları hakkında en ufak bir fikrin yok mu?” diye soruyorum başımla iki adamı işaret ederek.

“Şimdilik yok,” diyor. “Cesetleri incelemeye henüz başlamadık.” “O zaman hemen başlayalım,” diyorum ve cesedin yanına eğilip şortunun ceplerini kontrol ettikten sonra çevirip arka cebine bakıyorum.

“Ne yaptığını sanıyorsun Tate?”

Bulduğum cüzdanı olayları planlanandan bir saat önce Tracey nin eline tutuşturuyorum. Protokole ayıracak zaman yok. Cüzdan boş. Ne nakit ne kredi kartı, ne de ehliyet. İkinci cesedi kontrol ediyorum. Pantolon cepleri. Arka cepten içi boş bir cüzdan daha çıkıyor.

“Harika' diyor Tracey. “Yardımların için ne kadar minnettar olduğumuzu bilemezsin!”

Mezarın yanında durup iki cesede yakından bakıyorum. “Birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettin mi?” diye soruyorum.

“Hangi açıdan?”

“Aynı boy, aynı saçlar, aynı kemik yapısı. Çürüme yüzünden bazı detaylar kaybolmuş, ama benzerlikler görülüyor.” Tracey çömelip fenerini önce birinin, sonra ötekinin yüzüne doğrultuyor İkisinin de gözleri kahverengi.

“Şimdi pek belli olmuyor, ama aralarında benzerlikler var,” diyor. “Belki kardeştirler.” “Kardeş mi?”

“Evet. Akraba.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diyor ve ayağa kalkıyorum. Kardeşler. İkizler. Hasta bakıcılar. “Ne zaman gömülmüşler?”

“En fazla bir hafta önce,” diyor. “Neden, bir şey mi buldun?” “Belki. Şimdi gitmeliyim.”

“Kim olduklarını çözdün, değil mi?”

“Üzerinde çalışıyorum,” diyorum, ama beni duyduğuna emin değilim,çünkü ödünç alabileceğim bir araba bulabilmek umuduyla koşar adım mezarlardan uzaklaşıyorum.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hücrenin kapısı açık ve içeri giren hava, içerideki havadan belki biraz soğuk. Eşikte elinde silahı ve elektroşok tabancasıyla Adrian duruyor. Cooper'ın yanındaysa annesi var. Cooper, Adrian'ın arkasındaki koridora bakıyor. Sunnyvievv veya East Lake'te değiller. Hangi cehennemde olduklarım bilmiyor.

"Bu adam neden bahsediyor?" diye soruyor annesi Cooper'a.

Cooper annesine dönüyor Koridordan gelen ışık sayesinde kadım net görebiliyor. Her neredeyseler elektrikleri var. Belki de burası bir evdir. Şehir dışındaki kasabalardan birinde olabilirler mi? Cooper'ın emin olmasına imkân yok.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor Cooper Annesi hem ürkmüş hem yaşlı görünüyor gözüne. Yetmiş dokuzunun biraz üzerinde. Son birkaç yıldır suratında sürekli limon emiyormuş gibi bir ifadeyle dolaşıyordu; şimdi ise o koca limon ağzına tıkılmış gibi tatsız bir ifadesi var. Gri saçları karmakarışık. Adrian'ın onu bayıltıp getirdiğini biliyor, ama kadının zorla eve dönüp rujunu ve tokalarını almamasına şaşırmadığı söylenemez. Üzerinde iki yıl önce Cooper'ın ona hediye ettiği gecelik var. "Onun söylediklerine kulak asmamalısın. Delinin teki."

"Deli değilim," diyor Adrian. "Bakın, giysilerindeki kana bakın. O bir katil."

“Katil falan değilim,” diyor Cooper.

İki dakika önce annesi silah zoruyla hücreye getirildi ve Cooper’ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Vurulmak istemiyorsa arkasına yaslanıp olup bitenlere seyirci kalmaya mecburdu. Kadın koşa koşa oğlunun yanına gelirken süngerli zemine takılıp düşecek gibi oldu, ama Cooper son anda annesini yakaladı.Kadına sarıldı, onun da burada olmasını istemezdi, ama onu gördüğüne sevinmişti ve bunu fark ettiği anda büyük bir suçluluk duydu. Anne de oğlunu gördüğüne, oğlunun hâlâ hayatta olmasına sevinmişti. Adrian ise şimdi her nasılsa elektroşok tabancasından gerçek bir tabancaya terfi etmişti. Elektroşok tabancası iki kişiye karşı işe yaramazdı, ama silah ayrı bir olaydı. Bir silahla on kişiyi bile durdurabilirdiniz. Bu yüzden Cooper hücrenin kapısı açıldığında ve annesi içeri girdiğinde yerinden kıpırdamadı. Annesini sevse de kadının orada olması bir sürü sorunu beraberinde getirdi. Hem de bir sürü.

“Neden yalan söylüyorsun? Artık yalan söylemen gerekmiyor,” diyor Adrian. “Sana kendini içindeki nefretten, seni başkalarını öldürmeye iten o öfkeden kurtarma şansı sunuyorum. Tam yedi kişiyi öldürdün.”

İki, diye düşünüyor Cooper; hatta bir. Ama bu hücreden çıkmayı başarabilirse kesinlikle iki olacak. Kahretsin, hasta ruhlu herif hepsi yetmezmiş gibi bir de babasının kıyafetlerini giymiş. Annesi, babası kırk yıl önce çekip gittiğinde o giysileri de fırlatıp atmalıydı, ama atmadı. “Ben katil değilim.”

“İyi insanların çocukları seri katil olmaz,” diyor Adrian, Cooper’ın annesine bakarak. “Öyleyse neden yalanlarınla onu

mutlu etmeye çalışıyorsun? Bu kadın iyi biri değil.”

“Genç adam, senin tedaviye ihtiyacın var,” diyor anne. Küçük bir çocukken yemeğini bitirmediği veya çimenleri biçmediği veya kardeşine kötü davrandığı zamanlarda Cooper’lada böyle konuşurdu. Araba çaldığında da bu ses tonuyla konuşmuştu. İçten içe kadının Adrian’dan, gelecekteki Adrian’a bir mektup yazmasını istemesini bekliyor. "Ne oyun oynadığını bilmiyorum, ama bunun sonunda binlerinin canı fena yanacak.”

“Oğlunuzun katil olduğunu ispatlayabilirim,” diyor Adrian. “Hepsi saçmalık,” diyor Cooper. "Onu dinleme anne.”

“Kızları Sunnyvievv’a götürüyordu. Orası kapatılmış bir akıl hastanesi. Bina şimdi terk edilmiş durumda. Onları orada tutuyor “Sen delirmişsin,” diyerek lafını bölüyor Cooper. “Onu dinleme anne. Akıl hastanesinden kaçmış. Yıllar önce kitabım için araştırma yaparken onunla görüşmüştüm. Bir baltayla bütün ailesini öldürdü. Parmaklarını kesti ve o parmaklarla duvarlara resimler çizdi.” “Aman Tanrım ne kadar korkunç!” diyor annesi.

“Ne, ne? Öyle bir şey yapmadım,” diye bağırıyor Adrian. “Anlat ona, annene doğruyu söyle!”

“Polis onu bulduğunda elbise giyiyormuş.”

‘Yalan söylüyorsun!”

“Kız kardeşinin elbisesiymiş ve üzerine küçük geliyormuş, ama yine de o elbiseyleymiş”

“Seni zavallı çocuk,” diyor anne, Adrian'a. “Annen nasıl biriydi ki böyle şeyler yapan birine dönüştün?”

“Onların hatası değildi," diyor Adrian. Silahın namlusunu Cooper'ın annesinden Cooper'a kaydırıyor. Cooper, Adnan'ın elinin titreyişinden hiç hoşlanmadı.

“Birden fazla annen mi vardı?” diye soruyor kadın.

“Sadece birini öldürdüm,” diyor Adrian ve artık bağırıyor.Cooper korumak için vücudunu annesine siper ediyor. “Diğeri, diğeri eceliyle öldü! Ayrıca kimsenin parmağını kesip elbisesini giymedim! Bunu neden yapayım!”

“Annemi serbest bırak,” diyor Cooper.

“Emin misin? İstediğin gerçekten bu mu? Annenin serbest kalıp dünyaya gerçekte nasıl biri olduğunu anlatmasını mı istiyorsun?”

Haksız sayılmaz ve bu mesele Adrian annesini getireceğini söylediğinden beri Cooper’ın aklını kurcalıyor.

“Sana yardım ettim,” diyor anne. 'Yaranı sardım. Sen ise karşılığını böyle mi veriyorsun? Çok kabasın.Görgüsüzsün. Annen olsaydım çok utanırdım.”

“Anne,” diyen Cooper kadına çenesini kapamasını ima eden bir bakış fırlatıyor.

“Bana öyle bakmayı kes Cooper! Sözümü sakınmadığımı bilirsin.”

Kadın ikisini de öldürtecek.

“Hah! Onun kötü biri olduğunu biliyordum!” diyor Adrian. “Aynı kitaplarda yazdığı gibi. Onu serbest bırakırsam insanlara neler anlatacağını düşün. Annen bana inanmıyor olabilir, ama polis ona kulak verecek ve parçalan birleştirecektir. Yalan söylemediğimi keşfedeceklerdir.”

“Onu serbest bırak,” diyor Cooper, ama ses tonu artık eskisi kadar ikna edici değil ve annesi de bunu gözden kaçırmadı.

“Cooper? Söylediklerinde gerçek payı var mı?” diye soran kadın adamın önüne geçip gözlerinin içine bakıyor.

“Elbette yok,” diyor Cooper.

“Hepsi doğru,” diyor Adrian.

"Çeneni kapa genç adam/' diyen anne, Adrian'a azarlayan bir bakış fırlatıp oğluna dönüyor. “Bana kimseyi incitmediğini söyle.”

“Bu herif deli,” diyor Cooper. ‘Yemin ederim ki delinin teki ve hepsini uyduruyor.”

‘Yemin et. Bana hiç kimseyi incitmediğine dair yemin et.”

“Giysilerindeki kana bakın,” diyor Adrian ve kadım ikna etmek için yanıp tutuşuyor. “Sorun bakalım o kan oraya nereden gelmiş?”

"Birine yardım etmeye çalışıyordum,” diyor Cooper. "Bir kız vardı. Adrian onu bıçakladı. Kızı kurtarmayı denedim, ama başaramadım.” Aniden kendini annesine yalan söyleyen küçük bir çocuk gibi hissediyor. Kadının kendisine inanmasını istiyor; iyi de inansa ne olacak? Onu polise gidip Adrian'ın iddialarını tekrarlamamaya nasıl ikna edecek?

Yapabileceğini sanmıyor. Annesi neredeyse seksen yaşında ve seksen yaşındaki insanlar çenelerini kapalı tutmasını bilmez. Kadın burada olanları mutlaka birilerine anlatacaktır Ama Cooper'ın buradan annesiyle birlikte

kurtulmasının, kurbanı ve kahramanı oynamasının bir yolu olmalı. Fotoğraflar bulunmamışsa belki bir şansları vardır.

“Kızın kanlan üstüme başıma bulaştı. Çok korkunçtu,” diyor Cooper. “Gerçekten berbattı. Onu kurtarmak için her şeyi yaptım, ama başaramadım.”

Annesi de oğlunun elini tutup, “Her şey yoluna girecek," diyor.

"Bana kızın cesedinin nerede olduğunu söyledi,” diyor Adrian. “Nereden biliyordu? Polisler bu sorunun cevabını öğrenmek isteyecektir!"

“Hangi ölü kızdan bahsediyor?” diye soruyor anne. “Kurtarmaya çalıştığın kız mı?”

"Hayır, başka biri," diyor Cooper “Bu adam bir sürü kız öldürmüş.”

"Ya parmaklar? Cooper insanların başparmaklarını kesip kavanozlara koyarak koleksiyonuna katıyor! Kendi gözlerimle gördüm!”

İnsanların parmaklarını kesen sensin,” diyor Cooper

Adrian silahın namlusunu doğrultuyor Cooper yeniden annesinin önüne geçiyor. Her şey hemen şimdi bitebilir. Derken Adrian gülümsüyor “Bunları neden söylediğini anlıyorum,” diyor “Korktuğun için.”

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldıyor annesi ve sıkı sıkı oğlunun elini tutuyor.

‘Ağlama,” diyor annesi Cooper’a. Cooper ağladığının farkında bile değil. Uzanıp gözyaşlarını siliyor. “Bizi buradan kurtarmanın bir yolunu bulacaksın,” diyor kadın.

“Özür dilerim,” diyor Cooper.

“Burada olmamız senin suçun değil. Başkalarının eylemlerinden, hele sorunlu bir adamın eylemlerinden sen sorumlu değilsin."

“Ben sorunlu değilim,” diyor Adrian. “Söyle ona Cooper, ona kaçırdığın kızı anlat. Hadi anlat!”

“Hangi kız?” diye soruyor Adrian’ın, Emma’yı bulduğunu anlayan Cooper.

“Sunnyviev da bıraktığın kız. Onu öldürecektin.”

“Neden bahsediyorsun, hiçbir şey anlamıyorum?”

“Onu sana göstereceğim,” diyor Adrian. “İkinize de göstereceğim. Kızı yatağa bağladım.” “Zavallı bir kızı mı kaçırdın?” diye soruyor Cooper'ın annesi Adrian'a.

“Onu kurtardım.”

“Bir kızı bağlamaya onu kurtarmak mı diyorsun? Onun canını mı yakacaksın?” diye soruyor kadın.

“Hiçbir şey anlamıyorsun!” diyor Adrian.

“Çünkü söylediklerin anlamlı değil,” diyor Cooper.

“Annenden korkuyorsun. Ondan hep korktun. Sürekli onun sözü geçiyordu. Kitabında öyle yazmışsın. Seri katillerden bahseden herkes aynı şeyleri yazıyor. Bu yüzden anneni getirdim. Üstelik yalan söylüyorsun! Ailemi öldürmedim! Elbisesini giydiğim bir kız kardeşim yok!”

“Lütfen gitmemize izin ver; sana yalvarıyorum,” diyor Bayan Riley.

“Yapamam. O çok kıymetli.” Cooper’a bakıyor ve, “Burada bekleyin,’’ dedikten sonra kapıyı kapayıp gözden kayboluyor.

“Şükürler olsun ki iyisin,” diyor annesi ve Cooper’a sımsıkı sarılıyor

“Bizi buradan kurtarmanın bir yolunu bulacağım,” diyor Cooper “Söz veriyorum.” Tek yapması gereken polisin neler bildiğini öğrenene dek annesinin polislerle konuşmasını engellemek.

“Geri geliyor,” diyor Cooper. Ayak sesleri. Kapı açılıyor ve Adrian elinde silahla içeri giriyor. “Bunu senin iyiliğin için yapıyorum,” diyor Adrian.

“Ney?” diye soruyor Cooper.

“Bunu,” diyen Adrian gömleğini kaldırıp kemerindeki walkmanın play tuşuna basıyor. Cooper kendi sesini ve Adrian’ın sesini duyuyor. Annesinin kaderi o an mühürleniyor. Yetmiş dokuz yaşında, yaşayacağı kadarını yaşadı. Cooper bu düşünceye sıkı sıkı sarılıyor. Ölümü, annesinin onu kurtarmak için kendini feda edişi olarak görülebilir. Zaten öyle bir kadındı. Cooper annesini sever, ama özgürlüğü daha çok seviyor.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Artık yollara alıştığım için Grover Hills’ten ayrılırken yalnızca iki kere yanlış yola sapıyorum. Takıldığımda arabayı kenara çekip sivil polis aracının bilgisayarını kontrol ediyor ve sonunda aradığım adrese ulaşıyorum. Kulağım polis telsizinden gelen raporlarda.Cooper Rile'nin annesinin komşuları, Adrian Loaner'ı ve Emma Green’in arabasını evin önünde gördüklerini söylemiş. Polisi arayan da komşulardan biriymiş. Adamın, anneyi arabanın bagajına koyduğunu görmüş. Rapora göre olay yerinde kanlı giysiler ve kanlı bandajlar bulunmuş. Adrian oraya gidip Bayan Riley’yi kendisine yardım etmeye zorlamış olabilir Ben yoldayken yeni bilgiler de geliyor. Sunnyview’da boş bir mezar bulundu; herhalde Jane Tyrone’un gömüldüğü yerdi. Süngerli hücrelerden birinden alınan parmak izleri Emma Green'e aitmiş.Cooper’ın çektiği fotoğrafların arka planı da Sunnyvievv’un hücrelerine uyuyor. Radar gelene kadar köpeklerle arama yapılmasına karar verilmiş.

Şehre döndüğümde trafiğe takılıyorum. Saat on bir ve kendini araba yarışçısı sanan yüzlerce genç sokaklarda, işleri güçleri yokmuş gibi yolları işgal ediyorlar.Dertleri kendilerine ve diğer şoförlere patlamayı bekleyen birer testosteron bombası olduklarını ispatlamak. Araba yarışı yapmanın yasa dışı olması umurlarında bile değil. Bu halleri bir kere daha ergenlik çağındakilerin dik kafalılıklarının, kabul edilme arzularından kaynaklandığım düşünmeme yol açıyor Polis telsizinden sokaklarda kendini yarışçı sanan yaklaşık bin beş yüz genç olduğunu duyuyorum. Bazıları arabalarının

tamponlarına parlak ışıklar takmış, bazılarıysa arabalarım fosforlu renklere boyamış, ama polisler onlarla uğraşamayacak kadar meşgul. Önümdeki arabanın yolcu koltuğunda oturan kişi dönüp bana hareket çekiyor Onlara bakarken kızımı öldüren adamı ve ormanda daha bir sürü kişiyi gömecek kadar yer olduğunu düşünüyorum. Ateşe verilmiş bir arabanın yanından geçiyoruz. Dört blok ötede itfaiye araçlarının ışıkları görülüyor Trafik tıkandığı için bir türlü olay yerine gelemiyorlar Tüm bunlardan kurtulmak için bir dakika geçmeden sola dönüp ara sokaklara dalıyorum.

Bakımsız evlerin ve evlerin bakımsızlığına aldırmayan insanların yaşadıkları Brighton'a doğru gidiyorum. Banliyölerin bu bölümü bir dalganın gelip kendisini temizlemesini bekleyen kumsalla sona eriyor. Aradığım eve gelince arabayı durduruyorum: Birkaç odalı yıkık dökük bir ev. Burada haftada yüz dolardan fazla kira vermek kazıklanmak sayılır. Işıklar yandığına göre birilerini uyandırma riski yok. Ama kapıyı çaldığımda kimse açmıyor. Birkaç kere daha çalıyorum ve sonra evin etrafını dolaşıp pencereleri kontrol ediyorum.

Jesse Cartman salonda oturmuş kapalı televizyona bakıyor.Çırılçıplak.Çıplaklığını kucağındaki albüm kapatıyor. Karnında iki kokteyl şemsiyesi var. Gözlerini hiç kırpmıyor. Camı tıklattığımda başını çevirip bana bakıyor. Yavaşça ayağa kalktığında albüm kucağından kayıp düşüyor. Cama yaklaşıp vücudunu duvara yaslıyor.Kokteyl şemsiyeleri karnındaki kıllara dolanmış öylece sallanıyor.

"Dedektif," diyor, ama o kadar yavaş konuşuyor ki anlamakta güçlük çekiyorum.

“Seninle konuşmalıyım,” diyorum.

“Dedektif,” diye tekrarlıyor aynı yavaşlıkla.

Arka kapının yolunu tutuyorum. Kapı kilitli olsa da bir tekmede açıyorum. Eminim ki evin yıkılmak üzere olduğunu fark etmeyen bir ev sahibi kapının kırık olduğunu da fark etmeyecektir. Ev kedi çişi kokuyor, ama kedi falan görmüyorum. Cartman hâlâ salon penceresinden bahçeye bakıyor.

“Hey,Jesse,”diyorum, ama bana dönmüyor. “İlaçlarını almayı mı unuttun?"

“İlaçlarım,” diyor dışarı bakmayı sürdürerek.

“Neredeler?"

Cevap vermiyor Ev küçük olduğundan çabucak banyoyu buluyorum. Her taraf küf içinde. Ayna çatlamış. Dolabı açtığımda ilaç kutularını buluyorum ve etiketleri okuyorum. Neyin ne olduğunu bilmem imkânsız.

Salona döndüğümde bakışları hâlâ pencerede. Cama o kadar yakın duruyor ki yansımasını görmeme imkân yok. “İlaçlarını almalısın,” diyorum.

“Açım.”

"Haydi Jesse, ilaçlar toparlanmanı sağlayacak.”

“Toparlanmak istemiyorum. Unutmak istiyorum.”

“Yardımına ihtiyacım var Jesse.”

Cevap vermiyor Yanına gidip elimi omzuna koyuyorum. O zaman alnını cama çarpıyor. Cam kırılmıyor ve kafası geri sekiyor. Karşımdaki gündüz konuştuğumla aynı kişi değil. O

adam iyileşmek için ilaçlarını almak istiyordu. O adam her şeyi hatırlıyordu. Bu adam ise hatırlamıyor. Onu koltuğa oturtmayı denediğimde karşı koymasını bekliyorum, ama karşı koymuyor.

“Dinle beni Jesse,söyleyeceklerim çok önemli.”

“Açım,” diye tekrarlıyor.Alnı şişti, ama umurunda değil. İlaçlardan birkaçını alıp ona içirmeye çalışıyorum, ama içmiyor İlaçlara bakmıyor ve ne olduklarını anlamıyor. Belki orada olduğumu bile bilmiyor. Kolunda diş izleri var; kendi dişlerinin izleri. Belki tahmin ettiğimden de çok acıkmıştır.

“Bana ikizlerden bahset.”

"Çok güzeldi,” diyor, “çok masumdu. Tadına bakmalıydım. Bakmak zorundaydım. Elimde değildi, ses sürekli aynı şeyi söyleyip duruyordu, gece yatağa yattığımda bana hep aynı şeyleri emrediyordu ve ben de yaptım. Yoksa hiç susmayacaktı. İçimde yaşıyordu. Adı olmayan bir canavardı."

Fotoğraf albümüne bakıyorum. Kız kardeşini öldürüşünden bahsediyor. Gördüğüm fotoğraftaki kızla öldürdüğü gün gördüğüm kız birbirinden o kadar farklı ki!

“Onca kan ve nefret...” Susuyor. Cümlesini tamamlamıyor ve gözlerini kapatıp ileri geri sallanmaya başlıyor. Önce kısa ve yavaş, sonra daha güçlü hareketler. Koltuktan düşüp yüzüstü yere yığılıyor. Sırtına oturup kafasını geriye çekiyorum ve ağzına zorla birkaç ilaç atıp ağzını ve burnunu tıkıyorum. İlaçları yutmak zorunda kalıyor.

Onu yeniden koltuğuna oturtuyorum. Hiçbir şey olmamış gibi boşluğa bakıyor.

“İkizler,” diyorum. “Onlar gerçekten ikiz miydi?”

“Kız kardeşimin tadı çok güzeldi. Şeker gibi.”

Öyle olduğunu hiç sanmıyorum. “Jesse, beni dinle. Grover Hills’i düşün.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Grover Hills’i düşünmek yok.”

“Orada iki hastabakıcı vardı.”

“İkizler,” diyor.

“Kardeş miydiler?”

“İkizdiler.”

“Adlarını biliyor musun?”

“Buttons biliyor.”

“Ne?”

“Buttons,” diyor parmağıyla alnına vurarak. “Buttons da oradaydı.” “Buttons bir kedi mi?”

“Kedi değil,” deyip, “Buttons,” diye ekliyor ve sonra iki parmağını ağzına doğru götürüp sigara içiyormuş gibi yaptıktan sonra o sanal sigarayı kolunda söndürüyor. Bir saniye sonra başı geriye devriliyor, gözleri kapanıyor ve uykuya dalıyor.

Adrian'ı uyku tutmuyor.

Bunun bir nedeni de bacağı. Yara kaşındığı, Adrian da kaşıdığı için sargı bezi kan içinde kaldı. Rahatlatmak

umuduyla tırnaklarım deriye sürtüyor, ama bir işe yaramıyor. Cooper'ın annesi yaraya dikiş atılması gerektiğini söyledi fakat yıllar önce, çok kötü dayak yediğinde Adrian'a dikiş atmışlardı ve o dikişlerden hiç hoşlanmamıştı. Şimdi niye hoşlansın?

Uyuya mamasının bir diğer sebebi de beynindeki çarkların dönüp durması. Önceki pantolonunun cebinden çıkarıp Cooper'ın annesinin evinden aldığı pantolonun cebine koyduğuna emin olduğu tutkalı bulamadı. Sorun şu ki ne kadar düşünürse anıları o kadar değişiyor. Eski giysileriyle beraber tutkalı da yatağa koyduğunu hatırlıyor, fakat sonrası boşluk.

Theodore Tate'i ve eli yaralı olmasa ölebileceğim düşünüyor Tate'i yavaşlatan elindeki sargıydı. İkizleri ve bakımevinde tanıştığı insanları düşünüyor.Annesini ve öteki annesini. İnsanları düşünüp duruyor ve düşündükçe uykuları kaçıyor Kaseti dinlettiğinde Cooper'ın annesinin yüzünde beliren ifadeyi düşünüyor. Birkaç saniye dinletmesi yetti ve ardından kapıyı kapattı. Sonrasında neler olacağını biliyordu, ama kadın başına gelenleri hak etmişti. Kötü bir anneydi. Kötü annelere her şey müstahaktır.

Yatak rahat değil. İkizlerden biri (hangisi olduğunu bilmiyor) kesin bu yatakta uyuyordu. Adrian bunu kafasından atamıyor. Kendisine kötü davranan bir adamın yatağında uyumak istemiyor. Yastık kılıfı ve çarşaf tenine değdikçe kaşındırıyor.

Tüm bunlar artık çok fazla. Cam açık olduğundan rüzgâr perdeleri uçuşturuyor. Işıklan yakıyor Adrian. Pijaması ter içinde, sağ eline kan bulaşmış. Pijamalarını çıkarıyor. Sargı

gevşemiş. Bacağını kontrol ediyor; yara dizi ile kalçası arasında. Yürürken düşmesin diye sargıyı tutuyor. Havanın kaç derece olduğunu bilmiyor, ama sıcak. Henüz gece yarısını geçmiştir. Normalde geceleri herhalde hava bu kadar sıcak olmuyordur, ama bu saatlerde pek dışarı çıkmadığı için Adrian buna emin olamaz. Grove'dayken bu saatlerde onu odasına kilitlemiş olurlardı ve tuvalete gitmek tam bir işkenceydi, çünkü birinin kapıyı açması için beklemeniz gerekirdi. Bakımevindeyken hava karardıktan sonra suç işlemek veya birilerinin kurbanı olmak istemiyorsanız dışarı çıkmazdınız.

Sargıyı aşağı kaydırıp bacağını kaşıyor. Kan, acı ve san bir irin. Ama kaşıdığı için birkaç saniyeliğine bile olsa rahatlıyor. Cooper'ın annesini yeniden kendisine yardım etmeye zorlayabilir, ama ne kadar denerse denesin kadım ikna edemeyeceğine emin. Zaten kendisine inanmadığı için kadına kızgın. Oğlu kan içindeydi, üstelik kızı bıçaklayan oydu ve yine de herkes onu iyi adam sanıyor. Bu durum Adrian'ın canını sıkıyor. Cooper'ın kendisine bunu yapacağım düşünmemişti. Hani arkadaştılar?

Yarayı kendi sarabilmeyi isterdi. Temizlenmezse enfeksiyon kapabileceğini biliyor.Bazen enfeksiyon kapan uzuvları kesmek gerektiğini de biliyor.Kendine hâkim olamıyor ve ağlamaya başlıyor. Başını yastığa gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyor bir süre ve o an kafasını o yastığa kendisinden önce kimin yasladığını düşünmüyor Aklında sadece topal geleceği var. Üstelik tek bir bacağı olacak ki bu bile başlı başına korkunç. Sonra hıçkırıklar geçiyor. Adrian banyoya gidip ilaç dolabını karıştırıyor. Bir sürü ilaç var, ama çoğunun son kullanma tarihi geçmiş. Evdeki çoğu ilaç eski. Son

kullanma tarihi geçen ilaçlar hiç işe yaramaz mı? Yoksa az da olsa işe yararlar mı? İki ay öncesine kadar sağlam olan bir antiseptik krem var, herhalde ondan bir zarar gelmez. Ağrı kesicilerin süresi birkaç yıl önce dolmuş. Sargılar ise bozulmaz. Bir de hastanelerde kullanılanlar gibi yapışkanlı bezler ve onları kesmeye yarayan bir makas var. Sargıyı tutturmak için de toplu iğne. Dolabın kapağını kapatıp aynaya bakıyor Yüzü kıpkırmızı ve alnındaki kızarıklık dikkatini çekiyor. Bunun sıcak dolayısıyla olmasını, yayılan bir enfeksiyon yüzünden olmamasını umuyor. Ölmek istemiyor Tam da hayatı iyiye giderken olmaz.

Elinin tersini alnına yaslayıp başkalarının yaptığını gördüğü gibi ateşini kontrol ediyor. Alnı sıcak. Ateşi mi çıkmış? Yoksa hava sıcak olduğu için mi? Ellerini suyun altına tutup yüzünü yıkıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. Keşke annesi, annelerinden biri yanında olsa.Duşun altına giriyor ve suyun bacağına yayılmasına izin veriyor. Enfeksiyonun üstünün temizlendiğini hissediyor, ama kaşıntı vücuduna yayılmakta. Orada olduğunu bilmek için görmesine gerek yok. Havluyla yarayı siliyor. Yaklaşık bir parmak uzunluğunda ve bir o kadar da derin. Eğer bir milim sola gitseydi kurşun onu sıyırmış olacaktı. Ve bir milim sağa gitseydi damarına gelip kanamaya sebep olurdu. Yara eskisi kadar kanamıyor, ama hâlâ kanıyor Duş iyi geldi. Suyun ısısını soğuğa, ama çok da soğuk olmayacak bir dereceye ayarlamıştı. Orada parmaklan buruş buruş olana kadar kalıyor Sonra çıkıp üstünü başını kuruluyor. Kaşıntı geçti, ama yarayı sarması lazım.

Bacağını kaybetmek istemiyor

Ölmek istemiyor.

Hastaneye de gidemez.

İkizlerin yattığı yatakta yatmak istemiyor; bunu yaparsa yara daha da kötüleşir

Dışarı çıkıp temiz bezlerden biriyle yaraya pansuman yapıyor. Cooper'ın kitabının çıktısını alıyor; verandada oturacak. Ahşaptan bir sallanan koltuk var ve yavaş yavaş sallanıyor o koltukta. Birazcık rahatladı. Hava kitap okuyamayacağı kadar karanlık. İçeri dönüp verandanın ışıklarını yakmaya üşeniyor. Ay ışığı tarlaları donuk bir maviye boyamış. Dört beş saat içinde hava aydınlanacak. Daha önce buna hiç şahit olmadı. Artık ilk gün doğumunu izlemek için büyük bir heves duyuyor içinde. Belki bir gün Cooper'la birlikte verandada oturup güneşin doğuşunun tadını çıkarırlar.

Aynı araba yarışçılarına denk geliyorum. Önceki gibi yavaşlıyor, gösteri yapıyor ve koma çalıp beni kışkırtmaya çalışıyorlar. Yol ayrımına kadar onlarla birlikte gitsem de daha ileri geçemiyorum, çünkü yolu kesmişler. Sirenleri çalıştırmam işleri kötüleştiriyor ve o andan itibaren beni kıstırmak için özel bir çaba harcamaya başlıyorlar. Onları geçmek on beş dakikamı alıyor. Polis telsizinden yeni haberler duyuluyor. Aslında çok da yeni değil; sokaklardaki yarışçıların sayısı iki bini aşmış ve altı sürücü tutuklanmış, altı arabaya el konulmuş ve ezilen bir yaya hastaneye kaldırılmış. Yarışçıların sayısı polislerden ve ülkedeki bütün çete üyelerinin toplamından fazla. Bu, çözümü olmayan bir salgın.

Keşke silahım olsaydı diyerek arabayı bakım evinin önüne park ediyorum. Sokakta köpeklerini gezdiren çete

üyeleri yok ve ben de şansıma güvenip arabadan iniyorum. Hava en az 21 derece. Gömleğimin koltuk altları terden ıslandı.

Buttons bir elinde bira, diğerinde de sigara verandada oturuyor. Saat neredeyse bir buçuk. Kafasında aynı fötr şapka, üzerinde aynı gömlek var Gündüz kapıyı açtığı zaman nasıl görünüyorsa yine öyle görünüyor.

“Bakıyorum geç saatlere kadar ayaktasın.”

“Pek uyumam. Hiç uyumazdım. Geri geleceğini biliyordum/' diyor. “Ritchie üst kattaki yatak odasında, herhalde uyumuştur ve sen de bir halt bilmediğini anlamışsındır”

“Buraya onunla konuşmaya gelmedim,” diyorum.

“Öyle mi? Rahiple görüşmeye mi geldin? O da içeride bir yerlerde.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Buraya seninle konuşmaya geldim.Jesse Cartman,ikizleri tanıdığını söyledi.”

“Demek Jessee Cartman öyle dedi?” dedikten sonra içkisinden büyük bir yudum alıyor. “Başka ne dedi?"

“Sana Buttons diyor" Sigara yanıklarıyla dolu koluna bakıyorum; her biri düğme şeklinde ve düğme büyüklüğünde. “Adın ne?” diye soruyorum. “Gerçek adın?”

“Henıy,” diyor. “Henry Taub.” Tokalaşmak için elini uzatmıyor.

“Grover Hills’te miydin?”

“Orada neredeyse otuz yıl yattım evlat.”

“Rahip bundan bahsetmedi,” diye karşılık veriyorum.

“Etmez,” diyor Henry. “O açılardan iyidir.”

“Herhalde orada olup biten her şeyi biliyorsundur."

Hüzünlü bir gülümseme. “Çoğu şeyi. Demek ikizler hakkında bilgi istiyorsun?”

“Doğru tahmin ettin.”

“Bir gün birinin onları soracağım biliyordum. Cartman sana ne anlattı evlat?”

“Çığlık Odası’nda insanları ölüme terk ettiklerini.”

“Ona inandın mı?”

“Hayır, ama toprağı kazdıkça ceset çıkıyor.”

“Hımm, öyle mi? Eee, şimdi neye inanıyorsun?”

“Bodrumda kötü şeyler yaptıklarına inanıyorum.”

“Buna inanmakta haklısın, ama Jesse Cartman’ın söylediği her şeye inanırsan budalanın tekisin demektir. Oğlanın kafası pek çalışmaz,” diyor şapkasının kenarına vurarak. “Hiç birininki çalışmazdı.”

“Ya seninki?”

“Hepimiz ne söylüyorsak inanarak söylüyoruz. Ancak arada büyük bir fark var: Benim olduğuna inandığım şeyler gerçekten oldu.” “O zaman anlatsana”

Birasından büyük bir yudum daha alıyor. “Sanırım anlatabilirim. Ancak gördüğüm kadarıyla geri kalan herkese hikâyelerini anlatmaları için para ödedin. Ben neden farklı olayım?”

“Çünkü sen gururu olan bir erkeğe benziyorsun. On yedi yaşında bir kızın hayatını kurtarabilecek bilgileri benden saklamayacak birine benziyorsun.”

“Söylediğin doğru. Ama kişi bir sonraki içkisini nasıl alacağının hesabını yapmalı.”

"Bu iş bittiğinde cebine dilediğin kadar para koyarım,” diyorum. “Olacağına inandığın şeyi mi söylüyorsun, yoksa gerçekten olacak şeyi mi?” diye soruyor.

“Söz veriyorum, dediğimi yapacağım.”

İçkisinden bir yudum alıp birkaç saniye beni süzüyor ve ölçümü alıyor. “Öyle olsun,” diyor elindeki birayı bitirip bir yenisini açarken. “İster misin?” Başımı iki yana sallıyorum. “Başlangıçta her şey oldukça masumdu, bilirsin işte. On beş yıl önceydi, belki on yedi. Bir genç aramıza katıldı. Kendini beğenmişin, pisliğin tekiydi. Yirmili yaşlardaydı. En fazla yirmi beş. Deli olmadığını bir bakışta anladık. O kötü biriydi. Kötü ve deli birbirinden farklı iki şeydir, ama bazen mahkemeler bunu anlamaz. Sürekli mahkemeyi nasıl kandırdığından bahsederdi. Bize ne kadar kurnaz olduğunu, bir iki ay içinde nasıl özgür kalacağını anlatırdı. Mahkeme, bir kızı öldürdüğü için onu mahkûm etmişti. Canım istediği için öldürdüm, dedi bize. Kız çok güzelmiş, on yaşında bile yokmuş. Derken, kızın babası hastaneye geldi. Onu otoparkta gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Gergindi, sanki zor bir soru sormak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Hiç öyle birini gördün mü? Yüzünden, sormayı istediği sorunun ne kadar acı verdiğini okuyabilirsin. Onu görür görmez ne istediğini anladım. Sonra beyaz üniformalılardan rastgele birini seçti ve yanına gitti. O kişi de adama baktığında benim gördüğüm şeyi

görmüştür. Tam olarak ne söyledi bilmiyorum, ama ne istediğini biliyordum. Hastanede televizyon vardı ve bazılarımız dış dünyada neler yaşandığını biliyorduk. Adamı tanımıştım. Konuştuğu hastabakıcı ikizlerden biriydi. O güne dek Çığlık Odası hastanedeki ceza yöntemlerinden biriydi. Aşağıda kötü şeyler olurdu, ama çok da kötü şeyler değildi. Baba onlara rüşvet teklif edip kızını inciten adamla baş başa kalmak istediğini söyledi ve ikizler de ona istediği zamanı sattılar. Adam aynı gece hemşireler evlerine gittikten sonra geri geldi. Camdan bakınca arabasını otoparka park ettiğini gördüm. Bir saat sonra gitti. Ama kızını öldüren oğlanı bir daha görmedik.”

“Böyle şeyler ne sıklıkta olurdu?"

Birasından büyük bir yudum alıp elinin tersiyle ağzını siliyor. ‘Yalnızca bir kez. Ortalıkta dedikodular dolaşıyordu. Sizin dünyanızdaki dedikoduların kötü olduğunu mu sanıyorsun? Akıl hastanelerinde konuşulanlarla kıyaslandığında bu dedikodular bir hiç evlat. Hastalara kulak verirsen Elvis’in hâlâ yaşadığına bile inanabilirsin. Ama bahsettiğim olay her şeyin başlangıcıydı. O günden sonra ikizler değişti. Bu işten zevk almaya, Çığlık Odası’nı sadece cezalandırmak için değil, acı çektirmek için de kullanmaya başladılar. Bizi teker teker aşağı indirirlerdi. Çoğumuz çektiğimiz acının her saniyesini hak etmiştik. Sanki heriflerin içlerindeki iblisler özgür kalmıştı veya insanlara işkence etmeyi, aşağılamayı seven iblislere dönüşmüşlerdi. Oğlanı öldürmelerinin sebebi de buydu. Bu gerçeği kabullendim. Göze göz, dişe diş. Ödenmesi gereken ilahi bir bedel. Ama dönüştükleri şey... Yaptıkları için cehennemde cayır cayır yanmayı hak ediyorlar”

“Çoktan cehennemi boyladılar,” eliyorum ona. “Biri işlerini bitirdi.”

Kaşları havaya kalkıyor “Demek öyle? Üzüldüğümü söyleyemem. Onları kim haklamış?”

“Adrian Loaner.”

“Hayır! Adrian mı? Şu işe bak. O oğlanın böyle bir şey yapabileceğini düşünmezdim.” “Onunla gurur duyuyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Gurur duymak mı? Bunun doğru kelime olduğuna emin değilim. Ama o ikisini incitmeyi hak eden biri varsa o da Adrian'dır” “Onlar kimdi? İkizler mi?”

“Ne demek istiyorsun evlat?”

“Gerçek adlarını biliyor musun?”

“Elbette. Murray ve Ellis Hunter”

“Hunter mı?”

“Öyle dedim.”

Tamdık bir isim. Birkaç ay önce, ben hâlâ hapisteyken Jack Hunter diye bir adam bıçaklanmıştı. Schroder hapishaneye beni görmeye geldi ve bu konuyu araştırmamı istedi: Bakalım katili bulabilecek miyim?

“Nerede oturduklarını biliyor musun?”

“Nereden bileyim? Ayrıca öğrenip de ne yapacaksın?”

“Bence Adrian onların evinde saklanıyor.”

Omuz silkiyor. “Zorlama bir teori,” diyor, “ama imkânsız değil.” “Gayet mümkün,” diye karşılık veriyorum. Eğer

Murray ve Ellis Hunter ölmüş ve Grover Hills'teki mezarı boylamışlarsa evleri boş boş duruyor demektir. O ev boş olduğuna ve Adrian saklanacak bir yere ihtiyaç duyduğuna göre Hunter'ların evi atlanmaması gereken bir seçenek. "Grover Hills'te ne kadar çalıştılar?"

Mendili cebinden çıkarıyor Giysileri düzgün, gömleğinin düğmeleri ilikli, kravatı temiz ve sıkı, ama mendil o güne kadar gördüğüm en kirli mendil. Ensesini sildiğinde mendil sırılsıklam oluyor. "Ben oraya yatırıldıktan birkaç yıl sonra işe girdiler ve beş altı yıl önce ayrıldılar. Gitmeleri beni şaşırttı. Nereye gittiklerini bilmiyorum. Adrian onları o zaman mı öldürmüş?"

"Hayır Geçtiğimiz iki hafta içinde. Hemşire Deans'i de öldürmüş."

Hoşuna giden bir araba görmüş gibi ıslık çalıyor. Sanki bindiğinde arabanın tahmin ettiğinden hızlı gittiğinin farkına varıp ona hayran oldu. "Kadın gerçekten garip biriydi. Dinle evlat, hastaneden ayrılışları ile ölümleri arasında neler yaptıklarını bilmiyorum, ama tahmin yürütmem gerekirse iyi şeyler yapmadıklarını söylerdim. İkizler gerçek birer iblisti. Hastalar kötüydü, ama çoğunun kendi hatası değildi. Beyinleri bozuktu. Durumdan hoşlanmasam da onları suçlayamazdım. Ama İkizler farklıydı. Her şeyime bahse varım ki Grove'dan ayrıldıktan sonra da insanlara zarar vermeye devam etmişlerdir."

'Ya sen? Senin hikâyen ne?"

"Benim hikâyem beni ilgilendirir," deyip gülümsemeyi deniyor, ama bu ona yakışmıyor 'Yaptığımız anlaşmayı unutma," diyor bana.

“Geri geleceğim,” diye söz veriyorum.

Hunter'ların adresini bulmak için polis bilgisayarım kullanmayı deniyorum, ama geçen bir saat içinde bilgisayar kilitlenmiş ve şifre soruyor. Yapabileceğim bir şey olmadığından şehre dönüyorum. Cep telefonları yüzünden ankesörlü telefonlar kullanılmaz oldu,ama Christchurch’te hâlâ taş devrinde yaşadığımız için her mahallede bir tane vardır. Karakolun bir blok ötesindeki telefon kulübesine gidiyorum;Avon Nehri’nin karşısındakine. Dört genç iç çamaşırlarıyla yüzüyorlar ve belli ki sarhoşlar. 90’larda, yaşı tutmayanların içmesini engellemek amacıyla hükümet yasal içki içme yaşını düşürdü ve böylece binlerce, on binlerce genç yasaları çiğnemeksizin içki içebilmeye başladı. Fakat artık yasaları çiğnemediklerine göre hükümetin sorunu değillerdi. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu ise sadece hükümet göremiyordu. Barajın kapaklarını açmış oldular ve şimdi Yeni Zelanda içki sorununun kontrol edilemez boyutlara ulaştığı ülkelerden biri.

Telefon kulübesindeki rehberi gözden geçiriyorum. Yarısı kayıp, ama neyse ki kim almışsa M’den sonrasını almış. Rehberde en az yüz Hunter var. İkisi İkizlerin adları. Baş harfleri kontrol ettiğimde M’yi ve E’yi aynı satırda buluyorum. Belki de birlikte yaşıyorlardı. Geri kalan her şeyi birlikte yaptıklarına göre neden olmasın? Denemeye değer diye düşünüyorum.Buttons adreslerini bilmediğine göre Adrian da bilmiyordu, ama onları bulmayı başarmıştı. Demek ki bulunmaları zor değildi. Herhalde telefon rehberine bakıp benim gördüğüm harfleri görmüş ve ilk iş o adresi kontrol etmiş. Ben de aynısını yapacağım.

Ahizeyi elime alıyorum. Yapış yapış. Cep telefonumu özlerken telefona para atıyorum. Dışarıdan gelen gürültüleri duymamak için telefonu kulağıma bastırıp numarayı tuşluyorum. Başlangıçta kimse telefonu açmıyor. İyiye işaret. Sonra her şey daha da iyiye gidiyor ve karşıma telesekreter çıkıyor.

“Ellis ve Murray’e ulaştınız ve ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz; isterseniz bir mesaj bırakın.”

Mesaj bırakmaya zahmet etmiyorum.

Adrenalin bütün vücuduma yayılıyor. Saat neredeyse iki buçuk. Yarışçılar ya başka bir yere gitmiş ya da dağılmışlar. Hiç trafik yok. Hız sınırına aldırmayarak gaza basıp sokaklardan ve trafik kameralarının önünden geçiyorum. Eminim fotoğrafımı çekmişlerdir, ama polis arabasındayım; yani kimse kimseye ceza kesmeyecek. Hunter’lar şehrin, hurda arabaların bahçeye park edilmediği bir bölümünde yaşıyor. Aslında o kadar iyi bir mahalle ki tek bir olay yeri bandına rastlamaksızın beş dakika araba kullanabilirsiniz. Evlerin çoğu en fazla on yıllık. Adresi kontrol ediyorum. Evin önünde araba yok. Aracı bir blok öteye bırakıp elimde fener, yürüyerek eve dönüyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor. Silahım Adnan’da, bir de elektroşok tabancası vardı.

Kim bilir daha başka neleri vardır. İlk iş olarak garaj penceresini kontrol ediyorum. Garajda bir araba var. Emma Green’inki değil. İçerisi iki araba alacak kadar büyük. Evin ışıklan yanmıyor. Fenerimi arka kapıda dolaştırıp kapı kolunu yokluyorum ve kilidi açmak otuz saniyemi alıyor Kapıyı bir tekmede açmayı deneyebilirdim, ama bu evlerin kapılan Jesse Cartman’ınkinden sağlam. Aynca gürültü yapmak

istemiyorum. Koridora adım atıyorum. Telesekreterden gelen “bip bip” sesleri duyuluyor. Alet çaresizlik içinde sırlarını boşaltmak için yalvarıyor. Fenerimle koridoru kontrol ediyorum. Oturma odasında Murray ve Ellis Hunter’ın fotoğrafları var Mezardaki adamların onlar olduğuna hiç şüphem yok. Odanın ortasında kan var, saç ve kemik parçaları. Kan lekeleri halıdan kapıya kadar gidiyor.Tek tek odaları kontrol ediyorum. Hepsi boş. Cooper Rile'nin veya Emma Green'in oraya götürüldüğünü gösteren bir şey yok.

Duvarlardan birini tekmeleyerek, “Lanet olsun," diyorum ve halıya beyaz tozlar saçılıyor. Bu bana kokaini andırıyor ve aklıma beş yıl önce Schroder'le birlikte baktığımız bir vaka geliyor. Bir evi basmıştık ve adam yanlışlıkla uyuşturucuları halıya düşürüp dizlerinin üstüne çökerek tozları burnuna çekmeye başlamıştı. Güya delilleri saklamaya çalışıyordu. Birkaç saniye içinde ne kadar kokaini burnuna çekebilirse o kadarını çekti ve az daha ölüyordu.

Emma ve Cooper nerede olabilir? Terk edilmiş başka akıl hastanesi yok. Tek düşünebildiğim, onları başka bir kurbanının evine hapsetmiş olabileceği. Adrian’ın geri dönmesi ihtimaline karşı arka kapıyı kapatıyorum. Geleceğini ummaktan başka çarem yok. Başladığım yere geri döndüm. Emma Green’i nerede tutuyor olabilir?

Buttons’ın, ikizlerin iblis olduğuyla ilgili sözlerini düşünüyorum. İki hastabakıcının insanlara zarar vermeye ve hatta öldürmeye devam ettiklerine emindi. Ne aradığımı bilmeksizin evi aramaya başlayıp her yeri gözden geçiriyorum. E-postalara bakıyorum, gizli saklı bir şey var mı diye tavan arasını kontrol ediyorum ve halıların altlarına bakıyorum. Bir saat sonra sıra dolaplara ve parkelere geliyor

ve sonunda aradığımı buluyorum. Parkelerin altından karton bir kutu çıkıyor. Açıp içindekileri yere diziyorum. Dokuz cüzdan, kredi kartlan, ehliyetler, çocukların ve eşlerin fotoğrafları. Ama nakit yok. İsimlerden üçü tanıdık: Polis olduğum dönemde kaybolup giden insanların adları... Dördüncü ismi de tanıdığımı sanıyorum, ama emin değilim.

Bilgisayar hâlâ açık. Yirmi dakikamı isimleri araştırmakla geçiriyorum ve dokuzunu da buluyorum. Hepsi Buttons'ın, ikizlerin Grover Hills'ten ayrıldıklarını söylediği tarihten sonra kaybolmuş. Hiç bulunamamış dokuz adam. Ortak bir özellikleri yok gibi. Kimi evli, kimi bekâr, biri avukat, biri tesisatçı, bir iki tanesi işsiz, en gençleri on dokuz, en yaşlılarıysa kırk beş yaşında. Karton kutudan çıkanlara bakılırsa hepsi aynı kötü kaderi paylaşmış.

Buttons'a göre ikizler ilk defa intikam isteyen adam yanlarına geldiğinde kötülüğün tadını almış ve o günden sonra Grover Hills'teki Çığlık Odası'nı araç olarak kullanmışlardı. Sonra bir gün aniden ortadan kaybolup gitmişlerdi. Kendi çığlık odalarını mı inşa ettiler? Öyle olmalı. iyi de nerede? Burada değil; şehrin bu kesiminde böyle bir yer olması imkânsız. Odaların hiçbiri çığlıkların duyulmasını engelleyecek şekilde izole edilmemiş. Böyle bir mahallede birileri neler olduğunu fark ederek mutlaka polise haber verirdi.

Öyleyse nerede? işkence odaları nerede olabilir? Başka evdeyse neden orada yaşamıyorlar? Neden kurbanlardan aldıkları hatıraları buraya getiriyorlar?

Çünkü burası onların evi ve belki de çalıştıkları yere yakın olduğu için burada oturuyorlardır. Diğer evi ziyaret

edemedikleri zamanlarda getirdikleri hatıralarla avunuyorlardır.

Her şeyi yeniden gözden geçirip telefon defterini kontrol ediyorum ve tanıdık bir isme rastlıyorum:Edward Hunter.Bıçaklanan kişi babasıydı.Edward da hapiste, ama hapse düşüşü daha geç bir tarihe tekabül ediyor. İki kişiyi öldürmekten hüküm giymişti.Babası Jack de yirmi yıl önce on bir fahişeyi öldürdüğü için hapis yatıyordu.

O ikisi, Ellis ve Murray ile akraba mıydı? Bu adamların insanlara zarar vermelerine sebep olan ortak bir genetik özellikleri mi vardı?

Rehberdeki isimleri kontrol etmeyi bitiriyorum. Arabanın GPS'ini kontrol etmek umuduyla garaja gidiyorum, ama GPS yok.Aadece bir harita var ve haritanın üzerinde hiçbir yer işaretlenmemiş. Dosyaları ve kutular dolusu faturayı kontrol ediyorum. Vergi raporlarım buluyorum, ama hepsi bu adrese ait. Başka bir mülkleri varsa bile kaydına rastlamıyorum. O evin elektrik faturalarını ödüyorlarsa bile o faturalar da bu adrese değil o adrese gidiyor.

Bir yerlerde bir Çığlık Odası var, belki ormanda bir kulübedir, belki bodrumuna ses yalıtımı yapılmış bir ev. Ama o evin nerede olduğunu gösteren bir ipucu yok.

Bir yerlerde bir çığlık odası olmalı. Çığlık odası onların tek eğlencesiydi.

Acaba Edward Hunter çığlık odasının nerede olduğunu biliyor mudur?

Aniden kendimi hiç olmadığım kadar yorgun hissediyorum.Saat neredeyse altı buçuk. Hunter'ların evinden

ayrıldığım sırada hava aydınlanmaya başlıyor. Eve dönerken arabayı yavaş kullanıyorum, trafik yüzünden değil; yollar boş ama dikkatimi toparlayamıyorum. içimden bir his arabayı direğe çarpıp biraz uyusan ne güzel olur diyor

Evimin çevresinde devriye araçları ve olay yeri bandı var. Eve dönmemem gerektiğini unuttum. Arabayı değiştiriyorum ve kiralık arabaya geçip en yakındaki motele gidiyorum. Sabahın ilk ışıklarında gözüme hiç fena görünmüyor. Neon harflerle yazılmış "Yer Var” yazısının sadece iki harfi kırık olduğuna göre o kadar da kötü bir yer olamaz. Resepsiyondaki görevli içeri girdiği sırada uyuklasa da çabucak toparlanıyor. Kredi kartımdan ödemeyi çekiyor ve beş dakika sonra mobilya cilası kokan bir odadayım. Eve telefon edip mesajlarımı kontrol ediyorum. Dört mesaj. Biri annemlerden, diğer üçüyse Donavan Green’den. Bana ulaşmaya çalıştığım söylüyor. Beni aramış, ama cebim kapalı olduğu için ulaşamamış. Schroder uyuyordur,onu cebinden arayıp uyandırmak yerine karakolu arayıp mesaj bırakıyorum. Hunter’lann adresini verip neler bulacağını özetliyorum. Jesse Cartman’ı kontrol etmesi için birini yollamasını söylüyorum, ancak Donovan Green'i aramıyorum.

Alarmı sekize kuruyorum, yaklaşık bir saat sonraya. Giysilerimi çıkarmaya zahmet etmeden ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzanıyorum ve tavana bakarak Emma Green’i düşünüyorum.Güneşin doğuşunu yeniden izleyebilmeyi istiyor ve gelecek sefer şimdiki gibi acı içinde olmamayı umuyor.Gündoğumu sırasında ve öncesinde ara ara uykuya dalıp annesi ve öteki annesiyle ilgili rüyalar gördü.Adrian ilkokuldayken ailesini terk eden, sekreteriyle daha rahat bir hayat sürebilmek isteyen erkeklerin yaptığı gibi çekip giden o

adamı, babasını gördü.Ama gündoğumunun çoğunu yakaladı.Gökyüzü aydınlansa da güneş önce gökyüzünde belirmeyi reddetti. Sanki bir şey ona engel oluyor; bir varlık karanlığın kaybolmasını istemiyordu. Derken güneşin kenarı ufukta belirip göz alabildiğine uzanan tarlaları altın rengine boyadı. Güneş doğar doğmaz ısındı dünya ve doğa uyanmaya başladı. İlk belirişinin ardından güneş çabucak yükseldi; sanki önceden onu tutan her neyse şimdi yukarı ittiriyordu.Gölgeler uzamaya başladı. Güneş tepeye yükselirken Adrian'ın yeniden içi geçti, ama bu gerçek bir uyku değildi. Bacağının kaşıntısı derin bir uykuya dalmasını engelliyordu.

Güneş şimdi ağaçların üstünde, gölgeler ise kısa. Adrian içeri dönüyor, üstüne bastığında bacağı hâlâ acıyor, ama krem sürdüğünden bu yana biraz daha iyi. Yaranın üstüne gazlı bezlerden koymuştu ve onu çekmeye çalıştığında bir yırtılma sesi duyuyor. Canı çok yanıyor. Adrian kumaşı çekiştirmeyi bırakıyor. Bir şekilde onu çıkarması, yarayı yeniden sarması ve yaranın iyileşmesi gerekecek. Bacağını kaybedemez. Gün ışığında karanlıkta göremediği bir şeyler bulabilmeyi umarak ilaç dolabının başına dönüyor, fakat hiçbir şey bulamıyor. İçindekilerin yarısından çoğunun ne işe yaradığını anlamıyor Rafta ürkütücü görünüşlü sahte dişler var ve diş etlerinin kenarları küf tutmuş. Bugün bir ara şehre gidip mühimmat alması gerekecek. Buzdolabında yiyecek var, (bir kısmı annesinin evinden getirdikleri, bir kısmı da İkizler'den kalanlar) ama önlerindeki bir iki günü atlatmalarına yetmez. Tine de çalışan bir buzdolabına sahip olmak muhteşem. Gerçek dünya yavaş yavaş hayata müdahale ediyor ve Adrian bazı gerçeklerin farkına varıyor. Koleksiyonunun bütün parçalarını elinde tutması imkânsız. Bugün bir de Cooper'ın

annesi ve genç kızla ilgilenmesi gerekecek. Belki Theodore Tate’e ulaşamaması o kadar da kötü olmamıştır

Bir şort ve tişört giyip çıplak ayakla mutfağa dalıyor. Buzdolabında ikizlerin evinden getirdiği portakal suyu, birkaç yumurta ve annesinin evinden getirdiği bayatlamış ekmek var. Geldiklerinde evde yiyecek bir şeyler vardı, ama çoğu abur cuburdu. Patates cipsi ve eskiden içmesine izin verilmeyen ve şimdi kendisinin içmek istemediği gazlı içecekler. Kendine portakal suyu doldurup ekmek kızartıyor. Kızarmış ekmeklerin hazır olmasını bekliyor. Mutfak masasına geçip Cooper’a gösterdiği gazeteyi okuyor ve dün gece bulduğu kızın adını öğreniyor: Emma Green. İdam cezasının iyi ve kötü taraflarıyla ilgili bir makale okuyor ve okumayı bitirdiğinde taraftarlarına da, karşı çıkanlara da hak veriyor. İkizler başkalarına yaptıkları şeyler için ölmeyi hak etmişti. Ama Adrian ikizlere yaptıkları için ölmeyi hak etmiyor. Hak etseydi, kendisini idam edecek kişiler de birini öldürdükleri için ölmeyi hak etmiş olmaz mıydı? O zaman cellatların tutuklanması, hapse atılması ve idam için sıralarını beklemeleri gerekirdi. Yeni Zelanda'da insanlar elektrikli sandalyeye mi gönderiliyor? Adrian Yeni Zelanda’da idam cezası olup olmadığını, varsa bile insanların neyle öldürüldüğünü bilmiyor Belki kurşuna diziliyorlardır. Bütün katiller canavar değildir; bazılarının öldürmek için geçerli sebepleri vardır.Kendine bir bardak meyve suyu daha alıp elektroşok tabancasını cebine koyuyor Tabancasını alıp Emma Green’i yatağa bağladığı odanın kapısını açıyor. Herhalde burası ikizler sahibini öldürüp çiftliğe el koymadan önce orada yaşayan kişinin yatak odasıydı. Süslemeli eski moda mobilyalar ve çiçek desenli bir yatak başı var Pencere açık, hava ılık, kız ise hâlâ uyuyor. Bir süre durup kızı izliyor.

Saçlarını koklamak ve parmağıyla yüzüne dökülen kâkülleri ittirmek istiyor. Birkaç dakika sonra kız, Adrian'ın geldiğini hissetmiş gibi kıpırdanıyor. Göz kapakları titreşiyor ve gözleri açılıyor. Dehşet içinde geri çekiliyor kız.

"Seni ben buldum," diyor Adrian, "sana yardım ettim. Bak, sana içecek getirdim."

"Sen ne-" diye söze başlayan kız öksürmeye başlıyor. Eliyle ağzını kapatmaya çalışıyor, ama elleri bağlı olduğu için yapamıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor kız.

Kız çıplak, ama önceki gece ellerini bağladığında kızın üstüne bir örtü örtmüştü. Acaba onu Adrian'ın kaçırdığım mı sanıyor? Cooper'ı görmedi mi?

"Lütfen, seni ben kaçırmadım," diyor kıza. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Yatağa doğru bir adım atıyor. Kızın kaçabileceği bir yer yok. Bardağı kızın ağzına tutuyor "Bunu içmeni istiyorum," diyor Adrian. "Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

Kızın cevap vermesine fırsat tanımadan içeceği boğazına boşaltıyor ve kız büyük bir susuzlukla sıvıyı yudumluyor.

"Beni hatırlamıyor musun?" diye soruyor Emma içmeyi sürdürürken. "Sana yardım ettim. Seni küvete koydum, ateşinin düşmesini sağladım ve sana su verip gözlerindeki bandı çıkardım."

Bardağı uzaklaştırıyor Kız başını sallıyor Dudakları meyve suyuyla ıslanmış ve birkaç damla çenesine akmış. Adrian şehre indiğinde tutkal almayı unutmamalı.

“Hatırlıyorum,” diyor kız. “Beni arabanın bagajına tıktın, ölü gibi kokan bir şeyin yanma. Ama beni kaçıran sen değilsen niçin ellerimi bağladın?”

“Açıklaması zor,” diyor Adrian. Hep öyle değil midir? “Ben sana yardım etmeye çalışan kişiyim,” diyor ki pek de yalan sayılmaz. Cooper’a ödül olarak verebilmek için kızın iyileşmesini istiyor "Ama beni kaçırdın,” diyor kız.

“Hayır, seni buldum.”

“O zaman beni neden bağladın?”

“Açıklaması zor,” diyor yeniden. Bu cevabı seviyor Cooper konuşmak istemediği şeylerden bahsettiğinde ona da bu cevabı verecek.

“Eğer beni kaçırmadıysan o zaman beni çözebilir misin? Ayrıca yiyeceğe ihtiyacım var günlerdir ağzıma tek bir lokma dahi koymadım.” “Seni çözeceğim ve karnını doyuracağım,” diyor Adrian. “Ama önce burada neler olduğunu anlayamayacağını anlaman gerekiyor. Bana yardım edersen sana yardım ederim; o zaman karnını doyurabilirsin ve seni evine götürürüm.” İlk kısmı doğru, ikinci kısmı yalan. Adrian yanaklarının kızardığını hissediyor. Bu kadar... Bu kadar güzel birine yalan söylemekten nefret ediyor

“Yardım mı istiyorsun?” diye soruyor kız. “Söyler misin, tam olarak ne yapmam gerekiyor?”

“Yaralandım,” diyor Adrian bacağına bakarak. Silahı elinden bırakmaksızın şortunun paçasını sıyırmaya çalışıyor, ama elektroşok tabancası yüzünden bunu beceremiyor. Onu çıkarıp Emma’nın ulaşamayacağı bir yere bıraktıktan sonra, şortunun paçasını sıyırıp yarayı gösteriyor. “Dün gece

vuruldum ve yara iltihaplandı. Onu temizleyip sarmana ihtiyacım var.”

“Ben hemşire değilim.”

“Ama kadınsın,” diyor Adrian. Tecrübelerine göre bütün kadınlar böyle şeyleri nasıl yapacaklarını bilir “Lütfen, yaramı sarmama yardım et. Ben de gitmene izin vereyim.”

“Yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

“Ben yalan söylemem," diyor Adrian. Yalan söylüyor ve bunu yaptığı için kendini çok kötü hissediyor.

“Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

‘Yarayı temizleyip ve iyi hissetmemi sağla.”

“Ve bunu yaparsam gitmeme izin vereceksin öyle mi?”

“Tabii.”

“Söz veriyor musun?”

‘Annemin hayatı üstüne yemin ederim.”

“O zaman bağlarımı çöz.”

“Silahlıyım,” diyor, kızın gördüğünü bilse de silahı hafifçe sallayarak. “Kaçmayı denersen seni vururum. Lütfen, bana bunu yaptırma. Seni vurmak istemiyorum.” Bu söylediği tamamen doğru. “İlk yardım çantası nerede?”

“Banyoda bir şeyler var,” diyor, “Ama neyin ne olduğunu bilmiyorum. Çoğunun tarihi geçmiş.”

“O zaman iplerimi çöz ve hepsini buraya getir.”

“Hayır Önce her şeyi getirip sonra bağlarını çözeceğim.” Banyoya dönüp aynaya bakıyor. Kızarıklık hâlâ orada, ama

şimdi eskisi gibi acımıyor. Kırmızılığı da neredeyse geçip beyaza dönmüş. Adrian hayaletleri andırıyor. Her şeyi plastik torbaya doldurup odaya geri götürüyor. Banyoya gidip bir kovayı ılık suyla doldurduktan sonra pamuk ve temiz bezler buluyor.

“Şortunu çıkarırsan işim daha kolay olur,” diyor kız.

“Ah... Bilmiyorum. Sanırım böylesi daha iyi,” diye cevaplıyor fahişenin üstüne kustuğu zamanı hatırlayarak.

“Sürekli şortunla uğraşmam gerekecek."

“Sadece... Ben...” Cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyor. Daha önce bir kadının yanında pantolonunu hiç çıkarmadı. Bir tek önceki gece Cooper'ın annesi yarayı sararken pantolonunu indirmişti, ama o kadından çok bir anneydi ve ikisi arasındaki fark çok büyük. “Şortumu çıkarmayacağım.”

“Tamam. Karar senin. Bağlarımı çöz.”

“Tamam.”

‘Ye içecek bir şeyler istiyorum.”

"İşimiz bittiğinde."

“Beni bırakacağına söz veriyor musun?”

“Bana inanmıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Sana inanıyorum,” diyor kız. “Ne de olsa beni... Beni kaçıran kişiden kurtardın. Bunun için sana minnettarım.”

Adrian gülümsüyor. Bu kızı sevdi.

“Adın ne?”

“Adrian,” diyor kıza. Ona adını söylemeyi hiç düşünmemişti ve söylediğine de hâlâ inanamıyor.

“Adından çok hoşlandım Adrian.”

“Gerçekten mi?”

Kız, “Elbette,” deyip gülümsüyor ve aman Tanrım, o ne gülümseme öyle! Genç adamın kalp atışları hızlanıyor. “Bana klasik aşk Romanlarını hatırlattı.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle,” diyor kız. “Adrian...”

“Efendim?”

‘Ah, bir şey yok. Öylesine adını söylüyordum. Hoşuma gidiyor”

Adrian kızın adını beğenmesinden hoşlandı. İçinde bir sıcaklık hissediyor.

“Benim adım Emma,” diyor adama. “Emma Green. Beni eve götürecek olmana seviniyorum Adrian,çünkü ailem benim için endi-şelenmiştir. Özellikle de annem. Eminim hüngür hüngür ağlıyordur. Babam da çok üzülmüştür. Bir de kardeşim var. Annem kanser ve ölmek üzere.”

“Gerçekten kanser mi?’’ diye soruyor Adrian.

“Elbette kanser Neden böyle bir şey uydurayım?”

“Seri katillerle ilgili kitaplar okur musun?” diye sorup ekliyor “Veya psikolojiyle ilgili kitaplar?”

“Ne? Hayır, hayır, asla! Niçin sordun?”

“Bir sebebi yok.” Adrian, Emma’nın kendisiyle bir bağ kurmaya çalıştığından şüpheleniyor. Kız konuşurken sürekli adını kullandı ve annesinin kanser olduğuyla ilgili hikâyeyi Adrian'ın kendisine acıması için anlattı... Seri katillerle ilgili kitaplarda böyle yapılması gerektiği yazar, ama kız o kitapları okumamışsa o zaman bunları söylemesi gerektiğini bilemez. Belki de Adrian’ı kandırmaya çalışmıyordur ve gerçekten nazik biridir. Kötü insanlarla takıla takıla Adrian herkesin kötü yanlarını aramaya başladı.

“Antiseptik var mı Adrian?” diye soruyor.

“Ha?"

“Antiseptik.”

“Ah evet, tabii.”

“Bana verir misin?”

Genç adam yatağın etrafından dolaşıp kızın bağlarını çözüyor. Kız çarşafın kaymamasına dikkat ederek hafifçe doğruluyor. Adrian ayaklarını çözerken bileklerini ovuşturuyor. Bilekleri kızarmış ve derisi parçalanmış. Bütün bir hafta o şekilde bağlı kalmak zor olmuştur. Adrian bunu yaptığı için Cooper’a kızdı. Cooper’m kızı bağlamasına gerek yoktu, odaya kilitlese yeterdi. Ayaklan serbest kaldığında kız hafifçe öne eğilip ayak bileklerini kontrol ediyor.

“Antiseptik kremi alabilir miyim?" diye soruyor.

Adrian kremi kıza uzatıyor ve Emma kapağını açıp kremi el ve ayak bileklerine sürüyor. Adrian kızı seyredip bir bilekten diğerine geçişini takip ediyor ve yardım edeyim mi diye sormak istiyor, ama sormuyor Kızın bileklerine krem

sürüp ona yardım etmek fikrinden hoşlansa da kızın bundan hoşlanacağından emin değil.

“Çok acıyor' diyor kız.

“Özür dilerim. Gelecek sefer Yaptığı hatayı anlayıp susuyor. Bakışlarını kaçırıyor. Kızın gözlerine bakamıyor ve hatasını yakalayıp “ne gelecek seferi?” demesini bekliyor. Birazdan, “Hani beni bırakacaktın” diyecek. Cümlesini nasıl tamamlayacağım bilmiyor. Neyse ki bilmek zorunda değil, çünkü kız üstüne gelmiyor.

“Önce şu yaraya bir bakalım, olur mu?” diyor Adrian'ın söylediklerini duymamış gibi görünen kız. “Nasıl yaralandın?”

“Biri beni vurdu.”

“Ah, seni zavallı,” diyor kız. O kadar hoş bir sesi var ki Adrian’ın bacağı artık eskisi kadar acımıyor Gözünün önünde beliren manzara ise çok ilginç. Kendim yanında bu kızla verandada oturmuş gün doğumunu beklerken hayal ediyor. Cooper’la değil. Göğsü sıcacık oldu ve başı dönüyor, ama neler olduğunu anlamıyor. Krem yüzünden kızın bilekleri parlamaya başladı. Adrian gözlerini bileklerden alamıyor.

“O kadar acımıyor,” diyor, ama aslında acıyor. Kıza ne kadar acı çektiğini söylemek istemedi. “Bilirsin, daha kötüsüne de katlanmıştım.” Hemen o anda eklememiş olmayı diliyor içinden.Emma çarşafı koltuk altlarına sıkıştırıp kollarıyla bastırarak tutuyor ve düşmesini önlüyor. “Her şey torbada mı?”

“Evet.”

“O zaman yarayı temizleyerek başlayalım. Sence de uygun mu? Senin için yarayı temizleme mi ister misin?”

“Tamam.”

“Bacakların hoşmuş,” diyor kız.

“Şey, gerçekten mi?”

“Eminim bunu daha önce de duymuşsundur Adrian.”

“Hımm... Hayır. Hiç.”

“Hiç duymadın mı? Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum.” Gülümsemesi Adrian'ı da gülümsetiyor. “Yanında pamuk var mı?”

"Torbada."

“O zaman işe koyulalım.”

Torbayı uzattığında Emma içindekileri inceleyip malzemeleri tek tek yatağa diziyor. Antiseptik kremin yanı sıra başka merhemler, sargı bezleri, gazlı bezler, bant, çengelli iğne, ilaçlar, birkaç krem ve makas da var.Adnan'ın gözleri makasta. Onu kızdan almak istiyor, ama kıza kötü şeyler söylemek istemiyor. Güvenmiyormuş gibi görünmeksizin onu almalı. Kızı Cooper’a vermekle ona yazık edeceğini düşünmeye başladı.

“Bacağındaki bez yaraya mı yapışmış?” diyor kız daha iyi görebilmek için öne eğilerek. Saçları sırtına saçıldı ve çarşafın arka tarafı perde gibi aralandığı için Adrian şimdi kızın omurgasını görebiliyor Teni pürüzsüz ve bembeyaz. Ensesinde ter damlaları birikmiş. Adrian parmağıyla onları silmemek için kendini zor tutuyor.

“Evet,” diyor, daha çok kendi kendine.

“Kesmemiz gerekecek.”

“Bacağı mı?” diye soruyor Adrian, gözünün önüne eşit olmayan bacaklarla yürümeye çalışan hali geliyor. Vücudundaki bütün kan çekiliyor. Midesi bulanıyor.

“Hayır, bezi,” diyor kız. “Bacağı kesmemiz gerekse ne korkunç olurdu.” Bunu öyle bir söyledi ki adama kendini aptal hissettirmedi. Adrian neden bacağı kastettiğini düşündüğünü bilmiyor. Çok mantıksızdı. Kendini tam bir budala gibi hissediyor. Eskiden olsa bu kadar basit bir şeyi yanlış anladığı için ona gülerlerdi.

“Canın yanacak, ama galiba buna alışkınsın. Dur da önce bezi biraz ıslatalım. O zaman daha kolay çıkar.”

“Tamam. Teşekkürler”

Kız bezlerden birini suya batırıyor. Adrian kızın parmaklarını, kollarını ve saçlarının yüzüne yapışmasını izliyor Kalbi öyle çarpıyor ki! Kız bezi sıktığında kovaya damlayan suların sesi Adrian'ın hoşuna gidiyor Keşke yüzmeye gidebilse: Çocukluğundan beri yapmadığı bir şey daha. Kız ıslak kumaşı yaraya yapışan bezin üstüne yerleştiriyor. Adrian’a bakıp gülümsüyor. Adrian’ın ise dizleri tutmaz oldu. Keşke oturmayı akıl etseydi.Kız yaraya yapışan bezin kenarını çekiştiriyor. Hâlâ kolay çıkacak gibi değil, ama eskisi kadar canı yanmıyor Adnan’ın.

“Biraz daha dayan,” diyor kız. “Yoksa bir seferde çekip çıkarmamı mı istersin? Öylesini mi tercih edersin?”

“Evet,” diyor Adrian. Daha evet'in t’si ağzından çıkmadan bir “cırt” sesi duyuluyor ve bacağına şiddetli bir acı yayılıyor

“Ah,” diyor, “Ah bu...”

“Çok cesur davrandın,” diyen kız adama gülümsüyor.

Adam acısını belli etmeden gülümseyerek karşılık veriyor.Kız ona Katie’yi, âşık olduğu kızı anımsatıyor.Fakat Emma,Katie’den çok daha nazik, çok daha güzel ve çok daha arkadaş canlısı. Ama Adnan’dan genç. Kendini yeniden on üç yaşındaymış gibi hissediyor Annesi olsa kızı saplantı haline getirdiğini söylerdi, ama bu doğru değil.

“Şimdi bir bakalım,” diyor Katie. Hayır, Katie değil Emma. Verandada oturup sonsuz gün batımlarını izlerken Adnan’ın kızın adını karıştırmamaya dikkat etmesi gerekecek. “Hımmm, yara fenaymış. Dur da temizleyeyim.” Emma antiseptikle pamuğu ıslatıyor.

“Tarihi geçmiş,” diyor Adrian kızın bileklerine de sürdüğü antiseptiği işaret ederek.

“Bunlar sonsuza kadar dayanır;” diyor kız. “İnan bana, son kullanma tarihi koymalarının tek sebebi daha fazla krem almanı sağlamak.”

“Emin misin?”

“Elbette eminim. Onu kullandığımı görmedin mi?”

Kullandı, ama o zaman eski olduğunu bilmiyordu. Adrian kremi vermeden önce tarihinin geçtiğini kıza söylemediği için vicdan azabı çekiyor. Şimdi karar vermeli: Kıza inanacak mı, inanmayacak mı? Ona güvenebilir mi? Güvenebileceğine karar veriyor. Kızın nazik biri olduğu belli. Nazik insanlar güvenilirdir.

Başını sallayıp, “Tamam,” diyor. “Kremi sürebilirsin.”

Kız gülümsüyor. Adrian kızın hep gülümsemesini istiyor. Emma, kreme buladığı iki pamuğu yarada dolaştırıyor. “İyi dayanıyorsun,” diyor. “Fazla bir şey kalmadı.”

“Tamam.”

“Ama dikiş atılması gerek Adrian.”

“Olmaz.”

“O zaman elimizden ne geliyorsa onu yapalım. Şimdi yaranın ebadına göre gazlı bezden parça kesmem gerek.”

“Ben yaparım.” Yatağa uzanıp gazlı bezleri ve makası alıyor. “Ne büyüklükte olsun?” “Yaradan biraz daha büyük.”

“Ah, tabii.” Parçayı kesip kıza uzatıyor ve makası geri vermeyip arka cebine koyuyor. Kız gazlı bezi yaraya koyup pansuman yapıyor. “Şimdi yapıştırıcı bantlardan kesmelisin”

“Uzunluğu ne kadar olsun?”

“Pansuman bezinden biraz daha büyük olmalı.”

Bandı adama uzatıyor. Bir elinde silah olduğu için onu almakta güçlük çekiyor Adrian. Ama sonunda başarıyor Banttan her seferinde bir parça kesiyor ve kız birer birer onları alıp pansuman yaptığı bezin etrafına yapıştırıyor. Dört bant da bacağa yapıştığında arkasına yaslanıyor Emma.

“Fena değil” diyor. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Çok daha iyi,” diyor Adrian. Kıza gülümsüyor, kız da ona gülümsüyor ve her şey mükemmel. Hem de ne mükemmel!

“Tamam, sargı bezi nerede?” diye soruyor kız yataktaki malzemeleri inceleyerek. “İşte buradaymış. Şimdi bununla

bacağını saracağım. Biraz sıkı olacak, ama çok sıkı da değil. Anlıyor musun Adrian? Canın acırsa haber ver lütfen.”

Adrian, “Dayanırım,” diyor kalbi deliler gibi çarparken. Cooper’ın neden bu kızı seçtiğini görebiliyor. Ama Cooper'ın ona yapmayı planladığı şeyler yanlış. Çok yanlış. Cooper’ın kızı incitmesine izin vermeyecek. Asla, asla, asla!

‘Acırsa söyle,” diyor Emma. “Seni incitmek istemiyorum Adrian.” “Ben de kimsenin seni incitmesini istemiyorum.”

Kız bir elini adamın bacağının iç kısmına yaslıyor ve Adrian irkiliyor. Utandı. Kız sargı bezini bacağının arkasından dolayıp diğer taraftan çıkarıyor Bu hareketi defalarca tekrarlayıp yarayı iyice sarıyor "Akşama bunları tekrarlamak gerekecek. Eğer istersen bir gün daha burada kalmanın bence bir sakıncası yok. Bu gece kalırım, ama yarın sargılarını değiştirdikten

sonra beni eve götürebilir misin? Sence de uygun mu Adrian? Ailemi görmek istiyorum. Onları çok seviyorum ve çok özledim.”

“Elbette! Elbette,” diyor Adrian heyecan içinde.

‘Kendini nasıl hissediyorsun?”

'Harika!”

“Şimdi sargı bezini tutmak için iki elini birden kullanman gerekecek. Bir elinle bu taraftan, diğer elinle o taraftan bastırırsan ben de çengelli iğneyle tutturabilirim. Lütfen silaha dikkat et, kendini vurmam istemem. Kendini yaraladığını görmek beni üzer Adrian.” “Tamam.” Adrian önce boştaki elini indirip sargı bezini tutuyor ve sonra silahı

tutan elini indirip aynı hareketi tekrarlıyor. Silahın namlusu artık ayağına dönük.

“Tamam mı?”

“Evet,” diyor. Keşke Cooper’la da her şey bu kadar kolay olsa. “Sakın bezi bırakma. Baskı uygulamayı sürdür.”

“Tamam.”

“Şimdi, bakalım elimizde başka ne varmış,” diyen kız yatağa dönüp malzemeleri karıştırdıktan sonra çengelli iğneyi buluyor. “Dur da bezi tutturayım.”

Adrian gündoğumunu, izin verirse kızın elini tutmayı, onunla verandada oturmayı, birlikte portakal suyu içecekleri günleri hayal ediyor. Kızla olan geleceğini düşünüyor. Güneş ağaçların tepelerini aydınlatırken kızın saçları ışıldayacak ve Adrian onun ne kadar güzel olduğunu düşünüp hayallere dalacak. Günbatımında da birlikte verandada oturup dağları izleyecekler.Emma ısınabilmek için ona sarılacak. Hayalleri kafasından atıp dikkatini sargı bezine veriyor. Aynı anda birkaç şeyi birden düşünemez, çünkü o zaman hepsini birden unutur.

Çengelli iğnenin ucu kumaşın içinden geçerken, elleri Adrian’ın ellerine değiyor. Emma düzgün bir açıyla tutturmak istediği için elini yana kaydırıyor ve yeniden eli Adrian’ın eline değiyor. Sonra eli elinin üzerinde ve -

Silah ateş alıyor. Kızın parmağı adamın tetikte duran parmağını ittirdi. Namlu adamın ayağına dönüktü. Artık iki ayak parmağı yok. Onun yerini domates püresine benzeyen çirkin bir manzara aldı. Adrian acı bile hissetmiyor, çünkü buna fırsat bulamadan Emma kollarını açıp çengelli iğneyle

Adrian’a saldırmaya hazırlanıyor Adrian’ın gözleri suratına yaklaşan çengelli iğnede. Elleri hâlâ sargı bezinde, tabancayı bırakmadı ve kız öyle öğütlediği için bezi bırakmak istemiyor. Ta ki çengelli iğnenin ucu gözüne saplanana kadar. O zaman ellerini çekip çığlık çığlığa bağırıyor.

Elleri yüzüne gidiyor ve tabancanın kabzası yanlışlıkla kafasına çarpıp kafatasına ağrılar saçılmasına yol açıyor. Gözlerini iyice kısıp iğnenin saplandığı sol gözünü kapamaya çalışıyor, ama kapayamıyor. Etrafı göremiyor. Her şeyi buzlu bir camın ardından görünüyor Yanağından aşağı kanla karışık yaşlar akıyor. Gözünden yayılan acı bacağından yayılan acıyla iç içe geçiyor. İkisinin birleşimi Çığlık Odası’nda hissettiği her şeyden daha kötü.

Acının bir ağırlığı var ve Adrian’ın üstüne binen, gözünden başlayıp boynuna ve omuzlarına yayılan müthiş bir ağırlık var. Ayağının sızısı ise karnına doğru tırmanıyor Boştaki eliyle iğneye dokunuyor, onu çekip çıkarmak istiyor ama acı iyice artıyor. Adrian kusmaya başlıyor Safra çenesinden aşağı akıp gömleğinin önünü ıslatıyor. Derken kasıklarına bir ağrı giriyor; bütün vücudu acı içinde, ama neler olduğunu bir türlü anlamıyor Kız ona bakarak çığlık atıyor, bir şeyler söylüyor ve galiba küfrediyor Adrian söylenenleri anlayamıyor Kelimelere odaklanamadığı için kızın ses tonuna tüm dikkatini veriyor. Kasıkları yeniden acıdığında kızın kendisini tekmelediğini anlıyor. Kolunu kaldırıp tetiği çekiyor, silah ateş alıyor, kadını mı duvarı mı vurduğunu bilmediği için yeniden ateş ediyor.Sağır edici bir ses. Kulakları acıdı. Ayak parmaklarını geride bırakarak topallayarak kenara çekiliyor Ağırlığını tek ayağına vermeye çalışıyor, ama dengesini kaybedip kovaya takılıyor ve yere

düşüyor Çıplak ayakları su içinde kaldı. Vücudu komodine çarptı ve elektroşok tabancası kucağına düştü. Çengelli iğnenin ucundan tutup bütün gücüyle çekiyor. Gözü yuvasından çıkacakmış gibi öne kayarken acı o kadar yoğun ki iğneyi çıkaramadan pes ediyor. Şimdi dışarıda kalan kısmı, içeride kalan kısmından fazla. Sağlam gözünü açıp parmaklarıyla tutarak kapanmasını engelliyor. Bir şeyler iğnenin kenarından yanağına doğru akıyor Odayı kontrol ediyor Adrian, ama artık yalnız. Yeniden çengelli iğnenin ucunu tutuyor, silahı bırakıyor, parmaklarıyla yerinden çıkmasın diye gözünü tutuyor. Dişlerini sıkıp bütün gücüyle çengelli iğneyi çekiyor.

Alarm çaldığında yattığım zamankinden bile yorgun hissederek uyanıyorum. Bana önceki yılı, akşamdan kaldığım sabahları anımsatıyor. İşlediğim suçları unutabilmek için sürekli içiyordum, ama Emma Green'e çarpmak beni sonsuza kadar ayılttı. Birkaç fincan kahveden sonra kendime geliyorum. Soğuk bir duş alıp resepsiyon görevlisiyle hesabı kapamadan önce bir kahve daha içiyorum. İki saat önceki adam gitmiş, yerine yeni biri gelmiş.

Yollarda sabah trafiği var. Çoğu kişi camlarını açıp kollarım dışarı çıkarmış. Bazılarının ellerinde sigaralar Bugünün dünden serin olacağını gösteren herhangi bir belirti yok. Buttons'ı ve akıl hastaneleriyle ilgili sözlerini düşünüyorum. Acaba dün anlattıklarının ne kadarı doğruydu? Jesse Cartman'ın daha iyi hissetmesini, ilaçlarını almayı ihmal etmemesini ve birilerini yemeye kalkmamasını diliyorum. Dün geceki ergenlik çağındaki yarışçılardan birkaçı kaza yapmış olacak ki şeritlerden biri kapalı. Hepimiz

daracık yoldan kavşağı geçmeye çalışıyoruz ve sıcak canımıza okuyor

Şehre geçiyorum ve havaalanına doğru gidip iniş pistlerine bakan yola sapıyorum. Bir uçak o kadar alçaktan geçiyor ki arabam sallanıyor. İnsanlar arabalarını yolun kenarına park etmiş; kimi gazetelerini okuyor, kimi geçip giden uçakları seyrediyor. Asma kilitli kapıların ve çiftliklerin önünden geçerken buralarda bir ev almam gerektiğini düşünüyorum. Öyle yapsam sürekli araba kullanmam gerekmezdi.

Hapishaneye dönme düşüncesi pek hoşuma gitmiyor. Gardiyanları geçip kimliğimi gösteriyor ve aracımı diğer ziyaretçilerin araçlarının yanına park ediyorum. Hapishane birkaç gün önce serbest kaldığımda nasılsa hâlâ öyle görünüyor. Aynı parlak kara çatılar ve avluda uçuşan tozlar. Aynı makineler, aynı personel, hapishanenin sınırlarını genişleten aynı işçiler Her gün yeni geleceklere yer açmak için dur durak demeden çalışıyorlar. Neyse ki sürekli birileri serbest kaldığı için o kadar da acele etmeleri gerekmiyor Girişe baktığınızda içerinin nasıl olduğunu anlamazsınız. Otoparkın yanındaki hoş bahçe güneşten kahverenginin bütün tonlarına bürünmüş. Kendiliğinden açılıp kapanan cam kapılar. En fazla bir yıllık modern mobilyalar Danışmada dört kişi var ve dördü de tam hapishanelik, özellikle de benimle konuşan kadın. Uzun siyah saçları ve ince bir bıyığı var. Kaç parçaya ayırabileceğini hesaplamaya çalışıyormuş gibi bakıyor bana. Eminim tek eliyle bile beni bir sürü parçaya ayırabilir. Ağırlığı ağırlığımın en az iki katı, omuzlan geniş, gövdesi kaslı.

“Bir mahkûmla görüşmek istiyorum,” diyorum kadına. “Randevunuz var mıydı?”

“Hayır.”

“O kadar mı?”

“Evet.”

“Randevusuz kimseyle görüşemezsiniz.”

“O zaman randevu almak istiyorum,” diyorum.

“Kim ve ne zaman için?”

“Edward Hunter. Şu an için.”

“Randevusuz gelemeyeceğinizi söyledim.”

“Az önce randevu aldım.”

“Hayır, almadınız/’ diyor kadın. ‘Almak istediğinizi söylediniz. Arada fark var.”

“Lütfen, bu çok önemli.”

“Herkes öyle söyler.”

Donovan Green’i arayıp çarkları yağlamak için para istemeyi düşünsem de sonra bunun riskli olacağına karar veriyorum. Karşımdaki kadın parasını steroidlere yatırmaktan memnun olacak bir tipe benziyor, ama rüşvet verirsem onu başkalarıyla paylaşmak zorunda kalır ve hiç mutlu olmaz. “Lütfen, gerçekten önemli,” diyorum. “Bence Emma Green’i bulmama yarayacak bir şeyler biliyor. Kaybolan kızı duymuşsunuzdur. Lütfen. Beni babası gönderdi ve adam çok çaresiz. Onu görmeme izin vermenizin ne sakıncası olur?”

On saniye kadar bu konuyu düşünüp artıları ve eksileri değerlendirdikten sonra bana yardım etmenin doğru olacağına karar veriyor.

“Bunu alışkanlık haline getirme,” diyor bana.

“Getirmem. Söz veriyorum.”

“İşlemleri tamamlamam on dakika sürer. Otur ve bekle. Daha uzun sürerse sakın yakınma.”

Oturuyorum, bekliyorum ve dakikaların geçişini bütün hücrelerimde hissetsem de yakınmıyorum.

Yüksek sesli çığlıklar. Süngerli duvarlar yüzünden çığlıklar boğuk boğuk geliyor, ama o kadar tiz bir tonda ki, Cooper bağıranın kadın olduğunu düşünüyor. Muhtemelen Emma Green. İkinci silah sesi ve sonra üç atış daha. Cooper çaresizlik içinde neler olduğunu çözmeye çalışıyor. Polis mi geldi? Gelmemiş olmasını umuyor.

Annesi hücrenin ters tarafında ve Cooper kadını göremiyor. Hücre hâlâ zifiri karanlık ve adam gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bile bilmiyor Mesanesi o kadar doldu ki sıvılar midesine çıkmaya başlamıştır. Annesi onunla konuşmuyor, ona bakmıyor bile. Cooper kendinden nefret ediyor. Hücrenin kapısını yumruklamaya başlıyor. Dışarıdan duyulabilecek kadar güçlü bir ses çıkarabilmek için bütün kuvvetiyle vurmak zorunda. Grover Hills'de yaptığı gibi ayakkabısını kullanıyor.

"Hey, hey, orada neler oluyor? Adrian? Beni buradan çıkar! Beni serbest bırak, bırak beni!” Çığlıklar kesiliyor Başka kurşun sesi yok. Sessizlik. Cooper kapıya vurmayı

sürdürüyor. Derken göz hizasına gelen gözetleme deliği açılıyor.

"Sen de kimsin?” diye soruyor Emma Green.

Kızı gördüğünde adam yerinden sıçrıyor. Hayalet görmek gibi. “Sen... Sen kimsin?” diye soruyor bilmiyormuş gibi. “Lütfen, lütfen, beni serbest bırak,” diye ekliyor. Şok geçirdiğini saklamaya çalışıyor. “Adam deli. Hepimizi öldürecek.”

“Bana... Tanıdık geliyorsun.”

“Lütfen, acele etmeliyiz.”

“Aman Tanrım, sen üniversitedeki profesörlerdensin! Burada ne arıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diyor adam ve o an için gerçekten bilmiyor. Emma Green her nasılsa kaçmış. Demek ki çığlıklar Adrian’ın çığlıklarıydı. Kurşun sesleri de Emma Green'in ona sıktığı kurşunların sesleriydi! Mükemmel. Kesinlikle mükemmel. “Dinle, adın ne?” diye soruyor “Emma.”

“Dinle Emma, kaç gündür esir tutulduğumu bilmiyorum. Saatler birbirine girmeye başladı. Lütfen, lütfen, beni serbest bırakmalısın. Onu öldürdün, değil mi? Beni kaçıran adamı?”

“Hayır. Hâlâ hayatta. Ama onu yaraladım,” diyor kız omzunun üstünden bakıp koridoru kontrol ederek.

“Ama onu vurdun? Lütfen bana onu vurduğunu söyle. Kurşun sesleri duydum.”

“Bana ateş ediyordu.”

“Ah lanet olsun, yani hâlâ hayatta mı? Acele et. Beni serbest bırakmalısın! Beni hemen serbest bırakmalısın!”

“Orada yalnız mısın?” diye soruyor kız.

Adam kenara çekildiği için artık odanın içini görebiliyor Emma. “Annem de benimle,” diyor adam.

“Annenin nesi var?”

“Sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Dün gece annemi öldürdü. Hem de gözlerimin önünde. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bir insanın başına gelebilecek... En korkunç şey!” Gerçekten korkunçtu.

Ellerini annesinin boğazına dolayışını, defalarca özür dileyişini ve kendisi boğazını sıkarken kadının içindeki son yaşam kırıntılarının da kaybolup gidişini hatırladı. Cooper annesini sever, ama özgürlüğünü daha çok sever. Başka yolu yoktu. Polis kadını sorguya çekerdi ve kadın da onlara Adrian'ın ve Cooper’ın seri katil olduğunu söylediğini anlatırdı. Polis konuyu araştırmaya karar verir ve belki kaybolan öğrencileri de keşfederlerdi.

“Aman Tanrım,” diyor kız.

“Ne olur? Lütfen, beni serbest bırakmalısın.”

“Bekle bir saniye.”

Kız bir adım çekiliyor ve kapı koridora doğru açılıyor. Adamın içi rahatlıyor. Adrian’ı öldürecek olmanın ve Emma Green’le baş başa kalmanın heyecanını yaşıyor. îlk defa kızın çırılçıplak olduğunu farkediyor. Hücreden çıktı. Burası Sunnyview veya East Lake değil. “Hangi cehennemdeyiz?”

“Bilmiyorum,” diyor kız. “Ama bence iki kişiler.”

“Ne?”

“Biri pazartesi gecesi beni kaçırıp bir yerlere hapsetti. Sonra başka biri beni hapsedildiğim yerden çıkarıp buraya getirdi. İkisi aynı kişi değildi.

“Yaraladığın adam şimdi nerede?”

“Orada,” diyen kız koridoru işaret ediyor.

Koridora bakılırsa burası normal bir ev. Terk edilmiş bir akıl hastanesi değil, duvarları süngerle kaplı ve hücresi olan sıradan bir ev. Koridor halıyla kaplı ve adamın alışkın olduğu koridorlardan geniş. Duvarların diplerinde eski moda seramik masalar var. Ayrıca duvarlara çirkin mi çirkin sulu boya resimler asılmış. Muhtemelen evin sahipleri tarafından yapılmıştır. Emma’nın kaçtığını söylediği odaya doğru iki adım atıyor, ama daha fazla ilerleyemiyor Kapı açılıyor ve yüzünün bir yanı kanlar içinde olan Adrian karşılarında beliriyor. Ayağı da kanıyor Çekiçle parçalanmış sanki. Adrian silahı doğrultuyor.

“Tanrım,” diyor Cooper. Emma’yı yakalayıp geri çekiyor ve kendini kıza siper ediyor,Cooper Riley’nin boşanmasından önceki günlerden kalma bir içgüdü. Kurşun duvara isabet edince iki şeyi kavrıyor: Adrian herhalde daha önce hiç silah kullanmadı ve tek gözüyle düzgün nişan alamıyor.

“Sen benim arkadaşımsın!” diye bağırıyor Adrian. Bir kurşun sesi daha. Bu sefer ki daha yakma isabet etti.

“Gidelim," diyor Cooper ve kızı kolundan yakalıyor. Az önce çıktıkları odaya dönerlerse güvende olacaklar, ama kaçma şansları kalmayacak. Adrian’ın eline düşecekler

Maalesef başka seçenekleri yok. Koridorun diğer tarafındaki kapı açık. Geçebilmek için kapıyı kapamaları gerek ve bu da fazladan bir iki saniye harcamak anlamına geliyor. Cooper o kadar vakitleri olduğunu sanmıyor

"Benden hoşlandığını sanmıştım," diyor Adrian. Cooper onun kiminle konuştuğuna emin değil.

Emma'yı odaya sokup peşinden içeri dalıyor Yere düştüğünde karnını o kadar kötü çarpıyor ki mesanesi dayanmıyor Cooper kendini tutamadan midesindekilerin dörtte biri dışarı çıkıyor Adrian'ın ne yapacağına karar vermesini beklerken belki beş saniyeleri var

"Silahlı mısın?" diye soruyor kıza.

"Ne? Hayır, hayır, elbette değilim."

Odayı kontrol ediyor. Pantolonu çiş içinde. Mesanesi iyice boşalmak istiyor. Aslında ağrı öncekinden bile kötü. Aramış ve odada işine yarayacak bir şey bulamamıştı, şimdi de bulamıyor.

Annesi hariç!

Belki ölümü boşuna olmamıştır

Bir gardiyan gelip kendisini takip etmemi söylüyor. Stresten kırış kırış olmuş geniş bir alnı ve sarkık bir alt dudağı var. Beni metal detektöründen geçirip üstümde silah veya uyuşturucu var mı diye kontrol ediyor. Dört güvenlik kamerası çekiyor bizi. İçeriye dünya kadar uyuşturucu ve silah sokulduğu düşünülürse kameralar çoğu zaman kapalı olmalı. Beni ziyaretçi odasına alıyorlar. Yaklaştığımızda parmaklıklar yana kayarak açılıyor. Ziyaretçi odasında on iki on üç masa var. Üzerleri işaretlerle dolu, çizik içindeler ve

ahşaba bir iki heceli kazınmış. Birkaçında hapishane tulumu giymiş adamlar oturuyor. Havalandırmalı bir oda. Misafirlerin, mahkûmların tutulduğu hücrelerin yazları ne kadar sıcak, kışları ne kadar soğuk olduğunu bilmelerine imkân yok. Son dört ayda bu odaya hep diğer taraftan girmiştim. Bu sefer gardiyan bana neler yapmamam gerektiğiyle ilgili bir nutuk çekiyor.Edward Hunter masalardan birine oturmuş ve ellerini kucağında birleştirmiş bana bakıp beni nereden tanıdığını çıkarmaya çalışıyor. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Tokalaşmıyoruz.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkürler,” diyorum.

“İçerideyken seninle tek kelime ettiğimizi hatırlamıyorum,” diyor “Dönmeni gerektirecek kadar önemli ne oldu?”

“Bir kız kayboldu.”

“Ortalık kayıp kızdan geçilmiyor. Kızım da kaybolanlar arasındaydı, ama ölü bulundu. Başkalarının kızlarını neden umursayayım?” Sesi o kadar duygusuz ki ona ilaç verdikleri hissine kapılıyorum. Kızından bahsederken içinde en ufak bir duygu kırıntısı dahi yok. Sanki bütün duyguları sökülüp alınmış ve kalbi bomboş. Schroder’in bahsettiği soygun sırasında karısını vurmuşlardı.Edward’ın kızı kaçırılmış ve fidye için esir tutulmuştu.Edward kızını kaçıran adamın peşine düştü. Şimdi ailesine zarar veren adamları öldürdüğü için hapiste.

“Ailenin başına gelenlere üzüldüm,” diyorum ona.

“Sözlerinde samimi olduğunu biliyorum. Senin kızın da öldürülmüştü. Ona bunu yapan adamı öldürdün mü?”

“Lütfen, yardım istemeye geldim.”

“Öyle olduğunu görebiliyorum. Senin de içinde yaşayan bir canavar var mı? Benimki kanın tadından hoşlandı.”

Edward Hunter ilaç almıyorsa bile umarım yakında ona bir şeyler verirler. İlaç alıyorsa da umarım dozunu yükseltirler. Bana Jesse Cartman’ı anımsatıyor. Hiç şüphesiz Jesse Cartman’ın içinde de beslenmeyi bekleyen bir canavar vardı.

“Kızın adıEmma Green,”deyip bir adım öne çıkıyorum. “Pazartesi gecesi kaçırıldı ve bence hâlâ hayatta.Onu Cooper Riley diye biri kaçırdı. Sonra da Adrian Loaner diye bir akıl hastası ikisini kaçırmanın bir yolunu buldu.”

“Görünüşe göre bilinmesi gereken ne varsa biliyorsun.” “Nerede olduklarını bilmiyorum.”

"Ben de bilmiyorum. Bahsettiğin kişileri tanımıyorum. Dışarıya pek çıktığım yok,” diye dalga geçiyor benimle. ‘Ayrıca haberleri de

seyretmem, niye seyredeyim? Aynı hikâyeler, ama bir tek isimler farklı. Çekilecek gibi değil.”

“Murray ve Ellis Hunter’la bağlantın nedir?”

“Ha? Anlamadım. Ne?”

“Murray ve-”

"Seni duydum. Amcam olurlar” İlk kez konuyla ilgilendi. “Onları pek tanımıyorum. Babam tutuklandıktan sonra yıllarca onları görmedim. Sonra büyükbabamın cenazesinde karşılaştık. Hepsi bu. Konuşmuşluğum bile yoktur. Sokakta görsem tanımam.”

“Grover Hills’te çalışırlardı.”

“O da ne, bir tür huzurevi mi?"

“Pek sayılmaz,” diyerek ona durumu açıklıyorum.

“Haklarında ne öğrenmek istiyorsun?”

“Nerede oturuyor olabilirler?"

“Hiçbir fikrim yok. Niçin soruyorsun? Onları bulamıyor musun?" “İkisi de öldü.” “Ne... Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?"

“Öldürüldüler.”

“Aman Tanrım!” diyor “Kim öldürdü?”

“Adrian Loaner.”

“Emma Green’i kaçıran adam.”

"Grover Hills'te yatan akıl hastaların dandı. Amcaların onu ve başka hastalan taciz etmiş."

“Şimdi anlıyorum,” diyor ve uzanıp masanın kenarını tutuyor. “Demek bu yüzden geldin. Onlarda da Hunter geninin olduğunu, hepimizin bu yüzden katil olduğumuzu düşünüyorsun. Babamda vardı, bende var ve şimdi onlarda da çıktı.”

Gardiyanlardan ikisi bize bakıyor, ama yanımıza gelmiyorlar Kısık sesle devam ediyorum. ‘Amcaların pek çok kişinin canını yaktı. Pek çok insanı öldürdüler. Yani söylediklerin mantıksız değil.”

Omuz silkiyor. “Demek ki başlarına geleni hak etmişler/' diye kestirip atıyor.

“Belki."

“Neden buradasın?”

“Kurbanlarım bir yerlere hapsetmiş olmalılar.”

“Sana söyledim, nerede oturduklarını bilmiyorum.”

“Evlerine gittim. Öldürdükleri insanlardan hatıra olsun diye aldıkları eşyalarla doluydu.” “Kahrolası gen!”

"Kurbanlarını evlerine götürmüyorlardı. Öyleyse nereye götürüyorlardı? Herhangi bir fikrin var mı?”

“Dediğim gibi, onları tanımazdım. Gerçekten. Keşke sana yardım edebilseydim. Bir şey bilseydim söylerdim, ama bilmiyorum.”

“Bir şeyler biliyor olmalısın,” diyorum. Yorgunluk ve hayal kırıklığı beni etkilemeye başladı. “Lütfen, söyleyebileceğim bir şeyler olmalı.” “Bir şey bilseydim inan ki sana söylerdim. Bir kızın hayatını kurtarmaya çalıştığını anlıyorum. Ama nerede oturduklarını bilmiyorum. Onları altı yıldır görmedim.”

“Büyükbabanın cenazesinden beri mi?”

“Evet, öyle söyledim ya.”

"Aynı yıl Grover Hills'ten ayrılmışlar.”

“Eee?” diye soruyor.

“Demek ki büyük baban öldüğünde istife etmişler İyi ama neden?” Omuz silkiyor. “Bilmiyorum.”

Bilmiyor, ama düşünceler zihninde şekillenmeye başladı. İşi bıraktılar, çünkü Grover Hills’teki Çığlık Odası'na

ihtiyaçları kalmadı.

Kendi işkence odalarım inşa edebilecekleri bir yere kavuştular “Büyük baban nerede otururdu?”

“Şehir dışında. Çocukken büyük babamlarla yaşardım. Şehirde hoş bir evleri vardı, ama toprağı olan daha büyük bir ev istiyorlardı. Yanlarından ayrılmamdan kısa süre sonra emeklilik zamanları geldiğinde büyük annem ve büyük babam bir çiftlik aldılar. Uzun yıllar... Bir düşüneyim... Yedi veya sekiz yıl o çiftlikte çalıştılar. Önce büyük annem öldü, kısa süre sonra da büyükbabam. Bence büyükannemi çok özlediği için öldü.”

Bir çiftlik. Mükemmel. “Çiftliğe ne oldu?”

“Bilmiyorum herhalde satılmıştır.”

"Ama emin değilsin, öyle mi?”

“Ellis ve Murray’e de kalmış olabilir. Her zaman... Lanet olsun! Orayı sattıklarını varsaymıştım, ama satmadıklarını düşünüyorsun, yanılıyor muyum? Sence kurbanları oraya mı götürdüler?”

“Çiftlik nerede?”

“Haritaya ihtiyacın olacak.”

“Arabada var.”

“O zaman kalemini çıkar. Sana yolu tarif edeyim.”

Koleksiyonu kaçıyor. Onca çalışma, onca planlama boşa gidecek. Adrian artık dün geceki kurşunun acısını hissetmiyor, kafasıyla kıyaslandığında ayağının bile

acımadığı söylenebilir. Ayağı, zavallı ayağı nasıl iyileşecek? Parmaklan ne olacak? Gözü de alev alev.

Çengelli iğneyi çıkarıp Katie’nin kendisine ihanet ettiği yatak odasında, yere fırlattı. Kıza bir daha güvenmeyecek. Çocukken de kız onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve altı ay önce seks için ona para verdiğinde de. Şimdi yine hayal kırıklığına uğrattı. İhanetin acısı yaralan kadar can yakıcı. Silahta kaç kurşun olduğunu bilmiyor, ama hepsini tüketmenin akıllıca olmayacağının farkında. Bu yüzden şimdilik ateş etmeyi kesti. Koleksiyonunu vurmak istiyor mu? Kurtarılabilecek şeyler var mı? Belki hücrenin kapısını kapatıp ortalığın yatışması için herkese biraz zaman tanıyabilir. Adrian gerçekten, gerçekten onları affetmeyi deneyecek.

İyileşmek için Cooper’m annesinden veya Katie’den yardım isteyebilir. Hâlâ verandada oturup bir sabah Cooper'la ve bir sabah da Katie’yle güneşin doğuşunu seyredebilir.Aynı Rahip’in dediği gibi, biraz inanç. Ama şimdi kapıyı kapatmalı.Bacağı ağırlığını taşıyacak durumda değil ve topuğuna basarak yürümeye çalışıyor. Duvara yaslanıyor. Silahın namlusu Çığlık Odası’nın kapısına dönük.Cooper’ın annesi dışarı çıkıyor. Gözleri aralık ve yüzündeki etler sarkmış. Ayakta ama duruşu bir tuhaf. Kuklaların ki gibi, sanki uzuvlarının kontrolü onda değil. Kadın üzerine gelince Adrian bir adım geri çekiliyor. Hazırlıksız yakalandı. Namluyu doğrultmaya çalışıyor. Eli, hatta bütün vücudu titriyor. Boştaki elini gözüne siper ediyor

“Ne istiyorsun?” diye soruyor.

Kadın cevap vermiyor Adrian bir adım geri çekiliyor ve yanlışlıkla ayağına yüklenince dizi tutmaz oluyor. Düştü düşecek.

“Seni vurmak istemiyorum!” diye bağırıyor

Kadın ilerlemeyi sürdürüyor. Ona yaklaşıyor.

“Odaya geri dön,” diyor Adrian.

Tetiği çekiyor ve iki kurşun sıkıyor. İlk kurşun tavana, İkincisi kadının göğsüne isabet ediyor. Ama filmlerde vurulan insanların aksine kadın geri devrileceğine ileri savruluyor. Adrian bir el daha ateş ediyor ve bu sefer kurşun kadının karnına isabet ediyor. Kadın üzerine yürümeyi sürdürüyor. Adrian kadının kendisine vurmasına engel olmak için kollarını vücuduna siper ediyor ve yalpalıyor. Geri geri kaçmaya çalışırken bütün ağırlığını yanlışlıkla sakat ayağına veriyor ve ayağın ağırlığı taşıması imkânsız olduğundan boş bir çuval gibi yere yığılıyor. Anne, Adrian’nın üstüne düşüyor. Adrian anneyi ittiriyor Anne yana yuvarlanıyor ve yüz yüze geliyorlar.

Adrian tepesinde dikilen Cooper’ı farkediyor Hastanedeki delilere benziyor adam. Pantolonunun önü ıslak, gömleğinde hâlâ iki gece önce öldürdüğü kızın kanı var. Çoktan iki gece oldu mu? Adrian ayağını gördüğünde bir bakıyor, ayak parmaklarından biri daha düşmüş. Koptuğunu hissetmedi bile.

Silahı doğrultmaya çalışıyor; ama silah artık elinde değil. Eli boş. Tıpkı yıllar önce okulda üstüne işedikleri zamanki gibi tamamen savunmasız kaldı. Neler olacağını biliyor. Cooper eğilip silahı yerden alıyor.

“Canım yanıyor,” diyor Adrian. “Lütfen Cooper, bana yardım et. Sen benim tek dostumsun, lütfen...”

Cooper çömelip namluyu Adrian’ın göğsüne yaslıyor ve gülümsüyor. Adrian da gülümsüyor Her şey yoluna girecek. Namlu sıcak. Bir saniye sonra kalp krizini andıran bir hisle doluyor vücudu. Her yanı kramplar içinde, ama gözü artık acımıyor Dünya hastaneye kaldırıldığı

zamanki gibi pasparlak. Namlu iyice ısındı, her yer bembeyaz. Derken dünya kararıyor. Göğsünden akan kanlar yerde iki ayrı birikinti oluşturuyor Hâlâ görebilen tek gözüyle dünyanın kaybolup gidişini seyrediyor Adrian.

Katie’yi, sevgili Katie’sini izliyor. Kız odadan çıktı, çıplak ve o kadar güzel ki... Adrian onu asla Cooper'a vermezdi. Ayağa kalkan Cooper kıza yaklaşıyor.

Adrian’ın duyduğu son sözler Cooper'ın kıza söyledikleri.

“Söylemem gereken bir şey var,” diyor sırtını Adrian’a dönüp namluyu Katie'ye doğrultan Cooper. “Sana karşı pek dürüst davranmadım.”

Ve sonra Adrian kendisini verandada otururken görüyor O artık yaşlı bir adam ve Katie’yle birlikte gündoğumunu izliyorlar. Cooper artık hayatlarının bir parçası değil. Gündoğumu kayboluyor, gündüz geceye karışıyor. Kızın elini tutuyor Adrian, karanlık çöküyor ve her şey kaybolup gidiyor.

Donovan Green’e verdiğim sözü düşünüyorum. Cooper Mey ile beş dakika geçirmek istemişti ve Adrian Loaner olmasa belki ona beş dakikasını verirdim. Schroder’i arıyorum. Emma, Schroder ve kendim için yapabileceğimin en iyisi bu. Schroder ile aramın iyi olmasını istiyorum.

Gelecekte ona ihtiyacım olacak. Hapishanenin telefonu çizik içinde ve üzerine isimler, tarihler kazınmış. Yanımda duran gardiyan bütün konuşmayı dinliyor

Schroder, Grover Hills'te yatan hastaların ve çalışan personelin kayıtları için mahkeme emri çıkardıklarını söylüyor. Personeli sorgulamaya öğlene doğru başlayacaklarmış ve herkes şimdiden avukat tutmuş. Ona bütün bunların iyi haber olduğunu söyleyip Emma Green'in esir tutulduğunu düşündüğüm adresi veriyorum. Bu sonuca nasıl vardığımı soruyor, ama açıklayacak vakit yok. Benimle orada buluşmasını rica ediyorum. Bu sefer haklıyım. Muhtemelen ondan yirmi dakika önce gideceğim yere varacağım ve yirmi dakikada her şey olabilir. Beklememi söylüyor, bense gidip kontrol edeceğimi söylüyorum. Şüpheli bir şeyler görürsem onu arayacağım.

“Nasıl arayacaksın? Adrian, cep telefonunu parçaladı.”

“Öylece oturup bekleyemem. Yirmi dakika çok uzun zaman.”

“Tate..”

“Kapatmalıyım,” diyorum ve ahizeyi yerine bırakıyorum.

Tam telefondan uzaklaşacakken fikrimi değiştirip Donovan Green’i arıyorum.

“Kalem kâğıdın var mı?”

“Evet."

“O zaman söyleyeceklerimi not al." Adresi veriyorum. “Emma’nın orada olduğuna eminim."

“Kızım iyi mi?”

“Bilmiyorum. Cooper Riley ile beş dakika geçirmek istiyorsan acele et.”

Telefonu kapatıyorum.Green polislerden önce oraya varamaz.Emma hayattaysa muhteşem bir birleşme olacak. Ölmüşse Donovan kızının cesedini görüp yıkılacak, ama istediği buydu ve ben olsam ben de gerçekleri bilmek isterdim. Ona bu kadarını borçluyum.

Edward Hunter yolu iyi tarif etmiş, ama yıllardır oraya gitmediği için tam hatırlamadığı detaylar var Konuşurken kendine güveniyordu ve ben de bana verdiği tarife güveniyorum. Haritasıyla arabadaki haritayı karşılaştırıyor ve bu iş bittiğinde gidip kendime en pahalı GPS'lerden almaya söz veriyorum. Asma kilitler. Dikenli teller. Bir daha işimin buralara düşmesine sebep olan bir davayı asla kabul etmeyeceğim.

Çiftlik evi karşımda beliriyor. İngiliz çatılı evlerden, iki tarafı kırmızıya boyanmış, çatı siyah, pencere pervazları ve kapılar beyaz. Anlaşılan adamın büyük babası filmde bir çiftlik evi görüp aynısından yaptırmaya karar vermiş. Tek eksiği pencerenin önüne bırakılmış, dumanları tüten bir turta. Çiftliğe giden yolda Emma Green’in arabasını görüyorum ve gaza basıyorum. Arabamı saklayabileceğim bir yer bulmak için beş yüz metre daha gitmem gerekiyor. Bagajdan krikoyu alıp çitin üstünden atlıyorum. Uzun zamandır bu tarlalarda bir şey yetiştirilmemiş. Toprak sert, çimenler uzun ve otlar birbirine girmiş. Görülebileceğim camların sayısını azaltmak umuduyla bahçeyi çaprazlamasına geçip Donovan Green’in bana verdiği ve Adrian’ın benden aldığı tabancadan çıkan kurşun sesini duymayı, birinin işimi bitirmesini bekliyorum. Fakat kimse ateş etmiyor.

Eve vardığımda otlar yüzünden bacaklarım kaşınıyor. Duvara yaslanıyorum, ahşap ılık. Isı tenime işliyor. Kimseden eser yok. Ses yok. Pencerelerden bakıp içeriyi kontrol ediyorum, ama perdenin ötesini göremiyorum. Salon. Çiçek desenli örtüler Meşe kahve masası. Bir tonluk eski bir televizyon. Her şey büyükanne ile büyükbaba hâlâ orada yaşıyormuşçasına tertipli. Pencerenin önünden geçip bir sonrakinden içeri bakıyorum. Çift kişilik yatağın yer aldığı büyük yatak odası. Battaniyeler yerde. Sonraki pencere kapkara. Hiçbir şey göremiyorum. Perde kumaşından daha kaim bir kumaşla kaplanmış.

Arka tarafın yolunu tutuyorum. Arka kapının önündeki tahtalar gıcırdıyor Olduğum yerde duruyorum. Birkaç saniye bekliyorum, ama kimse sesi kontrol etmeye gelmiyor. Duvar dibinden yürümeye özen gösteriyorum. O taraftaki parkeler diğerleri kadar gıcırdamıyor. Kapının kolunu çevirdiğimde kapı gıcırdayarak açılıyor. Mutfağa adım atıyorum. Derli toplu. Beyaz fayanslar. Ortada kahve masası var. Duvardaki takvim altı yıl öncesinin. Rengi atmış ve kenarları kıvrılmış. Tarihlerden biri daire içine alınmış. Yanında eski tip el yazısıyla yazılmış rengi atmış bir kelime: Düğünümüz. Pencereden süzülen günışığı mutfağı ışığa boğuyor. Kapıyı arkamdan kapayıp olduğum yerde duruyor ve evi dinliyorum. Elektroşok tabancalı bir akıl hastasına karşı elimde krikoyla ben. Ne kadar şansım var ki?

Amerikan mutfak, yemek odasıyla birleşiyor. Biri salona, diğeri koridora açılan iki kapı var. Salonu görebiliyorum. Kimsecikler yok. Koridora çıkıyorum. Sağa mı gitmeli, sola mı? Bir tarafta üst kata çıkan basamaklar var. Diğer taraf ise düz gidip sağa kıvrılıyor. Zemin katta kalıp köşeyi döndükten

sonra eski mobilyaların ve kötü resimlerin önünden geçiyorum. Sonuna kadar açılmış bir kapı. Menteşeler ters takıldığından kapı dışarı doğru açılıyor. Diğer tarafa geçiyorum. İki ceset çıkıyor karşıma. Odaya doğru dürüst bakabilmek için kapıyı kapatıyorum. İçerisi boş. Duvarlar yalıtılmış ve yerde kan lekeleri var. Burası Hunter ikizlerinin inşa ettiği Çığlık Odası. En az dokuz erkeğin hayatlarım kaybettikleri yer Gecenin sıcağına rağmen baştan aşağı ürperiyorum. Kurbanlarını belki birkaç gün tutuyorlardı bu odada, belki de aylarca.Kapıyı kapayıp cesetleri kontrol ediyorum. Bir kadın ve bir erkek. Kadın yetmişlerinde. Erkek Cooper'ın evini yakan ve beni kaçırmaya çalışan adam. Göğsünde kurşun delikleri var. Gözleri açık, ama biri kör Yere çömelip kadının nabzını kontrol ediyorum. Atmıyor Adrian’ı kontrol etmeye zahmet etmiyorum; gereksiz. Silahı göremiyorum. Demek Cooper Riley aldı. Emma Green’i de götürmüş olmalı. Polisin ne bildiğini bilmiyor, herhalde buradan kurtulup olayları kendisini masum gösterecek şekilde anlatmanın planlarını yapıyordur. Kimsenin sağ kurtulmasına izin veremez.

Öyleyse neden Emma Green’in cesedini görmüyorum?

Koridordan kurşun sesini andıran ve boğuk bir çığlık duyuluyor ve ben de o yöne koşuyorum. Kurşun sesi olamayacak kadar zayıf, ama kurşun sesini andıran ikinci bir gürültü duyuluyor. Koşmak istesem de yavaş ve temkinli adımlarla yürümekte karar kılıyorum. Banyoyu ve boş yatak odasını geçiyorum. Sonraki yatak odasındaki çift kişilik yatakta Emma Green’i görüyorum. Kız çıplak. Cooper Riley gözümün önünde kızın önüne dikilmiş, kemeriyle üstünde elektroşok tabancasının durduğu komodine vuruyor. Kemerin

şaklamasıyla Emma havaya sıçrıyor Duyduğum gürültü buymuş. Elleri arkadan bağlanmış ve adamdan uzaklaşmaya çalışıyor Öne çıkıyorum. Cooper ya varlığımı hissediyor ya da Emma'daki değişimi hissettiği için bana dönüyor Yatak odasının koca camı tam arkasında. Koşarak üstüne atlayıp onu camdan atmayı düşünüyorum. Sorun şu ki beni de beraberinde götürebilir ve ben yere yapışırken belki o saman yığınına düşer Silahı kapıp bana saldırıyor ve ben de krikoyu savuruyorum. Demir koluna çarptığında dudaklarından dökülen inlemeyle beraber silah yere düşüyor. Kriko cama çarpıp çatlatıyor,tabancaysa yan taraftaki açık pencereden dışarı uçuyor. Cooper bana saldırdığında aynı şekilde karşılık veriyorum. Çeneme isabet eden sert bir yumruk atıyor, ben de onun suratına bir tane indiriyorum. Gerileyip tekrar bana saldırmaya kalktığında, onu yakalıyorum ve ikimiz birlikte komodine çarpıyoruz. Komodindeki eşyalar üstümüze dökülüyor. Fırça, ayna, biblolar, birkaç roman, bulmaca, içinde yüzen bir şeyle kalın camlı bir kavanoz. Emma yataktan inip kapıya koşuyor biz dövüşürken.Cooper'ı ittirip yanağına bir yumruk indiriyorum, ama ben ikinci yumruğu indiremeden kavanozu alıp kafama fırlatıyor.

Kavanoz kafama isabet edince bütün kemiklerim parçalanmış gibi hissediyorum. Kavanozun camı çatlarken kesik parmak burnuma çarpıp sekiyor ve sıvılar gözlerime sıçrıyor Acı korkunç. Sıvı yüzünden gözlerim kararıyor Göz kapaklarımı açık tutmakta zorlanıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak sıvıdan kurtulmayı deniyorum, ama işe yaramıyor

Cooper üstüme yükleniyor. Hatlarını seçemiyorum. Elleri gırtlağıma yapışıyor. Ellerinden kurtulmaya çalışıyorum, ama

kollarımı oynatamıyorum. Çiş ve ter kokusu geliyor burnuma. Tahtalar çatırdıyor Ağzımda kanın tadını alıyorum. Bu savaşı yavaş yavaş kaybediyorum. Tek umudum Schroder'in kapıdan girmesi.

Girmiyor.

Cooper boğazımı sıkıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Beynim zonkluyor. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. Derken bir şey görüyorum. Silaha benzeyen, ama silah olamayacak siyah bir nesne. Cooper nereye baktığımı görmek için başını çeviriyor ve bir saniye sonra metaller çenesine saplanıyor

"Seni lanet olasıca!" diye bağıran Emma Green tetiğe asılıyor.

Vücudu kasılan Cooper bir saniye sonra bilincini kaybedip yere yığılıyor. Elektrik akımının yarattığı çatırtılar Gözümün önünde ufak ışıklar dans ediyor Hayır, ışık değil, tabancadan fırlayan kâğıt parçalan. Cooper'ın boğazımı sıkan elleri gevşiyor ve yüzü yüzüme yapışıyor. Onu ittiriyorum. Emma'nın elindeki elektroşok tabancasından çıkan teller Cooper'ın çenesine saplanmış. Kızın eli hâlâ tetikte. O elini tetikten çekene dek Cooper titremeye devam ediyor.

Gözlerimi siliyorum, ama her şey hâlâ bulanık. Emekleyerek uzaklaşıp dizlerimin üzerine doğruluyorum ve yan yan yürüyüp duvarın dibine yığılıyorum. Emma elektroşok tabancasını yere bırakıp krikoyu alıyor. Elleri bağlı, ama artık arkasında değil, önünde. Ayaklarım kollarının arasından geçirmiş olmalı.

“Sen de kimsin?" diye soruyor bana. “Kahrolasıca, sen de kimsin?”

Ellerimi havaya kaldırıp krikoyu savurması ihtimaline karşı savunmaya geçiyorum. “Baban, beni seni bulmam için yolladı,” diyorum.

“Tamdık geliyorsun.”

“Öyledir çünkü -”

“Geçen yıl bana çarptın! Neler oluyor? Sen de buraya beni öldürmeye geldin?”

“Hayır, hayır, kesinlikle hayır,” diyorum soluklanmı kontrol altına almaya çalışarak.

Cooper bağırıyor. Kolunu kıpırdatmaya çalışıyor, ama yapamıyor Ağzı açıldı, dili şişmiş. Boğazında da bir şiş var. Yüzü morarmaya başladı ve nefes alamıyor. Ağzına uzanmayı deniyor, ama yapamıyor.

“Baban beni tuttu çünkü -” diye söze girdiğimde terle kanşık kan başımdan aşağı akıyor. Gözlerimi silip duruyorum. Kavanozdaki sıvı her ne ise çok canımı yaktı. “Sana bu kadarını borçlu olduğumu düşündü. Kendisine bunu borçlu olduğumu düşündü. Bu yüzden bu vakayı aldım.”

“Olduğun yerde kal,” diyor. “Sakın kıpırdama. Hareket ettiğini görürsem demiri kafana indiririm. Dalga geçmiyorum.”

“Ya o?” diye soruyorum Cooper’ı işaret ederek. Yüzü mosmor.

“Beni öldürecek miydi?” diye soruyor “Evet.”

“O zaman bırak ölsün.”

“Bunu istemezsin,” diyorum. “Şimdi istiyormuşsun gibi geliyor, ama ileride pişman olursun. İnan bana.” Doğrulmaya çalışıp gözlerimi siliyorum. Derin derin nefes alıyorum ve Cooper’ın yanına gitmeyi deniyorum. Ne yazık ki dizim şişti ve ayakta durmakta güçlük çekiyorum.

“Olduğun yerde kal," diyor bana.

“Ölecek.”

“Kıpırdayacak olursan bunu kafana indiririm. Cep telefonun var mı?”

‘Yok.”

“Yalancı,” diyor. “Herkesin cep telefonu vardır.”

“Öyle mi? Seninki nerede?” diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Telefonumu o aldı.”

Gömleğimin kenarıyla yüzümü siliyorum. Görüntüler netleşmeye başladı. Cooper boğuluyormuş gibi sesler çıkarıyor

“Neden ona yardım etmeyi istiyorsun?” diye soruyor.

“Polisler yoldadır, ama gelmelerine beş on dakika daha var. İnan bana bu adamın ölmesini ben de senin kadar istiyorum, fakat aradığım biri daha var. Canını yaktığı bir kız daha.”

“Sana inanmıyorum.”

“Bana güvenmek zorundasın.”

“Hayatım boyunca bir daha kimseye güvenmeyeceğim.”

Cebime uzanıp Donovan Green'in hapisten çıktığım gün bana verdiği fotoğrafı buluyorum.

“Bunu bana baban verdi," diyorum kıza fotoğrafı göstererek. “On yaşına bastığın gün çekilmiş. Hediye olarak evcil hayvan istiyormuşsun ve istediğine kavuşamayınca evden kaçmışsın. Seni iki blok ötedeki parkta, ağaçlardaki kuşlarla arkadaş olmaya çalışırken bulduğunu anlattı. Seni bulduklarına çok sevinmişler. Tam seni azarlayacakları zaman dil döküp paçayı sıyırmışsın. Babana istediğin hediyeye kavuşamadığın için değil, sürekli bir şeyler isteyerek onları üzdüğün için evden kaçtığını söylemişsin. Bunları uydurduğunu biliyormuş, ama o kadar inandırıcıymışsın ki vicdan azabı çekmesine sebep olmuşsun ve seni azarlayamamış. Bana her zaman konuşarak paçayı sıyırmanın bir yolunu bulduğundan bahsetti. "Krikoyu bırakıp bana yardım et Emma”

“Sana tüm bunları babam mı söyledi?”

Başımı sallıyorum. Krikoyu elinden bırakmıyor, ama başıyla Cooper’ı işaret ediyor. “Ona yardım et,” diyor. "Ne soracaksan sor.”

Cooper’ın yanına çömeliyorum.

“Sakinleş," diyorum ona.

Sakinleşmiyor. Fazla hareket ettiği de söylenemez, ama omuzları kıpırdıyor, oysa hiç kımıldamadan durmalı.

"Kıpırdamayı kes yoksa öleceksin. Şimdi... Canın çok yanacak, ama hayatta kalacaksın. Anladın mı?”

Kıpırdanmayı kesiyor.

Yerdeki kalemi alıp kırarak plastik bir tüp elde ediyorum.

“Ona ne yapacaksın?” diye soruyor Emma.

“Hayatını kurtaracağım.” Cooper'a dönüp, “Ne yapacağını anladın mı?" diye soruyorum.

Gözleri anladığını söylüyor. Kırık kavanozdaki cam parçalarından büyükçe bir tanesini alıyorum. Bir elimle kafasını yere yapıştırıyorum ve sonra da camla boğazını kesiyorum. Çırpınmaya başlıyor. Yüzü ter damlalarıyla dolu. Kesik yeterince büyüyünce tüpü delikten içeri sokuyorum.

Artık nefes alıp veriyor.

Siren sesleri.

“Polisler geldi,” diyorum kıza. “Gidip giyin. Ben onun başında beklerim.”

Emma odadan çıkıyor ve Cooper yerinden kıpırdamıyor. Derisi mordan normale döndü. “Natalie Flowers'ı hatırlıyor musun?” diye soruyorum ona.

Kendinde başım sallayacak gücü buluyor.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Başını iki yana sallıyor.

“En ufak bir fikrin yok mu?”

Başım yine iki yana sallıyor.

“Bilsen söyler miydin?”

Tekrar baş sallama.

“Onu o hale sen getirdin, biliyorsun değil mi?”

Başını sallayarak beni onaylıyor.

“O kıza yaptıkların yüzünden pek çok insan öldü. Sen tam bir pisliksin! Yakında dünyanın geri kalanı da bunu öğrenecek, çünkü ne mal olduğunu ispatlayan fotoğraflar çekmişsin. Senin iğrenç bir tecavüzcü olduğunu bilecekler. Hapisten yeni çıktım. İçerinin nasıl olduğunu bilirim, ama senin yaşayacakların benimkinden çok daha feci olacak. Benim hapishanede yaşadıklarım, senin yaşayacaklarının yanında balayı gibi kalır. Natalie’yi bulmama yardım et, belki o zaman ben de sana yardım ederim. Belki her gün tecavüze uğramaktan kurtulursun, ha?”

Elini kaldırıp bir şeyler yazmak istediğini işaret ediyor. Nefes aldıkça kalemden ıslık sesine benzeyen sesler yükseliyor. Kırdığımda kalemden fırlayan ucu bulup bulmaca kitapçığıyla birlikte eline tutuşturuyorum. Kitapçığın kenarına bir şeyler karalayıp kalemi bırakıyor Ne yazdığına bakıyorum.

Siktir git yazmış. Ona bakıyorum. Sırıtıyor Sonra plastik tüpü çekip çıkarıyor gırtlağından.

Gülümsemesi en fazla on saniye kalıyor suratında. Durum onun kontrolünde, kaderi onun kontrolünde ve olayların nasıl gelişeceğini o kontrol ediyor. Hapse düşmeyecek, yaptıklarının sorumluluğunu alması gerekmeyecek, gazetelere manşet olmayacak. Aşağılanmak-tansa ölümü seçiyor Gözlerinden ne düşündüğü anlaşılıyor. Verdiği karardan memnun. Sonra gülümsemesi ufukta yitip giden bir gemi gibi kayboluyor. Suratı morarıyor, alnı boncuk boncuk ter damlaları içinde kalıyor.

Artık verdiği karardan eskisi kadar memnun değil.

Yirmi saniye sonra yüzünde gülümsemeden eser kalmayacak. Plastik tüpe uzanmaya çalışıyor. Onu gırtlağına yaklaştırıyor. Ucunu kesiğe yaslıyor, ama içeri sokamıyor. Kanama yüzünden açıyı tutturamıyor. Tüp parmaklarının arasından kayıp duruyor. Parmağıyla gırtlağındaki deliği genişletmeyi deniyor, ama bu sefer de tüpü düşürüyor Plastik ayaklarımın dibine yuvarlanıyor En fazla otuz saniyesi kaldı. Gözleriyle adeta bana yalvarıyor. Konuşmayı deniyor, ama başaramıyor. Dudaklarında hep aynı kelime var.

Yardım et.

Bana yazdığı mesajı gösterip bulmaca kitabını kucağına fırlatıyorum. Önce kitapçığa, sonra bana bakıyor. Daha önce hiç kimsenin gözlerinde öyle bir panik görmemiştim.

Bakması zor

Seyretmek istemiyorum.

Seyretmek zorunda değilim. Uzanıp plastik tüpü alıyorum ve cebime atıp yatak odasından çıkıyorum. Adrian’ın ve annenin cesetlerinin yanından geçiyorum. Arka kapıdan çıkıp yatak odasından gelen öğürme seslerinden uzaklaşıyorum ve evin etrafını dolaşıyorum. Tabanca camdan uçup bahçeye düşmüş, onu alıp cebime koyuyorum. Pencereden içeri bakıyorum, Cooper hareketsiz. Onu ben öldürmedim. Onu kurtarabilirdim, ama kurtarmamış olmak beni rahatsız etmedi. Tüpü camdan içeri fırlatıyorum. Schroder'e onun neden cebimde olduğunu anlatmakla uğraşmak istemem. Kırık parça Cooper’ın cesedine doğru yuvarlanıyor.

Emma Green evin önünde. Kot pantolon ve pamuklu bir gömlek giymiş. Kriko ise hâlâ elinde. On metre mesafeye gelince duruyorum, çünkü ona yaklaşan ilk kişiye

saldıracakmış gibi görünüyor. Polisler geldiğinde bile krikoyu elinden bırakmıyor.

Donovan Green'in aracı polis araçlarının hemen arkasında ve yolcu koltuğunda eşi Hillary olduğunu tahmin ettiğim bir kadın var Arabayı tanıyan Emma demiri fırlatıp onlara doğru koşuyor Adamın karısı arabanın durmasını beklemeden kapıyı açıp dışarı çıkmaya kalkıyor. Az kalsın yere düşecek. Donovan motoru durdurmaya zahmet etmiyor. İkisi de bana bakmıyorlar, gözleri kızlarında. Birbirlerine sarılışlarını gördüğümde yüzüme bir tebessüm yayılıyor Schroder yanıma geliyor O da, yanındaki polisler de silahlı. İhtiyatlı adımlarla eve yaklaşıyorlar.

“Adrian?” diye soruyor.

“Öldü.”

“Cooper?”

“O da öldü.”

“Tanrı aşkına,” diyor. “Bana neler olduğunu anlat.”

Gözlerimi Emma ve ailesinden ayırmaksızın Christchurch güneşi etrafımızı saran tarlaları tutuşturmaya çalışırken ona neler olduğunu anlatıyorum.

SON SÖZ

Kafenin sahibi Emma’nın yerine birini işe almamıştı. Genç kız aynı işe geri dönmek istemiyordu, ama paraya ihtiyacı vardı ve zaten polis akademisinin kayıt zamanı gelene dek vakit geçirmeliydi. Başına gelenlerden önce biri çıkıp bir gün polis olmayı isteyeceğini söylese gülüp geçerdi, ama şimdi yegâne isteği bu. Üniversiteyi bırakıp polis kuvvetlerine başvurdu ve sonuçlan bekliyor. Altı ay da sürebilir, üç yıl da. Kabul edilmeyi ve eğitimi tamamlamayı umuyor Ailesine yakın olabilmek için Christchurch’de görevlendirilmek çok güzel olurdu. Başına gelen her şeye rağmen bu şehri seviyor. Doğup büyüdüğü şehri korumak istiyor. Cooper Riley gibilerin başka kızlara zarar vermesini engellemek istiyor. Belki birkaç ay sonra fikrini değiştirir, haftalar önce yaşadıklarına başka bir gözle bakmaya başlar ve polis olmak yerine kendisini odasına hapseder. Ailesi de polis olma kararını desteklemiyor ve eğitimine devam etmesini istiyorlar Polisliğin tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Kız ise onlara öğrenciliğin ve kafede çalışmanın da aynı ölçüde tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.Kaçırıldığı gece öldüğünü zannettiği yaşlı adam kafedeki masalardan birine oturmuş. Kekini yiyip kahvesini içerek bulmacasını çözüyor ve kızı hatırlamıyor. Tanrım, adamın içeri girdiğini görünce nasıl da çığlık atmak istemişti! Kahveyi suratına fırlatmak da istedi, ama kendine hâkim oldu, gülümsedi ve adamın parasını alıp siparişini hazırladı.

Bir parçası *(ne yazık ki bunu inkâr etmesi imkânsız)* çıktığında adamın peşinden otoparka gitmek ve beynini dağıtmak istiyor. Böylece sabahleyin insanlar yaşlı adamın cesedini bulacaklar.Melissa X olsa öyle yapardı.

Adam kızın kendisine baktığını hissediyor ve başını kaldırıp ona gülümsüyor “Şehirdeki en iyi kahve,” diyor ona.

Kız gülümsüyor “Teşekkürler;”

Adam bulmacasına dönüyor; Kız, Adrian Loaner’ı ve gözüne iğneyi batırışını düşünüyor Bir ay önce sorsanız asla öyle bir şey yapamayacağını iddia ederdi. Hem de koşullar nasıl olursa olsun. Ayrıca bir müşterinin peşinden otoparka gidip onu boğazlamanın hayallerini de kurmazdı.İnsanlar değişir. Bazıları iyiye, bazıları kötüye gider. İki adamın ölümüne katkıda bulunduğu düşünülürse kendisinin ne yöne gittiğinden emin değil.Cooper Riley’yi ve nefessiz kalışını düşünüyor sık sık. Ölmesini istedi. Çaresizlik içinde adamın geberip gitmesini istedi, ama şimdi Riley’nin ölümünün kendi elinden olmamasına seviniyor Vicdanı biraz daha rahat. Adam kendini öldürerek suçluluk duygusunun kızı ele geçirmesini engelledi. Hoş, suçluluk hisseder miydi, onu da bilmiyor. Adam yaşasaydı başkalarını incitebilirdi. Belki bugün, bu hafta değil, ama on beş yıl sonra serbest kaldığında kesinlikle birilerini öldürürdü.

Thedore Tate bunun olmasını engelledi.

Daha doğrusu Emma öyle olduğuna inanıyor.

Thedore Tate. Geçen yıl yaptıkları yüzünden hâlâ adamdan nefret ediyor, ama bu yavaş yavaş değişen bir durum. Adamın polis kuvvetlerine dönmeyi deneyeceğini duydu. Bir gün onunla birlikte çalışmayı diliyor. Adamın

polis akademisinin öğretemeyeceği, onu daha iyi bir polise dönüştürecek şeyler öğretebileceğinin farkında. Kızın başkalarına yardım etmesini sağlayacak şeyler bunlar Kötü bir adamın gırtlağındaki boruyu çekmek gibi mesela. Tamam, belki kız bu kadarını yapamaz, ama Tate'in de yapıp yapmadığını bilmiyor Kurtuluşunun ertesi günü çiftlik evinde dokuz ceset bulundu. Hepsi önceki yıllarda kaybolmuş kişilerdi. Çengelli iğneyi sapladığı adam tarafından öldürülen ikizlerin öldürdüğü insanlar.Evet, kız kesinlikle polis olmak, dünyayı bu tür adamlardan temizlemek istiyor.

Yaşlı adam bulmacasını tamamlayıp kıza el salladıktan sonra dışarı çıkıyor Kız masaya gidip adamın bıraktığı gazeteyi alıyor Birinci sayfaya baktığında Melissa X'in robot resmini görünmekte. Bir yıldır her yerde gösterdikleri resim. Ama artık yanında kızın gerçek adı ve öğrencilik günlerinde çekilmiş bir fotoğrafı da var Natalie Flovvers. Natalie Flovvers, Cooper Meyinin ilk kurbanıydı.Korkunç bir düşünce ama Emma içten içe keşke Coopeıç Natalie'yi sağ bırakmasaydı diyor.

Önceki gece bir ceset daha bulundu ve ceset bir ambulans şoförüne aitti. Onu parktaki ağaçlardan birine bağlanmış halde bulundu. Üniforması ise ortada yoktu. Acaba Emma, polis kuvvetlerine katıldığında Natalie Flowers yakalanmış olacak mı? Acaba Flowers'ı hiç yakalayabilecekler mi? Kahve fincanını ve tabağı mutfağa götürüyor ve gazeteyi de ikiye katlayıp çöpe atıyor.